

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

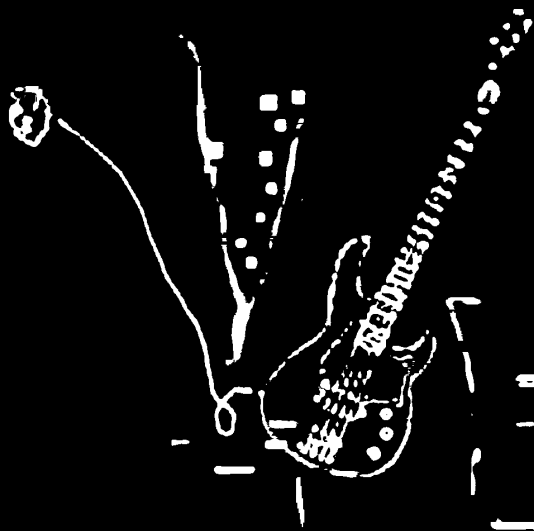
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

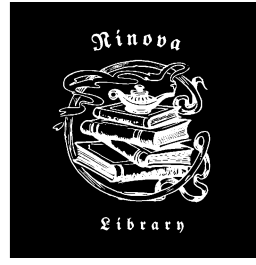
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMMA SCOTT

*Eğer bir şansım olsaydı,
seni sonsuza dek severdim.*

Sen Sürat

Son Sürat #1

Orijinal İsmi: *Full Tilt #1*

Yazar: Emma Scott

Çeviri: Güzide Diker Edin

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin

Editör: Kumsal Çuhadar

Son Okuma: Zeynep Karadeniz

Sosyal Medya: Derya Özkan

1. Baskı: Ağustos 2023

ISBN: 978-625-99371-0-6

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Emma Scott © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

WPC Matbaacılık

Sertifika No: 50884

Osmangazi Mah.

Mehmet Deniz Kopuz Cad.

No 17/1

İstanbul

Yayımlayan:

Lapis Yayıncılık

İsmetpaşa Mah. Hisar Sok.

No: 3 Bayrampaşa/İstanbul

Yayıncı Sertifika No: 48038

www.lapisyayincilik.com

EMMA SCOTT

Son Sürat

Çeviri:
Güzide Diker Edin

TEŞEKKÜRLER

Aşağıda ismi bulunan kişilere destekleri, sevgileri ve yardımları için çok teşekkür ederim. Bu kitabın hayat bulmasında her birinizin emeği geçti.

L.B. Simmons, Robin Hill, Angela Bonnie Shockley, Maryam, Melissa Panio-Petersen, Nathalie Raven, Elaine Glynn, Jennifer Balogh, Kathleen Ripley. Ve eşim Bill; inanılmaz desteğin için, çocukları alıp bana yazmam için zaman yarattığın için ve bana inandığın için teşekkür ederim. Kalp nakli ve organ reddinin karmaşık ayrıntıları konusunda sunduğu uzman görüşleri için Doktor Colin Lenihan'a çok teşekkür ederim. Hikâyedeki unsurları gerçekçi kılmak için Dr. Lenihan'ın tavsiyelerini aklımın bir köşesine yazsam da bazı yerlerde hikâyenin devamlılığı için inisiyatif almak durumunda kaldım.

Bana harika ve nefes kesici bir sanat olan cam üflemeği öğreten Gregory T. Glass'a minnettarım. Jonah'ın yeteneğine ve sanatına hayat verdiğin için teşekkür ederim.

Okurlarıma, blog yazarlarına ve arkadaşlarıma... Dürüst olmak gerekirse sızsiz ne yapardım, bilmiyorum. Bu inanılmaz, sinir bozucu ve harika yolculuğun buna değdiğini gösterdiğiniz için hepinize minnettarım. Her zaman, beni neşelendirip sesime ses olduğunuz için size sonsuza kadar minnettar kalacağım.

Son olarak editörüm, Suanne Laqueur. Dağınıklığımı her zaman topluyor, bana saklanan gizli anları gösterip onları özgürlüğe kavuşturuyorsun. Endişe ve hayal kırıklığı ile boğulmama ramak kala, devam etmem için hep yanımdasın. Bunu sensiz yapmak istemiyorum. Her şeyimsin.

YAZAR NOTU

Bu kitabı yazmak kolay değildi. Aklımdaki, anlatmak istediğim bir sonraki hikâye değildi. Ama karşımıza çıkan tüm tuzaklara ve zorlu yollara rağmen beni terk etmeyecek türden bir hikâeydi. Dürüst olmak gerekirse bu hikâye, beni korkutsa da anlatılmak için âdeta yalvardı.

Aşk hikâyelerinin türlü türlü olduğuna inanıyorum. Bazı insanlar tanışır, âşık olur, trajediyle karşı karşıya kalır ve birlikte sabreder; belki ayrı düşer, geri döner ve sahip oldukları aşkta huzuru bulurlar. Peki ya trajedi çoktan baş göstermişken âşık olanlara ne olacak? Yolun başında değil de sonunda olanlar için aşk ne anlama gelir? Aşk her an, hayatın her aşamasında başlayabilir. Varoluşun güzelliği ve umudu da bunda saklı değil mi? Umarım yazdığım kitap, bu düşüncenin hakkını verir.

“Sonsuza kadar mutlu yaşadılar,” sözüne yürekten inanıyorum. Herkes için. Nasıl, kime veya ne zaman âşık olduğunun bir önemi yok. Çünkü o aşk yaşandı, iliklerine kadar hissettiler ve bu her şeye değerdi.

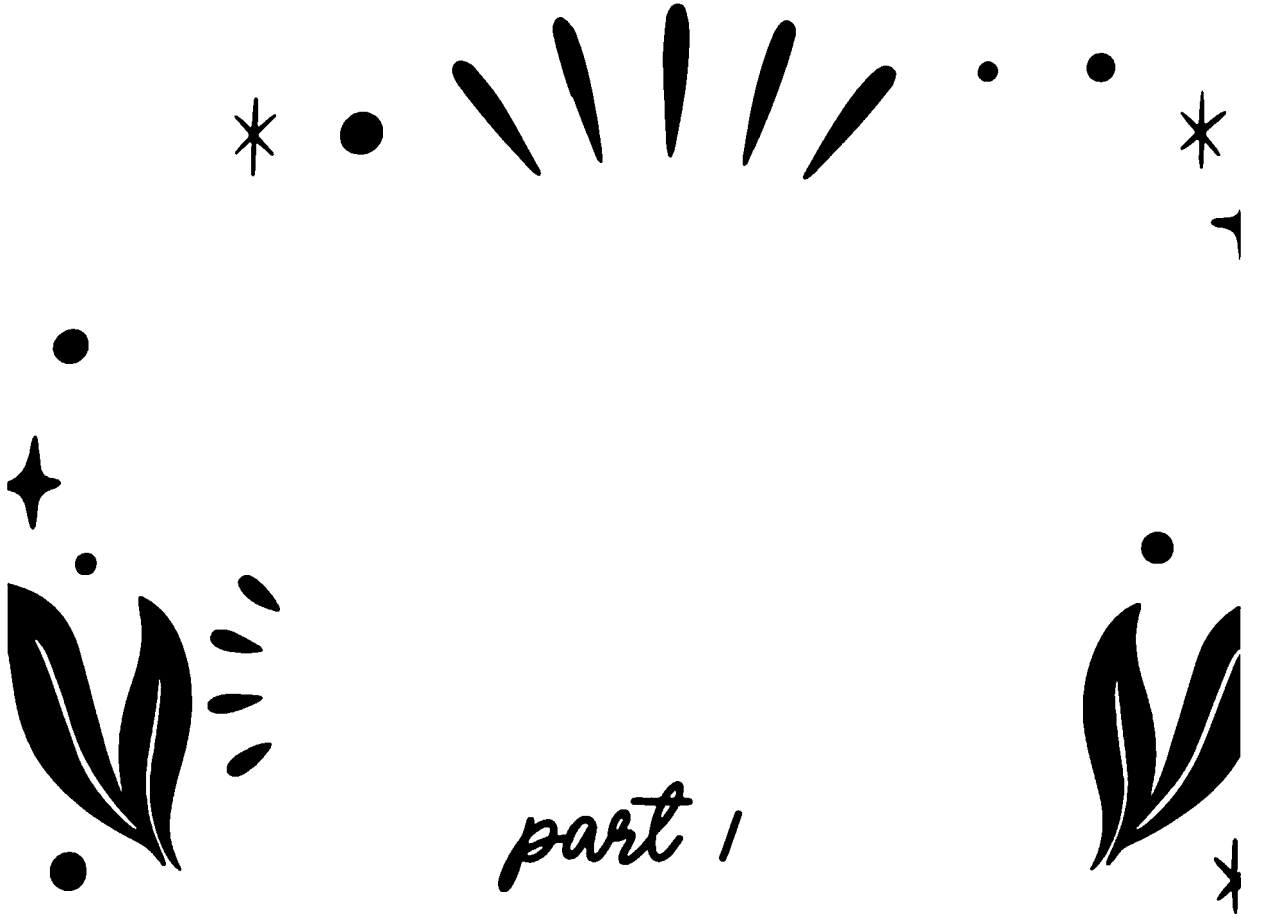
Aşk, daima kazanır.

İTHAF

Bu kitap, her şeyden çok kardeşlik hakkında. Bu kitabı, sihirli bir e-posta ve öneriyle beni farkında olmadan bu yola sokan kardeşim Bob'a ithaf ediyorum. Beni aşk hikâyeleri anlatan bu yolculuğa sen çıkardın ve hayatımı sonsuza kadar değiştirdin. Teşekkür ve sevgilerimle; *Bu kitap senin için.*

ÇALMA LİSTESİ

- ◊ live, lightning crashes ◊
- ◊ halsey, hurricane ◊
- ◊ sia, chandelier ◊
- ◊ coldplay, yellow ◊
- ◊ celine dion, my heart will go on ◊
- ◊ bishop, like a river ◊
- ◊ tom petty, free fallin' ◊
- ◊ snow patrol, chasing cars ◊
- ◊ the strumbellas, spirito ◊
- ◊ rufus wainwright, hallelujah ◊
- (sözleri leonard cohen'a ait)

Tilt (pokerde): Mantıklı değil, duygusal oynamak; duygulara kapılıp tutkulu kararlar vermek.

giriş

Jonah
On beş ay önce...

Beyaz ışık gözlerimi delip geçti. Etrafımı görmek için mücadele etsem de vazgeçtim ve tekrar karanlığa gömüldüm. Gözlerimi açık tutmaya çalışmaktansa uyanmama yardımcı olan makinelerin sesini dinledim. Kulağıma ulaşan bip sesi, atan kalbimin sesiydi. Yeni kalbim, göğsümde usulca atıyordu. Dün bu kalp, Henderson'ın dışında araba kazası geçiren yirmi üç yaşındaki bir basketbolcuya aitti. Artık benimdi. Bu farkındalık, içimde keder ve minnet duygularının çatışmasına neden oluyordu.

Teşekkür ederim. Üzgünüm ama teşekkür ederim...

Tanrım, göğsüm. Sanki bir örs göğüs kafesime çarpmış ve kaburgalarımı parçalamış gibi hissettim. Çatlamış, bir dolap gibi açılmış, sonra tekrar kapatılmış göğüs kafesimin altı şişti. Aynı kabarıklığın altında büyük bir acı pusuya yatmıştı. Derin ve şiddetli ağrının içinde bir yerde, yeni kalbim vardı.

İnlemem dudaklarımdan dökülürken bir sancı seline kapıldığımı hissettim.

“Uyanıyor. Uyandın mı, tatlım?”

Gözlerimi açmaya çalışsam da ışık, zalim gücüyle beni engelledi.

Belki de ölmüştüm.

Beyaz hastane çarşafı ve parlak floresanlar gözlerimi yaktı. Birkaç saniye sonra ışığa alıştım. Karanlık gölgeler, şekil aldı. Annem ve babam, sağ tarafımdaydı. Annemin gözleri ıslaktı. Eli alnıma düşen bir tutam saç geri itmek için uzandı. Muhtemelen gerekli olmasa da burnumdaki kanülü düzeltmeye çalıştı.

Titrek bir sesle, “Harika görünüyorsun tatlım,” dedi.

Üstümden bir yük treni geçmiş gibi hissediyordum. Ameliyattan önce uzun bir süre boyunca çok hastaydım. Bu yüzden iyi göründüğümü değil, hayatta olduğumu kastettiğini anlamıştım.

Annemin hatırı için zor da olsa gülümsemeyi başardım.

Babam, “İyi iş çıkardın, oğlum.”

Hızlıca ekledi.

“Dr. Morrison her şeyin çok iyi görüldüğünü söyledi.” Bana gergin gülümsemesinin ardından bakışlarını kaçırdı ve duygularını gizlemek için avucunun içine doğru öksürdü.

“Theo?” Onu sorar sormaz, göğsümde kendini hatırlatan keskin acıyla irkilip yüzümü buruşturdum. Derin bir nefes alıp sol tarafımda onu aradım.

Oradaydı; bir sandalyeye çömelmiş, kollarını dizlerine dayamıştı. Güçlü ve sağlam duruyordu.

“Hey, kardeşim.” Derinden gelen sesindeki zorlamayı fark etmiştim.

“Annem, seninle dalga geçiyor. Bok gibi görünüyorsun.”

Annem, “Theodore,” dedikten sonra ekledi. “Bok gibi görünmüyor. Çok güzel görünüyor.”

Kardeşimin şakasına karşılık verecek enerjim yoktu. Tek yapabildiğim, gülümsemektir. O da gülümsedi ama zorlama olduğu belliydi. Gergindi. Kardeşimi herkesten daha iyi tanıyordum. Bir şey içini kemirdiğinde anlıyordum. Şu an bile, içindeki öfkenin yangına dönüşmek üzerinde olduğunu hissedebiliyordum.

Peki, neden?..

Gözlerimi odanın içinde gezdirdikten sonra sebebini anladım. “Audrey?”

Odanın havası gerginleşti. Annem biri onu çimdiklemiş gibi irkildi. Kafamın üstünde uçuşan hayali kuşlar gibi bir bana bir etrafa bakıyorlardı.

“Geç oldu,” dedi babam. “O... eve gitti.”

Babam belediye meclis üyesiydi. Tatsız bir gerçeği hoş bir şekilde söylemesi gerektiği zaman kullandığı politikacı sesini kullanmıştı.

Anaokulu öğretmeni ve rahatlık konusunda usta olan annem araya girdi. “Şimdi dinlenmelisin, tatlım. Uyu. Uykunu aldıktan sonra daha güçlü hissedeceksin.”

Alnımdan öptü. “Seni seviyorum, Jonah. İyi olacaksın.”

Babam annemi omuzlarından tutup, “Bırakalım da dinlensin, Beverly,” dedi.

Dinlendim. Bir hemşire kolumdaki serumu kurcalayana kadar uykum ağrımdan dolayı bölünüp durdu. Ardından derin bir uykuya daldım.

Uyandığımda, Theo yanımdaydı. Audrey yoktu. Yeni kalbim donuk ve ağır bir sancıyla çarpmaya başlamıştı. Vücudumda sanki tekrar adrenalin salgılanmaya başlamıştı. Sonsuza dek süreceğini sandığınız bir şey bittiğinde hangi hormon devreye girerse o devreye girmişti.

“Nerede?” diye sordum. “Bana doğruyu söyle.”

Ne demek istediğimi anlamıştı. “Dün sabah, Paris’e gitti.”

“Onunla konuştun mu? Ne dedi?”

Sandalyesini daha yakına çekip, “Ne acıklı hikâye ama. Hayatı için nasıl bir planı olduğunu ve bunun...” Gözleriyle odayı taradı.

“Bu hayat, planladığı gibi değildi,” dedim.

“Kendi içinde halledemedi,” deyip ellerini saçlarına geçirdi. “Kahretsin, hiçbir şey söylememeliydim.”

Başımı hafifçe salladım. “Hayır. İyi ki söyledin. Bunu duymaya ihtiyacım vardı.”

“Üzgünüm, kardeşim. Üç yıl. Ona üç yılını verdin ve o...”

“Sorun yok. Daha iyi oldu.”

“Daha iyi mi? Neresi daha iyi bunun?”

Gözlerim çoktan ağırlaşmıştı. Uyumak ve bir süreliğine her şeyi unutmak istiyordum. Beni terk ettiği için Audrey’den nefret etmediğimi ona söyleyecek gücüm yoktu. Böyle olacağını zaten biliyordum.

Hızla iflas eden, hasta bir kalbe sahip olsam da Audrey’in yerinde durmadığını, gözlerinin sürekli kapıda olduğunu, hayatımdan ve bırakacağı etkiden kaçmanın bir yolunu bulmaya çalıştığını görebiliyordum.

Gitmesi canımı yakmıştı. Birlikte geçirdiğimiz üç yılın her biri, sanki birer bıçak olup yeni kalbime saplanmıştı. Yine de ondan nefret etmiyordum. Ondandır nefret etmiyordum çünkü onu sevmiyordum. Ona olan sevgim, sahip olduğum her şeye bir kadını sevmek istediğim şekilde değildi.

Audrey gitmişti. Theo benim için ondan nefret edebilirdi. Ailem, onun zalimliğine hayret edebilirdi. Gitmesine izin verdim çünkü o zaman onun son olacağını bilmiyordum...

Bölüm 1

Kacey

Temmuz, bir cumartesi gecesi

Sarhoştum.

Yoksa neden elimde telefon, başparmağım San Diego'daki ailemin ev numarasının üzerinde gezinsin ki?

Sarhoş olmanın verdiği bir duygusallık, diye düşündüm. Sarhoşken artık sadece eski erkek arkadaşlarımı arama isteği oluşmuyordu.

Bir kahkaha attım. Kahkaham, daha çok bir hıçkırık gibi çıkmış ve merdiven boşluğunda yankılanmıştı. Karanlık, dar alanda oturdum. Dizlerimi göğsüme kadar çektim, kendimi olabildiğince küçültmeye çalıştım. Görünmezdim. Beton duvarın diğer tarafında, Rapid Confession'ın sahneye çıkmasını bekleyen üç bin kişinin boğuk bağırışlarını ve ısıklarını duyabiliyordum. Menajerimiz Jimmy Ray, on dakikalık arayı yirmi dakika kadar önce vermişti. Grup arkadaşlarım muhtemelen beni arıyordu.

O kadar zekiydim ki su şişemin dörtte üçü kadarını viskiyle doldurmuştum. Alkolle karışık suyumdan bir yudum alıp telefonumu inceledim. Sonunda aramaya cesaret ettim. Kendime aramamam, telefonu bir kenara bırakıp kulisteki gruba katılmam gerektiğini söyledim. Sahneye çıkıp başka bir seyirci rekoru kıran bir performans sergilerdik. Çok ünlü olurdum, ciddi paralar kazanıp her gece farklı bir adamla yatmaya devam ederdim.

Çünkü rock'n roll!

Şaka gibiydi. Ben rock'n roll yapmıyordum. Özellikle bu gece mini eteğim, çizmelerim ve büstiyerimle rock'n roll rolüne uygun gözüküyordum. Neredeyse bembeyaz olana kadar açılmış saçlarım, poster kızı mükemmelliğinde omuzlarımın etrafında kıvrılıyordu. Gözlerimdeki siyah makyaja kırmızı rujum eşlik ediyordu. Dövmelerim, tenimi süsleyip "grunge rock hatunu" imajı yaratsa da konser kostümünün bir parçası değildi. Onlar, benimdi.

Böyle görünmeme rağmen kendimi kırılıp etrafa saçılmış bir cam parçasıymış gibi hissediyordum. Artık kim olduğumu bilmesem de spot ışığının altında güzelce parlamaya devam ediyordum.

Sulu votkamdan bir yudum daha aldığımda neredeyse telefonu düşürüyordum. El yordamıyla yakalayıp ekranına baktığımda, yeşil çağrı düğmesine çoktan basmış olduğumu gördüm.

“Kahretsin...”

Yavaşça telefonu kulağıma götürdüm. Annem, üçüncü çalışta telefona cevap verdi.

“Merhaba, Dawsonların evi.”

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Ağzım aralansa da sesimi çıkaramadım.

“Alo?”

“Ben...”

“Buyurun, yardımcı olabilir miyim?”

Telefonu kapatacak!

“Merhaba, anne. Benim. Kacey.”

“Cassandra.”

Bu isimden nefret ederdim ve yıllardır kullanmamıştım. Ama o üç heceyi telaffuz eden annemin sesindeki rahatlamayı duydum. *Hissetmişim.*

Canlı ve yüksek bir sesle konuştum.

“Merhaba. Ah, nasıl... Nasılsınız?”

“İyiyiz.” Sesi, sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi alçalmıştı. “Nereden arıyorsun?”

“Las Vegas’tayım,” dedim. “Çünkü turdayız. Ben ve grubum? Rapid Confession var ya? Bu gece kapalı gişe konserimiz var, üst üste iki gecedir sahneye çıkıyoruz. Aslında turumuzun biletlerinin çoğu tükendi. Harika. Müziğimiz ragbet görüyor.”

“Senin adına çok mutluyum, Cassandra.”

Annemin sözlerinde babamın etkisini hissettim, onu ezberlemek zorunda bırakıldığı replikleri söyleyen lanet olası bir robota dönüştürüyordu.

“Ve son parçamız? *Talk Me Down*’u biliyor musun? Aslında...” Dudağı mı ısırıldı. “*Billboard En Çok Dinlenen 100 Parça* listesinde altıncı sırada. Ve aslında... Onu ben yazdım, anne. Demek istediğim, ben ve grubum yazdık ama sözleri... Çoğu benim sözlerim. Ve *Wanderlust*? Onu da ben yazdım. O da listede on ikinci sırada.”

Hiçbir şey söylemedi.

Yutkundum. “Babam nasıl?”

Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıksa da yanıtladı. “O, iyi.”

“O... O orada mı?”

Annem bir iç çekip nefes verdi. “Cassie... Güvende misin? Kendine iyi bakıyor musun?”

“İyiyim anne,” dedim. “Başardım. Bu grup... Biz, başardık.”

Tanrım, bundan nefret ediyordum. Sesimin acınası tonu, grubun başarılarıyla övünmem, sevilme ihtiyacı dışında kendim neredeyse hiçbir şey hissetmezken anneme başarılarımızdan dolayı mutlu olması için yalvarmam... Bu hissettiklerim, doyurulamayan bir açlık gibiydi. Bu duygu çaresizce içimde kıvrılıp bükülüyor, çözemediğim diğer açlık düğümlerine dolanıyordu.

Bu korkunç eksikliği asla bastıramamıştım. Sadece bir süreliğine alkole boğup diğer gün kusmaya çalıştığım bir açlıktı bu.

“Anne, lütfen babama...”

“Cassie, kapatmak zorundayım.”

“Bekle, telefonu ona verebilir misin? Ya da sadece... Ona şimdi benimle telefonda konuştuğunu söyler misin? Anne, sadece söyle. Ne diyeceğini merak ediyorum.”

Sessizlik. Sonunda, “Bunu iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Son zamanlarda... Neşeli. Üzülme ama onu rahatsız etmek istemiyorum.”

Sesim titreyerek, “Bana hâlâ kızgın mı?” diye sordum. “Dört yıl önceydi, anne. Artık Chett ile birlikte bile değilim.”

Chett, beni dört yıl önce Las Vegas’ta meteliksiz, kalbi kırık ve sarsılmış bir halde bırakarak terk etmişti. Dünya çapında bir tur, bir albüm anlaşması, sayısız tek gecelik ilişki ve iki yeni dövmeden sonra işte yine asi bir çocuktum ve aileme beni affetmeleri için yalvarıyordum.

Gözyaşlarıma karşı koydum. “Bunu sana söylemiştim, anne. Ona söyledin mi? Babam beni evden attığında evsiz kaldığımı ve bir evsizler tesisinde kaldığımı ona hiç söyledin mi? *Sokakta kalmıştım*, anne. Daha on yedi yaşındaydım.”

Sertçe yutkundüğünü duydum. Gözyaşlarını, duygularını ve söylemek isteyip de asla söyleyemediği her şeyi bastırmaya çalışıyordu. Babama benim hâlâ hayatta olduğumu, benden haber aldığını ve iyi olduğum dışında hiçbir şey söylememişti. Farklı şeyler söylemesi için ona ne kadar yalvarsam da benim dinlememiş, kafasındaki plana sadık kalmıştı.

Annem kararlı bir ses tonuyla, “O çocuğu eve getirmemen gerektiğini bilmeliydin. Bunun babanı ne kadar üzeceğini biliyordun,” dedi.

“Yaptığım her şey, onu üzdü,” diye bağırdığımda sesim merdiven boşluğunda yankılandı. “Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değildi. Evet, Chett’i eve getirmenin berbat bir fikir olduğunu biliyordum ama yakalanmak istiyordum. Neden, biliyor musun, anne? Çünkü babamı benimle konuşmaya zorlamak istemiştim. Ne kadar üzücü, değil mi? Kendi kızı, *kendi çocuğu* onunla konuşmaya çalışıyordu.”

“Cassandra, kapatmak zorundayım. Babana senden haber aldığımı söyleyeceğim ve...”

“Ve iyi olduğumu söyleyeceksin,” diyerek sözünü kestim. “İyi değilim, anne,” diye çıkışırken elimin tersiyle burnumu sildim. “Biz, siktiğimin büyük şöhretiyiz. Bir sonraki büyük bomba, biziz.”

“Bu küfürlü sözlerin umurumda değil, biliyorsun Cassandra,” derken sesi taş kesilmişti ve beni dışlıyordu. Kendimi durduramadım.

“Bunu babama söyle, tamam mı? Ona başarılı olduğumu ve bunu onun yardımını, onayı ya da... Ya da başımın üzerinde lanet olası çatısı olmadan başardığımı söyle.”

“şimdi telefonu kapatacağım, Cassandra.”

Derin bir nefes aldım, sarf ettiğim bütün kelimelerden ânında pişmanlık duymuştum. Annemin sesini daha çok duymaya ihtiyacım vardı. “Anne, dur. Özür dilerim. Çok özür dilerim...”

Bir süre sesi çıkmadı. Titrek bir şekilde nefes aldığını duyana kadar telefonu kapattığını sandım.

Biraz rahatlamaya çalışarak gözlerimi kapattım. “Üzgünüm. Babama...” Akmak için mücadele eden gözyaşlarımı yuttum. “Onu sevdiğimi söyle. Tamam mı? Lütfen.”

“Söyleyeceğim,” dedi. Bir saniye için bile söyleyeceğine inanmadım.

“Teşekkürler, anne. Seni de seviyorum. Sen nasıl...”

“Artık kapatmam gerek. Kendine iyi bak.”

Hat sessizliğe gömüldü.

Birkaç dakika daha telefonuma baktım. Ekranı bir damla yaş düştüğünde başparmağımla sildim. “Ara” tuşuna tekrar basmayı düşündüm. Onu tekrar arayabilir ve küfür ettiğim için üzgün olduğumu söyleyebilirdim. Ya da tekrar arayabilir ve hiç de üzgün olmadığımı söyleyebilirdim. Fakat bir

daha asla aramayacaktım. Onların benimle işi bittiği gibi benim de onlarla işim bitmişti.

Benimle işleri bitmiş miydi?

Bu düşünce kalbimi sızlattı. Hayır, henüz bitmemişti. Annem hemen telefonu kapatmamıştı. Onu aramama ihtiyacı vardı. Bunu biliyordum. Ama onu bir daha hiç aramasam, beni aramazdı. Bunu da biliyordum. Kendi çocuğunun hayatında hâlâ bir seyirciden ibaretti.

Beton duvara yaslandım. Diğer taraftaki kalabalığın giderek huzursuz olmaya başladığını duyabiliyordum. Sanki yaklaşan bir fırtınanın gürültüsü gibiydi. Bir an önce sahneye çıkmazsak...

Bir sigara yakmaya ihtiyacım vardı.

Kalçalarım kadar uzanan çizmemin üst kısmından yıpranmış ve yumuşamış sigara paketini çıkardım. Şeffaf bir kâğıdın içine sıkıştırdığım kibrit kutusunu alıp sigaramı yaktım.

Derin bir nefes alıp verdim ve son dört yıldır içimde sakladığım tüm gözyaşlarımın ağırlığıyla duvara yaslandım. Yanağımı ıslatan damlalar, beni içimde bir fırtına çıkarmakla tehdit ediyordu.

Ağlama hissini sigara dumanına sarıp zorla içime çekerek tüm gücümle onlarla savaştım.

Babam benimle hiçbir zaman konuşmayacaktı.

Zihnimden bu düşünceyi kovdum. *Konuşmasa ne olacak? Onun ne düşündüğü kimin umurunda? Yirmi iki yıl boyunca beni umursamadı bile, şimdi mi yapacak? Siktir et onu.*

Kendi içimde cesurca konuşsam da babamın sesini duymak için her şeyimi verirdim. Hayal kırıklığı ya da öfkeyle dolu olmamasını isterdim.

Beni özlediğini ya da beni sevdiğini söylediğini duysaydım... İstedğim zaman eve gelebileceğimi ve o kapının bana her zaman açık olacağını söyleseydi...

Fakat o, kapıyı kapatıp belki de sonsuza dek kilitlemişti. Benim, üzerine inşa edildiğim temel yıkılıp toza dönüşüyordu.

Kalabalık, duvarın diğer tarafında hâlâ uğulduyordu. Bizim için, benim için haykırıyorlardı. Beni seviyorlardı.

Ve Roxie Hart'ın da dediği gibi, beni sevdikleri için onları sevmiştim.

Tam votkamdan bir yudum alıp çömeldiğim yerden kalkmışım ki Jimmy Ray göründü. Üst kattaki kapıdan çıkıp bana doğru gelirken çılgına dönmüş gibiydi. Gergin görünüyordu.

Menajerimiz, kırklarının ortasında ve saçları seyrelmiş bir adamdı. Üç ay önce orta sınıf bir markayla anlaştığımızdan beri, üzerinde biraz bol duran Armani bir takım giyiyordu. Öfkeli gözlerini bana dikmesinin ardından abartılı bir rahatlamayla duvara yaslanıp elini kalbine koydu.

“Tanrım. Kedicik, az kalsın kalp krizi geçirmeme sebep olacaktın. Konserin yarım saat önce başlaması gerekiyordu.”

Sigarayı ayağımın altında söndürüp yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. “Üzgünüm, Jimmy. Önemli bir telefon görüşmesi yaptım. Ama şimdi iyiyim. Sahnenin tozunu attırmaya hazırım.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Hemen gitmezsek bu kalabalık bizi canlı canlı yiyecek.”

Yanından geçerken beni durdurdu. Eli çenemde, yüzümü incelemeye başladı.

“Ağladın mı?”

Derin bir nefes aldım. Jimmy Ray, herkesin kafasındaki baba figürüne uymasa bile bize karşı çok iyiydi. Bana karşı iyiydi. Şefkati karşısında eriyip bittim, ona her şeyi anlatmak istiyordum...

“Makyajın akmış,” dedi. “Sahneye çıkmadan tazele, tamam mı?”

Sessizce başımı salladım.

“İşte benim kızım.”

Harekete geçmem için kıcıma hafifçe vurdu. Merdivenlerden çıkıp grubun geri kalanının beklediği kulise ulaşana kadar beni takip etti.

Bölüm 2

Kacey

Hepsi konser kıyafetlerini giymişti; deri, vinyl ve bir sürü büyük takılarla süslenmişlerdi. Bas gitaristimiz Violet; kahverengi saçlarını sımsıkı toplamıştı. Kulağının yukarısında, saçının kazılı kısmındaki küçük siyah kuzgun dövmesini ortaya çıkarmıştı. Bana baş selamı verdikten sonra barış işareti yaptı.

En iyi arkadaşım Lola; derin bir koltuğa oturmuş, bagetlerini ustaca parmaklarının arasında çeviriyordu. Beni görünce yerinden fırladı ve yanına geldi. Siyah ve elektrik mavisiyle karışık saçlarının arasından yüzüme baktı. Kara gözleri keskin ve dikkatli şekilde baksa da içindeki endişe belli oluyordu.

“İyi misin? Nereye gitmiştin?”

Solistimiz Jeannie sayesinde cevap vermekten kurtuldum. Vokal ısınma hareketlerini yapıyordu ama aniden durdu.

“Kacey, gerçekten neler oluyor?”

Deri pantolonu kadar siyah olan sürmeli gözlerini bana dikti.

Güzel bir kızdı, korkusuz liderimizdi ya da yüzündeki sürekli kabız ifadesi olmasa öyle olacaktı.

Odanın içindeki ağır ve suçlayıcı havayı üzerimde hissettim. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Kısılmış, biraz orta-batılı yaşlı bir kadın sesini taklit ederek, “*Merhaba Jeannie, şimdi seni kim rahatsız ediyor?*” dedim.

Lola kıkırdadı. Violet ise kahkahasını eliyle gizlemeye çalıştı.

“Beni kim mi rahatsız ediyor? Sen...” Jeannie’nin kafa karışıklığı yerini kızgınlığa bıraktı. “Dur, bana yine aptal bir filminden alıntı mı yapıyorsun?”

“Aptal mı?” Ağzım açık kaldı.

“*Ferris Bueller’le Bir Gün*, bir klasik. Ulusal bir hazinedir...”

Jeannie, elini salladığında bilezikleri şıngırdadı. “Her neyse. Gruba, parti yapmaya ve 80’lerin kalıntılarını izlemeye ayırdığın kadar zaman ayırdıysan...”

Violet içini çekerek, “Hadi ama Jeannie,” dedi. “Konserden hemen önce boktan bir kavgaya başlamayalım. Kacey burada. Modaya uyarak geç çıkıyoruz. Ne olmuş?”

Lola başını salladı. “Yalnızca çaylaklar konsere zamanında başlar. Sahnenin tozunu attırmaya hazır, değil mi Kace?”

Jeannie, Lola’ya, “Ah, onu şımartmayı bırak, Tanrı aşkına,” diye çıkıştı. Ardından Jimmy araya girip onu kenara çekerek alçak bir sesle onu yatıştırdı.

Kısık bir sesle, “*Hım-hım-hım, seni küçük göt,*” dedim.

Violet kahkahayı patlatmıştı ama Lola’nın gözleri su şişeme kaymıştı. Nefesteki alkol oranını ölçebilen bir kızdı. İçindekinin kokusunu alıp bana ders vermeden şişeyi çabucak çöpe attım. Votka, çoktan etkisini göstermeye başlamıştı. Sanki camdan bir bölmenin arkasındaymışım gibi beni gerçeklikten bir adım geriye götürüyordu.

Jimmy azarlayan bir ses tonuyla, “Kavga etmeyelim, hanımlar,” dedi ve Jeannie’yi yeniden kulisin ortasına getirdi. “Üç bin bilet sahibi, sizi bekliyor.”

Jeannie, “Haklı,” deyip “Korkusuz Lider” tavrını takındı; dönüp sırayla bize bakarken sert ve ciddiydi. “Odaklanmalı ve onlara en iyi performansımızı göstermeliyiz. Toplanın.”

Kulisin ortasında el ele tutuşarak bir halka oluşturduk. Bu sırada Jeannie, ne olduğu belirsiz bir dua mırıldandı. Violet bir Budist, Lola ise bir ateistti. Bu yüzden grup duası, daha çok enerjilerimizi yönlendirip elimize geçen fırsatlar için teşekkür etmek ve uyum içinde çalmamızı dilemekle ilgiliydi.

Jeannie, olumlu sözler söylerken düşüncelere dalmıştım.

İstediğim, bu muydu? Cevabımın hayır olduğundan şüpheleniyordum ama artık çok yol katetmiştim. Lola bana güveniyordu. O olmasaydı, hâlâ sokaklarda olacaktım. Chett beni terk ettikten sonra, Lola beni yanına almıştı. Bu işe de birlikte başlamıştık. Bunun mahvolmaması için bana ihtiyacı vardı. Benim de bunu mahvetmemem gerekiyordu.

Jeannie, tipik kapanış cümleleriyle, “Diğer tüm sahneleri unutun,” dedi. “Aylardır yollarda olduğumuzu unutun. Bizi bekleyen hayranlarımız, elimizden gelenin en iyisini hak ediyor. O yüzden hadi oraya gidelim ve turun ilk günüymüş gibi performansımızı gösterelim. Kan, ter ve gözyaşı, hanımlar.”

Ona katıldığımızı gösterip gaza gelmek için bağırdıktan sonra odadan çıktık.

Lola beni kenara çekti. “İyi misin? Gerçekten?” diye sordu.

“Elbette. Gayet iyiyim.”

“Neredeydin?”

“Ah, şey... Annemleri aradım.”

Lola'nın omuzları düştü ve bir eliyle gözlerini kapattı. “Kahretsin, olmaz. Sürekli vazgeçmeni söyleyip duruyorum. Bu, her zaman canını acıtıyor, Kace. Her zaman. Çok üzülüyorsun ve sonra her zamankinden daha fazla perişan oluyorsun.”

“Hayır, hayır, çok iyi geçti,” dedim. “Sadece annemle konuştum ama... Babam arkadan da olsa bana merhaba dedi. Bu bir başlangıç, değil mi?”

Bu noktaya mı geldin? Senin için yaptığı onca şeyden sonra en iyi arkadaşına yalan mı söylüyorsun?

Lola şaşkın gözüküyordu. “Gerçekten mi? Seninle konuştu mu?”

“Merhaba dedi, Lola. Gerçekten dedi.”

Lola beni kısık gözleriyle inceledikten sonra yumuşadı.

Bana sarılarak, “Bu harika, Kace,” dedi. “Senin adına çok mutlu oldum. Dürüst olmak gerekirse son zamanlarda endişeliydim. Yedi yirmi dört parti veriyorsun ve her gece yatağında farklı bir erkek oluyor.”

“Her gece değil,” dedim. “Boş geçen günlerim de var. Mesela, salı günleri.”

Lola homurdandı.

Jimmy yeniden kapıda belirip, “Hadi kızlar, gidelim. Bekliyorlar,” dedi.

Lola'ya güven verici bir şekilde güldüm. “Bu gece sahnenin tozunu atıracamız. Söz veriyorum.”

“Keşke sonrasında aşırı bir şekilde partilemeyeceğine söz verseydin. Belki o zaman konserin ne kadar harika olduğunu hatırlayabilirsin.”

Hakarete maruz kalmışım gibi davrandım. “Bu, hayatımda duyduğum en az rock'n roll düşünce şekli. Keith Richards senin böyle konuştuğunu duysa mezarında ters dönerdi.”

Lola'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Keith Richards hâlâ yaşıyor.”

“Gördün mü? Endişelenecek bir şey yok.”

Gözlerini devirdi ve gülümseyerek kolunu bana doladı. Her zamanki gibi koruyucuydu.

Pony Club'ın güvenlik şefi Hugo Williams, bize sahneye kadar eşlik etmek için kulisin kapısına geldi. Bana gülümserken koyu gözleri samimi ve nazikti. Teninin koyu rengine karşın dişleri beyaz ve parlaktı.

Sıra odadan çıkarken, “Merhaba, Hugo,” dedim.

Derin bir baritonu andıran sesiyle konuştu.

“Selam, tatlım.”

Bu gece, Pony Club'daki ikinci gecemizdi ama Hugo bana karşı ekstra düşünceli davranıp kendimi güvende hissettiğimden emin olmak için elinden geleni yapmıştı.

Jimmy kolunu çıplak omuzlarıma attı. “Bu gecekiler gürültücü bir kalabalığa benziyor Hugo,” dedi.

Korumaya gülümsedim. “Hugo benimle ilgilenir. O benim kahramanım,” dedim.

İri koruma, emir verilmiş bir asker gibi başını salladı ve bizi sahneye götürdü.

Tavan boyunca uzanan borularla dolu, dolambaçlı arka koridorlardan geçtik. Ayak seslerimiz beton zeminde yankılandı.

Jimmy bana döndü.

“Hazır mısın?”

“Ben doğuştan hazırım, Jimmy.”

“İşte benim kızım.”

Sahneye çıkan kısa merdivende grup arkadaşlarıma katıldım. Bir uğultu yükseldi, mikrofonu alan sunucuya cevap veren kalabalığın uğultusu.

“Las Vegas! Rapid Confession’a hazır mısınız?”

Mekânın duvarlarını parçalayan, bir çığ andıran başka bir ses dalgası yükseldi.

Kapı açıldı; sahne ışıklarıyla çevrelenen, karanlık, dikdörtgen şeklinde bir platform belirdi.

Birkaç adımlık merdivenlerden sahneye çıktık. Kırmızı gitarım standında beni bekliyordu. Askıyı omzumun üzerinden geçirdiğimde Jeannie'nin bana başını salladığını ve gergin bir şekilde gülümsediğini gördüm. Konsere başlamadan önce bir barış anlaşması sunuyordu.

Başımı sallayıp ona gülümsedim, anlaşma kabul edilmişti. Lola, “Talk Me Down” için dört ölçülü bir giriş yapmadan önce bagetlerini başının üzerinde tokuşturdu.

Tüm kalbimle çaldım. “Talk Me Down” şarkısını kendim için yazmıştım. Nereye gittiğim ve kendime ne yaptığım konusunda beni korkutan her şeyin bir özeti niteliğindeydi. Kimse, benim olduğunu bilmiyordu. Jeannie'ye bazı yerlerde eşlik etsem de çaldığımda sanki kalbim yerinden çıkmıştı. Müzik göğsümü yardı, kaburgalarımı parçaladı ve içimdeki her şeyi dünyaya gösterdi.

Solo kısımlarımı ezdim geçtim. Aç karnına içtiğim alkol, sahne ışıklarını bulanık beyaz kürelere çevirmişti. Kalabalığın içindeki yüzler ise hep birlikte

eriyip uğuldayan ve çalkalanan bir elektrik kütlesine dönüşmüştü. Kalabalığın enerjisinden besleniyordum, çığlık atarak gösterdikleri takdirlerini içime çekiyordum. Parmaklarım kanayana kadar içimdeki enerjiyi bıraktım. Konserin sonunda gitarımı neredeyse sahneye arpıyordum.

Final parçasının son notaları havada titreşip yok olurken kalabalık kendini kaybetmişti. 4 Temmuz günü, gökyüzünde yükselen havai fişekler gibi aydınlandım. Sahnenin kenarı boyunca koşup ön sıradaki seyircilerin ellerine vurdum. Beni tutup sahnenin kenarına çektiler. Durmadan gülüyordum, sevgi dolu ellerin yarattığı dalgada âdeta sörf yapıyordum. Deli gibi sarhoştum, sevmekten sarhoştum.

Hugo ve ekibi, kalabalığa girdikleri an hızlıca beni insanların arasından çıkarıp yürütmeye başladı. Fakat bu ânın bitmesini istemiyordum. Etrafımdaki kalabalığa seslendim.

“Hepinizi çok seviyorum! Benimle gelin...” Parmağımı rastgele yabancılara doğrulttum.

“Benimle gelin! Partiye devam edelim...”

Hugo beni grubun kutlama yaptığı kulise sürükledi. Şampanya, altın rengi ve köpüklü kavisler çizerek havaya saçıldı. Birinin elinden bir şişe kaptım ve tek yudumda yarılardım. Davet ettiğim küçük kalabalığın içeri girmesine izin verilmesi için güvenliğe bağırdım.

“Benimle birlikteler!”

Yaklaşık iki düzine kişi içeri girdi. Grup arkadaşlarım, şovun baş döndürücü başarısından öyle sarhoş olmuşlardı ki kalabalığın içeri girmesine aldırış etmedi. Jimmy ise mutluluktan uçacakmış gibi görünüyordu.

Şampanyayı bir kenara fırlatıp konser sonrası için yiyecek ve içeceklerin olduğu uzun masadan rastgele bir şişe kaptım. *Jagermeister*.

Cesur bir seçim, diye düşündüm gülererek. Likör, boğazımdan aşağıya aktıktan sonra hissettiğim yakıcı his yüzünden tiz bir ses çıkardım. Yeni arkadaşlarımla dolu olan oda, bu hareketime alkışlarla karşılık verdi. Tanımadığım, yarın asla hatırlamayacağım yabancı yüzler. Müzik, bedava içki, eğlence ve benim için burada olan insanlar ile onların gözünde bir aziz olan ben. Bir masanın üzerine çıktım ve davetlilerim alkışlayarak şişelerini bana doğru kaldırdı.

Beni seviyorlardı.

Oda, sanki bir atlıkarıncadaymışım gibi dönmeye başladı. Burası çok kalabalıktı. Havasızdı. Güvenlik, bedenlerden oluşan duvardan sızmaya çalışıyordu. Cam paramparça oldu. Kalabalıktan bazıları alkışlarken diğerleri küfrediyordu.

Lola kıcımlı kırmadan aşağı inmemi söyledikten sonra kalabalığın içinde kayboldu. Hugo, Musa gibi denizi ikiye ayırıyormuş gibi iri ve hantal vücuduyla içeri daldı. Zümrüt yeşili şişenin içindeki son yudumu içmek için şişeyi dudaklarıma götürmeye çalıştım. Bu parti patlamak üzereydi. Ben ise dibe vurup milyonlarca parçaya ayrılmaya çok yaklaştım.

Babamın dört yıl önce söylediği sözler, dün söylenmiş gibi aynı netlikte zihnimde yankılanıyordu. Çık, git! Evimden defol!

“Hayır,” dedim. Daha yüksek bir sesle, kelimelerin beceriksizce ağzımdan çıkmasına izin verdim. “Sen, defol. Burası, benim evim. Benim evim.”

Şişemi havaya kaldırdım. “Burası benim evim!” diye çığlık atınca yüzlerce kişi bana katılıp şişelerini kaldırdı. Sesleri beni bir süreliğine neşelendirdi.

Gülüyor muydum, yoksa ağlıyor muydum? Sendelemeye başladım. Likör şişesi, masadan kayıp Hugo’nun beni bekleyen kollarına düşmemle parmaklarım arasından kayıp düştü. Siyah tişörtünü gördükten sonra beni bekleyen karanlığa teslim oldum.

Bölüm 3

Jonah

Başımın üstündeki tabela yanıp sönüyordu. Kırmızı ve siyah. *Pony Club*. Metalin kenarları paslanmıştı ve kenarındaki ampullerden üçü yanıyordu. Ucuz görünse de şatafatlıydı. Vegas gibiydi. Gözlerimi kısıtığım da...

Işıklar bulanıklaştı, beyaz ve kırmızı camdan küreleri hayal edebiliyordum. Belki de camdan boncukları. Buket elde etmek için tel ile tutturulan bir demet. Zihnim, yassı taç yapraklar yapmak için kırmızı boncukları uzun uzun çekti. Beyaz çöven otuyla süslenmiş, bir Noel Yıldızı. Hiç sulanmaya ihtiyaç duymayan camdan bir Noel buketi. Annem severdi. Belki, Dena da. Bu fikrimi not etmek için gömleğimin ön cebinde tuttuğum yıpranmış küçük not defterini çıkarmaya davransam da durdum.

Noel'e daha altı ay vardı.

Yumuşak bir sızı, içimde kök salmaya çalıştı. Bu hissi, masanın altına sıkıştırılmış bir sakız gibi kolaylıkla ezdim.

Rutinine devam et.

Elimi çekip not defterini olduğu yerde bıraktım.

Pony Club'da sesler yükseliyordu. Konser, bir saat önce sona ermişti ama efsane olduğu belli olan bir partinin uğultuları oldukça gürültülü bir şekilde dışarıya ulaşıyordu. Saate bakmak için üniformamın ön cebinden cep telefonumu çıkardım. Neredeyse gece bir olmuştu. Limuzin sadece ikiye kadar hizmet sunuyordu ancak bu sefer zorunlu bir mesai yapacağım şimdiden belliydi.

İşin uzaması neden umurumdaydı ki? Son günlerde zaten pek uyuyamıyordum. Fazladan para kazanmak işime yarayabilirdi. Grup ve menajerleri, pis kokulu mekândan çıkana kadar bekleyecek ve onları akşam beşte aldığım Summerlin'deki devasa malikâneye geri götürecektim.

Geceleri şoförlük yapmanın iyi yanı, bana gündüz çalışmam için zaman bırakmasıydı. Kötü yanı ise boş kalma süresiydi. Yolcularımın akşam yemeğini, sahnesini bitirmesini ya da nihayet kumarhaneden çıkmasını bekleyerek, içki ve duman kokuları eşliğinde, çoğu zaman *blackjack* ya da poker masalarındaki kayıplarının yasını tutarak geçirdiğim pek çok boş saat.

Limuzin şoförleri, etkinliklerde bir araya gelirdi. Şık siyah veya beyaz araçlardan oluşan bir treni anımsatan bir düzen içerisinde mekânın dışında sıralanırlardı. Aynı yüzleri, farklı etkinliklerde de görmüştüm. Bazıları, aynı şirkette çalıştığım iş arkadaşımıydı. Sigaradan kaçınmam gerektiği için yeni arkadaşlar edinmeyle ilgilenmiyordum. Kendime, rutinime sadık kaldım.

Limuzine yaslanıp gökyüzüne baktım. Hiçbir yıldız, Vegas'ın ışıklarını fethedemezdi. Gerçek yıldızları görmek için birkaç hafta sonra en iyi arkadaşımın ayarladığı kamp gezisine kadar beklemem gerekecekti. Ama Strip'in kendine has bir takımyıldızı vardı. Cafcaflı neon renkler ve parıltılı ışıklar cümbüşü. Kendi içinde güzeldi. Ayaklarımın dibinde, cadde ile kaldırım arasında uzanan olukta sigara izmaritleri, ezilmiş bir içecek bardağı ve Strip'teki çıplak şovun bir el ilanı vardı. Parçalanmış camlar sokak lambasının altında yeşil yeşil parlıyordu.

Limuzin şoförlerinden biri yanıma yaklaştı. "Sigaran var mı?"

Bu adam gençti. En azından benim yaşımdan, yirmi altıdan, genç görünüyordu. Bir umut yüzüme bakarken alnından boncuk boncuk terler akıyordu. Bu yaz sıcağında bile altın şeritli, bordo polyester üniformasının ceketini giyiyordu. Çaylaktı. Siyah ceketim, grup ve menajerleri yaklaşık sekiz saat önce limuzinden indiğinden beri ön koltukta duruyordu.

"Sigara içmiyorum, dostum. Üzgünüm."

Üzgünüm artık konuşmanın bittiğini gösteren bir mesaj olsa da anlamadı.

"Kahretsin, sigaram bir saat önce bitti," diye mırıldandı. Yaka kartında *Trevor* yazıyordu.

"Hey, kimin şoförlüğünü yapıyorsun? Rapid Confession'un konseri için gelen on altı zengin müşterim var." Bir kahkaha atarak, "Şımarık zengin veletler. Demek istediğim, bundan daha kötü ne olabilir ki?"

"Tahmin edemiyorum," diye mırıldandım.

Telefonum titredi. Muhtemelen beni her saat başı kontrol eden kardeşim Theo'ydu. Pantolonumun cebinden telefonu çıkardım. Evet, o.

N'aber? İyi misin?

Gözlerimi devirerek gece yarısı attığı mesajın ekran görüntüsünü aldım; aynı mesaj ve iyi olduğuma dair cevabım. Gönder tuşuna bastım.

Yeni bir mesaj attı: ***Göt.***

Gülümseyerek bir mesaj daha yazdım. ***Bunu çok kolaylaştırıyorsun. Git, uyu Teddy. Seni sabah ararım.***

Trevor sıralanmış limuzinlere bakarak, "Grubun şoförlüğü kimde acaba?" dedikten sonra kendi kendine konuşmaya devam etti. "O sürtükler bende olsaydı, efsane olurdu. Gecem, harika geçerdi."

Kardeşim bir fotoğraf attı. Theo'nun ortaparmağı. Ona Teddy dememe

sinir olurdu. Benim, erkeklerin kadınlara sürtük demesinden nefret ettiğim kadar.

Trevor'a kaybolmasını söylemek için döndüğümde Pony Club'ın arka kapısı çarparak açıldı. Şamatalı kahkahalar, bağırışlar ve kırılan camların sesi sokağa yayıldı. İri yarı bir koruma, deri eteği kalçalarına kadar sıyrılmış, sarı saçları korumanın kollarına dökülecek şekilde sarkmış bir kadının kendinden geçmiş bedenini taşıyarak dışarı fırladı.

Trevor'u hafifçe itip limuzinin kapısını açtım.

Koruma, adımlarını hiç bozmayıp hantal vücudunu eğerek kızı içeriye, uzun deri koltuğa yatırdı.

Trevor derin bir nefes alarak, "Bu o! Sarışın... RC'nin gitaristi," deyip bana kahramanıymışım gibi baktı.

"Grup sende mi?" diye sordu.

Koruma limuzinden tekrar indi ve Trevor'ın önünde dikilip ellerini yumruk yaparak, "Bu seni ilgilendirir mi?" diye sordu.

Trevor sinip geri çekilirken, "H-hayır, efendim," dedi.

"Burada gördüklerini birine anlatacak mısın?"

"Hayır. Kesinlikle anlatmayacağım."

"Doğru cevap," deyip bana döndü. "Onu eve bırak. Hızlıca. Paparazzi'ler ortaya çıkmadan önce onu götür. İçerisi tam bir curcuna."

Başını, bağırışların daha yüksek olduğu, küfürlerin atıldığı ve daha çok cam kırılma seslerinin geldiği mekâna doğru salladı.

"Geri dönmeliyim." Parmağını göğsüme bastırarak, "Eve sağ salim vardığından emin ol," dedi.

Adamın karanlık gözlerinde parıldayan endişeyi görmüştüm. Koruma mekâna döndükten sonra uzaktan gelen siren sesleri giderek yaklaştı.

İri yarı korumanın gitmesiyle Trevor, limuzinin içine baktı. "Dostum, o çok seksi."

Trevor'ın sözlerine katılsam da kız sarhoşluktan kendinden geçmişti. Kısa süreli cinsel düşünceleri aklımdan dahi geçirebilmem için kadınların uyanık ve bilinçli olması gerekiyordu. Trevor'ın dili resmen ağzından dışarı sarkıyordu. Kıza bakmaması için tiksintiyle kapıyı çarpıp kapattım.

Trevor, "Onunla ne yapacaksın?" diye sordu.

Ona bakmak için sürücü kapısının önünde durdum.

"Onu eve götüreceğim, aşağılık herif."

Trevor ellerini kaldırdı. "Tanrım, sakın ol. Öyle demek istemedim..."

Arabaya binip kapımı kapattığım için cümlesinin devamını duymadım.

Trevor, korumaya verdiği sözü tutamayacak ve kız hakkında konuşacaktı. Pony Club'da olanlar da kulaktan kulağa konuşulacaktı, yaklaşan siren sesleri bunu doğrular nitelikteydi.

Onu eve götür, görevini bitir, günlük rutinine dön.

Limuzini kaldırımdan uzağa çektim. Las Vegas Bulvarı'nın Strip kısmından trafiğe çıktım. Kızı kontrol etmek için aradaki bölmeyi indirdim. Eteği hâlâ yukarı kalkıktı. Kalçasına uzanan fileli çorabı ve dövmesinin bir bölümü görünüyordu. Soluk renkli kollarının ön tarafında bir yılan gibi kıvrılan başka dövmeler de vardı. Hatta hepsinden daha büyük bir tanesi, sağ omzunu kaplıyordu. Göğüslerinin yuvarlak uçları giydiği büstiyerden dışarı fırlamıştı. Nefes alıp verdiğini anlamak için bakmıştım.

Kız inleyip yana yuvarladığında, uzun süre evim olan Sunrise Hastanesi'ne yönelsem mi diye düşündüm. İçtiği bir fıçı içkiyi limuzinin zeminine kusmasını dinlerken önümdeki sokakları seyrettim. Limuzinin içi, kustuğu likörün kokusuyla dolup taştı.

“Harika,” diye mırıldandım. “İşte, bana bu yüzden büyük paralar ödüyorlar.”

Öğürmesi bittiğinde kız -Trevor'a göre gitar çalan kız- usulca inleyip koltuğa çöktü. Gözleri hâlâ kapalıydı ve beyaz-sarı saçları yanağına yapışmıştı.

Strip'ten saptım. Karanlık ve boş bir ara sokak bulup kenara çektim. Arkaya, bu geceki ücretimin yayıldığı arka tarafa geçtim. Yerdeki kusmuğun etrafından dolaşarak yüzüne düşen saçlarını çekmek için başının yanına oturdum.

Trevor ile herhangi bir konuda aynı fikirde olmak istemiyordum ama bu kız gerçekten çok güzeldi. İçki, kusmuk ve sigara dumanı kokan bir sarhoş olmasına rağmen nefes kesiciydi. Uzun, koyu kirpikleri, iri gözleri, koyu kırmızıya boyanmış dolgun dudakları, geniş bir ağzı ve beyaz-sarı saçlarıyla tezat oluşturan koyu renkli kaşları vardı.

Kendime, benim yanımdayken ölmeyeceğinden emin olmak için orada olduğumu, onu süzerek zaman kaybetmemem gerektiğini hatırlattım. Son birkaç aydır bir sürü güzel kız, limuzinlerime binmişti. Bu kız da farklı değildi.

Kız -keşke adını korumadan öğrenseydim- artık daha iyi nefes alıyordu. Yüzüne biraz renk gelmişti. Muhtemelen içkinin beşte birini kusması etkili olmuştu.

Onu hastaneye götürmeme gerek kalmaması beni rahatlatmıştı. Onun gibi akşamdan kalma bir şekilde uyanmak istemezdim. Bu gecelik paydos etmek için onu eve götürmeye odaklandım.

Arabayı kuzeybatıya, Summerlin mahallesine sürdüm. Büyük malikâne, soluk şeftali rengindeydi. Beyaz sütunları ve dairesel bir araba yolu vardı. Tamamen karanlıktı.

“Lanet olsun.”

Limuzinden indim. Bir asistanının ya da belki bir güvenlik görevlisinin

etrafta olduğunu umarak ön kapının zilini çaldım. Hiç kimse yoktu. Açık kalma ihtimaline karşı ön kapıyı zorladım. Kapalıydı.

Limuzine geri döndüm. Cebimden cep telefonumu çıkarıp şirket hat-tını aradım.

Tony Politino, bu hatta çalışıyordu.

“Tony mi? Ben Jonah. Rapid Confession işi için iletişim numarasına ihtiyacım var.”

Tony, uluma sesi gibi bir ıslık çalıp, “O işi sen mi aldın?” dedi. “Seni şanslı piç.”

“Temizlik ekibi kadar şanslı değilim,” diye mırıldandım. “Numaraları sende var mı, yok mu?”

“Bekle...”

Gözlerimi ovuşturup Tony cevap verene kadar bekledim.

“Jimmy Ray. Onların menajeri,” dedi.

Telefon numarasını verdi. “Ve hey, benim için birkaç fotoğraf çek, tamam mı? Sarışın olan mı? Çok fena sigara içiyor.”

Arka koltuğa yayılmış kıza baktım. Zihnime sinsi bir düşünce sızdı. Birkaç fotoğrafını çekip onları bir magazinciye satabilir ve deli gibi para kazanabilirdim. Elbette işimi kaybederdim ama fotoğraflardan kazandığım parayla bu işe ihtiyacım kalmazdı. Tüm günümü, hatta her günümü cam atölyesinde geçirebilirdim. Ekim ayındaki galeri açılışı için sergimin zamanında bitip bitmeyeceği konusunda endişelenmeme hiç gerek kalmazdı.

Bu kadar aşağılık bir pislik olduğum için kendimi asla affetmeyeceğim gerçeği dışında güzel bir hayaldi. Bu fikri aklımdan geçirmem bile iğrençti. Bunu yorgunluğa ve uyanıkken aklıma gelen her düşüncenin ardında gizlenen, izin veririm dışarı sızmaya hazır ağır bir endişe duygusuna bağladım. Bu, bana zamanımın tükendiğini ve sergimin sonsuza kadar yarım kalacağını söyleyen endişenin sesiydi.

“Rutinine devam et,” diye mırıldandım.

Tony, “O, ne demek?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Numara için teşekkürler.”

Telefonu Tony’nin yüzüne kapatıp grubun menajeri olan Jimmy Ray’i aradım. Onu hatırlamıştım, hafızamda görgüsüz bir ikinci el araba satıcısı profilinde kalmıştı. Olduğundan on yaş daha gençmiş gibi giyinip öyle davranan, şık olmaya çalışan, sıksa, orta yaşlı bir adamdı. Gruptaki kadınlarla sanki insan değillermiş de onun banka kartlarıymış gibi konuşuyordu.

Telefon beşinci kez çaldığında Jimmy Ray cevap verse de onunla konuşmak imkânsızdı. Arkasından yükselen müzik, yüzlerce insanın bağırış-ları ve çığlıkları sesinin boğuk gelmesine neden oluyordu.

“Merhaba, efendim? Ne?”

“Jimmy Bey,” diye bağırarak zorunda kaldım. “Ben sizin şoförünüzüm.”

“Ne? Kahretsin, hiçbir şey duyamıyorum.”

“Limuzin şirketinden arıyorum...”

“Sen de kimsin, lan?”

Gözlerimi ovuşturup, “Elvis. Elvis Presley. Ölümümle ilgili söylentiler çok abartıldı...” dedim.

“Bak, her kimsen lanet olası bir belayla uğraşıyorum şimdi. Beni sonra tekrar ara.”

Telefonun diğer ucundan daha çok bağırış sesi geldikten sonra gürültü boğuklaştı. Adam muhtemelen telefonu kapatmadan cebine koymuştu.

Aramayı sonlandırıp saate baktım. İkiyi biraz geçiyordu. Sokak karanlıktı, hiçbir yerde ışık yoktu ve eve de kimse gelmiyordu. Limuzindeki isimsiz kıza baktım.

“Seninle ne yapacağım?”

Onu Pony Club’a geri götürüp korumaya teslim etme arzum güçlü olsa da o zavallı piç kurusun muhtemelen çok meşgul olduğunu düşündüm.

Limuzinin arka kapısını kapatıp tekrar direksiyona geçtim. Bütün bu olanlar tatsız olmakla beraber yanlış geliyordu. Onu güvenli bir yere götürmek istedim. Daireme götürmek pek doğru gelmiyordu. Onu neredeyse her yerine kusmuk saçılmış bir limuzinin arkasında sarhoş halde bırakmaktan daha iyi bir seçenek olduğunu düşündüm.

Summerlin Malikânesinden çıkarken ona, “Umarım bunun son derece olağandışı bir durum olduğunun farkındasındır,” dedim. “Böyle bir şey, kesinlikle çalışan el kitabında bulunmuyor. Aslında, bu tür şeyler hakkında eğitici bir video izlediğimi hatırlıyorum. ‘Boşuna Dava Edilmemenin Yolları’ videosunda. İlk madde, *arabanızdaki müşteriniz özellikle sarhoş bir kadınsa*, evinize götürmeyin.”

Gecenin ikisinde, Vegas karanlık yüzünü göstermeye başlamıştı. Sokaklar en çaresiz insanlarla doluydu: kaybettiklerinin bir kısmını kurtarmayı uman kumarbazlar, umutsuz sarhoşlar, uyuşturucu satıcıları ve hayat kadınları. Burası, nefret ettiğim Vegas’tı. Strip’i tekrar ardımda bırakırken doğuya doğru ilerleyip Bellagio’nun önünden geçtim.

Gülümsemem geri gelmişti. Las Vegas’ta gerçek bir güzellik vardı. Sadece nereye bakacağını bilmen gerekiyordu.

Bellagio Oteli’nin giriş tavanı da bunlardan biriydi. Dikiz aynamda bir başkası daha vardı.

Uzun koltukta kendinden geçen kız, dövmeli kolunu gözlerinin üzerine attı ve küçük bir inilti çıkardı.

Usulca, “Neredeyse vardık,” dedim. “İyi olacaksın.”

Bölüm 4

Jonah

Limuzini yaşadığım apartmanın bulunduğu sitenin önüne çektim. Soluk gri sıvası ile kireç yeşili boyası dökülmüş, eğri büğrü parmaklıkları olan kutu gibi bir binada yaşıyordum.

Müşterime, “Alıştığınız lüks villa gibi olmadığını biliyorum,” dedim. “Ama dilenciler seçici olamazlar, haksız mıyım?”

İçkiden dolayı hâlâ uykuda olan kız herhangi bir şey seçecek durumda değildi. Limuzini binanın yan tarafına, birinci kattaki daireme olabildiğince yakın bir yere park ettim. Limuzini buraya durdurmak yasal olmasa da sokaktan görünmemesi içimi rahatlatmıştı.

Koşup ön kapımı açtım. Girişin yanında bulunan düğmeye basınca etraf aydınlandı.

Limuzine dönüp kızın yanına oturdum.

Kolunu hafifçe dürterek, “Hey,” dedim. “Hey. Benim için uyanabilir misin?”

Kıpırdamadı.

“Kahretsin.” Bir nefes aldım. “Tamam, hadi bakalım.”

Ufak tefekti, belki 1.60 boyundaydı. Elli kilodan fazla olamazdı ama alkol onu ağırlaştırmıştı. Kollarıyla bacakları gevşemiş, başı eğilmişti. Kafasını kapıya çarpmadan onu lanet olası limuzinden çıkarmak için mücadele ettim. Onu yarı taşıyıp yarı yürütmeyi umuyordum ama bir jöle gibiydi. Kollarımın arasından kayıp gidiyordu.

Derin bir nefes aldım. Dizlerinin altından ve sırtından tutup kaldırarak onu kucakladım. Böylece başı göğsüme yaslandı.

Dr. Morrison, birini böyle kaldırdığımı görseydi muhtemelen fenalık geçirirdi. Theo ise kelimenin tam anlamıyla çıldırırdı. Neyse ki ikisi de burada değildi. Theo’dan gelen mesajları bir kenara bırakacak olursak, gece vardiyasının bir başka avantajı da bana içinde bulunduğum çıkmazı hatırlatan sorgulamalardan kurtulmamdı.

Kızı evimin açık kapısından içeri taşıdım. Kapıyı arkamdan tekmeleye-

rek kapattım. Onu koltuğa yatırdıktan sonra nefesimi düzene sokmak için yanına oturdum. Soluksuz kalmıştım ama kötü değildim. Birkaç derin nefes aldıktan sonra işime geri döndüm.

“O kadar da zor olmadı, değil mi?”

Kızın dolgun dudakları aralanmıştı ve rahat nefes alıyordu. Alnında ve göğsünde ince bir ter tabakası vardı. O çizmeler ve büstiyer içinde nasıl bu kadar rahat olabiliyordu, anlamıyordum. Bu konuda bir şey yapmayacaktım. Onu daireme getirmem bile yeterince kötüydü. Ayakkabılarını çıkarmak bile yarın beni bekleyen halkla ilişkiler kâbusunda daha kötü gösterebilirdi. Bu yüzden işimi kaybedebilir miyim, diye endişelendim. Onun yüzünden.

Kız artık güvende olduğuna göre, kendi durumumu düşünmeye başladım. İşime ihtiyacım vardı. Mükemmel ilerleyen bir rutinim vardı ve lanet olası bir şeyin onu altüst etmesine izin veremezdim. Aslında onu Pony Club’a geri götürüp grubu almam gerekirdi, şimdi ne olacaktı? Gitaristlerini almak için hepsini buraya mı getirmeliydim? Ya da en başta onu yalnız başına mı bıraksaydım?

Kıza baktım. Tahminen yirmi iki yaşlarında, genç bir kadındı. Üşümüştü ama güzel yüzü huzurluydu, tüm gece boyunca kaşları ilk kez çatık değildi.

İç çektim. *Geç oldu. Bırak, uyusun.*

Şirket hattını geri arayıp Tony’ye uykumun geldiğini ve limuzini garaja sabah yedide getireceğimi söyledim. Tony, patronumuz Harry’nin arabalarından birinin bozuk olduğunu duyacak olursa çok kızacağı konusunda beni uyardı. Grubu Pony Club’da bıraktığımdan bahsetmedim bile.

“Yine de Harry seni çok seviyor,” dedi Tony. “Sen onun favori şoförüsün.”

Bu doğrudu, bu yüzden Rapid Confession işi bana verilmişti. Yine de işimle ilgili büyük bir risk almıştım ve bu iş umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir işti.

Sinirli bir homurdanmayla telefonu koltuğun önündeki eski sehpanın üzerine fırlattım. Telefon, çizilmiş ahşap yüzeyinde duran üç üfleme cam parçasından birine çarparak ses çıkardı.

Koridordaki dolaptan bir yorgan alıp misafirimın üzerine örttüm. Ardından yanındaki masaya kişisel eczanemden iki aspirin ve bir bardak su koydum. Kız uyanır da biblo toplayan bir psikopat tarafından kaçırılıp kaçırılmadığını merak ederse diye sunduğum bir barış teklifiydi bunlar.

Kız. Ona bir kez daha öyle seslenirsem, aklımı kaybedecektim.

Dizüstü bilgisayarım oturma odasına bakan mutfak tezgâhının üzerindeydi. Bilgisayarı açıp arama motoruna Rapid Confession yazdım. Birçoğu dünle ilgili olan bir sürü fotoğraf ve haber karşıma çıktı. Bir habere göre

grup, “Müzik dünyasında bir molotof kokteyli gibi patlamak üzere,” idi.” Rolling Stone’a göre ise, “Foo Fighters’tan bu yana rock and roll’un başına gelen en iyi şey,” idi. Her grup üyesinin adının yazıldığı fotoğrafları bulana kadar aşağı doğru kaydardım.

“Kacey Dawson,” diye mırıldandım. “Şükürler olsun.”

Tanıtım fotoğrafına baktım. Yüzünde *umurumda değil* ifadesiyle orta-parmağını gösterirken bile Kacey Dawson, nefes kesiciydi.

“Kendine gel, Fletcher.”

Laptopu kapatıp yatak odasına yöneldim. Mutfak duvarındaki telesekreter ısrarla yanıp sönüyordu. *Oynat* tuşuna bastım.

“Üç yeni mesajınız var.”

Yatağa gitmeliydim.

“Merhaba Jonah. Benim, Mike Spence. Carnegie’den. Bak... Biliyorum şu an çok ağır şeyler yaşıyorsun ama... Hadi takılalım dostum. Eski günlerin hatırina bir bira içelim. Ya da en azından, beni ara ve...”

“Sil”e bastığımda telesekreter bir sonraki mesaja geçti.

“Merhaba tatlım, ben annen. Sadece nasıl olduğunu sormak için aradım. Geç saatlerde çalışmandan gerçekten nefret ediyorum. Bozuk plak gibi tekrar edip durduğumu biliyorum ama... Şey, sabah beni ara. Bu arada, her zamanki gibi pazar günü akşam yemeğinde görüşecek miyiz? Baban, barbekü yapmak istiyor. Ara beni, tatlım. Seni seviyorum. Tamam. Seni seviyorum. Hoşça kal.”

Bu mesajı da sildim. Keşke annemin sesindeki tereddüt parçalarını da kolaylıkla silebilseydim. Her zaman, kendini kötü haberlere hazırlıyormuş gibi konuşuyordu.

Son mesajı da dinledim. Sadece birkaç dakika önce, belki ben baygın haldeki kargomu limuzinden çıkarırken bırakılmıştı. Daha sesini duymadan, mesajı bırakan kişinin Theo olduğunu biliyordum.

“Merhaba kardeşim. Bir kontrol edeyim, dedim. Beni sonra ara.”

Theo’nun sesi normal geliyordu ancak arama zamanı ve önceki mesajlar onu ele vermişti. Öfkem alevlense de onunla savaştım. Belki Theo, atölyesinde geç saatlere kadar çalışıyordu. Bazen çok geç saatlerde müşterileri geliyordu. Ya da bir randevu için geç saatlere kadar dışarda kalmıştı. Hayatındaki kadınları takip edemiyordum çünkü hayatına çok hızlı girip çıkarlardı.

Cep telefonuma yeni bir mesaj gelir gelmez sildiğim gibi bu telesekreter mesajını da sildim.

Kacey Dawson kayıtsız bir şekilde uyurken cep telefonumu sehpanın üzerinden aldım.

Theo: *Hâlâ çalışıyor musun?*

İçimdeki öfke kök salarken gözlerimi devirdim. Bir mesaj yazdım. *Hayır, dışarıda üst üste sigara içiyorum ve çiğ biftek yiyorum.*

Çok komik. Evde misin?

İç çekip telefonun ekranına baktım. Başparmağım onu azarlamak, tepemde dikilmemesi ve beni yalnız bırakması gerektiğini söylemek istiyordu. Birkaç şey yazdım ama sonra iç çekerek hepsini sildim. Artık sinirlenmemeliydim. En azından belli edecek şekilde değil. Ona ve aileme sinirlenmemeliydim. İçinde bulunduğum durum, onları daha kötü hissettirmeden de yeterince boktandı.

Evet, şimdi evdeyim, diye mesaj attım. *İyi geceler Theo.*

Pazar günü atölyede görüşürüz.

“Eminim görüşürüz,” diye mırıldandım.

Telefonu sessize alıp yatak odasına gitmeden önce mutfak tezgâhının üzerine bıraktım. Odamda iş kıyafetimi çıkardım. Özenle yapılmış ve muhtemelen biraz tozlu olan yatağın üzerine koydum. Sade ahşap şifonyerden beyaz bir kazak ve eşofman çıkarıp giydim. Tuvalet gidip dişlerimi fırçalamak için koridordaki banyoya yöneldim.

Dişlerimi fırçalarken günümü planladım.

Sabah ilk iş, Kacey’i Summerlin evine götürecektim.

Limuzini şirkete teslim edip kamyonetimi alacaktım.

Rutinime geri dönecektim.

Sorun yoktu. Sadece bir tümsekle karşılaşmıştım.

Kacey Dawson, oturma odasında rahat uyuyor gibi görünüyordu. Deri ve plastik kıyafetler içinde ne kadar rahat uyuyabilirse işte.

Üniversite günlerimden, akşamdan kalma olmanın ve önceki gece içtiğin içkiye katlanmak zorunda olmanın ne kadar berbat bir ikili olduğunu hatırladım. Pencerenin üzerindeki klimayı açtım ve onun karşısındaki yatar koltuğa kendimi bıraktım.

Gecenin bir yarısı uyandığında konuğumun karşılaşacağı sahneyi düşününce gülmeden edemedim, devasa malikânesi yerine pis bir apartman dairesi. Normal bir insan gibi yatakta değil de beş metre ötede bir koltukta uyuyan garip bir adam.

Doktorumun önerdiği yarı yatış pozisyonuna geçerken, “Stephen King, bunu not almalı,” diye mırıldandım. “Bu sana her şeyi içmemen gerektiğini öğretecek, Kacey Dawson.” Gözlerim kapanırken mırıldandım.

“Her şey ölçülü olmalı.”

Uykum gibi.

Altıda uyandım, bütün gece aynı pozisyonda kalmaktan kığım uyuşmuştu. Pozisyon değiştirememek berbat bir şeydi ama zaten hiçbir zaman fazla uyuyamazdım. Buna rağmen her zaman dinç ve enerjik uyanırdım Sanki bedenim zamanın artık boşa harcayabileceğim bir lüks olmadığını biliyordu.

Düşüncelerimi olumlu bir şeye yönlendirdim. Sarı ve keskin gün ışığı, ön pencereden içeri doğru ulaşıyordu. Cam şişeler ve kâğıt tutucular gün ışığını yakalayıp alacalı kırmızılar, maviler ve morlar halinde schpayı renklendirmişti.

“Güzel,” diye mırıldandım. Cam atölyesinde daha fazlasını yaratmak için tüm cumartesi günü benimdi. Koltuktaki kişinin uykusunda inleyip iç çekmesi, bana öncesinde halletmem gereken bitmemiş bir işim olduğunu hatırlattı. Üzerimdeki hafif battaniyeyi kenara atıp koltuğa geçtim. Kacey Dawson’ın yanına çömelip bir anlığına uyuyan yüzünü inceledim.

“Merhaba.”

Kıpırdamadı. Ağzı hafif açıktı. Derin uykudaydı.

“Duş alacağım,” dedim. “Hiçbir şey çalma.”

Ona kaçırılmadığını söylemek için bir not yazmayı düşünsem de vazgeçtim. Muhtemelen bu, bir parti gecesinden sonra nerede olduğunu bilmeden ilk uyanışı olmayacaktı. İşi şansa bırakıp duşa girdim.

Duştan çıktıktan sonra üzerime kot pantolon ve düz bir tişört giydim. Odaya girdiğimde hâlâ derin uykuda olduğunu gördüm. Üzerimdekiler, cam atölyesine giderken giydiğim kıyafetlerdi. Saat tam yedide, ilaçlarımı aldım. Hapları birbiri ardına yuttum. Toplam, on beş hap. Midem ânında yanmaya başladığında her sabah içtiğim mide rahatlatıcı protein karışımını yapmaya başladım.

“Üzgünüm Kacey, bu canını sıkacak,” diye mırıldanıp blenderimin düğmesine basarak küçük dairemi korkunç bir vızıltı ile doldurdum.

Oldukça akşamdan kalma olan Kacey Dawson kıpırdandı, homurdandı ve sonunda dağınık saçlarını gözlerinin önünden çekerek doğruldu.

Uykulu gözlerle etrafına bakındı. Mutfakta, arkasından onu izlediğimi görmemişti.

O zaman bilmiyordum, bilemezdim de. Fakat o an, hayatımın geri kalanı ya da hayatımdan her ne kaldıysa başladı.

Bölüm 5

Kacey

Birisi ağaç kesiyordu. Kahretsin, koca bir ormanı kesiyordu.

Ne tür bir hasta piç bunu yapardı?..

Gözlerimi sertçe kırıpıştırarak başımı kaldırdım. Vınlama sesi duruldu. Puslu bakışlarım sehpaye ve sehpanın renkli cam kâğıt ağırlıklarına çevrildi. Oldukça güzellerdi hatta çok güzellerdi ama güneş ışığını doğrudan gözbebeklerime yansıttıkları için beslediğim beğeni hissi ânında kayboldu.

Bakışlarımı çevirdiğimde içi su dolu bir bardak ve yanında iki aspirin olduğunu gördüm. Çok yavaş bir şekilde doğrulduğumda, turuncu ve yeşil örgülü korkunç bir battaniye omuzlarımdan düştü. Kendime şöyle bir baktım. Tamamen giyiniktim. Botlarım bile ayaklarımdaydı.

İtibarım yerindeydi. Bir aferini *hak etmiştim*.

Yine de bu düşünce beni rahatlatmamıştı. Her zamanki gibi içmiştim ve bir kez daha nasıl geldiğimi hatırlamadığım garip bir ortamda uyanmışım. Bu sefer bir koltuktaydım ama çöplerle dolu bir sokakta da uyanabilirdim. Ya da annelerin daima çocuklarını dikkatli olmazlarsa içine düşecekleri konusunda uyardıkları meşhur çukurda olabilirdim. Dikkatli değildim. Hiç dikkatli olmamıştım.

Hareket etmek veya etrafa bakmak çok fazla canımı acıtiyordu. Göz kırpma bile canımı acıtiyordu. Dikkatimi suyla beraber aspirinleri içmeye odakladım. Ağzımı bir çöl kadar kuru ve tozlu hissediyordum. Midemin kaldırabileceğini bilseydim bardaktaki suyun tamamını içerdim. Birkaç derin nefes alıp midemdeki çalkantı hissinin yatışmasını bekledim. Ardından etrafıma bakındım.

Sade, uyumsuz mobilyalarla mesafeli bir şekilde dekore edilmiş küçük bir daireydi. Sehpanın ve cam biblolarının diğer tarafında düz ekran televizyona bakan eski bir Laz-y-Boy koltuğu vardı. Duvarlarda tablo yoktu ama oturduğum yerden ne olduğunu okuyamadığım, iki tane üniversite diploması ve yarım düzine kadar fotoğraf asılıydı. Pencereleler işlek bir Vegas sokağına bakıyordu. Bu yer, bende herhangi bir etki yaratmamıştı. Tanıdık da değildi.

“Pekâlâ, zincirli değilim ve kapı bir metre ötede,” diye mırıldanıp su bardağını bir yudum daha içmek için kaldırdım.

“Her ikisi de doğru.”

Suyu içerken öksürüp üzerime döktüm ve etrafa bakındım. “Bu da ne?..”

Arkamda, küçük mutfakta bir adam duruyordu. Koyu renk saçları, duştan yeni çıktığını gösterircesine ıslaktı. Keskin kahverengi gözleri şaşkınlıkla bana bakıyordu. Uzun boyluydu, oldukça tatlıydı ve kesinlikle benim tipim değildi. Saçlarının kalın, gevşek buklelerini beğensem de benim için fazla temizdi. Beğendiğim tipler, dövme ve pirsingli olurdu. Arka ceplerinde, onlarla yattıktan sonra kullandıkları bir kaçış planıyla bana gelirlerdi. Mutfaktaki adam, evinde kalan her kadına kahvaltı hazırlamış gibi görünüyordu. Muhtemelen onları kovmak yerine “kendi evin gibi hisset” diyen bir tipti.

Her açıdan iyi bir adamdı.

Ama Tanrım, tatlı bir yüzü vardı. Daha önce gördüğüme yemin edebileceğim bir yüzdü. Hafızamın sarhoş derinliklerinde onu ne zaman ve nerede gördüğümü sorguladım.

“Sizin limuzin şoförünüzüm,” dedi. “Dün gece sizi ve grubunuzu Pony Club’a götürmüştüm?”

“Ah, doğru,” dedim. “İşte bu.”

Adam mutfak tezgâhının önüne gelip yüzünü oturma odasına çevirdi ve kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. “Jonah Fletcher.”

Beynim nabzım ile eşzamanlı olarak gözlerimin arkasında gümbürdedi. “Ne?”

Yavaşça konuştu. “Adım, Jonah Fletcher. Belki kimin koltuğunda oturduğunu merak etmişsindir diye.”

“Ah, üzgünüm,” diye yanıtladım, yanaklarım yanıyordu. “Sadece... Baş ağrımı dindirmeye çalışıyordum. Ben, Kacey Dawson. Gerçi muhtemelen bunu zaten biliyordun.”

Jonah’ın gözleri şaşkınlıkla hafifçe açıldı. Başımı salladım ama bunu yaptığım için ânında pişman oldum. “Ünlü olduğum için falan söylemedim, yani işinden dolayı. Benim adım muhtemelen bazı evraklarda geçmiştir... Ah, unut gitsin.”

Ağrıyan başımı ellerimin arasına aldım ve dün gecedен bir şeyler hatırlamaya çalıştım. Pek de iyi olmayan bir şeylerin olduğuna dair belirsiz bir his, akşamdan kalmalığın acısını daha da arttırdı.

Jonah Fletcher’a baktım. “Ah, dün gece... Biz, ah...”

Tek kaşını mükemmel bir şekilde kaldırdı. Diğer kaşı kıpırdamadı bile. “Biz, ne?”

Ofladım. “Tek tek söylemem mi gerekiyor?”

Yüzündeki sert ve keskin ifade biraz yumuşadı. “Bir şey yapmadık. Kendinden geçtin.” Başını eğdi. “Hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

“Pek değil.”

“Bu sık sık oluyor mu?”

Homurdanarak, “Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlayamıyorum,” dedim.

Omuz silkerek, “Dün gece, beni ilgilendirdi,” dedi. “Tehlikeli bir alışkanlık gibi görünüyor, hepsi bu. Bütün erkekler benim kadar iyi değil.”

“Bu henüz kesinleşmiş değil,” diye mırıldandım ve etrafa baktım. “Burası senin evin mi? Neden beni Summerlin evine götürmedin?”

“Ah, inan bana denedim. Seni buraya getirmek, iş protokolüne tamamen aykırı. İşimi kaybedebilirim.”

“Ne oldu?” Bu soruyu bilmek istediğim için değil, çoğu kez olduğu gibi bilmem gerektiği için sordum.

Jonah, düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturup eski püskü bir koltuğa oturdu. Sandalyenin döşemesi kahverengi deri olsa da sanırım daha çok plastikti; yer yer çatlamış ve iyice yıpranmıştı. Jonah koltuğa oturup kollarını kot pantolonuyla sarılı dizlerinden sarkıttı. Sağ bileğinde, ağır duran gümüş bir bileklik vardı. Tişörtü omuzlarını ve kol kaslarını sıkıca sarıyordu. Güzel kasları vardı. Cılız ama belirgindiler.

Göğsünün bir kısmını görmek için bakışlarım gömleğinin yakasına kayd. Çeyrek santimlik kırmızı bir yara izi vardı. Son derece kötü bir yara iziydi.

Hızlıca gözlerimi kaçırdım.

Jonah, “Seni eve geri götürmeye çalıştım,” dedi. “Menajerinle bile konuşmaya çalıştım. Olmadı. Ya seni buraya getirecektim ya da Pony Club’a geri götürecektim ama koruman seni o ortamdan uzaklaştırmam için oldukça ısrarcı görünüyordu.”

İçimdeki çalkantıya bir korku yumruğu eklendi. “Tam olarak, nasıl bir ortam?”

“Emin değilim. Sanki bir çeşit isyan çıkmış gibiydi.”

“Bir isyan.”

Yüzüm bembeyaz olmuştu. Belirsiz, bulanık ve içkiye bulanmış bir anıyı hatırladım. Bir grup hayranı kulise çağırmıştım. Tam olarak hatırlayamıyordum ama çok sayıda tezahürat sesi başımın daha da ağrımasına neden olmuştu.

“Şey... Hugo... Korumam. Ne olduğunu söyledi mi? Nasıl başladığını?”

Jonah başını salladı. “Hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

Sesim fısıldar gibi çıkarak, “Hatırlamak istemediğimden oldukça emi-

nim,” dedim. Çizmelerimin üst kısmında sigara paketime bakındım. Bir sigara çıkarıp küçük kibrit kutusuyla uğraşırken Jonah boğazını temizledi.

“Sakıncası yoksa burası sigara içilmeyen bir bölge.”

Solgun bir gülümsemeyle, “Merhamet et,” dedim. “Ayrıca Vegas’ta herkes sigara içer.”

“Ben içmiyorum.” Jonah’ın sesindeki sert ton elimi dondurdu. Biraz gülümseyerek, “Üzgünüm. Ev kuralları,” dedi.

Paketi özlemle masaya koydum. “Sigara dumanını sevmiyorsan yaşamak için zor bir şehir seçmişsin.”

Sabırsızca ellerini kalçalarına sürterek, “Yine de bir şekilde idare ediyorum,” dedi. “Arkadaşlarını araman gerekmiyor mu? İyi olduğunu bilmek isteyebilirler. İyi olduğunu bilmeleri gerekir. Polislerin seni kaçırdığım için her an kapımı kırmasını bekliyorum.”

“Sanırım.” Yapmak istediğim en son şey “arkadaşlarım” demekti ama Jonah beni izliyordu.

Sadece şunu atlat.

“Telefonunu kullanabilir miyim?”

Jonah, cep telefonunu verdiğiğinde Jimmy’nin numarasını tuşlamaya başladım. Pony Club’da her ne felaket olduysa benim hatam olduğundan emindim. Olayın gerçekte ne kadar kötü olduğunu bilmeyi kesinlikle istemiyordum. Korktum ve Jimmy yerine Lola’yı aradım.

Üçüncü çalışta cevap verdi. Uykulu bir sesle, “Evet?” dedi.

“Lola? Benim.”

Esneyerek, “Kacey?” dedi. “Neredesin? Evden mi arıyorsun?”

“Hm, hayır,” dedim. “Ben... Evde değilim.”

Lola iç çekerek, “Eh, bu durumu değiştirir,” dedi. “Tanrım, Kace. Bir polis ekibi göndermem gerekiyor mu? Bir daha düşündüm de Jimmy’nin seni bulamayacağı bir yere saklansan iyi olur. Dün gece çok sinirliydi. Jeannie de sinirliydi. Her zaman sinirlidir zaten.”

Bu suçlama karşısında gözlerimi kapatıp kendimi hazırladım. “Neden sinirli?”

“Hatırlamıyorsun, değil mi? Seyircinin yarısını kulise davet ettikten hemen sonra içerek âdeta alkol komasına girdin. Hugo, yarattığın kargaşayla uğraşmak yerine seni kurtardı. Limuzine bindirdi, değil mi? Eve taksiyle gitmemiz gerekti. Jimmy, bundan pek hoşlanmadı.”

Bir tutam saçı parmağıma doladım. “Bu yüzden mi sinirliydi? Taksiye binmek zorunda kaldığı için mi?”

“Kace, senin için endişelendiğini mi düşünüyorsun? Tatlım, senin limuzin şoförünü becerdiğini anladı.” Bir sessizlik oluştu. Söylenmemiş sözleri duyabiliyordum. *Hepimiz duyuyorduk.*

Boynumun utançtan çirkin bir kırmızıya boyandığını hissedebiliyordum. Kararlılıkla Jonah'a bakmadım.

"Öyle bir şey olmadı. Alkol komasıdaydım, unuttun mu? Bunu ona söyleyebilirsin."

"Her neyse. Bu önemli mi? Jimmy şirketi aradı ve bizi almadıkları için onları azarladı. O limuzin şoförü kışına kadar kızgın suya girecek. Hugo da."

Koltukta Jonah'tan uzaklaşıp sesimi alçaltarak, "Hayır, hayır, o yanlış bir şey yapmadı," dedim. Başım daha çok ağrımaya başlamıştı. "İkisi de yanlış bir şey yapmadı. Jimmy'ye bunun Hugo'nun hatası olmadığını söyle. Ben iyiyim."

Lola'nın bir sigara yaktığını duydum. Parmaklarımı paketime doğru giderken yakalasam da durdum.

Lola dumanını üflerken, "Mekânı tamamen çöpe attığının farkındasın, değil mi?" diye sordu. "Jimmy'ye göre, Pony Club zararları ödemek için bir dava açmaktan bahsediyormuş."

Az kalsın Jonah'ın telefonunu düşürüyordum. "Biri yaralandı mı?" diye sordum kısık sesle.

Sesindeki öfke sönerek, "Hayır," dedi. "Ama kulis çöpe döndü. Çöpe dönmenin ötesinde, biz ayrıldığımızda savaş alanı gibiydi."

"Ee... Şimdi ne olacak? Bu akşamki program iptal mi oldu?"

Lola homurdanarak, "Tanrım, hayır. Altmış bin dolarlık bilet satışı söz konusuyken olmaz," dedi.

"Anladım."

"Jimmy'ye iyi olduğunu söyleyeceğim ama belki... Bilmiyorum, Kace. Birkaç saat ortalıkta görünmek istemeyebilirsin. En azından Jimmy akşamdan kalmalığı atlatana kadar. Dürüst olmak gerekirse dün gece herkes çok sarhoştı." Artık arkadaşımın gülümsediğini duyabiliyordum. "Destansı bir konserdi. *Destansı*."

"Öyle miydi?"

Lola tekrar içini çekerek, "Şov, devam etmeli," dedi. "Biraz dinlen. Bu geceki program için ayık kal. Gidebilecek kadar iyisin, değil mi?" diye sordu. Sesindeki uyarı tonunu duyabiliyordum. Bu sadece benim büyük çıkışım değildi, onun da büyük çıkışydı.

Zayıf bir şekilde cevapladım. "Tabii. Teşekkürler Lola. Jimmy'ye söyle..."

"Üzgün olduğunu mu? Evet, evet. Yeni konular zamanı, Kace. Sonra konuşuruz."

Telefonu Jonah'a geri verdim. "Teşekkürler."

Kasvetli bir ses tonuyla, "Polisler her an kapıdan içeri girebilir mi?" diye sordu. "Yoksa işimi mi kaybedeceğim? Ya da her ikisi de mi olacak?"

“Hayır. Ah... Belki.”

Jonah’ın gözleri büyüdü. “Belki *hangisi?*”

Utanç tenimi kıpkırmızı yaptı. “İkincisi. Bak, patronunla konuşacağım...” Jonah küfür ederek sandalyesinden fırladığında irkildim.

Beni umursamadan telefonuyla uğraşmaya başladı.

“Harry? Benim, Jonah. Ben...” Karşı tarafın söylediklerini dinlerken bana ters ters baktı.

Jonah durumu açıklamaya çalışırken ağrıyan başımı ellerimin arasına aldım. Bir cep telefonu görüş alanımda belirdi.

Jonah sertçe, “Patronuma dün gece işi neden tamamlayamadığımı söyler misin?” diye sordu.

Telefonu alarak, “Evet tabii,” dedim. “Şey... Merhaba. Harry mi? Ben, Kacey. Rapid Confession’dan. Kötü bir gece geçirdim ve Jonah koltuğunda kalmama izin verecek kadar kibardı. *Hiçbir şey olmadı.*” Jonah’a garip bir bakış atarak, “Grubumun geri kalanını almak için geri dönmek istedi ama ben iyi değildim. Benimle ilgilenmek zorunda kaldı. Tamam mı?”

Harry, Jonah’ı kovmayacağına söz verdi ve limuzini bir an önce geri istediğini haykırıp telefonu kapattı.

Jonah bana ters ters bakarak, “Evet?” diye sordu.

“Kovulmadın. Ama Harry limuzini geri istiyor. Hemen istiyor.”

Başıyla onaylayarak, “Tamam iyi. Hadi gidelim. Yolda seni de grubunun evine bırakırım,” dedi.

Örgülü battaniden bir iplik kopararak, “Ah,” dedim.

Jonah tersleyerek, “Ne?” dedi. “Patronumu duydun. Lanet arabayı geri vermeliyim.” Başını bana doğru eğerek, “Dönmen gerekmiyor mu?” diye sordu.

Sanırım dönmem gerekmiyordu. *Gerçekten bilmiyordum.* Sadece bu olayla yüzleşecek durumda değildim. Henüz değildim.

Jonah’a zayıf bir gülümseme vererek, “Aspirin baş ağrımı geçirmedi. Sen limuzini geri götürürken ben biraz kestirsem senin için sorun olur mu? Daha sonra bir taksi çağıracağım ve seni rahat bırakacağım. Söz veriyorum,” dedim.

Jonah’ın siyah gözleri büyüdü. “İçine kustuğun limuzini geri götürürken biraz kestirmek için seni evimde yalnız bırakmamı mı istiyorsun?”

“Biraz kestirdikten sonra gideceğime söz veriyorum,” dediğimde midemin bulandığını hissettim. “Bekle. Limuzine mi kustum?”

Jonah ukala bir karşılık verecekmiş gibi duruyordu ama benim için üzülmüş olmalı ki daha nazik bir ses tonuyla, “Bu akşam konserin yok mu?” dedi.

“Geri dönmeden önce biraz zamanım var.”

Jonah çenesini ovuşturdu, kötü görünüyordu. “Limuzini geri götürdükten sonra işe gitmeyi planlıyordum. *Diğer işime.*”

Ardından ekledi.

“Yoğun bir programım var, gerçekten yoğun. Uymam gerekiyor.”

“Üzgünüm, rahatsız etmek istemiyorum.” Gülümseyerek ona baktım.

“Diğer işin ne?”

Jonah, eliyle sehpanın üzerindeki camı işaret etti.

“Bir koleksiyoncu musun?”

“Hayır, bunları yapıyorum.”

Daha net gözlerle cam sanatına baktığımda gözlerim büyüdü. İki tane küre şeklinde kâğıt ağırlığı vardı: biri mercan resifinden gelen deniz yaşamıyla dolu gibi görünen, diğeri ise inanılmaz derecede iç içe geçen bir renk girdabı gibiydi. Kâğıt ağırlıklarının yanında, kırmızı şeritlere daldırılmış altın tozuyla çizilmiş bir şişe vardı.

İçinde deniz yaşamı olan kâğıt ağırlığını aldım: beyaz ve sarı dokunaçları olan anemonları, rengârenk fırfırlı kurdeleleri, tropikal balıkların benekli alacalarını barındırıyordu.

“Elimde okyanustan bir parça var,” diye mırıldandım. Ona bakıp, “Bunu sen mi *yaptın?*” diye sordum.

“Evet, işim bu. Ben bir limuzin şoförü değilim. Geceleri yaptığım ek bir iş. Gündüzleri endüstriyel bir sanatçayım. Aydınlatma, metal ve çoğunlukla cam üzerinde çalışıyorum.”

“Gerçekten iyisin,” dedim. “İyiden de öte. Bu, inanılmaz.”

Camı tutmamı izleyerek boynunun arkasını ovuşturarak, “Evet, teşekkür ederim,” dedi.

Muhtemelen elimdekini kıracağımı düşünüyor. Kâğıt ağırlığını dikkatlice yerine koydum.

Jonah, “Yani, cam atölyesine gitmeliyim,” dedi. “Camları orada yapıyorum. Öğleden sonra saat ikiye kadar orada olacağım.” Dudaklarını birbirine bastırarak düşünüp, “Sanırım... Ah, sanırım o zamana kadar burada kalabilirsin,” dedi.

“Gerçekten mi? Sakıncası yok mu?”

Jonah, hafif bir şekilde gülümsedi.

“Acıkırsan ya da bir şey yemek istersen, buzdolabında biraz yiyecek ve hazır su var. Gerçekten sigara içmeye ihtiyaç duyarsan sitenin ortasındaki bahçeyi kullanabilirsin. Dışarı çıktığında, sağdaki kaldırımı görürsün. Orada bank ve kül tablası bulabilirsin.”

“Tamam, tabii. Anladım.” Doğruyu söylemek gerekirse müzikle yüzleşmek zorunda kalmadan önce birkaç saatim olduğu için içim rahatlamıştı.

Jonah mutfak tezgâhında bir kâğıda bir şeyler karaladı ve bana verdi. “Bu benim cep numaram. Bir şeye ihtiyacın olursa araman yeterli. Telefon, mutfakta.”

Kâğıdı elime aldığımda bakışlarıyla karşılaştım. Yakından bakıldığında gözleri daha sıcaktı. Derin, yoğun kahverengi gözleri vardı.

“Burada kalmama izin verdiğin için çok teşekkür ederim,” dedim. “Gerçekten minnettarım. Birçok insan, yabancı birinin kendi evinde kimse olmadan takılmasına izin vermez.”

Jonah zorla gülümseyerek, “Bence de,” dedi.

Anahtarlarını cebine koydu ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı. Beni evinde yalnız bırakmıştı. Beni. Birkaç saat önce Pony Club’ı mahveden, arabasına kusan ve neredeyse onun işini kaybetmesine neden olan kızı. Bu konuda çok rahattı. Rahattan da fazlasıydı.

Bana güveniyor gibi.

Hak ettiğim için bana güvenmiyordu. Kulisin bu gece nasıl görüneceğini düşününce irkildim. Gidip başka bir konser vermek zorunluluğu içimi tuhaf bir korkuyla doldurdu.

Benim sorunum neydi?

Uyursam başımın daha az belaya gireceğini düşündüm. Zaten Jonah’a kestirmeye ihtiyacım olduğu konusunda yalan söylemiyordum. Başım birden zonkladı ve bir milyon yıllık bir uykuya yatma isteği ile doldum. Koltuğun minderine uzandım ve eski battaniyeyi omuzlarıma çektim. Başta düşündüğüm kadar çirkin değildi. Ağırlığı rahatlatıcıydı. İyi bir kucaklama gibi hissettiriyordu.

Ağır bakışlarım sehpanın üzerinde sıralanmış güzel üflemleri camlara takıldı. Kâğıt ağırlıkların ortasında sıkışıp kalan yüzen muhteşem renk ve tasarım girdapları, şişenin gövdesi boyunca kurdeleler gibi sarılmıştı.

“Güzel,” diye mırıldandım. Dağınık düşüncelerim, o kâğıt ağırlıklarından birinin içinde huzura ve sessizliğe ulaşabilirdi. Camdan bir okyanusta yüklerim olmadan güzellik içinde asılı kalabilir, renk ve durgunlukla kuşatılabilirdim. Gürültü olmadan. Davul sesleri, yırtıcı nakaratlar veya çığlık atan hayranlar olmadan. Sadece... Sessizlik.

Ve güvende olma hissi.

Saniyeler içinde uykuya daldım.

Bölüm 6

Kacey

Uyandığımda cam kâğıt ağırlıklarını görene kadar nerede olduğumu hatırlayamadım. Limuzin şoförümün dairesindeydim. Jonah Fletcher. *Fletch*, Chevy Chase' filmlerini andırıyordu. Kendi kendime gülümseyip uzandım.

Pencereden sızan ışık, öğle vakti olduğunu gösteren türden bir keskin bir aydınlık saçıyordu. Dijital saate baktığımda saatin çoktan bir olduğunu gördüm. Aralıksız altı saat uyumuştum. Midem artık bulanmıyordu ama aç olduğum için guruldayıp duruyordu.

Yemekten çok sigara içmek istiyordum. Paketimi aldım. Dışarı çıkıp Jonah'ın bahsettiği bahçeye doğru yöneldim.

Sıcak beni hazırlıksız yakalayınca sanki baş ağrım geri gelecekmiş gibi hissettim. İnsanların çöl sıcaklığına nasıl alıştıklarını anlamıyordum. Neredeyse, her zaman havanın yirmi üç derece olduğu San Diego'da doğup büyüdüğüm için bu tür sert, kuru bir sığağa iki günden fazla katlanamıyordum. Âdeta fırında yaşamak gibiydi. Gruba yeniden katılma fikri hoşuma gitmese de salı günü Nevada'dan ayrılacağımız için mutluydum.

L şeklindeki sitenin yarısının gölgelediği küçük bahçedeki ferforje banklardan birine oturdum. Bahçe; toprak ve ezilmiş kireçtaşından yapılmıştı. Kaktüs ve tanımadığım başka çöl bitkileriyle doluydu. Burada hiçbir şey gerçekten yeşil gibi değildi, sanki çöl kumuyla kaplanmış soluk bir yeşildi.

Sigaramdan bir nefes çekerken gruba dönme düşüncesini gözden geçirdim. Bu fikirden gerçekten nefret mi etmiştim? Yıldız olmanın eşiğindeydik. Önümüzde kovalarca para ve şöhret bizi bekliyordu. Öyleyse neden çekip gitmek istiyormuşum gibi hissediyordum?

Çünkü sonunun ölüm olmasını istemiyorsun, diye düşündüm dürüstçe. Hava çok sıcak olsa da tenimden bir titreme geçti. Sigaramdan derin bir nefes daha çektim. Bahçeye bakan bir daire kapısı açıldı. Şeftali renginde gündelik bir elbise giymiş, kısa saçlarında bigudi olan yaşlı bir kadın terlikleriyle dışarı çıktı. Beni gördüğünde durdu.

* Film yönetmeni. Filmlerinden birinde Fletcher soyadı kullanılır. (en.)

Elimi sallayıp, “Çok sıcak, değil mi?” diye sordum.

Kadın homurdandı ve iki elini bana doğru sallayıp kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Büstiyerden fırlayan göğüslerime baktığımda bir kahkaha attım. Hâlâ konser kıyafetim üstümdeydi ve deli gibi terlemiştim. Yaşlı kadın muhtemelen bir fahişe olduğumu düşünmüştü. Korseye benzeyen üstüm, beni sıkıştırdığı için sırtımdan aşağı ter damladığını hissedebiliyordum. Bu sıcakta dışarı çıkmak, kötü bir fikirdi.

Sigaramı botumun altında söndürdüm. Kapıyı üstüme kapatmamış olmayı dileyerek Jonah’ın dairesine döndüm. Kapıyı üstüme kapatmamış, biraz aralık bırakmışım.

Güzel, diye düşündüm. Dairesinde kalmana izin veriyor ama sen onun kapısını açık bırakıyorsun.

Apartmanın bulunduğu site, *zenginim* diye haykırmasa da Jonah’ın güzel üfleme camları vardı. Bana oldukça değerli görünüyorlardı.

Rahatlatıcı klima ortamına geri döndüğümde koltuğa oturup botlarımı çıkardım. Fileli çorabım birçok yerden yırtılmıştı. Onları da çıkardım. Biraz da olsa rahatlayarak gözlerimi kapatıp bacaklarımı esnettim. Sigara midemi bulandırmamıştı. Dişlerimi bir haftadır fırçalamamış gibi hissediyordum. Belki Johan’ın gargarası vardı. Ya da onun diş macunuyla dişlerimi parmaklarımla fırçalayabilirdim.

Dairedeki tek tuvalette ihtiyacımı giderdikten sonra ellerimi yıkamak için lavabonun önünde durdum. Yalnız yaşayan erkeklerin sıklıkla bıraktığı pis, korkunç tıraş kalıntıları veya balgam artıkları bulmayı bekliyordum. Chett’le yaşadığım kısa süre boyunca lavaboda veya tuvalette her zaman iğrenç şeyler oluyordu.

Jonah, Chett gibi değildi.

Evinin geri kalanı gibi lavabo alanı da temiz ve düzenliydi. Ellerimi durulamaya başladığımda aynadaki yansımamı görünce donup kaldım.

Göz makyajımdan geriye kalanlar sanki ağlamışım gibi yanaklarıma bulaşmıştı. Rujum, altdudağımın altında, kızarıklığı andıran bir leke bırakmış; saçlarım ise birbirine karışmıştı. Soluk tenim, floresan ışığın altında her zamankinden solgun görünüyordu. Bütün sabah oturup Jonah’la bu şekilde konuşmuş olduğum gerçeği mideme sert bir yumruk indirdi.

“Tanrım, Kacey...”

Yüzüme bulaşan göz makyajını ve ruju tuvalet kâğıdıyla temizleyip diş macunu bulmak için ecza dolabını açtım. Gördüğüm şey karşısında afalladım.

Diş macunu ve gargara vardı. Beni şaşırtan şey, dolapların ilaçlarla dolu olmasıydı. Göz alabildiğine uzanan beyaz kapaklı turuncu hap şişeleri.

“Vay canına.”

İlaçların ismini okumak için şişelerden bazılarına baktım. Hiçbiri tanıdık gelmiyordu.

Prednizon. Rapamune. Gengraf. Siklosporin. Norvasc.

“Bunlar da ne böyle?” Daha fazla ilaca baktım. Bazılarının isimlerini televizyon reklamlarından hatırlar gibi oldum: ağrı kesiciler, birkaç tane yüksek tansiyon ilacı, iki kolesterol düşürücü ve bir şişe antibiyotik.

Genç bir adamın neden kolesterol ve tansiyon ilaçlarına ihtiyacı olsun ki?

Birden Jonah’ın göğsündeki yara izini hatırladım. Bir çeşit kalp rahatsızlığı mı vardı? Bu, sigara karşıtlığını ve ecza dolabındaki ilaçları açıklıyordu.

Diş macununu unutarak dolabı hızla kapattım. Birini çırılçıplak yakalamış ya da birinin günlüğünü okumuş gibi hissediyordum. Banyodan çıkıp biraz su içmek için mutfığa gittim. Jonah’ın hayatını gözetlediğimden dolayı ağzımda oluşan kötü tadı temizlemem gerekiyordu.

Buzdolabında Jonah’ın bahsettiği su şişesi dışında pek bir şey bulamadım. Solmuş sebzeler, paketlenmiş salatalar ve alüminyum folyo ile kaplanmış en az üç tepsi güveç çeşidi vardı. Dondurucuya bir göz attım. Soğuk havanın tadını çıkarmak için bir an durduktan sonra daha fazla paketlenmiş yiyecek gördüm; dondurucu, Jonah diyet yapıyormuş gibi protein ek gıdaları ve “kalp sağlığına uygun” markalarla doluydu.

Bu buzdolabı, tipik bir Las Vegas bekârının buzdolabı değildi.

Ya ecza dolabı?

Açlıktan değil, sinirden midem bulanmıştı. Hasta insanların yanındayken kendimi hep kötü hissedirdim. Söylenecek doğru şeyi bulamayıp sempati ve acıma arasında sallanarak doğru dengeyi asla kuramazdım. Herhangi bir sağlık durumuyla ilgili bir konuşma sırasında hep sessiz kalırdım. Hastaneler hep gerilmeme neden olurdu.

Aptallık ediyorsun. Yemen gerekiyor. O zamandan beri yemek yemedin...

En son ne zaman yemek yediğimi hatırlayamadım. Anlaşılan ben de diyeteydim. Bir sıvı diyetinde.

Bir kâse mısır gevreği iyi olabilirdi. Gevrek kutusu bulma ümidiyle birkaç dolabı açtım. Onun yerine bir ton vitamin, takviye ve protein tozu buldum.

Dolabı hızlıca kapattım.

“Kahretsin.”

Jonah acıktığımda istediğim şeyi alabileceğimi söylemişti ama iştahım tamamen kapanmıştı. O sadece yabancı biri değildi; ciddi bir sağlık sorunu olan bir yabancıydı. Tüm bunları bu kadar kısa sürede öğrenmek, kendimi

gerçekten davetsiz bir misafir gibi hissettirmişti. Onun son derece kişisel olan bu boktan durumu hakkında âdeta hızlandırılmış bir kurs almıştım. O ise benim hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Keşke beni Summerlin evine götürmesine izin verecek kadar cesur olsaydım.

Ne yapacağımı tam olarak bilemeyerek oturma odasına döndüm. Televizyonda dün gece Pony Club'da olanlarla ilgili bir haber olabilirdi, bu yüzden televizyonu kapattım. Jonah'ın evinin sessizliğinin beni sakinleştirmesine izin vermeye çalıştım.

Yerimde duramazdım. Çocukken annem bana hemen DEHB teşhisi koymuş ve bunu en ufak bir gürültüde ya da yaramazlık belirtisinde sinirlenen babama karşı coşkulu davranışlarımı mazur göstermek için kullanmıştı. Bedenimin içinde hep huzursuzdum. Büyüdükçe aynı bedene hapsolmuş iki insan gibi hissediyordum kendimi. Babasının öfke dolu derslerinden çekinen içedönük biri ve onu sinirlendirmek için garajda olabildiğince yüksek sesle elektrogitar çalan dışadönük başka biri. Kendimle sürekli bir savaş halindeyim.

İçedönük yanımda sessizliğin tadını çıkarmamı fısıldadı.

Dışadönük yanımda ise bir içki istiyordu.

Jonah'ın oturma odasındaki bir duvar kitap raflarıyla doluydu; bazılarını duyduğum, bazılarını ise hiç duymadığım endüstriyel sanatlar ile sanat tarihiyle ilgili kitaplar ve sanatçıların biyografileri.

Romantizm, korku ve ara sıra eğlenceli bir gizemi içeren kitapları severdim. Jonah'ın kitaplarının hiçbirisi kurgu değildi. Sıkıcı.

Bakmaya devam ettim.

Karşı duvarda bir sürü çerçeveli fotoğraf asılıydı. Çoğunda; Jonah, anne babasına benzeyen iki kişi ve yakışıklı bir adamla gülümsüyordu. Belki erkek kardeşiydi? Genç adam; Jonah ile aynı yüz yapısına ve siyah saçlara sahipti ancak daha kısa ve daha iriydi. Yüz hatları daha keskin, gözleri daha açık ve daha sertti. Koyu dövmele, yapıllı kollarının etrafında kıvrılıyordu.

Tam da gece eve götürmeyi sevdiğim, erkeksi, güçlü ve kuvvetli olan her şeyinde kendimi kaybettiğim türden bir erkeğe benziyordu. Güneşin ilk ışıklarıyla kaçan bir adam gibi, tam sevdiğim tipti.

Jonah ise gece yol kenarında arabanız bozulduğunda tanışmak isteyeceğiniz türden bir adama benziyordu.

Ya da bir Vegas kulübünde dağıtmış ve sarhoşluktan kendinizi kaybettiğiniz zaman tanışmak isteyeceğiniz türden bir adama.

Dalgın dalgın, "Kesinlikle," diye mırıldanıp fotoğrafları incelemeye devam ettim.

Birbirine çok benzeyen iki ateşli erkek kardeş, iki arkadaş, Afro Ame-

rikalı bir adam ve birçok fotoğrafta gördüğüm uzun saçlı güzel bir kız; bir kulüpte, partide, uzun yeşil ağaçlarla çevrili bir kamp gezisinde veya arkalarında güneşin doğup battığı bir çöl ovasında gözüküyordu.

Hemen hemen her fotoğrafta, Jonah'ın yüzünde tüm yüzünü aydınlatan parlak ve içten bir gülümseme vardı. Bu hali, etrafımdayken takındığı katı ve ciddi ifadeyle tam bir tezatlık içindeydi. Ona gülümsemekten kendimi alamadım.

Birçok fotoğrafta, narin yüz hatlarına sahip esmer güzeli kızın Jonah'ın yanında olduğunu fark ettim. Jonah genellikle yüzünde aynı mutlu gülümsemeyle kolunu ona dolamıştı, kadın ise kameraya en iyi açısını göstermek için poz vermiş gibi görünüyordu.

Fotoğrafların üstünde bu sabah fark ettiğim, çerçeveli iki diploma asılıydı. Biri Las Vegas'ta bulunan Nevada Üniversitesinden, diğeri ise Carnegie Mellon Üniversitesindendi.

Carnegie Mellon... Çok iyi bir üniversiteydi. Belki Ivy League'den bile iyi. Jonah yetenekli ve zeki biriydi. Genç görünüyordu, benden muhtemelen sadece birkaç yaş büyüktü. Hâlâ Carnegie Mellon'da okuması gerekmiyordu? Yoksa sağlık durumu okulu bırakmasına mı neden olmuştu?

Kahkaha atan Jonah'ın fotoğrafına dokundum. "Ne oldu sana?"

O iyi. Bir cam atölyesinde cam veya ona benzer şeyler yapıyor. Sen ise neredeyse bir isyan çıkardın ve sonra kendinden geçtin. Sana ne oldu? Sorulması gereken buydu.

O sırada bir Bloody Mary* için her şeyimi vermeye hazır olmama rağmen kendi kendime mırıldandım.

"Ben iyiyim."

Üstümdeki kahrolası büstiyer sanki iki beden yerine, on beden küçükmüş gibi hissettim. Nefes alamamaya ve tekrar terlemeye başlamıştım. Klima ünitesi işlek caddeye bakan pencerenin önünde sessizce çalışıyordu. Komşuları heyecanlandırmak yerine büstiyeri bir arada tutan yan tarafındaki bağcıkları çekiştirerek mutfığa geri döndüm. Bağcıkları açıp büstiyerin yere düşmesine izin verdim. Üstümde kalan siyah, askısız sütyenle dondurucuyu açtım.

Çok kısaydım. Buz gibi hava ihtiyacım olan yere değil, yüzüme çarptı. Dolapların yanında bir tabure görünce dondurucunun önüne sürükleyip üzerine çıktım. Saçlarımı ensemden çekip topladım. Havanın koltuk altlarına ve göğsüme çarpmasına izin vererek yanan tenimi serinletmeye çalıştım. Sert bir şeyler içme dürtümü bastırdım.

"Hey... Merhaba?"

* Bir tür alkollü içki. (en.)

Jonah. Dondurucunun gürültüsünden içeri girdiğini duymamıştım. Tabureden neredeyse düşecektim.

“Aman Tanrım, cidden mi?” Büstiyerimi yerden kaptığım an, bir kal-kan gibi göğsümün üzerine tuttum. “Bir kızı ölesiye korkut tabii, neden yapmıyorsun? Denesene.”

Sanki gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. “Üz-günüm. Sadece ne yaptığını anlamaya çalışıyordum.”

“Hazır yemek paketlerinden birini göğüslerimle yakalamaya çalışıyordum,” diye karşılık verdim. “Ne yaptığımı sanıyorsun? Serinliyorum.”

Başparmağını arkaya doğru sallayarak, “Klima bunun için var,” dedi.

“Biliyorum ama klima pencerenin yanında, zeki çocuk. Tüm sokağı dehşete düşürmek istemedim.”

Jonah ellerini kaldırıp, “Doğru,” diyerek beni onayladı.

Aramıza kısa bir sessizlik hâkim oldu. İkimizin de bundan sonra ne yapacağımızı ya da ne söyleyeceğimizi bilmediğimiz belliydi.

Oflayarak iç çektim. “Bak, bütün gün orada dikilip bana mı bakacak-sın yoksa bana yardım edecek misin? Komşun zaten bir fahişe olduğumu düşünüyor. Bu bir sahne kıyafeti, günlük kıyafet değil.”

Gülmemeye çalıştığı şimdi çok açıktı. “Bir saniye bekle,” deyip yatak odasına gittikten sonra elinde siyah bir tişörtle geri döndü. “Bu işe yarar mı?”

Ona sırtımı dönüp tişörtü kafamdan geçirdim. Çok büyük, V yaka bir tişörttü. Kesinlikle benim tarzım değildi. Onun gibi kokuyordu.

Bir kez daha, bu adamla çok kısa bir sürede çok yakın olduğum hissi üzerime çöktü. Onun tişörtünü giymiştim, yalınayak bir şekilde mutfağın-da duruyordum.

Ona dönüp, “Teşekkür ederim,” dedim. Jonah bana bakarken yine kısa bir sessizlik oluştu. Tuhaf bir şekilde bakmıyordu, daha çok benimle ne yapacağını anlamaya çalışıyor gibi bakıyordu.

Bunu çok yaşamıştım.

Başka bir konuya geçmeyi tercih ettim.

“Cam yapma işin nasıl geçti?”

“Üfleyerek.”

“Efendim?”

“İşim, cam üfleme.”

Devam etti.

“Ben cam yapmıyorum. Bir borudan hava üfleyerek kızgın camdan şe-killeri oluşturmuyorum.” Bir elini boş ver dercesine sallayarak, “Uzun hikâye.

Seni ayrıntılarla sıkmak istemiyorum. Ayrıca artık seni geri götürsem iyi olur...”

Hemen, “Hiç sıkıcı değil,” dedim. “Bunları nasıl yaptığını hayal bile edemiyorum. Çok karmaşık. Deniz yaratıkları olan kâğıt ağırlığı mı? Yani... Bunu nasıl yapıyorsun?”

Tanrım, bir aptal gibi gevezelik ediyordum. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Summerlin evine geri dönme düşüncesi; beni aşağı çeken, kurşundan yapılma bir taş kadar ağır geliyordu. Jonah ise kaşlarını çatmış, gerçekten işini umursuyor muyum yoksa onu sadece oy alıyor muyum diye karar vermeye çalışıyordu.

Her ikisi de.

“Anlatabilirim fakat bütün günümüzü alır. Uymam gereken sıkı bir programım var ve...”

“Burada olmam başına dert oluyor,” diyerek cümlesini tamamladım. “Anladım. Sorun değil.”

Jonah, “Başıma dert olmuyorsun,” dedi.

Başımı ona doğru çevirdim.

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Tamam, belki biraz.”

Gülümsemesini iyiye işaret olarak aldım. “Biliyor musun? Açlıktan ölüyorum. Yiyecek bir şeyler almaya ne dersin? Geri dönüp konser için hazırlanmadan önce yaklaşık bir saatim var. Ne diyorsun? Bir şeyler ister misin? Ben ısmarlıyorum.”

Jonah’ın yüzüyle beraber omuzları da gerildi. “Bu akşam altıda işte olmam gerek ve gerçekten programım çok sıkışık...”

Sanki eski dostlarmışız gibi omzuna vurarak, “Sürekli bunu söylüyorsun. Sen hiç rutinini bozmaz mısın?”

“Hayır, bozmam.”

Dudaklarımı ısırdım. “Ah.” Ben inatçılığımınla ünlüydüm. “Akşamdan kalmalık için yağlı bir öğle yemeği o kadar uzun sürmez, değil mi? Yarım saat, en fazla kırk beş dakika sürer.”

Jonah’ın kurnaz kara gözleri benimkilerle karşılaştı. Yüzümü incelediğini hissedebiliyordum. Bu adam, tam bir gözlemciydi. O bana bakarken kendime olan güvensizliğim, her bir zerreme yazılmış gibi hissettim.

Ya da belki de Walk of Shame’nin poster kızı gibi görüldüğündendir.

Jonah sonunda konuştuğunda, “Evdeki her şeyi yiyebilirsin, demiştim,” dedi.

“Bu teklifin çok nazik bir teklifti ama senin pek... gerçek yemeğin yok.”

“Uymam gereken bir diyet var,” dedi.

“Anladım.” Öksürdüm. “Neden, peki?”

Jonah, şüphelendiğim şeyi bana söyleyip söylememeyi kendi içinde tartıyor gibiydi.

Yavaşça, “Kalp rahatsızlığım var,” dedi.

Sanki ecza dolabını hiç karıştırmamış gibi, “Gerçekten mi?” diye sordum. Gözlerim, boğazının çukurunda başlayan yaraya bakmak için can atıyordu. Bakışlarımı yüzüne sabitledim. Bu kadar dikkatle baktığım için deli gibi görünüyor olmalıydım çünkü Jonah bir adım geri çekildi.

“Boş ver. Başka bir uzun hikâye ve... gerçekten açsan biraz yemek yiyebiliriz sanırım.”

“Açlıktan ölüyorum!”

Deri eteğim ve erkek tişörtümle garip duran dizüstü çizmelerimi giymek için koltuğa koştum. Tanrı'ya şükür büstiyerden kurtulmuştum.

“Hazırım.”

Jonah tereddütle, “Tamam,” dedi. “Hızlı bir öğle yemeğinden sonra seni Summerlin'e geri götüreceğim.”

“Harika.”

Muhtemelen sadece konuyu değiştirelim diye yemeğe gitmeyi kabul etmişti. Nedeni ne olursa olsun infazın ertelenmesine sevinmiştim. Fazla bir şey değildi ama buna da razıydım.

Bölüm 7

Jonah

Otopark boyunca yürüdükten sonra Kacey'i kamyonetime götürdüm; arkası karton kutularla dolu, mavi ve küçük kamyonetime. Kapısını açıp binmesini beklediğimi görünce şaşırmıştı. Planıma dahil olmayan, öğle yemeği yeme fikri de beni şaşırtmıştı. Anlaşılan, Kacey'in grubun yanına dönmek için hiç acelesi yoktu. Pony Club'da neden olduğu felaket her neyse bundan kaçınıyordu. Benimle kalma isteğinin kendini koruma çabası olduğunu anlamıştım.

Direksiyonun başına geçtim. Gözlerim, Kacey'in çizmeleri ve yok derecedeki mini eteği arasındaki pürüzsüz tenine kaydı. Sol bacağındaki renkli bir dövme, kısmen görünüyordu. Geri kalanını görme isteğimle karşılaşınca sarsıldım. Kacey, hoş bir kadındı. Aslında, hoş bir kadından daha fazlasıydı. Güzeldi. Ama ne olmuş yani? Rengi açılmış saçları, giyim tarzı ve dövmeleleriyle daha çok Theo'nun tipiydi.

Yine de gözlerimi çıplak teninden ayıramıyordum. Bir kadına dokunmayalı ne kadar olmuştu?

Bir yıl, dört ay, on üç gün ve on sekiz saat.

Hesaplama muhtemelen yanlış olmasa da içimdeki matematikçiyle alay ettim. Eski kız arkadaşım Audrey, birlikte olduğum son kadındı. Hastalanmadan önce.

Kacey, "Arkadaki kutularda ne var?" diye sorarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Taşınıyor musun?"

Dikkatimi dağıttığı için minnettar bir şekilde sorusunu cevapladım. "Hayır, cam var. Eserlerimi yapmak için erittiğim eski şişeler ve kavanozlar. Yarın cam atölyesine götüreceğim."

Kacey kıkırdayarak, "Yani cam atölyesi, camı üflediğin yer mi?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

"Biliyorum, biliyorum. Yirmi iki yaşındayım ama on dört yaşındaki bir çocuğun espri anlayışına sahibim." Koltuğunda bana doğru döndü. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

“Neyi, nasıl yapıyorum?”

“Tek kaşını kaldırmayı. Her zaman yapmak istemişimdir.”

Omuz silktilim. “Bilmem. Yapıyorum işte.”

“Tekrar yap.”

“Neden?”

“Çünkü çok havalı.”

Bir kaşımı kaldırarak, “Oldu mu?” dedim.

Güldü ve memnun bir şekilde koltuğuna yaslandı.

Pencereden önünde akıp giden Las Vegas’ı izlerken dudaklarında geniş bir gülümseme vardı. Yüzünün sadece yarısı bana dönük olsa da büyüleyici gülümsemesini görebiliyordum.

Bir süre sonra yeni bir soru yöneltti. “Peki, ne üzerinde çalışıyorsun? Yani, cam atölyesinde.”

“Ah... Yerel bir galeri için sergi hazırlığındayım. Ekim ayında açılıyor. Galeri değil, sergi.”

Yavaş, Fletcher. Bir yabancıyla sergi hakkında konuşmayalı aylar olmuştu. Sosyal çevremi üç arkadaşla, aileme ve galerinin müdürüne indirgemiştim. Kacey ile tanışana kadar bunun aslında ne kadar küçük bir çevre olduğunu kavrayamamıştım.

Kacey, “Camlarını bu sergide satacak mısınız?” diye sordu. “Şu güzel kâğıt ağırlıklarını?”

“Evet, satılık küçük parçalarım olacak. Ancak asıl odak noktası, büyük ölçüde bir enstalasyon* sergisi olacak.”

Kamyoneti bir aile restoranı olan *Mulligan’s*’ın otoparkına çekerken başka bir soru sordu. Saat neredeyse üç olmuştu. Öğle yemeği telaşı sona erdiği için fazlaca park yeri vardı. Kamyoneti kapıya yakın bir yere park ettim.

“Burası senin sokağının yukarısında,” dedi. “Yürüyebilirdik.”

“Bu sıcakta mı?” deyip motoru kapattım.

“Haklısın. Hava, korkunç. Siz çöl sakinleri, bu sıcakla nasıl başa çıkıyorsunuz bilmiyorum.”

Restoranın kapısını onun için açık tutunca yine şaşırdı. Bana gülümseyince az kalsın söyleyeceklerimi unutuyordum.

“Çölde doğup büyüdüm,” dedim. “Buna alışkınım ama bazı insanlar alışamıyor. Süt çocuğu gibiler.”

Kacey homurdandı ve yanımdan geçip restorana girerken bana hafifçe

* Geleneksel sanat eserlerinden farklı olarak, çevreden bağımsız bir sanat nesnesi içermeyip belirli bir mekân için yaratılan, mekânın niteliklerini kullanıp irdeleyen ve izleyici katılımının temel bir gereklilik olduğu sanat türü. (en.)

dirsek attı. Klimalı ortama girdiğimizde rahatlayarak içini çekti. Ona bilmişçe attığım bakışı yakaladı.

“Ah, iyi. Ben bir süt çocuğuyum,” diyerek güldü. “Ben lavaboya giderken bize bir masa bul, ukala.”

Resepsiyona doğru ilerlerken güldüm. Bu kızın yanında rahat hissediyordum. O da birbirimizi saatlerdir değil de yıllardır tanıyormuşuz gibi yanımda rahattı.

Bir garson beni karşıladı. “Kaç kişi, efendim?”

“İki,” dediğim gibi göğsümde bir ağrı hissettim.

Bir uzuv kesilse de yokluğunun acısını hissedebileceğimizi duymuştum. Eski sevgilim Audrey’i özlememiştım. Nakil ameliyatından hemen sonra benimle görüşmeyi *kesmişti*. Beraber bir hayat planlamıştık ama hastalık kalbimi mahvedip beni neredeyse ölme noktasına getirdiğinde planlarımız tuzla buz olmuştu. Hastalık, ilişkimizi öldürmüştü.

Theo, Audrey benden ayrıldığı için onu asla affetmiyordu. Ben ise üç yıl boyunca beraber olmamıza rağmen onu çabuk unutmuştum.

Evet, gitmesi canımı yakmıştı. Zamanlaması daha iyi olabilirdi. Fakat başka birini, delicesine âşık olabileceği ve birlikte gerçek bir hayat kurabileceği sağlıklı birini, bulma isteğiyle benden ayrıldığı için onu affettim.

Onu özlememiştım ancak bir garsonun masum sorusunu yanıtlarken “ikimiz” olmayı özlediğimi fark ettim. Bir çiftin parçası olmayı, birine kapıyı açmayı, iki kişilik bir masa istemeyi, şaka yapmayı, dalga geçmeyi, birinin ukalası olmayı özlemiştim... Sevdiklerimden oluşan küçük çevremde bir kız arkadaş yoktu ve bir daha asla olmayacaktı. Bu durumla barıştığımı sanıyordum ama derinlere gömülmüş bir yanım aksini söylüyordu.

Masaya gömülüp düşüncelerden kurtulmak için elime bir menü aldım. Tipik yemekler vardı; tüm gün kahvaltı ve öğle yemeği için çeşitli burgerler, sandviçler... Ne yazık ki yemeklerin yarısından fazlası bana katiyen yasaktı.

Kacey karşımdaki koltuğa atladı. Bakımlı ve zinde görünüyordu. Kız arkadaşların bazen erkek arkadaşlarının kıyafetlerini giydiği gibi benim tişörtümü giydiği gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Garson masaya iki su koyup, “Kahve?” diye sordu.

Kacey, “Evet, lütfen,” dedi. “Aşırı ihtiyacım var.”

“Bana kafeinsiz,” dedim.

Garson gittiğinde Kacey bana komik bir bakış atarak, “Kafeinsiz mi?” diye sordu.

“Kafein bana yasak.”

“Ne yazık.” Masanın üzerine eğilerek, “Ne derler bilirsin, kafeinsiz kahvenin yeri ve zamanı vardır. Yer çöplüktür, zamanı ise doğmaz ayın son çarşambası, yani hiçbir zaman.”

Onunla birlikte güldüm. “Bunu hatırlamam gerekecek.”

Menüyü inceledi. “Çok açım, hepsinden bir tane alabilirim. Ya sen? Ne alacaksın? Bekle...” Menüyü masaya bıraktı. “Ne alabilirsin?”

“Karar vermedim. Seçeneklerim biraz sınırlı.”

“Yasakların yüzünden.”

“Evet.”

“Kahretsin Jonah, beni neden buraya getirdin?” Menüyü göstererek, “Bunların hepsi yağ içeriyor.”

Ani çıkışına gülüp ellerimi kaldırdım. “Vay canına, tamam. Kendime uygun bir şey bulacağım.”

Dudağını ısırdı. “Evet ama...”

“Seni buraya senin için getirdim,” dedim. “Akşamdan kalmalık için mükemmel bir yemek. Nevada’da okurken buraya arkadaşlarımla geldim.” Menüsünün köşesine dokunup, “Ne istersen al. Sorun değil, yemin ederim,” dedim.

Garson kız kahvelerimizle geri gelip kupamın altına kafeinsiz olduğunu gösteren turuncu bir bardak altını koyarken Kacey, hâlâ şüpheli görünüyordu.

“Sipariş vermeye hazır mısınız, efendim?”

Kacey dudağını ısırdı.

“Siparişini ver,” dedim. “Tabii eve dönüp dondurulmuş yemek yemeyi istemiyorsan?”

“Sen böyle deyince...” Kacey garson kıza döndü ve alçak bir sesle, “*Pekâlâ. Bloody Mary, biftekli sandviç ve biftekli sandviç alacağım,*” dedi.

Garson kız ona bir bakış attı, ben ise alkol isteğine kaşlarımı çattım.

Kacey ikimize de bakarken gözleri parladı. “*Fletcher*’dan? Hani film olan?” Bir parmağını masanın üzerinde gezdirdi. “Jonah Fletcher, tüm zamanların en iyi Chevy Chase filmini izlememiş olamazsın, değil mi?”

“Üzgünüm, kaçırmışım.”

Kacey, “Bir klasik,” dedi. “Seksenlerin filmlerini severim.”

Garson boğazını temizleyip, “Ben de severim tatlım ama biftekli sandviç ve alkol yok.”

Kacey, sonunda bir çizburger ve patates kızartması sipariş etti. Ben de pastırmasız, yağsız bir Cobb salatası *sipariş ettim.

Garson gittiğinde Kacey başını sallayarak, “Pastırmasız mı? Cobb salatasının tek iyi yanı, üzerinde pastırma olmasıdır,” dedi.

Omuz silkerek, “Diyet listemde yok,” dedim.

“Bu, berbat. Başka ne yiyemiyorsun?”

* Bir tür Amerikan salatası. (en.)

“Kırmızı et, çikolata, tuzlu herhangi bir şey...”

Kacey, az daha kahvesinde boğuluyordu. “Dur, bir dakika. *Çikolata yok mu?*”

“Tuzu daha çok özlüyorum,” dedim. “Ve tereyağı. Yağsız her şey, lezzetsiz.” Güldüm. “Kısacası lezzetli bir şey yememe izin yok.”

Kacey başını salladı. “Nasıl yapabiliyorsun, anlamıyorum.”

“Başka seçeneğim yok. Daha kötü şeyler de var.”

“Çikolata yiyememekten daha kötü bir şey hayal etmeye çalışıyorum.” Bir anlığına dondu. Fincanını bıraktığında yüzündeki gülümseme kayboldu.

“Aman Tanrım, kalp rahatsızlığı olan birine söylenecek en berbat şey bu. Özür dilerim. Aklıma gelen ilk şeyi hemen söylerim.”

“Hey, sıkıntı değil. Artık kokain de kullanamıyorum ama bu para biriktirmeme yardımcı oldu.”

Utancı yüzünde beliren bir gülümsemeyle ortadan kayboldu. “Evet, bana kokain kullanan bir tip gibi göründün.”

“Tam bağımlıydım. İyileştim.”

Kacey rahatladı ve koltuğuna yaslandı. “Demek Nevada’da okudun? Endüstriyel sanatlar mı okudun?”

“Evet, kardeşimle orada sanat okuduk.”

“Peki, Carnegie Mellon’da ne okudun?”

Kahvemi yudumladım. “Kesinlikle çok soru soruyorsun.”

“Duvarında bir sürü fotoğraf ve diploma var. Dondurucuda göğüslerimi soğutmaya karar vermeden önce öldürecek biraz zamanım vardı.”

Kahvemi dökmeden kupamı masaya koydum. “Bu, her gün duyabileceğin bir şey değil.”

Kacey sanki duymaktan bıktığı eski bir şakaymış gibi, acıklı bir gülümsemeyle, “Benim dünyamda, öyle,” dese de sonrasında geçiştirdi.

“Carnegie Mellon... Nerede?” diye sordu.

“Pensilvanya’da. Çok soğuktu. Orada geçirdiğim ilk kış, kış uykusuna yatmak istemiştim.”

Kahvesinden bir yudum alırken, “Süt çocuğu,” dedi. “Bir süt çocuğundan diğerine. Bence doğu kıyısının çok güzel bir havası var. San Diego’da doğdum ve büyüdüm. Orada yağmur yağdığında insanlar boku yer.”

Garson yemeklerimizi getirdi. Hiç kimsenin diyetimi bozmasına izin vermem ama Kacey’in tabağından yayılan yoğun et ve ızgara kokusu beni benden aldı. Hiçbir şey kokmayan salatama baktım ve Kacey’in hatırına bir çatal aldım.

Kacey peçeteyle ağzını silerek, "Demek, ekimde bir galeri açılışın var?" diye sordu. "Görmek için burada olamayacak olmam çok kötü. Önümüzdeki milyonlarca yıl boyunca turnede olacağım."

"Milyonlarca yıl demek... Uzun bir turneye benziyor. Umarım, gezmeyi seviyorsundur."

Omzunu silkti. "Yani, o kadar değil."

"Sevmiyor musun?"

"Kulağa nankörce geliyor. Çoğu müzisyen, bir plak şirketiyle anlaşma imzalamak ve bir tura çıkmak için sağ memesini verir, değil mi?"

Sırıtarak, "Verecek bir sağ veya sol memem olmadığı için kesin olarak bir şey söyleyemem," dedim. "Ama profesyonel gözlemime göre -şoförün olarak- hayatının en güzel zamanlarını yaşıyormuşsun gibi görünmüyor."

Gözleri tavana doğru kaydı. "Hangisi ele verdi? Çöpe dönüşen konser alanı mı yoksa limuzininde bayılıp kusmam mı?"

"Berabere."

Güldü. "Gösterişsiz, dürüst müziği özlüyorum, biliyor musun? Eski-den gitarımla istediğim bir şarkıyı seçip çalmayı severdim. Bir nakarat veya melodi bulmayı, o melodinin hikâyesini yazmayı."

"San Diego'da müzik okuluna mı gittin?"

"Hayır, üniversiteye hiç gitmedim," dedi. "Ama... Çocukluğumdan beri çalışıyorum. On yaşındayken büyükannem bana bir gitar verdi. Çalmayı severdim ama en çok şarkı yazmayı severdim. Gitar, melodiyi sözlerimin arkasına koymanın bir yoluydu. Bu çalgı herhangi bir şey olabilirdi. Bir piyano, bir davul... Sadece şarkı yazıp söylemek istedim."

"Şarkı da mı söylüyorsun?"

Gözlerime pek bakmadan, "Bugünlerde sadece vokalistim," dedi. "Artık kendimle ilgili şeyler yazmıyorum. Sadece grup için yazıyorum."

"Neden?"

Bir parmağı bir kaşının üzerinde dalgın dalgın geziniyordu. Saçları sarı olmasına rağmen kaşları daha koyu bir renge sahipti. Mükemmeldi.

"Artık bir takımız. Bizim için yazıyorum. Zaten bu, benim için bir bakıma daha iyi. Gruba ihtiyacım var." Kısık kirpiklerinin arasından bana baktı. "Tek başıma, çok da iyi sayılmam."

Başımı salladım, söyleyecek yapıcı bir şey bulmakta zorlanıyordum.

Yüzünün küçük detaylarında kaybolmak yerine sözlerine odaklanmaya çalıştım.

"Her şey çok hızlı ilerliyormuş gibi hissediyorum," diye devam etti Kacey.

“Oturup işleri yoluna koymak için zamanım yok. Mesela, ben ne yapmak istiyorum? Y yapmak istediğim şey bu mu? Rock yıldızı olmak mı? Bir yanım yaşadıklarımı harika bulurken diğer yanım korkuyor.”

“Neyden korkuyor?”

“Yaşam tarzından. Partilerden. Bunları gerçek kararlar vermek zorunda kalmamak için yaptığımı hissediyorum. Sadece grubu takip ediyorum, gü-rültülü bir müzik yapıyorum ve çok içiyorum çünkü...”

Kibarca, “Çünkü?” diye sordum.

Söyledikleri önemsizmiş gibi kayıtsızca omuz silkti. “Çünkü gidecek başka yerim yok.”

Dün gece onu kulüpten çıkaran korumanın kucağındaki görüntüsü ve dünyaya ortaparmağını gösterdiği fotoğrafı aklımdan geçti. Hem savunma-sızdı hem de sert.

Kaybolmuş görünüyor...

Kacey arkasına yaslandı ve elini salladı. Sanki sözlerinin etkisini bir si-gara dumanıymış gibi dağıtmak istiyordu. “Neyse boş ver, akşamdan kalma hikâyem işte.”

Hepsinin bu olmadığını biliyordum. Kafasında bir ton daha fazla hikâye ve şarkı olduğu izlenimine kapıldım.

Soğumaya başlayan kafeinsiz kahvemi yudumlarken aramıza bir sessizlik çöktü. Birçok kez onunla bir şeyler paylaşmak için cümleler kurdum. Dengelenmesi gereken bir skor tablosu varmış gibi son derece kişisel şeyler söyledim.

Ancak en kişisel şeyim anlatılamayacak kadar kötüydü. Çok karanlıktı. Kacey Dawson, ıslıl ışıldı. En derin gerçeğimin onun üzerine bir kefen gibi çöküp korkunç keskinliğiyle ışığını sönmükletmesini izleme fikrine katla-namadım.

Masanın altından tıbbi uyarı bilekliğiyle oynadım. En azından ona neden hamburger yerine kahrolası bir salata yemem gerektiğini söyleyebilirdim. Tam anlatmaya başlayacaktım ki garson kahve demliği ile belirdi. Kacey’in kupasını yeniden doldurdu, sonra benimkini doldurmaya başladı.

Kacey hemen elini uzatıp kupamı aldı. “Bekle! Bu normal kahve mi? Sadece kafeinsiz içebiliyor!”

Garson küçük bir çığlık atarak demliği geri çekti. “Olamaz. Az kalsın seni haşlıyordum, tatlım.”

“Üzgünüm,” dedi Kacey. “Ben sadece... Bu önemli.”

Bana baktı.

“Yanmana değmez,” dedim. Ama davranışı beni etkilemişti.

Garson kız, “Başka bir demlik getireceğim,” deyip hışımla gitti.

Kacey'in eli kucağındaydı ve yanakları pembeleşmişti. "Üzgünüm. Biraz fazla heyecanlandım."

Seksenlerden bir film alıntısının ortamı yumuşatacağını düşünerek, "On bire kadar çıkıyorsun," dedim.

Başını kaldırdığında yüzünde gün ağarıncasına bir gülümseme belirdi. "*Spinal Tap*'ten," dedikten sonra ekledi. "Klasiklerden."

Aramızdaki sıcak ve yoğun ânı hissederek gözlerine bakmaya devam ettim. "Kahveme göz kulak olduğun için teşekkür ederim," dedim. "Bu benim için önemli."

Gözleri yumuşadı. "Nedenini söyleyecek misin?"

"Ben... Kalp nakli oldum."

Koltuğuna yaslanırken, "Ah," dedi. Gözleri bir an uzaklara daldı, sonra başını hızla salladı. "Kalp nakli. Ama... Sen çok gençsin. Yirmi beş yaşında mısın?"

"Yirmi altı. Kalbimi mahveden hastalık, kaç yaşında olduğumu umursamadı." Kederli bir şekilde gülümsedim. "Hastalıklar böyle, pislikler."

Kacey gülümsemedi. Bileğimi ve tıbbi uyarı bilekliğimi işaret etti. "Bakabilir miyim?"

Kolumu masanın üzerinden ona doğru uzattım. Dikdörtgen etiketi ters çevirip kırmızı işlemeli haçın diğer tarafındaki yazıya baktı.

"*Kalp nakli hastası. Cüzdan kartına bakın.*" Kacey bana baktı. "Cüzdan kartında ne var?"

"Acil iletişim bilgilerim, kan grubum, falan filan."

Bakışları üzerimdeydi. "Falan filan?"

"Bir sorun olursa ne yapılması gerektiğine dair şeyler."

Başını salladı. Muhtemelen ne tür bir sorunla karşılaşabileceğimi soracaktı. İlaçların yan etkileri hakkında bir şeyler uydurmam gerekecekti ki bunu duymak kalp yetmezliğinden çok daha kolaydı.

Başka bir şey sordu. "Yakın zamanda mı oldun?"

"Yaklaşık bir buçuk yıl önce."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten yakın zamanda olmuşsun." Etiketini bırakıp elimi tuttu. Donuk ve sessiz bir andan sonra avucumu avucunun içine aldı. Parmakları parmaklarıma dolandıktan sonra hareketsizleşti. Başparmağım, parmaklarının üzerinde ileri geri hareket ederken ona baktım.

Turuncu başlıklı, kafeinsiz demlikle geri gelen garsonun suratı ellerimizi görene kadar asıktı. Kupamı doldururken gülümsedi.

Garson uzaklaştığında Kacey, "Bütün bunları duyduğuma üzüldüm," deyip parmaklarımı son kez sıktı ve bıraktı.

Boşluğa düşmüş elimi kucağıma koydum. "Ben de."

Kacey kaşığıyla oynarken, “Bunun hakkında konuşmak zor geliyor mu?” diye sordu.

“Evet,” diye itiraf ettim. “Sadece en yakınlarım biliyor.”

“Ben ise kişisel alanına girip her türlü soruyu soran biriyim.”

“Evet,” dedim. “Çok meraklısın.”

Ciyaklayıp üzerime bir patates kızartması fırlattı. Kucağıma düşen patates kızartmasını aldım.

“Dur, kahretsin! Onu yiyemezsin!” Kacey patates kızartmasını geri almak için masanın üzerinden uzandı. “Sen kızartma yiyebileceğin diye kendimi haşlama pahasına kafein korumalığı yapmadım sana.”

“Fedakârlığın bir kenara yazıldı.” Patatesi ağzıma tıktığımda resmen mutluluktan inledim. Patates kızartmasının ne kadar güzel olabileceğini unutmuşum. Tuzlu ve yağlı bir mükemmellik. “Aman Tanrım, tadı çok güzel.”

Kacey tabağını ulaşamayacağım bir yere koydu. “Tüm alabileceğin oydu, dostum. Diyetini bozmaktan sorumlu olmayacağım. Bahsettiğin rutini zaten bozdum, değil mi? Üzerinde kötü bir etkim var...”

Gülümsemem buz kesmişti. Haklıydı. Bir öğle yemeğiyle Kacey sadece diyetimi bozmakla kalmamış, özenle hazırladığım rutinimi de bozmuştu. Bu yemek sadece cam atölyesinde harcayabileceğim zamanımı almıyordu. Asıl mesele de buydu işte. Öğle yemeği. Kahkaha ve paylaşım dolu anlar. Sırlar konusunda birbirine güvenmek. Parmakların usulca birbirine dokunması...

Bu, menüdeki yasak bir maddeydi.

Kalbim için kötüydü.

Peçeteyle ağzımı sildikten sonra buruşan kâğıt parçasını masanın üzerine bıraktım.

“Evet, programımdan bahsetmişken,” dedim. “Şirketteki vardiyama başlamadan önce sadece birkaç saatim var. Senin de bu akşam bir konserin var. Seni Summerlin’e geri götürmeliyim.”

Kacey’in gülümsemesi kayboldu. Tavrımdaki bariz değişiklik karşısında çenesi yana doğru eğildi.

“Ah, elbette.” İşıltılı bakışları söndü. “Ne zaman istersen hazırım.”

Bölüm 8

Jonah

Kacey, büstiyesini ve kalanlar kıyafetlerini alabilsin diye daireme geri döndük. Otoparka girdiğimde kamyonetten inmedi, kıpırdamadan öylece oturdu.

Sonunda. "Aptal büstiye at gitsin," dedi.

"Emin misin?"

"Hadi gidelim."

Söyleme şekli. *Hadi bu işi bitirelim*, der gibiydi.

Kacey'i sessizlik içinde Summerlin evine götürdüm. Kamyoneti büyük garaj yolunda durdurdum. Kacey kamyonetten indi ve evin karşısında durdu.

"Las Vegas'tan nefret ediyorum." Öyle alçak sesle mırıldanmıştı ki onu zar zor duyabilmişim. Bana dönüp cama doğru eğildi. "Dün gece benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Önemli değil," dedim. *Başka bir şey söyle. Daha iyi bir şey söyle.* Ama kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Öğle yemeğini ödediğin için de teşekkür ederim. Benim ısmarlamam gerekiyordu ama üzerimde hiç param yoktu. Doğal olarak." Başını salladı.

"Bir saniye beklersen, gidip para getireyim."

"Unut gitsin," dedim. "Bir yıl sonra ilk kez patates kızartması yedim. Yirmi dolar değerindeydi."

Gözlerini benimkilere dikti. "Bunun için de teşekkür ederim."

"Neden? Patates kızartması için mi?"

"Beni neşelendirdiğin için. Ne zaman kendimi biraz kötü hissetsem beni neşelendirmek için bir şaka yapıyorsun."

Dilsiz bir aptal gibi başımı salladım. Ne söyleyeceğimden emin değildim. Şaka mı yapmalıyım yoksa gerçekleri dilimden dökülmesine izin mi vermeliydim? Onu güldürmek, küçük bir ikramiye kazanmak gibi hissettirmişti.

Ayaklarını birbirine vurup, "Tamam, öyleyse. Geri dönmeliyim," dedi.

"Bu gece şeytanın bacağı kır." Sonunda bir şey demeyi başarmıştım.

Zayıf bir kahkaha atarak, “Kırdığım tek şey o olursa şanslıyım,” dedi. Kapıyı kapatmaya başlamıştı. “İyi bir adam olduğun için teşekkürler, Jonah. Dünyada bir kıtlık var.”

Kapıyı kapattı ve uzaklaştı. Solgun saçları güneşte cam gibi parlıyordu. Girişe doğru yürümesini izledim. İçeri girdiğinden emin olmak adına, evin karanlık sınırlarına girene kadar beklediğimi söyledim kendime. Ev onu yuttu ve iç kapı arkasından kapandı.

Kacey olmayınca dairem havasız ve تنها bir yerdeymişim gibi hissettirmişti. Sessizliğe boğulmuştu. Her zaman bu kadar sessiz miydi? Örgü battaniyeyi katlamak için koltuğa yöneldim. Kacey’in parfümünün kalıntıları havaya uçtu. Az kalsın kokusunu içime çekmek için battaniyeyi burnuma götürüyordum.

Bunun için zamanın yok.

Kalelerimi yeniden inşa etmeli, ekim ayına kadar dayanabilmek için ihtiyacım olan kalkanı sağlamlaştırmalıyım. Dün geceyi ve bu öğleden sonrayı silmeliydim. Kacey’in gülümsediği zamanki gözlerini ya da kısa eteğinin içindeki çıplak kalçasının hâlâ var olduğunu inkâr ettiğim fiziksel bir arzuyu nasıl uyandırmaya yaklaştığını hafızamın derinliklerine gömmem gerekiyordu.

Vefat eden büyükannemden sessizce özür dileyerek battaniyeyi buruşturup dolaba fırlattım. Uyanan arzularımın eşliğinde buz gibi bir duş aldım.

Ardından sessiz mutfağında durup Kacey’in üzerime attığı patates kızartmasından tamamen farklı olan iğrenç protein karışımından içtim.

Tanrı aşkına, unut gitsin.

Bu kadın veya herhangi bir kadın hakkında düşünmek zaman kaybıydı. Tek gecelik ilişkiler yaşayan bir adam değildim. Hiç böyle bir yapım olmamıştı ve şimdi bir ilişkiye başlamam söz konusu bile olamazdı. Ne Kacey Dawson’la ne de başka biriyle.

Artık güzel kadınları eve, hatta öğle yemeğine bile götürmek yok. Artık yok.

Telefonumu kontrol ettim, saat beşti. İş için çoktan hazırlanmıştım. Her zamanki gibi Theo’dan iki mesaj ve babamdan bir sesli mesaj vardı. Yarın bütün günü cam atölyesinde geçirip sonra ailemle akşam yemeği yiyecektim. Her şey olması gerektiği gibiydi. Günlük rutinim biraz sarsılmıştı ama bozulmadan kalmıştı.

Kapıdan çıkarken Kacey’in büstiyerini ve yırtık pileli çoraplarını aldım. Onları otoparktaki çöp kutusuna attım.

“Artık programımıza dönme vakti geldi.”

Dün gece arabayı iade ederken dışarıda olan patronum Harry Kelton, bu gece buradaydı. Sarhoş kızları eve götürmenin sözleşmemde olmadığını bizzat tekrarlamak istediğinden şüpheleniyordum.

“Fletcher,” diyerek selam verdi. Masasının üzerindeki dağınıklıktan o gece için gerekli olan evrakları çıkardı. Titreyen floresanların altında gecenin işini incelerken attığı anahtarlığı tek elimle yakaladım. Okuduklarım karşısında ağzım açık kaldı.

“Rapid Confession mı? Yine mi?”

Kacey...

Harry ellerini başının arkasında birleştirdi. Yuvarlak ter halkaları, kollarının altındaki yaka düğmesini koyulaştırmıştı. “Menajerleri özellikle seni istedi.”

“Dün gecedен sonra mı?”

“Sanırım seni affetti,” dedi Harry. “Şanslısın. Bu, iyi bir sözleşme.”

Hayal kırıklığı içinde kafamı salladım. “Kızgınsa ve beni başka bir bahşişten mahrum bırakmaya çalışıyorsa pek de şanslı sayılmam.”

Harry öne doğru eğilip şişman parmağını masasının üzerindeki pisliğe vurarak, “Dün gece onları ektin,” dedi. “Başka bir kira sözleşmesi yaptığı ve parasını ödediği için şanslıyım. Bahşişi boş ver, dün geceki ödemeyi yapmayabilirdi.” Geriye doğru yaslanmasıyla beraber sandalyesi gıcırdadı. “İkimiz de kazandık, Fletcher. Ben bu işi elimde tutmaya devam ederken senin de ikinci bir şansın oldu.”

“Patron...”

Harry bana parmağını doğrultarak, “Sen benim en iyi şoförüksün Jonah ama dün gece olanlardan memnun değilim. İşini elinde tutmak istiyorsan bu işi bitir.”

Harry’nin ofisinden sersemlemiş bir şekilde ayrıldım. Sözleri kafamda yankılanıyordu.

İkinci bir şans...

“Lanet olsun,” diye mırıldandım. Neredeyse ofise geri dönüp Harry’ye bunu unutmasını, işi başkasının alabileceğini söyleyecektim. Ancak Harry beni kovmanın eşiğindeydi ve işimi kaybetmeyi göze alamazdım.

Garajda, siyah beyaz limuzinlerin ve sedanların önünden geçerek kendimi cesaretlendirdim.

Profesyonel olabilirim. İşimi yapıp bu geceyi atlatacağım.

“Merhaba, Fletcher...”

Sesin geldiği tarafa döndüm. Başka bir şoför olan Kyle Porter’ın arabasına doğru ilerlediğini gördüm.

“Rapid Confession işini kaptığını duydum. Hem de *iki kere*, seni şanslı piç. Gitarist hatun çok ateşli.”

Direksiyonun başına geçip kapıyı kapattım. “Bir de bana sor.”

Saat altıda, grubun kaldığı malikâneye gelmiştim. Limuzini araba yoluna park etmiş vaziyette grubun çıkmasını bekliyordum. Güneş gökyüzünü daha yeni terk ederken batı ufkunu turuncu ve mor renklere boyamıştı. Normal bir zamanda ışık oyunlarını inceler, bu renkleri erimiş cam girdaplarında nasıl yeniden yakalayabileceğimi düşünürdüm. Ama dikkatim çok dağılmıştı. Ona ne diyecektim? Şaka mı yapsaydım? Onu güldürmeli miydim? Ya da sadece rahat olmalıyım. Rutine devam...

“Sensin!”

Düşüncelerimden sıyrıldıktan sonra grubu ve menajerlerinin ellerinde çantalarla neredeyse arabaya varmak üzere olduklarını gördüm. Ve Kacey...

Üzerindeki taytı, ayak bileğinde biten botları ve önünde *Ziggy Stardust* yazan büyük boy siyah tişörtüyle hızla yanıma geldi. Saçlarını dağınık bir şekilde toplamıştı ve yüzünde hiç makyaj yoktu. Bu görüntüsü ödünç aldığı kalbimin hızla atmasına neden olan bir neşe ve rahatlama hisleriyle aydınlandı.

Ellerini kalçalarına koyarak esprili ve cilveli bir bakış attı. “Beni takip mi ediyorsun?”

Ona cevap veremedi Jimmy Ray, Kacey’e yanaştı ve kolunu ona doladı. “Demek ki dün gece kızım ile ilgilenen kahraman limuzin şoförü bu. Özel bir teşekkür olarak onu tekrar işe aldım, kedici.” Bana göz kırptı. “Biraz yaramaz, değil mi?”

Vegas’ta limuzin şoförü olarak geçirdiğim altı ay boyunca bu adam gibi pislikleri sayısız kez görmüştüm. Onlara her zaman mesafeli bir nezaket gösterirdim. Fakat Jimmy’nin elinin Kacey’in sağ göğsünün üzerinde gezindiğini görünce onun kendini beğenmiş suratına yumruk atma dürtüsüne engel olmakta çok zorlandım.

Jimmy, Kacey’e, “Haydi, bin,” dedi. Kolunu indirip onu limuzine bindirmek için poposuna hafifçe vurdu.

Kacey’in dudaklarında mahcup bir gülümseme belirdi ve limuzine binerken bana bakmadı.

Jimmy Ray elini uzattı. İş gereği bir alışkanlık olarak elini sıktım.

“Her şey affedildi, dostum,” deyip beni yakınına çekti. “Umarım dün gece benim kızla iyi vakit geçirmişsindir ama bunu alışkanlık haline getirmeyeceğiz, tamam mı? Malları yıpratma.”

Elini elimden çekerken avucuma yüz dolarlık bir banknot bıraktı.

O, limuzinin arkasına geçerken parayı elimde buruşturdum. Sadece işimi kaybetme tehlikesi, beni parayı ayaklarının dibine fırlatmaktan alıkoy-

muştı. Limuzinin kapısını sertçe kapattım -çarpılmaktan kıl payı kurtuldum- ve grubun çantalarını bagaja yerleştirdim.

Direksiyona geçtiğimde, gözlerim dikiz aynasından Kacey'i bulmak için can atıyordu ancak ara bölme yükseldi. Yüksek sesli konuşmalar ve kahkaha sesleri bölmenin diğer tarafında kaldı. Malikânedan çıktım ve arabayı alacakaranlıkta çoktan parlamaya başlamış olan Strip'e doğru sürdüm.

Kongre merkezinin yakınındaki bulvardan saparak, tıpkı bir gece önce yaptığım gibi Pony Club'ın arka otoparkına doğru ilerledim. Kapılarını açtım ve dünkü gibi çantaları tek tek aşağı indirdim. Bu sefer, arkamda sırasını bekleyen Kacey'in olduğunun biliyordum. En son o gelmişti. Çantasını teslim etmek için ona döndüm. Gözleri gök mavisiydi ve üstümüzde yanıp sönen sokak lambasının kirli kehribar ışığıyla parlıyordu.

Diğerleri arka kapıya doğru giderken Kacey sessizce, "Demek, Jimmy seni özellikle istedi," dedi.

"Evet."

"Umarım sana karşı pislik gibi davranmıyordur. O bazen..."

"Aşağılık biri olabiliyor mu?"

"Evet. Yine de o, iyi bir menajer."

Bagajı kapatırken ona, "Önemli olan bu," dedim.

Grup üyelerinden mavi-siyah saçlı olan arka kapıdan başını uzattı. "Kacey?"

Kacey omzunun üzerinden seslenerek, "Geliyorum," dedi.

"Lola, en iyi arkadaşım. Beni bu gruba aldı. O olmasaydı muhtemelen sokaklarda olurdu. Onu hayal kırıklığına uğratabam, anlıyor musun?"

Sesi, korkunç bir şey yapmak için kendini hazırlamaya çalışıyormuş gibi geliyordu. İçgüdülerim onu rahatlatıp korumam gerektiğini söylese de bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Yardım edebilir miyim?" Sözcükler ağzımdan aniden çıkmıştı.

Yüzüne hüznü bir gülümseme yerleşmiş olsa da sesinde umut vardı. "Konserden sonra burada olacak mısınız?"

Nazikçe, "Evet, Kacey. Burada olacağım," dedim. "Sizi eve bırakacağım."

"Çok sevindim," dedi. Gözlerime bakmadan ayaklarını yere sürtüyordu. "Malikânede bir parti olacakmış. Bir ton insan geliyor... Bizden önce çıkan gruptaki çocuklar da. Gelmelisin. Yani, eğer istersen. Eğer izin verilirse."

İzin verilmiyordu. Müşterilerimizle yakınlaşmamız yasaktı ancak içimde tutuşan koruma arzum oldukça şiddetliydi. Bu durumu ne şirket politikası ne de rutinin hakkındaki katı kurallarım değiştirebilirdi.

Arkadaşı Lola tekrar göründü. “Kacey. Bizi tekrar geciktirme, canım. Ciddiyim.”

“Gitmeliyim.” Kacey uzanıp elimi sıktı. “Sonra görüşürüz?”

Grubuna katılmak için acele ettiğinde onu sahnede çılgık atan seyirciler önünde elektrogitar çalarken hayal etmeye çalıştım. Sanki iki parçaya ayrılacaktı ve mavi-siyah saçları olan arkadaşı hariç onu dünyada bir arada tutacak tek bir kişi bile yokmuş gibiydi.

Onun dokunuşunu ve onunla gelen duyguları silebilirmişim gibi elimi pantolonumun cebine sürdüm. Bunu yapmama rağmen yumuşak tenini, dokunuşunu hâlâ elimin üzerinde hissedebiliyordum.

Konserin bitmesini beklemek için direksiyona geçtim. Bekleyenlerin oluşturduğu kuyruk, limuzinin arkasına kadar uzuyordu. Sıcakta beklerken ceketini çıkarmayı hâlâ öğrenmemiş olan Trevor’ın da aralarında olduğundan emindim.

Dün geceki monotonluğun aksine; bu geceyi sinirlerim sarsılarak, Kacey’in iyi olduğunu umarak ve onu önemseydiğim için kendime kızarak geçirdim. Kalabalığın her gürültüsü beni irkiltiyordu. Hugo’nun arka kapıdan yine Kacey’i kollarında taşıyarak fırlamasını bekliyordum.

İki saat sonra gerginliğim, midemde uyuşuk bir sancıya dönüşmüştü. Evsiz bir adam ayaklarını sürüyerek yanıma gelip benden bozuk para istedi. Jimmy Ray’in bana verdiği, buruşturduğum yüz doları ona verdim. Evsiz adamın gözleri derin bir yorgunlukla doluydu. Gecenin karanlığına karışmadan önce aralık dişleriyle gülerken gözleri büyümüştü. Adamın mutlu oluşu içimi rahatlatmıştı.

Harcadığım en iyi yüz dolardı.

Konser bittiğinde saat on bire geliyordu. İçerden çıkıp ara sokaklara dalan bir dizi dinleyicinin sıralandığını gördüm. Ceketimi tekrar giydim ve limuzinin kapısında grubun çıkmasını beklemeye başladım.

Bir saat sonra, ceketimin içinde Trevor gibi ter içinde bekliyordum.

Sonunda kapı hızla açıldı. Rapid Confession ve alt gruplarındaki adamlar sendeleyerek dışarı çıktı. Hepsi sarhoş ve şamatacı görünüyordu. Konser sonrası kafaları güzel bir şekilde gülüyorlardı. Gözlerim Kacey’i aradı. Konser kıyafetleriyle; dar, siyah bir deri pantolon ve göğüslerinin yumuşak kıvrımları arasındaki pürüzsüz teni ortaya çıkaran dekolteli bir siyah askılı. Kollarındaki dövmelemler solgun teninde çok belirgindi. Saçları hâlâ dağınık bir şekilde başının üzerinde toplanmıştı. Bukleleri gevşemiş ve yüzünü süslemişti.

Kacey konserden dolayı bitkin görünüyordu; terli, darmadağınık ve sarhoştı. Diğer grubun davulcusu, bir kolunu Kacey’in boynuna dolamıştı.

İkisi de sendeleyip yalpaladı. Kacey hiç de zarif olmayan bir şekilde limuzine binerken alkolle parlayan gözleri benimkilerle buluştu. Arabanın içinde kaybolmadan önce bana tatlı bir tebessüm gönderdi.

En son Jimmy ve diğer grubun menajeri bana bakmadan içeri girdi. Arkalarından kapıyı kapattım, yüksek sesleri ve kahkahaları kapının ardına sindi. Summerlin Malikânesi'ne giderken gözlerim dikiz aynasına takılıp durduğu için tam iki kez önümdeki arabaya çarpmaktan zar zor kurtuldum. Ara bölme kapalıydı ve Kacey'in iyi olduğundan emin olmak için onu görmeye çalışıyordum.

Neden umurunda? O, bir rock yıldızı. Onların hayatı böyle.

Ama umurumdaydı. Dün zil zurna sarhoş olmuştu. Bu gece de neredeyse o kadar sarhoştı. Bugün öğle yemeğinde korktuğunu söylemişti ama neden? Partiden mi? Ya da daha fazlasından mı? Yirmi dört saat içinde onun korkuları benim için neden bu kadar önemli hale gelmişti?

Summerlin'deki pembe malikânenin araç yoluna girdim. Bu sefer, bütün odaların ışıkları yanıyordu. Yolcu kapısını açtığımda, etraf yalpalayan bedenler ve kahkahalarla doldu. Limuzinin mini bardaki buz küplerine kadar yağmalandığını anlamıştım.

Diğer grubun davulcusu resmen Kacey'in üzerine çullanmıştı. Grup eve doğru ilerlerken Kacey'in onu üzerinden itmeye çalışmasını izledim.

"Çekil," dedi ve sendeleyerek geriye doğru yalpaladı. Adam güldü ve ona duyamadığım bir şeyler söyledi. Tekrar Kacey'e doğru yürüdü ve bir kolunu beline dolayarak kendine çekti.

"Hayır," dedi. Adam onu kendine yaklaştıırken sesi adamın göğsünde boğuklaştı. Adam başını öne eğerek ağzını Kacey'in boynuna, diğer elini ise göğsüne doğru kaydırды. "Ryan... Dur..."

Kacey'in arkadaşı Lola, "Hey," diyerek yanındaki adamdan uzaklaştı. Kacey'e yardım etmek için yalpalanarak ilerlemeye başladı.

Ben ondan daha hızlıydım.

Davulcu omzundan tuttum ve onu Kacey'den uzaklaştırmak için o kadar sert ittim ki takılıp kıcının üzerine düştü.

"Sana *durmanı* söyledi, pislik herif."

Davulcu ayağa fırladı. Yüzündeki ifade, birkaç saniye içinde şaşkınlıktan öfkeye dönüştü. Ona dik dik baktım. Kacey üzerime düşüp yüzü ceke-time gömüldüğünde kolumu ona doladım.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Davulcunun dudağı alaylı bir şekilde kıvrıldı. "*Şoför...*"

Jimmy Ray aramıza girerek, "Tamam, tamam," dedi. "Hepimiz sakinleşelim. Hepimiz arkadaşız..."

Gözlerimi Ryan'dan ayırmayarak, "Hangi cehennemde?" dedim. Bir elim Kacey'i sımsıkı tutarken diğeri elim yumruk olmuştu. Adrenalin damarlarıma hücum etmişti. İtiraf etmem gerekirse harika ve umursamaz hissettiriyordu. Şiddet yanlısı biri değildim ama bu piç dayak istiyorsa ona seve seve dayak atardım.

Grup üyeleri, Jimmy'nin yönlendirmesiyle eve doğru ilerledi. Ryan, kavgaya edemeyecek kadar sarhoştı, kendisi de bunun farkındaydı. Bana ortaparmağını göstererek arkadaşlarının kendisini götürmelerine izin verdi. Geriye Lola kalmıştı.

Jimmy, "İyi misiniz?" diye sordu. "İyi misin, kedicik?"

Kacey kolumdan uzaklaştı ama ceketimin manşetine tutunarak yakınımda kaldı. Zoraki bir gülümsemeyle baktı. "Elbette, Jimmy. Ben harikayım."

Lola menajerine dik dik bakarak, "Siktir et onu," dedi. "Bir daha ona dokunursa aletini koparırım. Onlardan kurtul, Jimmy. Başka bir alt grup bul."

Lola'yı sevmiştim.

Kacey elini salladı. "Hayır, hayır, büyütülecek bir şey değil. Sorun yok."

"Hayır, büyütülecek bir şey," dedim.

Jimmy çenesini ovuşturdu. "Bu olay büyümeli mi? Şu an? Bu partiye gelen yüz davetli var..."

O konuşurken bile bir sürü insan arabalarıyla, taksilerle ve limuzinlerle geliyordu. Limuzini hemen hareket ettirmezsem etrafı kapanacaktı.

Kacey'e baktım. Sarhoştı ve o eve girmesine izin verirsem daha da sarhoş olacaktı. Ya da bayılacaktı. Ryan yine de istediğini almaya karar verebilirdi. Bu büyüklükteki bir evde, herkesin kendinden geçtiği bir parti ortamında bir şey yapsaydı kim bilebilirdi ki?

Rutinine devam et, diye düşünsem de ellerim kendiliğinden hareket ediyordu. Kacey'in yüzünü tuttum ve hafifçe eğerek bana bakmasını sağladım. Biçimli dudakları kırmızı rujunun altında titriyordu. Koyu renk makyajı ise gözlerini parlak, mavi safirlere dönüştürmüştü. Gözbebeklerinin etrafındaki koyu halka soluk maviydi. Bunu daha önce fark etmemiştim. Çok güzeldi. Buraya ait değildi.

Ona, "Buradan gitmek istiyor musun?" diye sordum.

Gözlerime bakıyordu. Alkol, öğle yemeğimiz sırasında gözlerinde gördüğüm ışıltıyı azaltmıştı. "Evet, istiyorum," derken sesi kararlıydı.

Tuhaf bir şekilde onunla gurur duyup gülümsedim. "Tamamdır."

Cama benzeyen gözleri şaşkınlıkla irileşti. Viskiyle ıslanmış nefesiyle bana yaslanarak gevşedi. "Her şey yolunda, Jimmy," diye mırıldandı. "Jonah... O bana karşı çok iyi."

Onu limuzinin ön koltuğuna kadar götürüp binmesine yardım ettim. Başını koltuk başlığına yasladı, gözleri kapalıydı. Onu güvende tutmak için emniyet kemerini bağladım.

Kapıyı kapatırken Lola'ya, "Ona bir çanta hazırlayabilir misin?" dedim. Gözlerini kısarak bana baktıktan sonra başını salladı ve eve girdi.

Jimmy, Lola'nın arkasından baktıktan sonra bana döndü. "*Çanta mı?*"

"Birkaç gün benimle kalacak," dedim.

Yanaklarında biriken havayı hafifçe üfledi. "Salı günü buradan gidiyoruz," dedi. O da deli gibi sarhoştur ama otoritesini korumaya çalışıyordu. "Daha yirmi beş şehir ve uyması gereken bir sözleşmesi var. Durumu anla diye söylüyorum."

"Biliyorum." Sesim taş kesilmişti. Ciddiyetimi koruyarak konuşmaya devam ettim. "Tüm bunlara biraz mola vermeye ihtiyacı var."

İçimden ihtiyatlı bir ses sordu: *Peki sonra ne olacak?* Görmezden geldim.

"Bir mola. Peki, tamam." Jimmy bir sigara yaktı ve onu tutan iki parmağını bana doğrulttu. "Çalıştığın yeri biliyorum. İşine devam etmek istiyorsan, ona iyi bak."

"Sizden daha iyi bakacağım," dedim.

"Onun için özel olduğunu mu düşünüyorsun? Kahramanı olduğunu mu?" deyip bir kahkaha attı. "Sıraya gir, dostum," dedikten sonra hızla dolup taşmakta olan eve girdi. Lola, spor bir çanta ve küçük deri bir sırt çantasıyla geri geldi. Elindekileri alıp bagaja doğru yürüdüm.

"Burada ne oluyor? Siz ikiniz..."

Çantaları bagaja atarken, "Hayır," dedim. "Belli ki biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var."

"Yani birkaç gün sende kalıp biz Vegas'tan ayrılmadan önce bize katılacak, öyle mi?"

"Plan bu," dedim bagaj kapısını kapatırken. "Benimle güvende olup olmayacağından endişeleniyorsan, güvende olacak. Hayatım üzerine yemin ederim ki onu asla incitmeyeceğim, tamam mı?"

Lola yavaşça başını salladı. "Tamam, iyi. Bu ona iyi gelebilir. Art arda kırk sekiz saat ayık kalmak Kacey'i öldürmez. Onu çok sevsem de tam bir kaçık. Bu bizim için büyük bir şans. *Benim için.* Eğer kendini toparlayabilirse tüm bunların onun için de büyük bir fırsat olduğunu görecektir."

Bundan şüpheliyim. Şoför koltuğuna geçtim.

Lola, "Onu arayacağım. İyi olduğundan emin olmak için," dedi.

"Umarım iyi olur," deyip kapıyı kapattım.

Bir limuzinin içinden kaçamazdınız ama ben buna çok yaklaştım. Görkemli pembe malikâne, dikiz aynamın görüş alanından silinip gitti.

Şirketin garajına geldiğimizde Kacey'i kamyonetime bindirdim. Ardından limuzinin anahtarlarını teslim etmek için içeri girdim. Bir mucize eseri kimse bizi görmedi.

Dairemin bulunduğu siteye geldiğimizde -Kacey'in kusmuk ve duman kokmaması dışında- dün geceyi tekrar yaşıyormuşum gibi hissettim. Kamyonetten inmesine yardımcı olurken ter ve viski kokusuna eşlik eden parfümü havayı esir aldı.

Bu sefer baygın değildi ama sarhoşluk içinde yüzdüğü için zor ayakta duruyordu. Zaman zaman benimle yürürken bile sendeliyordu. Düşmemek için iki kez kollarını boynuma doladı ve kulağıma onu kurtardığım için ne kadar minnettar olduğunu fısıldadı. Kacey'i yatağıma yatırırken tüylerim diken diken olmuş, kasıklarım gerilmişti.

Tutunup beni kendisiyle birlikte yatağa çekmeye çalışırken, "Jonah," diyerek iç çekti. "Bana karşı çok iyisin. Dünyadaki son iyi adamsın."

"Kacey, bekle..."

Kollarını nazikçe boynumdan çekmeye çalıştım ama inatçıydı. Dudakları üniforma yakamın üstünden tenime değdi. Kulağımanın altına sıcak ve ıslak öpücükler bıraktıktan sonra kulakmememi ısırdı. Bu hareketi karşısında dişlerimi sıkarak zorunda kalmıştım.

Ardından kulakmememi emmeye ve dişlemeye devam etti. Dudakları yerçekimi gibiydi. Karşı koyamıyordum. İçine çekiliyordum. Onun üzerine, içine gömülmeye hazırdım. Ellerim teninin ve saçlarının yumuşaklığını hissetmek istiyor, avuçlarım göğüslerinin dolgun kıvrımlarında gezinmek için yanıyordu.

"Kacey," dedim. "Yapamayız."

Yanağıma doğru "Yapabiliriz," diye fısıldadı. Ağzı çenemde gezindi. Dudakları bir yıldan uzun süredir bir kadının dokunuşunu hissetmemiş tenimde bir iz bıraktı. Elleri saçlarıma dolandı. Boğazından çıkan minik ve arzu dolu nefesler tenime vuruyordu.

Dudakları benimkilerle buluşmak üzereydi ki keskin bir viski kokusu burnuma doldu. Tokat etkisi yaratan bu koku, beni kendime getirdi.

Lanet olsun, ne yaptığını sanıyorsun?

Dudakları benimkilere değmeden önce geri çekildim ve kucağından kurtuldum.

“Hiç eğlenceli değilsin,” diye mırıldandıktan sonra kollarını başının üzerine doğru uzattı. Parmaklarını tahta karyolanın üzerinde kavuşturdu. Göğüsleri; siyah, boyundan bağlamalı bluzunun dayanıksız, parlak kumaşına yapışmıştı. “Böyle yapma. Yatağa gel, bebeğim.”

Gerçeklik, yüzüme bir kova dolusu buzlu su boca etmiş gibiydi.

Şu an herhangi biri olabilirdim.

“Uyumalısın,” diye tersledim onu. Lola’nın hazırladığı spor çantanın fermuarını açıp tişört ve rahat bir şort bulana kadar içini karıştırdım. Çıkarıldıklarını yatağın üzerine koyup kapıya yöneldim.

Işığı kapatmamla beraber sesi karanlıkta yankılandı. Kelimeler, dudaklarından titrek bir şekilde dökülmüştü.

“Bekle. Jonah?”

Durdum ama dönmedim, omuzlarım çökmüştü. “Ever?”

“Kal. Tavan... Dönüyor...”

Yapma.

Yaptım. İçeri çekildim.

Arkamı döndüm ve yavaşça yatağa ilerledim. Odayı aydınlatan tek ışık, sokaktan geliyordu. Beyaz ışık yatağın üzerine ve topuzundan dökülen saçlarının arasından gümüşi bir ışıltı saçıyordu. Uzattığı elini tutup yanına oturdum.

Kacey yanıma yanaştı, yanağını kalçama bastırıp kolunu dizlerime doladı. “Neredeyim?” Geveleyerek konuşuyordu ve ses tonu uyku onu ele geçirdikçe zayıflıyordu. “Neredeyim, Jonah?”

“Güvendesin, Kacey,” diye mırıldandım. Onu bir süre tuttuktan sonra rahat kıyafetlerini giymesine yardım ettim. Gözlerimi solgun, pürüzsüz ve önümde uzanmış vücudundan olabildiğince uzak tutmaya özen gösterdim.

Yorganı çekip üzerini örttüm. Sabah hatırlamayacağını düşündüğüm için o uyuyana kadar saçlarını okşadım. Ardından kapıyı yavaşça kapatarak odadan çıktım.

Bölüm 9

Kacey

Birisi yine o lanet elektrikli testereyi kullanıyordu.

İrkilerek uyandım. Küçük bir pencereden içeri süzülen gün ışığına karşı gözlerimi kırptırdım. Güneş, yatak odasını aydınlatmıştı; yatak, şifonyer, komodin, bekâr evinde olması gerektiği her şey sadeydi. Yatağın yanında spor ve sırt çantalarım duruyordu.

Uğultu kapının dışında devam ediyordu.

Jonah ve korkunç blenderi.

Dün geceki yapboz parçalarını bir araya getirmek bulanık da olsa bir dakikamı aldı. Anılar aklıma dağılmış fotoğraflar gibi zihnime üşüştü. Alt grubumuz olan Until Tomorrow'un davulcusu, Jonah onun kıcına geçirmeden önce bana saldırıyordu.

“Buradan ayrılmak istiyor musun?”

Kendimi o kadar güvende hissetmişim ki...

Yavaşça doğruldum. Üzerimde kıyafet var mı diye bakmak için yorgani geriye doğru attım. Aklıma belirsiz bir anı geliverdi. Jonah deri kot pantolonumu çıkarıp kıyafetlerimi değiştirmeme yardım etmişti.

Onu öpmüştüm. Sadece boynunu ve kulağını... Ama çok güzel kokuyordu. Onu yatağa çekmeye çalıştım ve...

“Aman Tanrım.” Utancımdan tenimin kızardığını hissettim. Ağrıyan başımı ellerimin arasına aldım. “Hayır, hayır, hayır... Jonah, olmamalıydı. O, olmamalıydı.”

Bunu alkolden dolayı yapmamıştım. Tam olarak alkol yüzünden değildi. Bu, beni her yerde ve her şekilde teselli bulmaya iten lanet olası doymaz bir bağ kurma ihtiyacıydı. Jonah benimle ilgilenmiş, beni korumuştur ama ben onu yatağıma götürdüğüm isimsiz adamlarla aynı seviyeye indirmiştim.

Komodine baktım. Bir bardak su, iki aspirin.

Gözlerimden yaşlar süzüldü.

Saat, yediyi dört geçiyordu. Jonah, her an cam atölyesine gidebilirdi. Kalkıp yatak odasının kapısını açtıktan sonra dar koridordan geçtim. Blender sustuğunda konuşma sesleri duydum. Burada başka biri daha vardı.

Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım, donmuştum. Bir yanım yatak odasına geri dönüp saklanmak, bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmak için yalvardı. İçkilerin arkasına saklanmaktan bıkan diğer yanım ise beni mutfığa doğru itti.

Jonah, kot pantolon ve uçuk mavi tişörtüyle oldukça yakışıklı görünüyordu. Haftanın günlerine göre ayrılan ilaçların bulunduğu kutulardan, pazar gününe ait bir hap aldı. Kapakların şişkin duruşundan ilaç kutusunun diğer gözlerinin de tıka basa dolu olduğu belliydi. Hapı, çamur ve öğütülmüş ot gibi görünen bir karışımla sulandırdı. Dudaklarını bükerek yüzünü buruşturması, içeceğin tadının görüldüğünden daha iyi olmadığını gösteriyordu.

Sert bir öksürük sesi, beni düşüncelerimden kopardı. Oturma odasının duvarında asılı duran fotoğraflardaki seksi adam, siyah bir tişört ve kot pantolonla mutfak tezgâhına yaslanmıştı. Kabile dövmeleriyle kaplanmış kaslı kolları, geniş göğsünde çapraz bir şekilde duruyordu. Koyu renk saçları kısaydı ve çenesi boyunca uzanan ince bir sakalı vardı. Jonah'ın daha iri yarı, daha sert bir versiyonuydu. Kardeşi olmalıydı. Jonah'ın yakışıklı yüzü ne kadar sıcak ve içtense kardeşininki o kadar donuk, gergin ve hatta karanlıktı. Öfkeli bakışları Jonah'ın ilacı ile benim aramda gidip geliyordu. Sanki bu iki şeyin aynı yerde bulunabileceğine inanamıyor gibiydi.

Davetsiz misafir gibi hissedişim, zaten dengesiz olan midemi yeniden bulandırdı. Jonah bana döndü. Beni gördüğünde yüzüne yayılan gülümseme içimi bir yaz güneşi gibi ısıttı.

“Ah, merhaba,” dedim. “Günaydın.”

“Merhaba.” Jonah kardeşinin şaşkın ifadesini görünce kendisinininki de hızla normale döndü.

“Kacey, kardeşim Theo. Theo, Kacey Dawson. Birkaç gün burada kalacak.”

“Tanıştığıma memnun oldum, Theo.”

Cehennem andıran ölümcül bakışına rağmen içimden Theo'ya sarılmak geliyordu; sarılmayı severdim. Jonah'ın erkek kardeşi olduğu için ona karşı hemen bir yakınlık hissetmiştim. Ama soğuk bakışları beni olduğum yere sabitledi.

Bakışlarıyla beni baştan aşağı süzen Theo; dağınık saçlarımı, şortumu örten ve altına hiçbir şey giymiyormuşum gibi gösteren uzun tişörtümü inceledi. Theo'nun Jonah ile benim aramda neler olduğunu varsaydığı ve bundan hiç hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

Sesindeki suçlayıcı tonu saklama zahmetine bile girmeden Jonah'a sordu. “Bu, ne zaman oldu?”

Bu? Ben bu muyum? Sanmıyorum, dostum.

Jonah cevap veremedi önce hemen atıldı. “Bu, dün gece oldu. Şu arabayla durup evlendiğin kiliselerden birinde evlendik, değil mi... Johnny? Jordan?”

Parmaklarımı şıklatıp yüzümü şaşkınlıkla buruşturdum. “Dur, bana söyleme. Kesinlikle adında bir J vardı.”

Jonah bir kahkaha attı.

Theo bana ters ters baktı ve beni görmezden geldi. “Burada mı kalıyor? Ne zamana kadar? Bana ne zaman söyleyecektin?”

“Evet, salı gününe kadar burada kalacak. Sana söylemek üzereydim ama Kacey benden önce davrandı.”

Ardından ekledi.

“Ve lütfen, çok kaba davranıyorsun. Senin için bile çok kaba.”

Kardeşler bakışlarıyla konuşurken tüm garip sessizliklerin en büyüğü üzerime çöktü; aralarında geçen düşünceleri neredeyse kelime kelime duyabiliyordum.

Sonunda boğazımı temizleyip tezgâhın üzerinde krema ve şekerlerle dolu bir market poşetini işaret ettim. “Bunlar ne?”

Jonah, gözlerini yavaşça Theo’dan ayırdı. “Dışarı çıkıp birkaç şey aldım.”

“Sabahın köründe... Çok düşüncelisin.” Havayı kokladım. “Kafeinsiz kahve hiç bu kadar güzel kokmazdı...”

“Çünkü saf.” Jonah dolaptan bir UNVL* kupası çıkarıp kahveyi koyduktan sonra bana uzattı.

“Teşekkür ederim,” diyerek Theo’nun yanından dikkatlice geçtim. Benden hoşlanmadığı gerçeği, bir fırından çıkan sıcaklığı andırırcasına ortama yayılıyordu. Tezgâhın diğer tarafındaki tabureye oturdum ve şort giydiğimi kanıtlamak için gömleğimi biraz yukarı kıvırdım.

Theo’nun bakışlarının sol kalçamdaki kafatası dövmesine odaklandığını gördüm. Kısa bir anlığına ifadesi gevşedi, meraklandığını gördüm. Dövmeleri hakkında sohbet etmeye başlamıştım ki ölümcül bakışı yüzüme çarpan bir kapı gibi geri döndü.

Tezgâhtan inerek, “Hazır mısın, kardeşim?” dedi. “Hadi gidelim.”

Jonah protein karışımını bitirdi ve bardağı lavaboya bıraktı. “Birkaç saat sonra dönerim,” dedi bana. “Yani öğle yemeğinde yalnız kalmayacaksın.”

Theo’nun gözleri fal taşı gibi büyüdü. “Öğlen yemeği boyunca çalışmayacak mısın?”

* Las Vegas’ta bulunan Nevada Üniversitesi’nin kısaltması. (en.)

“Her şeyin bir ilki vardır,” diye cevap verdi Jonah.

“Hayır, programını bozmak istemiyorum,” dedim. “Yapacak çok işin var. Burada iyi olacağım, gerçekten.” Theo’ya baktım. “Gerçekten.”

Theo soğukkanlı bir sesle, “Gerçekten,” dedi.

Jonah, “*Gerçekten*, öğle yemeği için döneceğim,” dedi. “Başka bir şeye ihtiyacın olursa sokağın yukarısında, on dakikalık yürüme mesafesinde bir marker var. Bana numaranı ver, geç kalırsam seni ararım.”

Jonah ve ben birbirimize cep telefonu numaralarımızı verirken Theo, somurtarak bizi izledi.

“Bu akşamki yemeğe geliyorsun, değil mi?” diye sordu Jonah’a. Bana baktı, açık kahverengi gözleri soğuk ve sertti. “Her pazar bunu yapıyoruz. Aile arasında.”

Jonah elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Aman Tanrım, Theo.”

Theo yarım saniyeliğine de olsa pişman göründü. Taşa benzeyen yüz ifadesi geri dönerken, “Kamyonette bekliyor olacağım,” dedi. Çıkışa doğru yürüdükten sonra kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Kahve fincanına, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

“Çok üzgünüm. Uzun zamandan beri gerçekten tam bir baş belası. Aslında *doğduğundan* beri.”

“O da mı cam işi yapıyor? Bu yüzden mi atölyeye gidiyor?”

“Hayır, o bir dövme sanatçısı.”

“Gerçekten mi? Başka bir dövme yaptırmayı düşünüyordum. Benden nefret etmesi çok kötü oldu.”

“Senden nefret etmiyor. O sadece... korumacı. Ara sıra atölyede bana yardım ediyor. Bir asistanım daha var, Tania. Ama pazar günleri izinli.”

“Yani seni almaya mı geldi?”

Jonah elini saçlarından geçirerek, “Evet, biz... Yakınızdır. Benimle takılmayı seviyor,” dedi.

“Yani tüm bu ters bakışlarının ve sert sözlerinin altında yufka yürekli biri var.”

Dışarıda, gürültülü ve uzun bir korna çaldı.

Kahkahayı patlattım.

Jonah da güldü ve ardından kısa bir sessizlik oldu. Dün gece için özür dileyceksem ya şimdi dileyecektim ya da hiçbir zaman, diye düşündüm.

“Dün gece yatağında uyumama izin vermen büyük incelikti. Oldukça sarhoştum. Seni yerinden etmek istemedim. Ya da...”

“Yerimden etmedin,” dedi Jonah. “Yatakta uyumuyorum. Yaklaşık dört aydır.”

Gözlerimi kırptırdım. “Ah, tamam. Nerede uyuyorsun?”

Başıyla arkamdaki oturma odasını işaret etti. “Yatar koltukta. Doktorum yarı eğimli bir şekilde uyumamı istiyor. Daha iyi nefes almam için. Önemli bir şey değil,” diye ekledi hızla.

Kaşlarımı çattım. Kulağa önemli bir şey gibi geliyordu. Sırtüstü yatsaydı ne olurdu? Nefes almayı mı bırakacaktı? Bunu soramazdım, onun yerine, “Orası rahat mı?” dedim.

“Başka bir alışma süreci işte.”

“Neden o süslü yataklardan birini almıyorsun? Başını yukarı kaldıranlardan?”

Jonah yüzünü ekşiterek, “Bütçem yok,” dedi. Öne doğru eğildi. Elleri tezgâhın üzerinde kaldı, başı kollarının arasında öylece durdu.

Kalbim hızla atmaya başladı. “Jonah?” Vücudumdaki her kas gerilmişti. “İyi misin?”

Havayı içine çekerek, “İyiyim,” dedi. “Sadece midem bulandı.”

“Biraz su ister misin?” Tabureden çoktan kalkmış, bir bardak bulmak için dolabını karıştırmıştım. Bardağı yarıya kadar doldurup eline tutuşturdum.

Kendini toparlayıp biraz su içtikten sonra konuştu. “Teşekkür ederim, geçti.”

Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum. Temiz ve erkeksiydi. Dudaklarımın altındaki tenini hatırlayışım dizlerimin titremesine neden oldu. Yanaklarım yanarken tabureme geri oturdum.

Jonah son kez derin bir nefes alıp suyu bir kenara bıraktı. “Tekrar, teşekkürler.”

“Bu, sık sık olur mu? diye sordum. “O hapları ne zaman alıyorsun?”

Başını salladı. “Onlar, bağışıklık sistemini baskılayıcı ilaçlar. Vücudumun kalbi reddetmesini engelliyorlar ama yan etkileri pek eğlenceli değil.”

Söyleyecek daha iyi bir şey bulmaya çalıştım. Rahatlatıcı ya da onu güldürecek komik bir şey. Ama tek düşünebildiğim, buna katlanmak zorunda kaldığı için üzgün olduğumdu.

Korna tekrar çaldı.

Jonah, “Kardeşim, sabrın resmen somut bir örneği,” dedi. “Birkaç saat sonra görüşürüz.”

Eli kapı koluna ulaşmıştı. Birkaç saniye sonra gitmiş olacaktı ve benim hâlâ bitmemiş bir işim vardı. Cesaretimi topladım.

“Jonah?”

Durup bana doğru döndü. “Evet.”

“Dün gece için özür dilerim.”

Gerildi.

“Sorun yok. Önemli değil.”

Kurumuş dudaklarımı ıslattım ve tabureden kayarak bir siper gibi duran kanepenin arkasına geçtim.

“Hayır, önemli. Benim için. Bunu yapmaya çalıştığım için gerçekten üzgünüm... Bu seksle ilgili bir şey değildi.” Döşemede var olmayan bir tüy parçasını çekmeye çalıştım. “Tamam, biraz seksle ilgiliydi. Kim seksi sevmeyi, değil mi?” Hafifçe güldükten sonra öksürüp devam ettim. “Aslında çoğu zaman huzurla ilgili. Sonrasıyla. Uyurken bir adam tarafından sarılmakla ilgili. Kulağa acınası geleceğinden eminim ama benim hoşuma giden bu ve sana bunu yaptırmaya çalıştığım için üzgünüm. Sen bundan daha fazlasın.”

Jonah, kafasını salladı. İfadesi acılıydı. “Bundan daha fazlası olamam, Kacey.”

“Hayır, sen bir arkadaşsın demek istedim. Ya da belki arkadaş olabiliriz. İstersen. Tüm istediğim bu. Dürüst olmak gerekirse şu anda istesem bile kimseyle olamam. Fark etmediysen söyleyeyim, berbat durumdayım.”

Alçak bir ses tonuyla, “Başkalarından daha berbat bir halde değilsin,” dedi.

Göğüs kafesimin sıkıştığını hissettim. Gözlerime yaşlar hücum etti. “Kulağa doğru gibi gelmese de bunu söylediğin için teşekkür ederim.”

Gülümsedi. Tüm yüzünü aydınlatan, heyecan verici, devasa gülümsemesi gibi olmasa da sıcak ve nazikti. Rahatlatıcıydı.

“Artık gitmeliyim,” dedi. “Geciktim.”

O ön kapıyı açarken, “Teşekkür ederim,” dedim. “Kahve için ve burada kalmama izin verdiğin için. Her şey için. Gerçekten.”

“Rica ederim,” dedi. “Gerçekten.”

Bölüm 10

Jonah

Theo'nun Chevy Silverado marka, siyah jipi kaldırımında çalışıyor durumda beni bekliyordu. Arabaya geçerken kardeşim kaşlarını çatmıştı.

“Geciktin. O hatun şimdiden aklını başından almış.”

“Ondan değil,” dedim. “Lanet olası ilaç yüzünden.”

Ses tonu ânında öfkeden endişeye dönüştü.

“Mide bulantısı mı? İyi misin?”

Ona bir bakış attım. “O hatun bana biraz su getirdiği için kendimi daha iyi hissettim.”

Theo homurdandı. Bana bir kez daha baktıktan sonra kamyonetini pazar sabahının rahat trafiğinde cam atölyesine doğru sürdü. Kuzey Las Vegas'ın pencereinden akıp gidişini izledim. Alışveriş merkezleri, benzin istasyonları, benimkinden daha küçük ve eski apartmanlar... Aklım Kacey'in özünde idi.

Şu an kimseyle olamam...

Mükemmel. Ben de olamazdım.

Öyleyse göğsüm neden ağrıyordu?

Theo, “Onu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

“Kacey'i mi?”

“Hayır, Rahibe Teresa'yı. Evet, Kacey. Kim bu kız?”

“Neden bu kadar saldırgan davranıyorsun? O, sadece evimde uyuyan bir kız.”

Theo omzunu anlamıyorum dercesine silkerken yolu izliyordu. “Seni Audrey ile yaşadığın gibi başka bir berbat durumun içinde görmek istemiyorum.”

“Audrey ile üç yıl birlikteydim. Kacey'i yirmi dört saattir tanıyorum. Rahatlayabilirsin.”

“Ona durumun hakkında ne anlattın?”

Söylemem gerekenden fazlasını. Koltukta kıpırdanıp, “Ameliyat olduğumu biliyor,” dedim.

Theo bana öyle uzun baktı ki arabayı bir yere çarpacağını sandım. Sert bir ifadeyle gözlerini yola çevirdi.

“Tamam, dökül. Onun olayı ne, cidden?”

Dirseğimi yolcu kapısına dayayıp çenemi ovuşturdum. “Olayı, grubu turne için şchirden ayrılana kadar birkaç gün izin alması. Dinleniyor, bu kadar. Cidden.”

“Neden bir otelde kalmıyor? Ayrıca ne zamandan beri yabancı insanlara ameliyatından bahsediyorsun?”

“Tek başınayken pek iyi değil.”

Ona baktım.

“Büyütülecek bir şey değil. Bir mola vermesine yardımcı oldum. O, iyi bir arkadaş. Komik biri. İyi anlaşıyoruz.”

Çok... *iyi anlaştık.*

“Onunla *dün* tanıştın.” Theo’nun sesi kısıktı ama öfkesinin uzaktaki bir fırtına gibi gümbürdediğini duyabiliyordum. Bakışlarını yola sabitledi. “Onunla yatıyor musun?”

“Tanrı aşkına, Theo.” Yine de aklıma yatağımın üzerine yayılmış Kacey’in görüntüsü geldi. Dün gece onu istemiştim. Ona teslim olmak, bir kadının kollarını ve bacaklarını bir kez daha etrafıma sarmasını istemiştim. Bir kadının yumuşak vücudunu altımda hissetmek, onun üstünde ve içinde olmak istemiştim ve...

“Dostum, onunla yatıyor *musun?*”

Theo’nun yüzümü bir gazete gibi okuyabildiğini unutmuştum.

“Hayır. Bu seni ilgilendirmez. Salı gününe kadar burada kalıp ardından grubuyla turneye devam edecek. Aylarca yolculuk yapacak.”

“Peki, bu senin için sorun değil mi?”

“Elbette, sorun değil. Aramızda ne olabilir ki? Ya da benimle herhangi biri arasında?”

Theo’nun çenesi kasıldı. “Şu ölüm günü saçmalığına başlama. Kesin olarak bilmiyorsun...” Başını salladı, bu olasılığı dile getirmeye karşı isteksizdi. “İlaçlar işe yarayabilir. Muhtemelen işe yarıyorlardır.”

“Öyleyse neden Kacey’e gör gibi davrandın?”

Omuzunu anlamıyormuş gibi silktri. “Umurumda değil. Doktor dikkatli olman gerektiğini söyledi.”

“Kendimi fazla zorlamamam gerektiğini söyledi. Keşiş olmam gerektiğini söylemedi. Bir kadınla olmayı özledim. Yakınlaşmayı.”

“Tek gecelik ilişki yaşamayan sensin... Asla anlamayacağım bir şey.”

Bir elini saçlarının arasından geçirerek, "Bak, sevişmek istiyorsan seviş. Sadece başka bir Audrey durumu istemiyorum. Ona ihtiyacın varken bir hatunun seni terk etmesini istemiyorum."

"Ben de istemiyorum," dedim. "Audrey'nin yaptığı... canımı yaktı ama ben ona âşık değildim."

Kırmızı ışığa gelmiştik. Theo dönüp, "Ne?" diye sordu.

"Audrey'i sevdim ama ona âşık değildim." Biraz acı hissetmeyi bekleyerek kendi sözlerimi dinledim. Ama hissettiğim tek acı; Audrey ile yaşadıklarım ve kaybettiklerim için değil, hiç sahip olmadığım bir şey içindi. "Ben hiç âşık olmadım."

Theo'nun gözleri büyüdü. "Audrey'e âşık değil miydin? Gerçekten mi? Onunla çok fazla zaman geçiriyordun."

"Onu sevdim ama o... beni tüketmedi. O, odaya girdiğinde söyleyeceklerimi unutmadım ya da senin sandığın duyguyu hissetmedim..." Başımı iki yana sallayıp hissettiklerimi hangi sözcüklerle ifade edebileceğimi düşündüm. "İyi bir çifttik." *Bir çift ayakkabı gibi.* "Ama o *duygu* yoktu."

Theo şüpheyle, "Hangi duygu?" diye sordu.

"Âşık olduğun kadınla birlikteyken hissetmen gereken duygu. Bu duyguyu tarif edemem çünkü hiç hissetmedim. Sen hissettin mi?"

Theo bana ters bir bakış atarak, "Kendimi evliliğe saklıyorum," dedi.

Bir kahkaha attım. "Sanırım beni yanlış anladın."

Theo'nun bakışları tekrar sertleşti. "Demek Audrey'e âşık değildin. Bunu şimdi mi anlıyorsun? Kacey yüzünden mi?"

Gözlerimi pencereme çevirdim. "Tanrı aşkına, onunla yeni tanıştım. Hayır, demek istediğim... Bu konu hakkında konuştuğumuz için öyle dedim. Kaçırdığım bir şey, âşık olmak."

Theo, "Kaçırmadın," dedi. "Hiçbir şey kaçırmıyor olabilirsin. Eğer Morrison'a geri dönüp bir biyopsi daha yaptırırsan..."

Aynı konuşmayı milyonuncu kez yapmaktan yorulmuş bir halde iç çektim.

"Yaptırırsam ne olacak ki? Beni bekleyen bir mucize mi bulacağım? Damar sertliği kendiliğinden düzelmeyecek."

"Hayır ama lanet olası şey yavaşlamış ya da tamamen durmuş olabilir. Belki düşündüğünden daha uzun zamanın vardır. Çok daha uzun. Bu kadar kötümser olmasan..."

Theo var olmayan bir umuda tutunuyordu ama ben gerçeği biliyordum. Bunu iliklerimde, kalbimin zayıflayan nabzında, soğuyan cam gibi ağır ağır sertleşen duvarlarında ve geçitlerinde hissediyordum. "Bir biyopsi daha yaptırırsam," dedim. "Atölyede en az bir tam gün kaybederim."

Theo'nun hiçbir şey söylememesi içimdeki öfkeyi alevlendirmişti.

"Galeri açılışından sonra geri döneceğim, tamam mı? Kahretsin, Theo. Değişiklik olsun diye *gerçek* bir şeylerden bahsetmeye çalışıyorum. Hayatımda birinin olmasını özledim. Bencil biri değilim, sadece artık çok geç olduğunu biliyorum. Yine de o duyguyu kaçırdım ve bu berbat bir şey, tamam mı?"

Theo sakın bir ses tonuyla, "Evet, dostum," dedi. "Anladım. Daha önce bunun hakkında hiç konuşmadık. Ne istediğin hakkında da."

"Ölmeden önce ne istediğimi mi kastediyorsun? Söyleyebilirsin, Theo. Keşke söylesen."

Theo tersleyerek, "Ne için?" diye sordu. "Bunun kime ne faydası var?"

"Bana. Bana faydası var. Şey gibi hissediyorum..."

"Ne gibi?"

Çok yalnız.

Cam atölyesinin otoparkına girdiğimizde Theo, motoru durdurdu. Oturuşunu dikleştirdi, konuşurken önüne bakıyordu.

"Bak, bir şey istersen veya bir şeye ihtiyacın olursa... Sadece söyle, tamam mı? Her zaman beni listene alma, diyorsun. Ama istediğin bir şey varsa ve ben sana verebilirim... Söyle bana, tamam mı? Ne istersen."

Ölmenin bir takım sporu olmadığını öğrendim. Bu yapayalnız bir çabaydı. Sevdiğim herkes karada duruyorken ben teknede tek başıma kıyıdan yavaşça uzaklaşıyordum. Bu konuda kimsenin izlemek dışında yapabileceği bir şey yoktu.

Öfkemi Theo'dan çıkardığım; ona özlediğim, istediğim ya da asla sahip olamayacağım şeyleri söylediğim için kendimi boktan hissettim. Söylediğim şeyler, onun için taşınması gereken başka bir yük olmaz mıydı? Elinden gelmeyecek bir şey daha. Bunun acısı yüzünün her bir çizgisine yazılmıştı.

"Tamam. Teşekkürler, Theo. Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim." Gülümseyip omzuna vurdum. "Haydi. Gel, çalışalım."

Bölüm 11

Jonah

Theo isteseydi bir cam sanatçısı olabilirdi. Yetenekliydi ve kesinlikle korkusuzdu. Ateşi seviyordu ama camın kırılğanlığından nefret ederdi. Theo kalıcılığı severdi. Deriyi delen, kanayan ve sonra sonsuza kadar gömülü kalan kalın siyah mürekkep onun uzmanlık alanıydı. Babamız, onun inanılmaz çizim ve eskiz yeteneğini dövmeler yaparak boşa harcadığını düşünüyordu. Fakat bu iş, tam da kardeşime uygun bir işti.

Neredeyse sessizlik içinde çalıştık; fırının uğultusu dışında cam atölyesi sessizdi ve düşüncelerim sohbetimize, hastalığım boyunca yanımda olan Theo'ya ve Audrey'nin ihanetine kaydı. Benden ayrılmamıştı, Theo'ya söylemişti ve sonra kasabadan kaçıp haberi vermeyi ona bırakmıştı. Theo, her zaman yanımda olmuştu.

Boruyu elimde yuvarladım. Alevlerin onu sarıp sıcak ve beyaz bir şekilde parlamasını izledim...

Doktor Morrison'ın ofisinde bir sandalyeye oturdum. Ofis genellikle beni kabul ettiği, uzun, beyaz kâğıtla kaplanmış masası ve küçük alet tepsi, lateks eldivenleri ve ayrı ayrı sarılmış şırıngalarıyla beyaz muayene odası değildi. O oda tedavi gören hastalar içindi. *Hâlâ mücadele eden hastalar için.*

Bugün, kalp damar cerrahı ve kalp nakli uzmanı Doktor Conrad Morrison'ın özel muayenehanesindeydim. Burası bir savaş alanından ziyade zafer şampanyalarının patlatıldığı ya da beyaz teslim bayraklarının atıldığı yerdi.

Theo yanımda eğik bir şekilde otururken bir yandan tırnağını kemiriyor, diğer yandan bacağını sallıyordu. Küçük kardeşimin enerjisinin ortama yayıldığını hissedebiliyordum. Başta sarı parıltılı, küçük olan korkusunun ala bulunarak büyüdüğünü biliyordum.

Dehşete kapılmayı beklesem de hiçbir şey hissetmedim. Dehşeti bırak, korku bile yoktu içimde. Bu ürkütücü duyguyu bile hissetmiyordum. Uyuşmuş gibiydim.

Beş dakika bekledik, her dakikası saate bakarak geçti. Hem yıllarca sürmüş gibi hissettiren bir beş dakikaydı hem de tam tersi. Kapı açıldı ve Doktor Mor-

rison, kolunun altında bir dosya klasörü tutarak sert bir ifadeyle içeri girdi. Ödünç alınmış kalbim, göğüs kafesime çarparak uyuşukluğu paramparça etti. Uyuşukluğu geri istedim. Hiçbir şey hissetmemek, kemiklerime kadar sızan korkudan daha iyiydi.

Doktor Morrison, ellili yaşların sonlarındaydı. Azalan saçları, uzun boyu ve biraz sıska haliyle bir sosyal bilgiler öğretmenini andırıyordu. Bakışları, bir bıçak gibi keskindi. Ardında geniş bir tıbbi bilgi ve uzmanlık birikimiyle dolu bir cerrahın gözleri olduğu belli oluyordu.

Zayıf bir gülümsemeyle tokalaşmak için elini bana uzattı. "Jonah. Seni görmek güzel. Seni beklettiğim için üzgünüm."

Islak olan bacaklarımın üzerinde biraz doğrulup elini sıktım. "Sorun değil," dedim kolunun altına sıkıştırdığı dosya klasörüne bakarak.

Beşinci sınıfta yaşadığı bademcik iltihabı dışında hayatında hiç hasta olmamış, kalbini yok eden bir hastalık tarafından perişan olan, son derece sağlıklı bir genç adamın abartılı hikâyesini anlatan o dosya. Dosya zaman içerisinde kalınlaşmıştı; doku tipi analizleri, teşhisler, kan tahlilleri, laboratuvar çalışmaları, ameliyat raporu, bağışıklık baskılayıcı ilaçların listesi ve son olarak biyopsi sonuçları. Yedi taneydi. Önceki gün sekizinci biyopsi yapılmıştı. Sonuçları dosyanın en üstündeydi.

Doktor Morrison başını selamıyla, "Theo," dedi. Elini uzatmamıştı. Theo da koltuğundan kalkmamış, karşılık olarak sadece başını sallamıştı. Theo bacağına daha hızlı sallamaya başladı.

Doktor Morrison deri koltuğa oturmak için büyük maun ağacından yapılmış masanın arkasına geçti. Klasörü masasına koysa da açmadı. Uzun parmaklı ellerini kavuşturdu. O eller, on beş ay önce hastalıklı kalbimi bedenimden çıkarmış; ardından yeni kalbimi tutmuştu. Yavaşça yeni kalbi boş alana indirip yeniden takılması gereken her şeyi bağlamış ve göğüs kafesindeki doğru yerine yerleştirmesinin ardından açtığı yeri kapatmıştı.

Yeni kalbi memnuniyetle karşılamak yerine, son on üç aydır inançsal olarak aldığım çeşitli bağışıklık sistemini baskılayıcı ilaçlara rağmen vücudum ona saldırmıştı. Yavaş ama amansız bir saldırı, bu yabancı ve davetsiz misafiri parça parça kesip biçiyor, arkasında izlere dönüşen yaralar bırakıyordu. Nihayetinde bu yaralar, yeni kalbi öldürüyordu. Beni öldürüyordu.

Doktor Morrison iç çekti. "Son biyopsi sonuçları umduğumuz gibi değil..."

Doktor, tıp jargonu kullanarak konuşsa da geçen yıl bu tıbbi kelimeleri o kadar çok duymuştum ki artık tercümesine ihtiyaç duymadan ne demek olduklarını anlıyordum. Ateroskleroz, stenoz, kardiyak allogreft vaskülopati

ve miyokard iskemisi gibi kelimeler. İngilizce ile birleştirilmiş, bilim ve otorite ile bir araya getirilmiş ve en son neticeler damıtılmış bir grup Latince kelime.

“Üzgünüm, Jonah.” Doktor Morrison’un sesi düşük fakat ağır bir şekilde çıkmıştı. “Keşke daha iyi haberler verebilseydim.”

Sessizce başımı salladım. Anneme söylemem gerekecek.

Bu düşünce, kaynayan bir zehir gibi bağırsaklarımın derinliklerine inip son uyuşukluk kırıntısını da yakıp yok etti. Neredeyse kucağıma kusacaktım. Kusmak yerine nasıl olduysa konuşmaya başladım.

“Ne kadar sürem var?”

Doktor Morrison parmaklarını masasının üzerine koydu. “KAV’in hızlı ilerlemesini göz önüne alırsak altı ay cömert bir süre olacaktır.”

Zihnimde hesaplamalar yaparak başımı salladım.

Altı ay.

Sanat enstalasyonumun galerideki sergi için beş ay sonra, ekim ayında, bitmesi gerekiyordu.

Bu durumda ucu ucuna yetişecekti...

Theo’nun sandalyesinden fırlaması beni bulduğum âna geri getirdi. Kardeşim arkamda bir panter gibi volta atarken kara gözlerini Doktor Morrison’a dikmişti. Sesindeki ıstırap, beni diline vuran her hecede etkiledi.

“Altı ay mı? Altı ayda ne yapılır ki? Hiçbir şey. Altı ayı boş verin. Listeye geri alınacak değil mi? Organ nakli listesine? Eğer bu kalp iflas ediyorsa ona başka bir tane vereceksiniz, değil mi?”

Doktor Morrison dudaklarını büzdü. “Bazı etik değerler var...”

Theo, “Değerleri boş verin,” dedi. “Listedeysen listededir. Yeni bir kalp gelince onu alır, değil mi?” Parlayan gözleriyle bana döndü. “Değil mi?”

Bir kalp daha alamazdım. Listedeki başka biri o kalple uzun ve mutlu bir hayat yaşayabilirdi. Nadir bir doku tipim vardı. En nadir olanlarından. Yakın eşleşme sağlayan bir donör bulmak neredeyse imkânsızdı. On üç ay önce hayatımı kurtarma telaşıyla verebilecekleri, en yakın eşleşmeyi sağlayan kalbi vermişlerdi ve bağışıklık sistemim onu mahvediyordu. Yeni bir kalp takılırsa aynısını o kalbe de yapacaktı.

Kurban değildim ve olmama da gerek yoktu. Tıp etiği ve prosedürler, kararı benim elimden alırdı. Dr. Morrison’ın sonraki sözleri bunu doğruladı.

Doktor bana dönerek, “Evet, Jonah yeniden nakil listesinde,” dedi. “Fakat nadir bulunan doku tipiniz yine zorlayıcı bir faktör olacak. Böbreklerinizin bağışıklığı baskılayıcı ilaçları süzme biçiminin yanı sıra burada ortaya çıkan kronik rejeksiyon da olacak. Kurulun yeniden bir kalp naklini onaylayacağı konusunda iyimser olduğumu söyleyemem...”

* Kardiyak allograft vaskülopati (CAV): Nakledilen kalpleri etkileyen bir durumdur. Kalp kasının kendisine kan sağlayan kan damarlarının daralmasına ve sonunda tıkanmasına neden olur. (en.)

Theo'nun öfkesini sıcak bir rüzgâr gibi arkamda hissedebiliyordum. "Ne demek, onaylamayacaklar? Onlar sadece... Ona izin verecekler..."

Patlamanın sınırındaydı, bunu anlayabiliyordum. Daha fazla dayanamadım. Her zaman yaptığım gibi küçük kardeşimi korumak zorundaydım. Onu güvende tutmak zorundaydım.

Ayağa kalktım, bacaklarım artık güçlüydü. Doktoruma elimi uzattım. "Teşekkürler Doktor M. İletişimde olacağız."

Doktor Morrison da ayağa kalktı ama elimi sıkmadı. Bunun yerine yanağımı bir dede gibi okşadı. "Senin için dua edeceğim, Jonah. Bu gece ve her gece."

Theo otoparktayken, "Dualar," diye söylendi. "Dualar ne işe yarayacak ki? O bir bilim insanı. Kışını laboratuvara falan sokup bu lanet reddi nasıl duracağını bulmalı."

Sonra kafama dank etti. Her şey. Farkındalık, başımın tepesine çakan ve doğruca üzerime inen bir şimşek gibi beni neredeyse ikiye ayırıyordu.

Theo'nun kolunu tuttuğumda irkilerek durdu.

"Ne oldu? Jonah? Söyle bana..."

Onu kendime çektiğimde beynime kan hücum etti. Başım şişmişti. Zamanın saniye saniye yanımdan hızla geçtiğini hissedebiliyordum ve henüz bitirmemiştım. Henüz bitirmemiştım.

Kelimeler sığ nefeslerle birlikte dudaklarımdan döküldü.

"Bana yardım et, Theo."

"Ne oldu?"

"Bana yardım etmek zorundasın..."

"Senin... Doktora mı ihtiyacın var?" Başı yardım çağırmak için park halindeki arabaların arasında hızla döndü.

"Doktor değil. Artık değil. Theo, beni dinle. Yardımına ihtiyacım var."

"Söyle... Neye ihtiyacın var? Her şeyi isteyebilirsin, Jonah. Her şeyi."

Gözlerimi onun gözlerine dikerek, "Bitirmeme yardım et," dedim. "Bitirmek zorundayım, Theo. Sanat enstalasyonu. Ne olursa olsun bitirmeliyim. Arkamda bir şeyler bırakmak zorundayım."

"Böyle konuşma," dedi. "Hiçbir yere gitmiyorsun..."

Anlamasını sağlamalıydım. Kardeşime sarıldım, sımsıkı sarıldım. Ben havada yok olurken o, sağlam ve gerçekti. "Yok olup gitmeme izin verme, Theo. Lütfen. Bana yardım et..."

Sözlerim üzerine Theo'nun gözleri parladı. Kollarımdaki tutuşu acı vermeye başladı. "Sana yardım edeceğim," dedi dişlerinin arasından. "Sana yardım edeceğim. Ne istersen, neye ihtiyacın olursa... Ben buradayım. Sen de öylesin. Yok olup gitmeyeceksin, Jonah. Kahretsin, yok olmayacaksın."

Başımı sallayıp birkaç nefes aldım.

"Tamam, teşekkür ederim. Üzgünüm, panikledim ama şimdi iyiyim. Hadi gidelim. Artık gidebiliriz."

Yürümeye başladım. Theo'nun beni takip etmekten başka seçeneği yoktu. Beni bir şahin gibi izlediğini hissedebiliyordum. Sağlam duruşu beni daha da sakinleşirdi. Kendisi ve dünya arasında bir kalkan olan öfkesi değil, onun altından yatan şeydi: sevdiklerine olan bağlılığı. Kalbinin ipleri sarsılmaz ve kalıcıydı.

Kafamda toplanan kan vücuduma döndü ve ödünç alınan kalbim sakinleşmişti. Yine de kalbimin her atışında zaman geçiyordu. Sayılabilecek sınırlı sayıda kalp atışım vardı.

Altı ay.

Theo'nun kamyonetine binerken bunu yapabilirim, diye düşündüm. Bir program yapıp ona sadık kalırsam yapabilirdim. Durmadan, elimden geldikçe çok çalışsam yapardım. Ardımda bir şey bırakacaktım. Gökyüzüne doğru öylece yok olup gidemezdim. Erimiş camı doldurup şekillendirmek için nefesimi kullanır, nefesimi camın içinde hapseder ve cam sertleştiğinde bir parçam içerisinde sonsuza dek kilitli kalırdı.

Bu şekilde sonsuza dek kalabilme düşüncesi, üstümdeki ağır yükü ve çölün yakıcı güneşinde bile beni takip eden karanlık gölgenin baskısını biraz olsun hafifletti. Beni ayakta tutabilecek küçük bir umut. Bir amaç.

Çalışma zamanıydı.

Borudaki cam parçaları ocağa geri damlayarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Cam gibi benim hayatım da erimiş; şekillendirilebilir ve olasılıklarla doluydu. Cam artık katılaşmış, ısınmış sertleşmişti. Tekrar ateşe koymaya gerek yoktu. Yeni biriyle baştan başlamak olmayacaktı çünkü yeni birinin önemli biri haline gelmesi için zaman yoktu. Enstalasyonum vardı. Dayanan, solup ölmeyen bir şeydi. Devam eden bir şeydi. O hatıranın üzerinden bir yıldan daha fazla zaman geçse de hiçbir şey değişmemişti. Çalışma zamanıydı.

Theo'ya, "Öğle yemeği yedikten sonra devam edelim," dedim.

Kaşları kalktı. "Öyle mi? Ben senin onunla..."

İçimdeki çirkin duyguyu, onu ektiğim için kalbimde ağırlaşan suçluluğu görmezden gelerek, "Kacey'e mesaj atıp çalışmam gerektiğini söyleyeceğim. Kendine pizza falan ısmarlayabilir," dedim.

Theo çenesini ovuşturdu. İstediklerini elde etmek için savaşmış ve şimdi bundan dolayı kendini kötü hissediyor gibi görünüyordu. "Eminsen..."

"Eminim," deyip telefonumu çıkardım. "Programa uymam gerekiyor."

Gerçek buydu işte.

Hikâyenin sonu.

Bölüm 12

Kacey

Dün gece olanların etkisini üzerimden atmak için duş aldım. Hepsini; gösteriyi, içkiyi ve kendimi Jonah'ın üzerine atışımı unutmam gerekiyordu. Suyu kapattıktan sonra bir havluya sarındım, diğeriyle de saçlarımı sarıp buhardan çıktım. Yansımamı görmek için lavabonun üzerindeki buğulu aynayı elimle sildim. Elim sıcak camın üzerinde oyalandı. Diğer tarafta Jonah'ın ilaçları vardı.

Onları bana emanet etmiş gibiydi ve bu da uzun zamandır hissetmediğim şekilde kendimi iyi hissetmemi sağladı. Ancak Jonah'ın gerçek kalp naklini düşünmek, içimi burktu. Berbat tıbbi felaketler her gün masum genç insanları bulsa da bu seferki evrensel bir hata gibi görünüyordu. Korkunç bir hata. Durumun neden bu kadar yanlış hissettirdiğini çözemiyordum.

Elimi havlulumun altındaki çıplak tenime götürdüm. Başka birinin kalbinin göğsümde atmasının nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Kendisininmiş gibi hissetti mi acaba? Kendisinin olmadığını hissediyor muydu? Çocukken bir keresinde yanlışlıkla bir buz küpü yutmuş, soğukluk boğazımdan aşağı inerken soğuk ve sert yapısını göğsümde hissetmiştim. Jonah'ın da böyle hissedip hissetmediğini merak ettim; soğuğu değil de göğsündeki sert, ağır ve yabancı bir şeyin varlığını hissetmiş şeklini.

Aptallık ediyorsun, dedim kendime. Hiç farklı hissettirmedüğinden eminim. Daha iyi hissettiriyordur. Eski kalbi hastaydı. Yenisi ona bir hayat verdi.

Bu düşünce beni biraz cesaretlendirse de bir şeylerin yolunda gitmediğine dair hissettiğim şüphe beni terk etmemişti.

Kısa bir şort ile bir askılı giyip banyodan çıktım. Pencerenin üzerinde duran klimanın sesi dışında daire sessizdi. Huzurluydu. Jonah'ın sehpanın üzerindeki güzel camına hayranlıkla bakmak için koltuğa oturdum. Denizle ilgili olan kâğıt ağırlığını aldım, deniz yaşamı sonsuza dek sessiz bir okyanusta asılı kalmıştı.

Uzak dünyalar.

Yirmi dört saat önce evim, malikânedeki beş yatak odasından biriydi. Koridorlar düzinelerce insanın sesi, sarhoş kahkahaları ve yüksek müzikle yankılanıyordu. Grubumuzdaki tek eğlence düşkününü ben değildim, sadece en adanmış olanıydım. O evdeki odam darmadağınaktı; her yere saçılmış kıyafetler, banyoda makyaj malzemeleri. Etraftaki tek cam narin sanat eserleri değil, dolup taşan kül tablaları ya da yerleri kirleten boş şişelerdi.

Jonah'ın dairesinin huzurlu sessizliği içime sızdı. Onu özümsedim, daha sonra tekrar yola çıkmam gerektiğinde onu kullanayım diye içime sakladım.

Jonah'a veda etme düşüncesi göğsümü sıkıştırdı. Onu sadece birkaç saatir tanıyordum ama sanki daha uzun zamandır tanıyormuşum gibi geliyordu. Onun yanında diğer erkeklerle olduğumdan farklıydım. Sarhoşluk içinde bedenlerimizi beceriksizce birleştirmek yerine konuşmuştuk. Daha kalıcı bir şeyin temelini atmak gibiydi. Jonah'ın kendim gibi hissetmeme izin veren sihirli bir özelliği vardı. Onun etrafında olmayı seviyordum ve sanırım o da benimle takılmayı seviyordu. Zaman içerisinde bundan ne çıkacağını kim bilebilirdi?

Bizim zamanımız yoktu. Başladığımız her şey, salı günü buradan gittiğinde paramparça olacaktı.

"İletişimde kalabiliriz," dedim kendime. Çılgın ve soluksuz tur programı, önümde sonsuz bir yol gibi belirse de Jonah'tan gelecek bir mesaj ya da telefon durumu daha katlanılabilir hale getirebilirdi. Bu ihtimali düşününce bile ondan ayrılmak daha az korkutucu gelmeye başladı.

Cep telefonumun melodisi sessizliği bozdu. Yatak odasına koşarak gidip telefonu çantamdan çıkardığımda Lola'nın numarasını gördüm.

"Selam."

"Merhaba, kızım. Hâlâ yaşıyor musun?" Lola'nın sesi yorgundu.

"Evet, ama sesin kötü geliyor. Parti nasıldı?"

"Ah, Tanrım. Hatırlayamıyorum bile..."

Bir çakmağın sesini duyduğumda dün geceki konserden beri sigara içmediğimi fark ettim. Ya da içmek istememiştim.

Nefes vererek, "Efsaneydi," dedi. "İçkiler tükendi. Polis çağrıldı. Seninki de dahil olmak üzere birçok kişi sevişti."

"Ah, gerçekten mi?" Jonah'ın yatağının kenarına oturdum. "Kim?"

"Jason Hughes. Yakında kovulacak olan alt grubumuzun başçısı. Kötü oldu. Seksi bir adam. Senin için yaptığım fedakârlıkların kıymetini bil."

"Benim için mi?" dedikten sonra davulcu Ryan Perry ile dün gece kapıştığımı hatırladım. Jonah devreye girmiş ve Lola Jimmy'den grubu kovmasını istemişti.

"Evet, senin için."

“Belki biz...”

“Yirmi beş ayrı şehre gideceğiz ve bu adamlarla altı aylık turda birlikte olmak zorunda kalacağız. Gerçekten şansını denemek istiyor musun?”

Kucağımda duran ellerime baktım. “Eminim Ryan sadece sarhoştur ve aptallık ediyordu.”

Lola nefes vererek, “Evet, ikisi de olabilir. Ama hiçbir yaptığının özrü olamaz,” dedi. Ses tonu bana ders vermek istediği zamanki haline bürünmüştü.

“Sen de sarhoş olup aptallaşıyorsun, Kace. Bu durumundan her an faydalanabilirdi. Henüz olmadığına şaşıyorum.”

Yanaklarım yanarken, “Vay canına. Teşekkür ederim,” dedim. Az kalsın ona başımın çaresine bakabileceğimi söyleyecektim ama bunu destekleyecek hiçbir kanıtım yoktu. Grubun başarısı, beni bir albüm ve kesintisiz bir turne fırtınasına kaptırdığım on yedi yaşımdan beri Lola, bana göz kulak oluyordu. Asla kendi ayaklarım üzerinde durmamıştım ve aynı zamanda bunu deneyecek kadar uzun süre ayık kalmamıştım.

Ama deneyebilirdim. Cesaretim olsaydı...

Lola, “Özür dilerim, tatlım,” dedi. “Sana bir şey olmasını istemiyorum. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemiyorum, Kace.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama yeni bir alt grup bulmak epey bir zor olacak.”

Rapid Confession için yeni bir gitarist bulmak daha kolay olabilir.

Sözcükler aniden dilimin üzerine geldiğinde şaşırdım. Ama onları söyleyemedim.

Lola, “Hugo’yu seni koruması için yedi yirmi dört görevlendirmekten başka bir alternatif göremiyorum,” diye dalga geçti.

Bana bakıcılık yapmak için.

Birdenbire artık Lola ile konuşmak istemediğimi fark ettim. RC’ye dönmeden önce, elimde bu gece ve yarının tamamı vardı. Bir saniyesini bile boşa harcamak istemiyordum.

En iyi arkadaşşıma, “Kapatmalıyım,” dedim. “Sonra konuşalım mı?”

“Tabii, sana mesaj atarım. Hey, dur. Limuzin şoförü ile işler nasıl gidiyor? O çok sevimli. Ayrıca ateşli. Pek çok erkek, bu karışımı kaldıramaz. İyi anlaşıyor musunuz?”

Sanki onun bilmiş yüz ifadesini görebiliyordum. Sırtışı gözlerimin önüne gelince sinirlendim. Ona olası bir arkadaşlık kurduğumuzu söylemeye çalışsam anlamazdı. Onunla yatmadığıma da kesinlikle inanmazdı. Kahretsin, Jonah dün gece bir centilmen olmasaydı onunla yatardım.

Bu düşünceyle sırtımdan aşağı ani ve hoş bir ürperti geçince bacak bacak üstüne attım.

Hayır. Bu farklı. Jonah farklı. Rastgele sevişeceğim bir adam değil. O...

“O, harika,” dedim ve ekledim. “Hoşça kal Lola.”

Telefonu kapattım ve çantamın derinliklerine attım. Kısa bir süre sonra mesaj sesi kulağıma ulaştı. Telefonu çıkarıp Jonah’ın numarasını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Heyecanım mesajı okumamla beraber sönüverdi.

Bugün seni yalnız bırakmak zorundayım. Yapılacak çok iş var. Sonra da aile yemeği. Belki pizza sipariş edebilirsin. Üzgünüm.

“Kahretsin,” dedim. Telefon elimden çantaya düştü. Hayal kırıklığımı biraz derinlerde yaşadım. Bu sadece öğle yemeğini iptal etmesinden kaynaklanan bir hayal kırıklığı değildi. Kısa ve kuru bir mesaj göndermesinden de kaynaklıydı.

Sorun yok. Sonra görüşürüz, diye cevap yazdım. Sonra mesajıma bakıp ilgisiz ve umursamaz olduğuna ikna oldum. Olması gerektiği gibi, diye düşündüm. Uyması gereken bir programı vardı ve ona uyuyordu.

Göndere bastım.

Saatler yavaş ilerliyordu. Nasıl sadece bir buçuk gündür tanıdığın birini özlediğimi anlamıyordum.

Öğlen saatlerinde, yerel bir mekândan Jonah’ın bana tavsiye ettiği gibi bir pizza; belki Jonah geldiğinde yemek ister diye bir vejetaryen pizza ve altılı diyet kola sipariş etmiştim. Jonah’ın koltuğuna kıvrılmış halde bir kanaldan diğer kanala geçip durdum. Üşüdüğümde, yeşil ve turuncu renklerinde olan örgü battaniyeyi aradım ve sonunda koridordaki dolapta buruşmuş halde buldum.

Akşam yemeği için birkaç dilim pizzam vardı. Bir kablolu kanalda *Harry, Sally ile Tanışınca* filmine rastladım. En sevdiğim filmlerden biriydi ama saat dokuz civarında kendimi uykuya sürüklenirken buldum. Partiler bitene kadar uyumayıp sonrasında birdenbire bayıldığım için belirli bir uyku düzenim yoktu. Ama dokuz da çok erken gibiydi. Yapacak çok işim olduğunu sanıyordum.

“Aptal vagon tekerlekli sehpa” kıpırdayana kadar uyuyakalmış ve filmin sonunda Sally ve Harry, yılbaşı partisindeyken uyanmışım. Sally Harry’den ne kadar nefret ettiğini söylüyordu ve her “nefret”in ardından “aşk” kelimesi yankılanıyordu. Her zamanki gibi gözlerim doldu. Her ne kadar başından beri yan yana olsalar da bu ikilinin birbirlerine giden yolu bulmaları uzun sürmüştü.

Benim hayalim tam tersiydi. Daima gerçek aşkımanın kahramanca bir hareketle hayatıma girip ayaklarımı yerden keseceğini hayal etmiştim. Onu

* Filmde bulunan sahneye yapılan bir atıf. (en.)

görür görmez etkilenecek, aramızda tutuşan alevlere ilk andan şahitlik edecektim. Şüpheyi veya oyuna yer olmayacaktı. İlk görüşte aşk ve şehvet Beni tüm acılardan ve yalnızlıktan kurtaracaktı. Sevildiğimden asla şüphe etmeyecektim.

Bir zamanlar, Chett'in o adam olduğunu sanıyordum. Onun alevine çekilen bir kelebektim, ışığına çekildim ancak her şeyin lanet bir yalan olduğu ortaya çıkınca yanarak küle dönüştüm. Sonrasında hiçbir şeyim kalmamıştı. İşim yoktu. Param yoktu. Lise diplomam bile yoktu. Lola ile tanışmasaydım neler olacağını Tanrı bilirdi.

Chett'in kuyruğundan onun kuyruğuna geçtim ve şimdi de Jonah'ın çatısı altına sığınmışım. Daha önce sığınmak beni hiç rahatsız etmemişti ama şimdi rahatsız ediyordu.

Beni çok rahatsız ediyordu.

Televizyonu kapattım. Artık odadaki tek ışık, küçük bir lambadan geliyordu. Yatağa gitmeyi düşünsem de gözlerim ağırlaşmıştı. Yatağa gidemeyecek kadar yorgun hissediyordum.

"Kacey?"

Nazik bir el omzuma dokundu.

Gözlerimi kırıştıtarak, "Hım?" dedim. Jonah tepemde duruyordu. Sonra koltuğun yanına çömeldi. Ona, "Döndün," dedim.

"Döndüm." Yüz ifadesi acı doluydu, yoğun kahverengi gözleri ağırlaşmıştı. "Seni bütün gün yalnız bıraktığım için üzgünüm. Yaptığım çok boktandı."

"Hayır," diyerek doğruldum. Şimdi daha uyanıktım. "Bir işin ve ailen var."

"Yapılacak en boktan şeydi. Kısa bir süreliğine buradasın, öğle yemeği için gelmeliydim."

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı ve aramızda sadece bir adımlık yer olduğunu fark ettim. "Hayatta kaldım. Pizza yedim. Çok fazla pizza."

Biraz gülümsedi. "Belki gidip tatlı bir şeyler yemek istersin diye düşünmüştüm. Dondurma falan. Geç olduğunu biliyorum..."

"Çok isterim," dediğimde göğsümde varlığını sürdüren sıcaklık yanaklarımı kızarmasına sebep olmuştu. "Tatlı bir şeyler yiyebiliyor musun?"

Jonah'ın parlak gülümsemesi geri döndü. Dudaklarını yavaşça eğerek gözlerinin ışıldamasına neden olan daha büyük bir gülümsemeyle bana baktı.

"Bir çaresine bakarız."

Bölüm 13

Jonah

Bir kapkek dükkânına varmamızın ardından arabayı bir arka sokağa park ettim. Harrah'ın Kumarhanesi sağ tarafımızda yükseliyordu. Strip ise küçük kapkek dükkânının batısında, yürüyüş mesafesinde kalıyordu. Dükkân bu saatte kapalıydı. Kacey'e otomatı gösterene kadar yüzü asıktı.

Kacey, kapalı dükkânın duvarına yerleştirilmiş parlak pembe kareye bakarak, "Bu, bir *kapkek* otomatı mı?" diye sordu. "Aman Tanrım, bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi şey."

"Hoşuna gidebileceğini düşündüm." Banka kartımı ödeme yuvasına soktuğumda menü ekranı belirdi. "Devam edin."

Siparişini tuşladı. Otomatın içindeki bir makine uğuladı. Küçük bir kapı, kapkeki ortaya çıkarmak için yukarı doğru kayd; krem peynir kremalı, kırmızı kadife kek.

"Çok iyi."

Sade bir vanilyalı kapkek sipariş ettim. Cüzdanım ve kekimle uğraşarak otomattan döndüğüm sırada Kacey kırmızı kadife kekinden bir parça kesip bana uzattı.

"Tatmak ister misin?"

"Bekle..." Cüzdanımı kot pantolonumun arka cebine koymaya çalıştım ama başaramadım. Kacey parmak uçlarında yükselip küçük kek parçasını ağızma koydu. Parmaklarından yemekten başka çarem yoktu.

Başını eğdi, gözleri kehribar sokak lambalarının altında parlak ve canlıydı. "Güzel, değil mi?"

Kekin tadına bakmasam da başımı salladım.

"Krema bulaşmış..." Tekrar uzandı ve parmak uçları ağızımın kenarına değdi. Ufacık, bir elektrik akımını andıran dokunuşunun etkisi ısınan kasıklarına ulaştı.

Kapkekimi gösterdim. "Tatmak ister misin?"

Söyleyebildiğim tek şey buydu. Tatmak mı? İçten içe kendimle alay ettim. *Ben Tarzan, sen Jane.*

Kacey kekimden küçük bir ısırık aldığında dudaklarını yalamasını izledim.

Bakışlarım için bir açıklamaya ihtiyaç duymadan önce ona, “Nasıldı?” diye sordum.

Kacey geri çekilip bana gülümseyerek, “İyi,” dedi. “Harika bir zevkin var, Fletcher.”

Batı tarafına, Strip’e, doğru yöneldik. Mağazalar ve restoranlar arasında, saksı bitkileri ve ağaçlarla kaplı bir yürüyüş yolunda ilerledik. Pazar günü saat on biri geçmesine rağmen Vegas, tamamen uyanıktı. Çiftler, eğlenen arkadaş grupları ve başka diller konuşan turistler yanımızdan geçtiler veya etrafımızdan uzaklaştılar. Dolaşırken keklerimizi yedik, bulvardan Sezar’ın Sarayı’na doğru ilerledik. Sonra güneye döndüm.

Ona Bellagio Otelini göstermek istedim.

“Burada duralım,” diye önerdim. Kollarımızı Bellagio’nun önündeki havuzun beyaz beton duvarına yasladık. Suyun karşısında, altın ve pembe ışıklarla aydınlatılmış otel; açık bir kitap gibi altındaki kumarhanenin küçük bloklarına doğru kıvrılıyordu.

“Çok güzel,” dedi Kacey. Strip’i görmek için arkasını döndü. Mini Eyfel Kulesi, caddenin karşısındaki Paris Otel ve Kumarhanesi’nin önünde parlıyordu. “Bir yanda İtalya, bir yanda Fransa,” dedi.

“Gerçekten şimdiye kadar hiçbir kumarhaneye girmedin mi?”

Başını sallayarak, “Tur programımız o kadar yoğun ki dün geceki konser bitene kadar hiç boş vaktimiz olmamıştı. Jimmy striptiz kulüplerine gidebilsin ve biraz kumar oynayabilsin diye salı gününe kadar buradayız. Buraya en son geldiğimde yaşıma küçüktü, o yüzden bu tür mekânlara girmem yasaktı.”

“Ailenle mi gelmiştin?”

Kacey bakışlarını önümüzdeki durgun ve karanlık suya çevirerek, “Hayır,” dedi. “Artık onları pek görmüyorum.”

“Grupla çok mu meşgulsün? Turnede San Diego yok mu?”

Kapkekten bir ısırık alıp başımı kaldırdığımda Kacey’in tüm tavrı değişmişti. Gece hafif bir esintiyle ılık olmasına ve bakışlarını karanlık suya çevirdiğinde gözlerindeki ışığın sönmesine rağmen kendine sarıldı. Bakışlarını karanlık suya diktiğinde gözlerindeki ışık sönmüştü.

“Hayır, programımda yok,” dedi. “Ailemi dört yıldır görmüyorum. On yedi yaşındayken babam beni evden kovdu.”

Az kalsın kekimi düşürüyordum. Ağzımdaki lokma bir kayaya dönüşmüştü. Zar zor yutkundum. “Seni evden mi kovdu? On yedi yaşında mı?”

Sesim çok yüksek ve sert çıkmıştı. Cevap beklediğim kişi pislik baba-

ıydı, o değildi. Ama Kacey tereddüt etmedi ya da kaçmadı. Sanırım öfkemi anlamıştı. Hatta belki de bunun sayesinde biraz güçlendi.

“Bir gece, yirmi iki yaşındaki erkek arkadaşımı odamın penceresinden eve soktum. Ailem bizi uygunsuz bir durumda yakaladı ve o kadar. Babam yaptığım hiçbir şeyi asla onaylamamıştı; elektrogitar çalmamdan da nefret ederdi ama bu hardağı taşıran son damla oldu. Çantamı toplamama izin verdi. Sonra da kapıyı arkamdan kilitledi. Liseyi bile bitirmemişim.”

İştahım kaçtığı için kalan kekimi yakındaki bir çöp kutusuna attım. “Nasıl bir pislik kızını sokağa atar? Peki ya annen? Sana yardım etmedi mi?”

Kacey kekini yerken omuzunu silkti. “Bir kelime bile etmedi. Asla etmezdi zaten. Babam ona kötü davranmaz, en azından fiziksel olarak. Ani parlamaları vardır. Gerçekten kırgınsa günlerce soğuk ve kupkuru bir sessizliğe bürünür. Annem de buna katlanamaz.”

“Yani, öylece gitmeni mi izledi?”

Belki de bunu sormamalıydım ama kendimi tutamamıştım. İnsanların kendi çocuklarına nasıl böyle düşmanca davranabildiklerini anlayamıyordum. Bu tür bir ebeveyn ihmali -hayır, şiddeti- bana tamamıyla yabancıydı. Çocukluğum inanılmaz derecede sorunsuz geçmişti. Elbette, babam Theo’ya karşı sertti, annem evhamlıydı ama şikâyetlerimin hepsi buydu. Ailem, iyi insanlardı.

Kacey’e bakarak, *onlar senin ailen olmalıydı*, diye düşündüm. Kaderin garip bir cilvesi olarak ikimiz de yanlış anne ve babalara sahip olmuştuk. Benimkiler onu severdi, hatta ona bayılırdı. Müzik yolculuğunu destekler ve başarılarından gurur duyarlardı. Onu evden atmak yerine sağlam ve makul bir disiplin verirlerdi.

Ölümcül bir hastalığı olan bir çocuk, tam da ailesinin hak ettiği bir şeydi. O zalim baba ve korkak annenin benim durumumda olan bir çocuklarının olması daha mantıklı olurdu. Eğer Kacey ve ben ailelerimizi değiştirebilseydik geride bırakacağım duygusal yükten artık korkmazdım. Kacey de sonsuza kadar değer görürdü.

“Annem benim için mücadele etmiyor.” Kacey de kekini attı. “Babamla evlendiğinde konuşmamaya başladı. Bunun için onu affedebilir miyim, bilmiyorum. Buna rağmen, hâlâ onu ara sıra da olsa arıyorum. Pek konuşmuyor ama sanırım aramamdan hoşlanıyor. Sanırım hâlâ hayatta olduğumu bilmek istiyor.”

“Sokaklarda nasıl yaşadın?”

“Sokaklarda değildim. Ailemin beni birlikte yakaladığı erkek arkadaşım Chett’in peşinden gittim. Bana benimle evlenmek istediğini söyledi. Böylece kolay bir şekilde zengin olma yollarını ararken ben de ona katıldım.

Buraya da onunla geldim. Parası bitmek üzereydi. O yüzden model olabileceğim gibi harika bir fikir attı ortaya.” Alaycı bir şekilde parmaklarını havada döndürerek, “Bu saçma fikri hemen reddettim.”

Ellerimi yumruk yapıp cebime sıkıştırıp, “İyi,” dedim.

“Ama Chett’e yapmayacağımı söyledikten sonra her şey yokuş aşağı indi. Reşit değildim. İçemez, kumar oynayamaz, hatta on sekiz yaş ve üstü bir kulübe giremezdim. Benden çok çabuk sıkıldı. Başka biriyle tanıştığında beni dımdızlak ortada bıraktı. Bir dansçı kızı.”

“Ne yaptın?”

“Ailemle tekrar barışırım diye otostop çekerek Kaliforniya’ya döndüm. Okula devam edeceğimi düşünmüştüm. Aslında okulda çok başarılıyım.”

“Bundan eminim,” dedim.

Kacey minnetle gülümsedi. “Los Angeles’a kadar geldim. YMCA’de kalırken Lola ile tanıştım. On dokuz yaşındaydı ve benimle aynı batan gemideydi. Bir restoranda çalışarak ucuz bir stüdyo daire tutmaya ve onunla kalmama yetecek kadar parayı toplamıştı. On sekiz yaşıma geldiğimde aynı restoranda iş buldum ve boş günlerimizi sokak müzisyeni olarak geçirdik. Lola davul çalarken ben şarkı söyleyip gitar çaldım. Birkaç ay sonra, bir kızın grup kurmak istediğini yazan bir ilan bulduk. Gerisi zaten malum.” Ellerini kaldırdı. “İşte bu yüzden, bugüne kadar bir kumarhaneye adımımı bile atmadım.”

Dalgın dalgın başımı salladım, duygularım Kacey’in hayatında onu kötü bir halde yüzüstü bırakan adamlara karşı bir öfkeye dönüştü. “Chett’e ne oldu?”

“Bilmiyorum. Umurumda da değil.” Bunu gayet sakın bir şekilde söylemişti. Şimdiye kadar Kacey’in hissettiği her şeyin iri, parlak gözlerinde açığa çıktığını öğrenmişim. Her şeyi tutkuyla önemsiyordu.

Her şeyi yoğun hissediyor.

Bu düşünce içimi kemiren öfkeyi bastırmama yardım etti.

Kacey, “Duydun mu?” diye sordu. “Ağlamaklı hikâyem sayesinde yavaş ve acılı bir şekilde ölen gecenin sesini...”

“Özür dilerim, özel hayatına burnumu soktum.”

Özrümü geçiştirdi. “Kafana takma. Seninle konuşmayı seviyorum. Normalde hayatım hakkında konuşmam. Hiç konuşmam. Sonra içime atıyorum ve ailemi aramak gibi aptalca bir şey yapıyorum. Reddediliyorum, reddedilmek beni sersemletiyor, kuliste bir isyan başlatıyorum ve bir de bakıyorum ki limuzin şoförümün koltuğunda uyanıyorum.”

“Kısır bir döngü.”

* Bir kilise oluşumu, dernek. (en.)

Kacey, “Bilmiyorum,” dedi. “Koltuk kısmı o kadar da kötü değildi.”

Kısa bir sessizlik çöktü. Programıma uymam ve iki gün sonra gidecek olan bu kıza yaklaşmamam yönündeki tüm uyarılara rağmen bana güvenip, anlattığı acıdan onun çekip çıkarmak istediğimi hissettim. Karşılığında ona bir şey vermek istiyordum.

“Yarın cam atölyesine gelmek ister misin?” diye sordum. “Her şeyin nasıl olduğunu görebilirsin ya da belki bir şeyler yaparken beni izleyebilirsin...”

Boynumun arkasının kızardığını hissettim. Kulağa oldukça kibirli ve sıkıcı geliyordu. Sanki madeni para koleksiyonumu cilalarken beni izlemesini istemiş gibiydim.

Ama bunu söyledikten sonra Kacey ellerini çırparak, “Dalga mı geçiyorsun? Çok isterim,” dedi.

“Gerçekten mi?”

İşaretparmağıyla koyu renk kaşlarından birini kaldırarak, “Gerçekten,” dedi.

Arkama yaslandım ve aylardır gülmediğim kadar çok güldüm. İçimdeki paslı dişliler kullanılmadıkları için gıcırdadı ve utancım yok oldu.

Kacey, “O güzel camı nasıl yaptığını görmek için can atıyorum,” dedi. “Sadece göstermek için olduğunu düşünmeye başlamıştım, Fletcher. Onları Etsy’den* sipariş edip kızları etkilemek için seninmiş gibi davrandığını sanmaya başlamıştım.”

“Ben meşru biriyim, yemin ederim.”

Kahkahası gölette yankılandı ve içinde güzel şarkı söyleyen bir sesin izlerine rastladım. Bellagio’nun önündeki meydanı müzik sardığında başka bir şarkı söylemeye başladı: “My Heart Will Go On”un unutulmaz flüt girişi.

Kacey kolumdan tuttu. “Bu, *Titanic* şarkısı mı? Aman Tanrım, öyle. Neden onlar...” Celine Dion’un sesi yükselirken Bellagio fiskiyeleri gösterilerinin başlamasından ötürü cümlesi yarıda kaldı.

Su fiskiyeleri göletten yükseliyor, aynı anda dalgalanıyordu. İlk başta usulca, neredeyse nazlı nazlı, ilk randevudaki çiftler gibi hareket ettiler; birbirlerine dokundular ve sonra suyun genişliği üzerine düştüler. Mavi ışık onları aşağıdan aydınlatıyordu. Şarkı ivme kazandıkça daha fazla fiske yükseldi ve daha sert düşerek sis bulutları yaratmaya başladı. Renkler kırmızıya, soluk mora ve ardından gümüşü beyaza dönüştü. Şarkı zirveye ulaştı ve Kacey’in kolumdaki tutuşu sıkılaştı. Bakışları yumuşadı ve suyun dansını seyretmeye devam etti ama ben ondan başka hiçbir yere bakamıyordum. Konser benim çevremdeydi, onun için bir fon gibiydi.

* 2005 yılında kurulan, el yapımı veya nostaljik ürünlere ve el işi malzemelerine odaklanan bir Amerikan e-ticaret şirkettir. (en.)

Şarkı son notalarına doğru yumuşadı ve uzun su fiskiyeleri yeniden zarif yavlar çizdi, dansçılar ya da âşıklar gibi çiftler halinde birbirlerini geçtiler, sonra şarkı biterken yüzeyin altında kayboldular.

Kacey burnunu çekip gözlerini sildi. “Bunu beklemiyordum,” dedikten sonra bana baktı. “Güzeldi.”

Usulca. “Evet,” dedim. “Güzeldi.”

Dairemin kapısını açıp Kacey’in önce girmesini bekledim. İçeri girerken bana neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi.

Kapıyı kapatırken, *Vay canına, bu bir randevuydu*, diye düşündüm. *Az önce Kacey’i bir randevuya çıkardım ve şimdi... Randevunun sonu gelmişti.*

Oturma odasındaiken, “Kapkek için teşekkür ederim,” dedi. “Ve su gösterisi için. Bunu sen mi planladın?”

“Bu şehri biliyorum. Yüksek lisans sürecim hariç tüm hayatım burada geçti. En iyi gösterilerin nerede olduğunu bilmek işimin bir parçası.”

Kacey, “İşinde iyisin,” dedi. “Aslında işinde sınırların dışına çıkıyorsun.” Bana yaklaşp ellerini koluma koydu ve yanağını öpmek için uzandı. “İyi geceler.”

Konuşmak için geri adım atmasını bekledim. Dudakları benimkilere bu kadar yakinken ağzımı açmaya cesaret edemedim.

“İyi geceler,” dedim. Kacey, yatak odama girerken ona baktım. Birkaç dakika içinde yatağında olacak, saçları yastığıma dökülecekti...

Bu, çok kötü. Çok, çok kötü.

Koridordaki dolaba koyduğum eşofmanımı ve tişörtümü giydikten sonra koltuğa yaslandım. Elimi programımla, teşhisimle veya korkunç bir biyopsiyle hiçbir ilgisi olmayan nedenlerle ağrıyan hasta kalbimin üzerine koydum. Canım acıyordu çünkü Kacey’in yumuşak dudaklarını hâlâ yanağımda hissedebiliyordum. Onu özlemiştim.

Benden sadece on beş adım uzaktaydı, grubuyla henüz Vegas’tan ayrılmamıştı. Yine de onu özlemiştim.

Bölüm 14

Kacey

Jonah, ertesi gün tüm sabahını cam atölyesinde geçirdi. Öğlen beni evden aldıktan sonra bir Çin lokantasında yemek yedik. Önemli önemsiz her şey hakkında konuşup gülüyorduk. İki öğle yemeği ve bir kapkekten sonra, biraz olsun Jonah'ın rutininin bir parçası olduğumu hissettim. Öyle değildi ama böyle düşünmek beni mutlu ediyordu.

Beni Vegas'ın dış mahallelerindeki bir sanayi bölgesine götürdü. Pence-rem'in ardındaki manzara medeniyetten uzak, çöle yakındı. Çok sayıda depo ve alüminyum cepheli, köhne binalar vardı. Kamyonetini üç bacalı, küçük bir hava yolu hangarına benzeyen bir yerin önüne park etti. Ağır metal kapıyı yana doğru kaydırarak açtığında gıcırdadı. Beni içeri yönlendirdi.

Jonah yüzümdeki ifadeyi görünce güldü. "Görülecek pek bir şey olmadığımı biliyorum."

Orada onunla tartışamazdım. Cam atölye, yaklaşık bin metrekairelik çimento ve çelikten bir yapıydı. Nevada'nın dışarıdaki yaz ortası havasından daha sıcaktı ve yanmış odun kokuyordu. Bir klima, tek bir duvar boyunca dizilmiş, biri büyük diğeri küçük iki fırına karşı çoktan kaybedilmiş bir savaş veriyordu. Kızgın bir fırının önünde paslanmaz çelikten yapılmış, yüksek kolçaklar gibi iki yanında parmaklıklar olan bir tezgâh vardı. Tezgâhın yanında, üzerinde kalın, kömürleşmiş bir sözlüğün ve bir kova suda ıslatılmış aletlerin bulunduğu bir masa vardı; maşa, fincan ve boru görünümlü kepçeler.

Sıcaklık etrafımı sarıp sıkıştırırken serinlemek için elimle kendimi serinlettim. "Fırınları açık mı bırakıyorsunuz?" diye sordum.

Jonah, "Geceleri ısılarını azaltıyorum," dedi. "Gün içinde ısılarını tekrar yükseltiyorum. Aksi takdirde onları tekrar ısıtmak çok uzun sürerdi." Başıyla yanıp sönen ışıkları olan bir duvar ünitesini gösterdi. "Bir sorun olduğunda telefonuma uyarı gönderiyor."

Yanımızdaki duvarda her biri yaklaşık bir metre uzunluğunda olan pas-

lanmaz elik borulardan oluşan bir rafın yanından kıvrıla kıvrıla geçtim. Rafın yanında, üzerinde hiçbir şey olmayan küçük bir metal masa vardı.

“Demek sihrin gerçekleştiği yer burası,” dedim.

“Eğer iyi bir gnse.”

“Kötü bir günde ne oluyor? Bir şeyler mi kırıyorsun?” Fırınlar ve metal masa arasında yürürken beton zemindeki cam kırıklarına bastım.

Jonah, “Bitmiş bir parçayı kırmak kesinlikle berbat olur, evet,” deyip parmaklarıyla tuhaf görünümlü, üstünde aletlerin olduğu tahta masaya vurdu. “oğu zaman kötü bir gün, yeterince iş yapmadığım gündür.”

“Galerinin sana verdiği süre çok mu kısıtlı?”

Jonah’ın yüzünde garip bir ifade, dudakların sıcak kahverengi gözlerine yansımayan ince bir gülümseme vardı. “yle de diyebilirsin,” deyip saatine baktı. “Tania ğle arasında. Yakında döner, onunla tanışabilirsin.”

“Bir parça yapmak için her zaman iki kişi mi olması gerekiyor?”

Jonah, “Her zaman değil,” dedi. “Galeride satışa çıkacak olan parçaların çoğunu kendim yapıyorum. Ancak enstalasyonun daha büyük kısımları için yardıma ihtiyacım var.”

Etrafa bakıp, “Enstalasyonun nerede?” diye sordum.

Arkadaki uzak bir kapıyı işaret edip, “Orada,” dedi. “Bitmiş tüm parçaları orada saklıyorum.”

“Yani...” diyerek sabırsız bir şekilde geriye doğru hareket ettim. “Hızlıca bir göz atabilir miyim? Ekim ayında galeri açılışında burada olmayacağıma göre bakmam adil olacaktır.”

“Sana göstereceğim ama pek etkileyici görünmüyor.”

Beni arka odaya götürdü. Pencerelerden sızan loş ışık düzinelerce karton kutuyu aydınlatıyordu. Bazıları açıktı ve büyükannemin “hayalet kaskası” dediği kk strafor köpüklerle ya da ambalajlarda bulunan köpük toplarıyla doluydu. Diğer kutular sımsıkı kapatılmıştı ve en fazla bir metre yüksekliğinde olacak şekilde st üste konulup her tarafına *KIRILABİLİR* yazılmıştı. Diğer düzleştirilmiş karton kutular yığınlar halinde istiflenmiş ya da imento duvarlara yaslanmış, doldurulmayı bekliyordu. Yaklaşık altı metre uzunluğunda olan bir çalışma masasının üzerinde Jonah’ın enstalasyon için hazırladığı parçalar vardı.

Yavaşça masaya doğru ilerledim, her an bir şey kırabilirim korkusuyla hiçbir şeye dokunmadım.

Bükülmüş sarı ve turuncu uzun camlar, altın benekler ve koyu mor girdaplarla süslenmiş mavi ve yeşil şeritlerin yanına yerleştirilmişti. Masanın başka bir kısmında beyaz ve kpkkl cam inci gibi parlayarak duruyordu. Son kısımda nefesimi kesen cam heykeller vardı: narin denizatları, deniz ej-

derhaları, siyah küreler içinde parlayan beyaz denizanası, hatta dokunaçları bir buçuk santim uzunluğunda kıvrılan ve derisi renkli kurdelelerle dalgalanan bir ahtapot.

Parmaklarımı mercan yaprakları olan, büyük bir buz küpünü andıran bir cam parçasının sivrileştirilmiş kenarına dikkatlice değdirdim.

Jonah'a baktım. Şaşkınlıktan açık kalan ağzımdan dökülmeye çalışan o kadar çok soru vardı ki... Hiçbirini soramadım.

Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokarak, "Şu anda bakılacak pek bir şey yok. Çoğu zaten paketlenmiş," dedi.

Başımı salladım. "Bunlar harika. Hayatımda hiç böyle şeyler görmemiştim." "Teşekkürler."

"Gerisi kutularda mı? Galeriye mi gönderilecek?"

Başıyla onayladı. "Galeriye götürmeden onları birleştiremeyeceğim."

"Ama nasıl bir şeyin ortaya çıkacağını bilmeden neyi, nasıl yapacağını nereden bileceksin? Bu sanki... Bir şarkı yazıp konser saatine dek o şarkıyı hiç söylememek gibi bir şey."

Jonah omuz silkip şakağına hafifçe vurarak, "Hepsi burada var," dedi.

Sanırım yüzümdeki şaşkın ifadeyi yanlış anladı çünkü elini kötü bir koddan kurtuluyormuş gibi salladı. "Tanrım, bu kulağa çok iddialı geliyor."

Masayı işaret ederek, "Hayır, sanırım anladım," dedim. "Bu, Atlantis'in keşfetmek için yapılan arkeolojik bir kazısına benziyor. Sanki parçaları birer birer buluyorsun ama hepsini bir araya getiremiyorsun."

Etrafa dağılmış sanat eserlerine bakarken, "Evet, o şekilde düşünmeyi seviyorum," dedi. "Bence camla çalışmanın bir yönü de tam olarak nasıl sonuçlanacağını bilmemek. Şekli ve akışı... Camın ne yaptığını, rengini ve şeklini nasıl değiştirdiğini ateş belirler. Deniz yaşamı gibi bazı parçaları baştan aşağı tasarlıyorum açıkçası. Ama enstalasyonun bütünü için onu olmak istemediği bir şey olmaya zorlamak yerine onu dinliyorum."

Kısa bir sessizlik çöktü. Bana bakıp kaşını kaldırdı. Kahkaha atıp dirseğine yavaşça vurdum. Sanatı hakkında konuşurken onu dinlemeyi çok sevmiştim. Sanat hakkında hiçbir şey bilmesem de masanın her yerine yayılmış olan sanat eserleri inanılmaz derecede güzeldi.

"Tamam. Bana göster," dedim. "Bunu nasıl yaptığını görmek istiyorum. Hem çalışıp hem de beni eğlendirebilirsin."

Bir an derin bir bakış yerleşti gözlerine, sonra mahrem bir düşünceye cevap verir gibi başını salladı.

Cam atölyesinin ana katına döndük. Jonah, duvardaki bir raftan paslanmaz çelik çubuklardan birini alırken ben de iki trabzanlı banka oturdum.

Bana, "Buna ihtiyacım var," dedi. Karşı duvardan bir sandalye çekti ve benim için bankın yanına koydu.

“Enstalasyon için bir şey mi yapacaksın?”

“Hayır,” dedi. “Galeride satmak için küçük bir parça yapacağım. Sanırım, bir parfüm şişesi.”

“Güzel, parfüm şişelerine bayılırım.”

“Öyle mi?” diye sordu, yüzü başka tarafa dönüktü, borunun bir ucunu iki fırından büyük olanına sokarken bir yandan da elinde ileri geri döndürüyordu. Boruyu fırından çıkardığında ucuna tenis topu büyüklüğünde küçük bir erimiş küre yapışmıştı. Paslanmaz çelik masaya gitti ve camı kalın bir ok ucuna benzeyene kadar üzerinde ileri geri yuvarladı, ardından kamp ateşinde lokum kızartır gibi daha küçük bir fırına koydu. Bu küçük fırının içindeki ateş, tüm erimiş camı tutan büyük fırınınkinden on kat daha sıcaktı.

Jonah pipoyu avuçlarının içinde defalarca yuvarladı. Boynundan ve pazılarından ter fışkırıyordu, o çalışırken kaslarının hareket edişini izledim.

“Kacey?”

Gözlerimi kollarından çekerek, “Üzgünüm, ne oldu?” dedim.

“Renk?” diye sordu. Pipoyu parlayan cam okuyla birlikte tepsilerle dolu bir rafa taşıdı. Elindeki meşaleye güvenli bir mesafede durdum ve her tepsinin çeşitli renklerde ezilmiş cam parçalarıyla dolu olduğunu gördüm.

“Hadi, söyle.”

Ciddiyetle, “Mor,” dedim. “Prince’in* hatırasına.”

“İyi seçim.”

Jonah parlayan ok ucu, şeklinin dar bir kenarını menekşe renkli kırılmış cam tepsinin içine bastırdı. Ustalıkla boruyu çevirdi ve ısıtılmış camı diğer tarafına bastırdı. Cam parçalarını topladığı için süngerimsi görünüyordu. Erimiş cama yapışan iki çizgi mor kırıntıyla Jonah boruyu küçük fırına götürdü, boruyu sürekli elinde yuvarlıyordu. Geri çektiğinde parçalanmış cam erimişti.

“Boruyu neden ileri geri yuvarlıyorsun?” diye sordum.

“Eğer sürekli hareket halinde tutmazsam, cam patlayarak yirmi metrelik bir alanda dokunduğu her şeyi yakan sıcak bir sıvı karışıklığına dönüşür.”

Kollarımı kavuşturup ona pis bir bakış attım.

“Toplanmayı merkezde tutar.”

“Sana hiç ukala olduğunu söyleyen oldu mu?”

Sırıtarak, “Birkaç kişi. Bir veya iki kere,” dedi.

Lola doğru söylüyordu, çok sevimliydi.

* Prince Rogers Nelson veya bilinen adıyla Prince’a ve ‘Purple Rain’ adlı şarkısına atıfta bulunuyor. (en.)

Sandalyeye oturdum ve Jonah piponun ucunu ağzına götürüp içine kısa bir nefes üfledi.

Gülerek, “Cam patladı,” dedim.

“Eğer bunun komik olduğunu düşünüyorsan küçük fırına zafer çukuru denildiğini öğrenmelisin.”

“Gerçekten mi?”

Metal parmaklıklılı bankta oturdu.

“Gerçekten,” dedi. “Bel altı konuşmayı bırak, Dawson.”

“Bırakamıyorum. Öyle konuşmayı seviyorum.”

Bir ata oturur gibi bankta öne dönük oturdu ve üfleme borusunu raylar boyunca yerleştirdi, böylece parlayan cam top onun önünde duruyordu. Bir eliyle boruyu döndürmek için rayı kullandı ve su dolu kovadan tahta bir kepçe aldı. Cam tısladı. Camı tahta kepçeye koyup ok ucu şeklinin küçük bir küreye dönüşmesi için ikisini birlikte yuvarlarken buhar püskürttü.

“Yapmak istediğinin bu olduğunu ne zaman anladın?” İki bıçak ucundan yapılmış gibi görünen bir çift maşayı elime aldım.

“Cam üflemeye nasıl başlanır?”

“Ağırlığımca bira ve viski içerek; neredeyse sarhoşluk ve düzensizlikten tutuklanarak,” dedi. “Ki Vegas’ta bu hiç de azımsanacak bir başarı değil.”

“Tanrım, bu hikâyeyi duymalıyım.”

“Yirmi birinci yaş günümde bir grup arkadaşım ile sarhoş olup kumarhaneye gittik. Kumar oynadık, içtik ve sonra biraz daha içtik, ta ki ben iyice sarhoş olana kadar.”

“Seni sarhoş hayal etmeye çalışıyorum ama beceremiyorum,” dedim. “Her şey düşünüldüğünde bu hiç de makul değil.”

“Sen çok daha güzel bir sarhoşsun,” diye cevap verdi, gözleri benimkilerle buluştu. “Her şey göz önüne alındığında.”

Yanaklarıma kadar kızardığımı hissettim. Jonah boğazını temizledi. “Her neyse,” dedi.

“En iyi arkadaşım Oscar, tüm maceranın fikir babasıydı. Listesinde beş kumarhane, ardından da bir striptiz kulübü vardı.”

“Striptiz kulübü mü? Utanç verici.”

Jonah, “Dürüst olmak gerekirse bu, bana göre değildi,” dedi. “Plana rağmen oraya hiç gitmedim. Sendeleyerek Bellagio’ya girdik ve ben lobinin ortasında yere yatıp oradan kalkmayı reddettim.”

Ellerimi çırparak, “*Yerde mi yattın?*” diye sordum. “Bu, limuzinine kusmak konusunda kendimi *çok daha* iyi hissetmemi sağlıyor. Lütfen, devam et.”

Güldü. “Tavanın dönmesi dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Ama vay canına, ne tavandı o öyle. İki metrenin üzerinde, harika bir üfleme cam

sanatı. Bir şekilde uyumlu hale getirilmiş bir renk cümbüşü. Planlı ve anlamlı bir kargaşa.”

Elimi çeneme yasladım. “Öyle.”

“Açıkçası halüsinasyon gördüğümü sandım,” dedikten sonra devam etti. “Okuldaki derslerimde usta bir cam üfleyicisi olan Dale Chihuly’yi ve eserlerinin burada, Las Vegas’ta olduğunu öğrenmiştim. Ama daha önce ne camla ne de Bellagio ile ilgilenmiştim. Ama o gece, zil zurna sarhoşken bile enstalasyon aklımdan çıkmadı. Camın bunu yapmasının nasıl mümkün olduğunu bilmek istedim. Tavandan bir çiçek bahçesi fışkırmış gibi görünüyordu.

Tavanın hatırladığım kadar etkileyici olup olmadığını ya da güzel renklerin büyüüne kapılmış sarhoş bir aptal olup olmadığını anlamak için akşamdan kalma bir haldeydim.”

“Sarhoş bir aptal değildin.”

Jonah sırtıarak, “Bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi,” dedi ve parçayı yeniden ateşlemek için ayağa kalktı.

“Ama büyülenmiş değildim, kafayı takmıştım. Dale Chihuly hakkında okuyabildiğim her şeyi okudum. O benim idolüm oldu ve hâlâ da öyle. O hafta odak noktamı ışıklardan cama çevirdim ve ilk kez bir üfleme borusu tutup bir parçanın canlanmasını izlediğimde hayatımın geri kalanında yapacağım şeyin bu olduğunu biliyordun.” Öksürdü ve terleyen çenesini omzuna sildi. “Yani eğitimimin geri kalanında.”

“Birinin tutkusunu nasıl bulduğunu duymayı seviyorum,” dedim. “Ya da tutkunun onları nasıl bulduğunu.” Göz ucuyla baktım.

“Eline bir fırça ve tuval alıp resim yapmaya benzemiyor. Biraz daha meraklı olabilir miyim?”

“Bir limuzin şoförünün maaşıyla bu yeri, aletleri, bir asistanı ve tüm bu camları nasıl karşıladığını mı bilmek istiyorsun?”

“Onun gibi bir şey.”

“Bunlar için bir kuruş bile harcamadım. Carnegie Mellon’dan bir burs kazandım.” Banka geri döndü ve camı parlatıyormuş gibi yaparak camı yuvarlamak için nemli ve yanmış sözlüğü aldı. Boşluğu yanmış kâğıt kokusu doldurdu ve erimiş sıcak cam çıplak elinden sadece birkaç santim ötede olmasına rağmen onu zerre kadar rahatsız etmiyor gibiydi. Bunu binlerce kez yapmış biri olarak kolaylıkla camı yuvarladı ve şekillendirdi.

O bir profesyonel, diye düşündüm. *Usta.* Onu izlerken garip bir şekilde gurur duydum. “Bir burs kazanman beni şaşırtmadı.”

Jonah, “Aslında bir tür teselli ödülüydü,” dedi. “Carnegie’deki üçüncü yılımda hastalandım ve mezun olamadım. Yaklaşık beş ay hastanede kal-

dım ve çıktığımda... eğitimime devam edemedim. Ailem, özellikle annem, burada kalmamı istedi.”

Sürekli tıslayan ateşin sesini bastırarak, sessizce, “Anlıyorum,” dedim.

“CM’de tam bursluydum ve onlara mezun olmak için kalamayacağımı söylediğimde, bu enstalasyonu yapmam için bana bir burs verdiler. Bu bir nevi tez projesi gibi.”

“Sana bu kadar para verdiklerine göre özel biri olmalısın, Fletcher,” dedim. Önüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Ama Carnegie’den ayrılmak zorunda kalman çok kötü. Sana nasıl olduğunu...”

“Nasıl hastalandığımı mı?” Bir kez daha ısıtmak için fırının yanına gitti.

Başımı salladım. “Yirmi beş yaşında bir adamın nasıl olup da kalp nakline ihtiyaç duyduğunu anlamıyorum.”

Jonah başını salladı. Konuştuğunda sesi boğuktu. “Geçen yaz bir grup arkadaşla Güney Amerika seyahatine çıktık. Peru, Kolombiya, Venezuela. Caracas’ın dışında kamp yaparken enfeksiyon kaptım. Nehirde yüzmekten olduğunu düşünüyorlar, gerçi o sırada arkadaşlarım ve kız arkadaşım da yüzüyordu. Sonradan öğrendiğime göre beni hastalığa yatkın kılan genetik bir eğilimim varmış.”

Tezgâha geri dönüp camı yuvarladıktan sonra cilaladı.

“Ayrıca nadir bir doku tipine sahip olduğumu öğrendim, bu da donör kalp bulmayı biraz zorlaştırdı. Bulabildikleri eşleşmeye en yakın donörün bulunduğu haberini aldığımızda oldukça kötü bir durumdaydım. Nakil oldum ve... Sonu iyi biten her şey iyidir, değil mi?”

Yumuşak bir ses tonuyla, “İyi bittiğine sevindim,” dedim.

Hiçbir şey söylemedi. Üfleme borusunu baş aşağı tavandaki bir kancaya astı. Ucunda parlayan bir ampul varmış gibi görünüyordu. İkinci bir boruyu camı tutan büyük fırına götürdü ve küçük bir parçayla geri geldi.

“Bu ne olacak?” diye sordum. Değişiklik olsun diye zararsız bir şey sorabildiğim için sevinerek konuştum.

“Şişenin boynu.” Tezgâha oturdu, pipoyu yuvarladı ve eline büyük boy cimbıza benzeyen bir çift maşa aldı. Bir maşayı küçük cam parçasına bastırarak içini oydu ve ardından camı çekerek bir kenar oluşturmaya başladı.

“Şekerleme gibi,” dedim.

“Hemen hemen.”

Biraz çalıştı, boynu uzattı, sonra ucunu keserek mükemmel bir delik açtı.

Jonah, “Burası çok sessiz,” dedi. Gülümsemesi yine sıcaktı. “Yanımda yakında dünyaca ünlü olacak bir gitarist var ama müzik yok. Çok saçma.”

Botlarımı incelemek için bacaklarımı salladım. “Akustik gitarım diğer ekipmanlarla birlikte bir kamyonunda. Sanırım.”

“Radyoyu açarsam şarkılarından birini duyar mıyım?”

“Muhtemelen,” dedim. “‘Talk Me Down’ bugünlerde oldukça popüler.”

“Dinledim. Dürüst olmak gerekirse müziğin hayranı değilim ama sözler oldukça iyiydi.”

“Ben yazdım.”

Jonah durdu ve bana dikkatli bir şekilde baktı. “Sen mi yazdın?”

“Şaşırdın mı?”

Bir saniye düşündükten sonra, “Hayır,” dedi.

Yanaklarım kızardığı için bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. “Hay aksi.”

Jonah tavan kancasından ilk üfleme borusunu aldı. Sonra tekrar banka oturdu. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

Sırıtarak, “Hayır,” dedim.

Bana baktı, sonra işine geri döndü. “Rock yıldızı olmaya pek hevesli görünmüyorsun, öyleyse neden kendi işini yapmıyorsun? Neden istediğini yazmıyor ve söylemiyorsun?”

Acı acı gülümseyerek, “Bazen şarkı söylüyorum. Arka planda. Rapid Confession’ın zaten bir solisti var ve Jeannie bunu unutmama asla izin vermez,” dedim. “O söylediği sürece hit şarkılar yazmamı umursamıyor. Bu, onun müzik grubu. Ayrıca babam beni kapı dışarı ettiğinden beri onun grubundayım. Nasıl yapacağımı bildiğim tek şey bu.”

Jonah, dar boynu yuvarlak cam topla birleştirdikten sonra ilk üfleme borusundan tüm parçayı ayırdı. Onu büyük fırına götürürken üzerine başka bir şeffaf cam tabakası eklediğini söyledi. Daha fazla yuvarlanma ve şekillendirme işi yapmak için tezgâha geri döndü.

“Küçük bir şişe görmeye başladım,” dedim. “Şimdiden çok güzel. Çok yeteneklisin.”

Başını işinden kaldırmadan, “Sen de öylesin,” dedi. “Ama yeteneğinin tüm parçaları; şarkı söylemek, gitar çalmak, şarkı yazmak... Her yere dağılmış durumdalar, tıpkı benim enstalasyonum gibi. Ya da *bir takım yıldızı*. Onları bir araya getir...” Bana baktı, usulca gülümsedi.

“Her şey oldukça muhteşem olabilir.” İçimde yüzlerce farklı duygu kopardı. Jonah’ın sözleri kendi düşüncelerimin parçalarıydı. Tek başıma bir araya getirmeye asla cesaret edemediğim duygular. Neredeyse ona kendi işine bakması için bağıracaktım. Bir sonraki kalp atışında kollarımı boynuna atıp teşekkür etmek istedim.

Ne için?

Hiçbir fikrim yoktu.

Çaresizce bir içki diledim.

Jonah ayağa kalkarak, “Bitti,” dedi. Üfleme borusundan tüm parçayı kopardı ve onu bir beyzbol oyuncusunun eldivenine benzeyen büyük bir eldivenle tutup üçüncü bir fırına götürdü. “Bu fırın yavaş soğumasını sağlayacak. Yarın bitmiş olur.”

Kapıyı kapattı ve sandalyemden kalkmadan oturduğum yere dönerek bana baktı.

“Fazla özele girdiysem özür dilerim.” Elini ensesinde ovuşturdu, alnından boncuk boncuk terler akıyordu. “Seninleyken daha dün tanıştığımızı unutuyorum.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim. Çalkantılı düşüncelerim, güçlü bir şeyler içmek için duyduğum susuzlukla birlikte yatıştı. Fırına doğru gitmek ve yanında durmak için hareket ettim. Ona bir bakış attım.

“Seninle konuşmak kolay, Fletcher. Belki biraz fazla kolay.”

“Seninle de konuşmak kolay, Dawson.”

Fırının üzerindeki pencereye bakıp, “Göremiyorum,” dedim. Döndüm, böylece yüz yüze geldik. Aramızda sadece bir adımlık boşluk vardı. “Vegas’tan gitmeden önce görmek istiyorum.”

Sessizce, “Bunu emin olabilirsin,” dedi.

Gözlerimiz buluştu, sanki bakışlarımız birbirimize ulaşmaya çalışıyordu. Hareket edemedim. Hareket etmek istemedim. Onun alanında kalmak, bakışlarını üzerimde yumuşak bir şekilde hissetmek, teninin ve kıyafetlerinin kokusunu içime çekmek istiyordum. Varlığı vücudumda bir aşağı bir yukarı süzülüyordu. Geçen saniyeler uzuyor ve şeffaflaşıyor gibiydi. Hareket edersem, onları kıracaktım.

Gitmek istemiyorum.

Az kalsın bunu söyleyecektim. Dilimin ucundaydı.

O zaman yapma, diye cevap verdi zihnimde. Sanki yüksek sesle konuşmuş gibi hissedilir bir rahatlama yaşadım. Sanki iki gün sonra beni bekleyen hayattan farklı bir hayatım varmış gibi.

Sesi ağırdı ve kulaklarıma pişmanlık dolu geliyordu.

“Geri dönmeliyiz.”

Başımı sallayarak, “Tamam...” dedim.

Ön kapı sarsılarak açıldı ve bir kadın sesi duyuldu “Merhaba, kusura bakma geciktim. Ne olduğuna inanamazsın... Ah. Merhaba.”

Karamel tenli, koyu renk gözleri olan genç bir kadın yanımıza yaklaştı. Kot pantolon ve kolsuz atletik bir koşucu üstü giymişti. Saçları renkli bir kafa bandıyla tutturulmuş buklelerden oluşuyordu. Muhteşemdi.

Jonah, “Tania King,” dedikten sonra beni kadına tanıttı. “Kacey Dawson. Bir arkadaşım.”

Kadın elini uzatarak gülümsedi. “Tanıştığımıza çok memnun oldum, Kacey.” Kaşları merakla neredeyse saç bandına kadar yükselerek, “Peki birbirinizi nereden tanıyorsunuz?” diye sordu.

Jonah, “Kacey, grubuyla birkaç günlüğüne şehirde olacak,” dedi. “Salı gününe kadar da bende kalacak.”

Tania şaşkın gözlerle baktı. “Gerçekten mi? Bu harika ve... Beklenmedik.”

Jonah o sözünü bitirmeden araya girerek, “Ben de Kacey’e atölyeyi gezdiriyordum,” dedi.

Başımı salladım. “Bu harika. Jonah bana nasıl yapıldığını göstermek adına galeri açılışı için bir parça yaptı. İnanılmaz yetenekli.”

Tania, “Aynı fikirdeyim,” dedi. “Ona ne kadar yetenekli olduğunu söylemeyi seviyorum çünkü buna dayanamıyor. Hiç dayanamıyor. Baksana ona.”

Boynuna kadar kızaran Jonah, gözlerini devirip başını sallıyordu. Alçakgönüllülüğü gerçektir ve bu onu son derece seksi yapıyordu.

Kahretsin, şimdi de ben kızarıyorum.

Tania ona, “Peki hangi parçayı yaptın?” diye sordu. “Onu listeden sileceğim.”

Jonah elini saçlarında gezdirdi. “Ah, bu...”

“Bir parfüm şişesi,” dedim. “Çok güzel bir parfüm şişesi.”

Tania kaşlarını çattı. “Bir parfüm şişesi. Bunu hatırlamıyorum...”

Jonah hemen, “Kacey’i eve götürmem gerekiyor,” dedi. “Günü tamamlamak için geri geleceğim.”

Tania, “Tabii, tabii,” dedi. Bir an Jonah’ın gözlerine bakıp bana döndü. “Gitmeden önce seni tekrar göreceğim miyim?”

“Hayır,” dedim. “Yarın uçuşum var.”

Aralarında, bana dün mutfakta Jonah ve Theo arasında geçen konuşmayı hatırlatan sessiz bir konuşma geçiyor gibiydi.

“Pekâlâ, bu berbat bir şey,” dedi sonunda.

“Tania kendini pek iyi ifade edemiyor,” dedi Jonah düz bir sesle.

Tania, “Kendimi pek iyi ifade edemediğim için şanslı değil misin?” diye sordu. “Seninle tanışmak bir zevkti, Kacey.”

Elini vedalaşmak için uzatsa da tokalaşmak yerine ona sarıldım. “Seninle de Tania. Belki yakın zamanda sizi ziyaret ederim.”

“Evet,” dedi. “Bence bu, çok ama çok iyi bir fikir.”

“Tania harika,” dedim geri dönerken. “Uzun süredir asistanın mı?”

Jonah, “Enstalasyona başladığımdan beri,” dedi. “Yaklaşık iki aydır. UNLV’de son sınıf öğrencisi. Endüstriyel sanatlarda ve birçok alanda yetenekli. Yanımda olduğu için şanslıyım.”

“Beni gördüğüne çok sevinmişe benziyordu. Bu, iyi hissettirdi.”

Jonah koltuğunda kıpırdanırken, “O böyle. Arkadaş canlısı,” dedi. Bana baktıktan sonra tekrar yola döndü. “Gerçek şu ki... Enstalasyonuma başladığımdan beri kendimi pek çok insana kapattım.” Sanki ağzından çıkacak olan her kelimeyi tartıyormuş gibi yavaşça konuşuyordu. “Tania, Theo, ailem ve en iyi arkadaşlarım Oscar ve Dena var. Yalnızca onlara vakit ayırabiliyorum. Sanırım Tania, atölyeye yeni birini getirdiğim için mutluydu.”

“Oscar ve Dena, fotoğraflarında gördüğüm arkadaşların mı? Hoş bir gülüşü olan Afrikalı-Amerikalı adam mı? Orta Doğulu görünen de güzel kız mı?”

“Evet onlar. Dena’nın ebeveynleri İranlı. O ve Oscar yıllardır birlikteler. Aslında bu gece onlarla takılmam gerekiyordu. Her hafta bir araya geliyoruz. Ailemle akşam yemeği yemek gibi rutininin bir parçası.”

Ellerimi kucağımda kavuşturup, “Hımm,” dedim. “Bu çok havalı. Sanırım ben...”

“Ama düşündüm de bu senin son gecen olduğu için iptal edebilirim.”

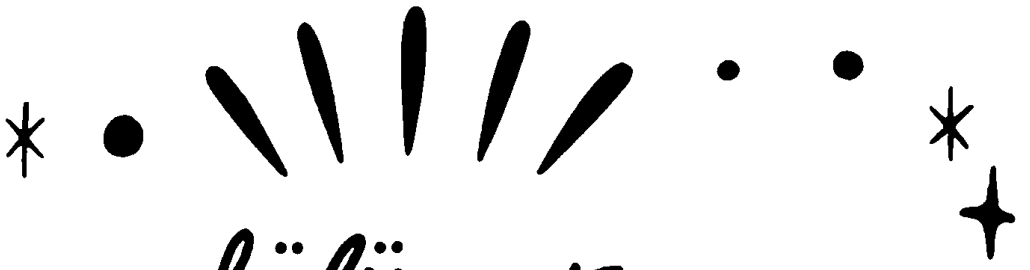
Mutluluk göğsümde yeşerirken, “Hayır, hayır,” dedim. “Engel olmak...”

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda Jonah dudaklarını büzüp sırıtarak, “Bir film izleyebiliriz,” dedi. “Aklında bir seksenler klasiği var mı?”

“Olabilir.”

Yeşil ışık yanında gözlerini tekrar yola çevirdi. “İyi fikir.”

“Evet,” dedim, yüzümdeki aptalca gülümsemeyi gizlemek için çenemi ellerimin arasına alarak. “Mükemmel bir fikir.”

Bölüm 15

Jonah

Cep telefonum saat sekizde çaldığında arayanın Theo olduğunu biliyordum. O öğleden sonra atölyeye döndüğümde Tania'dan bir sürü laf işitmiştim. Kacey hakkında soru üstüne soru sormuştu. Hikâyeye bağlı kaldım, ertesi gün gidiyordu.

Tania, dudakları bilmiş bir sırıtışla kıvrılmış bir şekilde, "Ya parfüm şişesi?" demişti. "Galeride gösterilecekler arasında olduğunu bilmiyordum."

"Listeye ekledim."

"Nasıl istersen, patron," diyerek konuyu kapatmıştı.

Diğer yandan Theo...

"Oscar bana mesaj attı," dedi. "Bu geceki planı iptal mi ediyorsun?"

"Bugün Kacey'in son gecesi..."

"Yani bu o kızla ilgili."

"Kacey. Evet. Ben..."

"Onunla yatacak mısın?"

"Tanrım, Theo."

"Yatacak mısın?"

Mutfakta yemek masası olarak kullanılan tezgâhın önündeki iki tabureden birine oturdum ve Kacey'in yüzünü yıkadığı koridordaki banyoya doğru döndüm.

"Misafirime karşı kibar davranıyorum. Onu dışarı davet etmek istemiyorum, içmemeye çalışıyor ve bütün gece sıkılması için onu yalnız bırakmak istemiyorum. Ve bu arada flaş haber..." Sesimi alçalttım ve lavaboda suyun akmaya devam ettiğinden emin olduktan sonra, "Kiminle yattığımı seni ilgilendirmez," dedim.

"Doktor Morrison'ın sana ne söylediğini biliyorsun," dedi Theo. "Dikkatli olmalısın. Aşırıya kaçma."

"Theo..."

"Ayrıca prezervatif kullanmalısın, istisna yok."

"Kapatıyorum."

Ama tabii ki kapatmadım. Çünkü o benim kardeşimdi ve sert konuşmasının ardında benim için duyduğu endişenin olduğunu biliyordum. “Oscar ve Dena’ya bunu telafi etmek için çarşamba günü buluşacağımızı söyledim. O gün boş musun?”

Theo, “Çarşamba günü geç saatlere kadar işte olurum,” dedi. “Yarın mı gidiyor?”

“Yarın.”

Karşı tarafta bir sessizlik oldu.

“Orada mısın,” diye sordum. “Ona veda ettiğini söylememi ister misin? İyi yolculuklar dilediğini? Bir imzaya ne dersin?”

Theo’nun sesi aniden sertleşti. “Sonra konuşalım,” dedikten sonra telefon sessizleşti.

Kacey banyodan kalçanın ortasına kadar gelen bir tişörtle çıktı, üstünde başka bir şey yoktu. Uzun, çıplak bacaklarına ve tişörtün altından görünen dövmesine baktım.

Kacey tişörtünü yukarı çekerken, “Bu kadar şaşkın görünme, Fletcher,” dedi. “Şort giyiyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım. Evet, gerçekten de şort giyiyordu. Kısa bir şort.

“Dövmen,” dedim. “Buna ne deniyor? Şeker kafatası mı?”

“Bir vudu şeker kafatası. Silindir şapkayı görüyor musun? Vudu mitolojisini ve büyüsunü seviyorum. Marie Leveau.* Vevé.”** Bakmam için bacağına kaldırdı. Canlı renklerle yapılmış kafatasını ve göz yuvalarındaki iki büyük mavi çiçeği inceliyormuş gibi yaptım.

Öksürerek, “Güzel,” dedim. “Film izlemiyor muyuz?”

Kacey el çırpı. “*Elm Sokağı’nda Kâbus*’un orijinali. 1984 yapımı. İki kez izledim. Johnny Depp bu filmde bir *bebek*.”

Mutfağıma girip tencerelerle ortalığı karıştırmaya başlamasını, dolapları açıp kapatmasını ve sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi ocağı yakmasını izledim.

“Sen de mi yemek yapıyorsun?”

Bir poşet mısır gösterdi. “Ev yapımı. Yağ, koruyucu yok veya...”

“Lezzet,” diyerek cümlesini tamamladım. Huysuz ifadesine güldüm.

“Bir yere patlamış mısır mı saklamışım?”

“Hayır, bugün aldım,” dedi Kacey. “Bir korku filmi patlamış mısır olmadan izlenemez. Hindistan cevizi yağı kullanıyorum. Düşük kolesterol, sağlıklı kalp. Ve sana bunu aldım...”

Tezgâhtan bana bir kutu uzattı. Etiketle *Milton’s Salt Substitute* yazıyordu.

* On dokuzuncu yüzyılda yaşamış, vodu büyüsunü bulduğu düşünülen bitkibilimci ve ebe. (en.)

** Bir dinî sembol. (en.)

Kapağı kapalı tencereyi ocakta sallayarak, “Sodyum içermiyor,” dedi Kacey. “Yalancı tuz. Yardımı olsun diye patlamış mısırdaki kullanacağım. Ah. İçecekler.”

Kacey buzdolabını karıştırmaya başladı. Bana dönüp limonlu ve ballı bir şişe yeşil çay uzatmadan önce bacaklarının arkasındaki kusursuz teni fazlasıyla görme fırsatım oldu.

“Anlaşılan, yeşil çay şimdiye kadarki en sağlıklı şey. Şahsen, Long Island çeşidi dışında buzlu çay içmeye bir şans verebiliriz diye düşündüm.”

Şişemi tezgâhın üzerine koyup patlamış mısırla dolup taşan tencereyi sallamasını izledim. “Alışverişe ne zaman gittin?”

“Bu öğlen, sen atölyeye gittiğinde. Bu arada Tania’yı sevdim. Kaliteli biri.”

“Evet, öyledir,” dedim.

“Patlamış mısır hazır.” Beni baştan aşağı süzerek hepsini büyük bir kâseye boşalttı. “Bu gece neyin var senin?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Biraz kafan karışık gibi. Aklında bir şey mi var?”

“Sadece bütün bunları yapmana şaşırdım.”

“Alışverişe gittiğim için mi? Ya da sıcak ortama katlanabildiğim için mi? Patlamış mısır ve içecek satın almam şaşkınlık yarattıysa sanırım sorumluluk konusunda yapmam gereken çok iş var.”

“Şaşırmak, yanlış kelime seçimiydi. Demek istediğim bütün bunları yaptığın için duygulandım. Benim için.”

“Burada kalmama izin verdiğin için en azından bunu yapayım.”

Bana gülümseyince ben de karşılık verdim. Ta ki bu an, arkadaşların birbirine gülümsemesi için fazla uzun olana kadar. Patlamış mısırdan biraz denedim.

Bana, “Yalancı tuz nasıl?” diye sordu.

“Fena değil.”

Yiyecek ve içeceklerimizi kanepeye taşıdık. Kacey’in diğer uca oturacağını düşünerek bir uca oturdum. Bunun yerine patlamış mısır kâsesini kucağına koyup yanıma kıvrılarak bacaklarını altına aldı. Bana yaslanmıştı, omuz omuzaydık. Sol göğsü koluma değiyordu.

Televizyon kumandasını alarak, “Böyle iyi mi?” diye sordu. “Bu bir korku filmi ve ben biraz hassas biriyim.”

“Fark ettim,” dedim. Birbirimize değdiğimiz her yeri hissedebiliyordum. “Neden?”

“Biraz popüler psikolojiye hazır mısın? Babam fiziksel şefkati esirgeme konusunda çok başarılı biriydi. Bana neredeyse hiç dokunmaz ya da sarıl-

mazdı. Anneme de her zaman aşırıya kaçmaması ve üzerime titrememesi için telkinde bulunurdu. Bu beni sadece zayıf ve kırılgan yaparmış.”

“Ciddi misin?” Hayalimde dizini sıyırmış ya da sınavdan iyi bir not almış babasına koşan ama soğuk bir şekilde geri çevrilen küçük tatlı bir kız canlandı. “Baban sana *hiç* sarılmadı mı?”

Başını salladı. “Ama küçük planı geri tepti. Ben sertleşmek yerine hassaslaştım. Herkese dokunmak istiyorum. Temas kurmak için. Anlıyor musun?”

“Bu yüzden mi insanlarla tanıştığında onlara sarılıyorsun? Bugün Tania’ya sarıldığın gibi mi?”

“Herkese sarılmam. Sadece iyi insanlara. Bu konuda altıncı hissim iyidir.”

“Dün Theo’ya sarılmadın,” dedim. “O, iyi bir insan.”

“Bunun için beni suçlayabilir misin? Kafamı ısırmak istiyormuş gibi görünüyordu.” Televizyonun ışığı Kacey’in gözlerini elektrik mavisine çevirdi. “İyi bir insan olduğunu anladım. Ona sarılmak istedim ama bundan memnun olmayacağını düşündüm. Benden hoşlandığını sanmıyorum.”

“O kimseye kolay kolay güvenmez,” dedim. “Senden çok hoşlandığından eminim.”

Kacey bana bakmak için döndü ve neredeyse kucagımda oturduğu için yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Yüzü açılmıştı. Bu kadar yakından bakıldığında yüz hatları daha da çarpıcıydı. Her zaman yaptığı özenli makyaj yoktu.

“Bana neden güvensin ki?” diye sordu.

Kahretsin. İyi bir soruydu. Sözlerime olabildiğince kayıtsız bir hava katarak, “Etrafımda yeni olan kimseye güvenmiyor,” dedim. “Ameliyat olduğumdan beri aşırı korumacı biri oldu.”

“Neden? Yani, bariz nedenler dışında.”

“Rejimim oldukça katı ve dikkatimin dağılacığından endişeleniyor.”

“Seni bozacağımdan mı endişeleniyor? Seni biftek yemeye, içki içmeye mi teşvik edeceğimi falan mı sanıyor?”

Güvenilmeye alışık olmayan bu kıza baktım ve, “Etrafımdaki kadınlara güvenmiyor. Audrey yüzünden. Son kız arkadaşım,” dedim.

Kacey doğruldu ve tüm dikkatini bana verdi. “Audrey. O kız mı?” Klima ünitesinin yanındaki duvarda asılı duran, Audrey ve benim Carnegie’de çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafımızı gösterdi.

“Evet, o. Üç yıl birlikteydik. Çok seyahat ettik. Dünyanın görkemli şehirlerini görmek ve sanatlarından ilham almak için daha çok gezmeyi düşünüyorduk.”

“O da mı cam işindeydi?”

“Hayır, bir ressamdı. Planladığımız bir hayatımız vardı ve sonra bu hayatımız dağıldı. O, kaosla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Hastalandığında, Güney Amerika’da benimleydi. Donör kalp beklerken benimle eve geldi. Ama hastalık ya da hastanelerde dolaşmak ona göre değildi.”

Kacey arkasına yaslandığında yüzünden bir gölge geçti. “Ne oldu?”

“Kalbin bana uygun olduğu haberini alana kadar dayandı.”

Kacey’in gözleri irileşti. “*Gitti mi?* Sen kalp nakli olmak üzereyken mi?”

“Öyle bir şey,” dedim. “Sonuç olarak gideceğini Theo’ya söyledi ve bu da kardeşimi paranoyak bir bekçi köpeğine dönüştürdü...”

Kacey araya girerek, “Peki ya sen?” diye sordu.

Gerilip, “Ben mi?” dedim.

“Seni bıraktı. Programına bu kadar bağlı kalmanın nedeni bu mu? Kendini korumak için mi?”

Kelimeler boğazımda düğümlendi, sadece başımı sallayabildim.

“Sorularım çok özelse özür dilerim,” dedi Kacey. “Bizi sevmesi gereken insanlar tarafından ikimizin de nasıl incitildiğini düşünüyordum. Ben de kendimi koruyorum. İçerek, parti yaparak, gürültülü müzik yaparak.” Kacey televizyona bakmak için önüne döndü. “İnsanların kalmaları gerektiğinde gitmelerinden nefret ediyorum.”

Ne diyeceğimi bilemez halde başımı salladım. Dakikalar yarına yaklaşıırken filmi izleyip patlamış mısırımızı yedik.

Ekranda genç bir kadın yatağında debeleniyordu. Kız kanlar içinde ölürken erkek arkadaşı çığlık attı. Cesedi duvardan yukarı sürüklendi ve görünmeyen bir el tarafından paramparça edildi.

Kacey yüzünü omzuma gömdü. “Bittiğinde söyle bana,” dedi boğuk bir sesle.

“Ne, bu sahne mi?”

Kolumu tutarak başını salladı. Saçlarımın yanağıma dokunuşu yumuşacıktı.

Televizyonda erkek arkadaşın çığlıkları kesildi. “Tamam, kız öldü,” dedim.

Kacey önce tek gözüyle, sonra iki gözüyle ekrana bakmak için başını çevirdi. “Üzgünüm. Ben korku filmleri konusunda tam bir pısıriğim.”

“Senin fikrindi.”

“Harika bir film.”

“Ama izlemeye bile korkuyorsun.”

“Yani?” Meydan okuyan gözleri, gök mavisi bir ışıqla arkadan aydınlatılmış gibi parlak ve canlıydı. “Ne demek istiyorsun?”

Başımı sallayıp gülerek, “Hiçbir şey,” dedim. “Tamamen mantıklı.”

Kacey yan tarafıma dirsek attıktan sonra tekrar kıvrıldı.

O bana karşı çok yumuşak ve sıcak hissederken, ben onu arzulamamak için ellerimi çapraz kollarımın altına sıkıştırmıştım. Bir duvar gibiydim. Ellerimi Kacey ile doldurmak, onun ellerini tutmak ya da avucumu benimki-ne bastıran çıplak kalçasına koymak istiyordum. Ya da kolumu ona dolamak çünkü -Tanrım- bu bir daha bir kızla kanepeye oturup film izleyeceğim son an değil miydi? Korkunç bölümlerde başını omzuma mı koyacaktı yoksa bir kâse patlamış mısırı mı paylaşacaktı? Bu benim hayatımdı, ondan geriye kalanlardı ve ben onu özlüyordum.

Filme odaklanmaya çalıştım. Dakikalar geçti. Ekrandaki genç, gür saçlı Johnny Depp; mutlak ölüm karşısında hayatta kalmayı başaramadı. "Tek bir işin vardı, Johnny," dedim.

Kacey yüzünü tekrar omzuma gömdü, parmaklarını koluma doladı. Johnny yatağının içine sürüklendi ve bir kan fışkırması odaya yayıldı.

"Bitince haber ver."

Gülerek, "Bittiğini nasıl anlayayım?" dedim. "Bunu zaten izlemişsin."

"İki kez."

"Tamam, çıgıllıklar kesildi. Başını dışarı çıkarabilirsin."

Kacey başını kaldırdı. İsa aşkına... O çok güzeldi. Gülen gözleri, sanki bir hız treninden yeni inmiş gibi canlandı.

Güzelliği nefesimi kesmişti. Burada onunla oturmaya devam edersem aptalca bir şey yapacaktım. İkimize de haksızlık olan bir şey.

Kalktım, tuvalete gitmeye ihtiyacım olduğunu mırıldandım. Vücudumun sağ tarafında, bana dokunduğu ve şimdi yokluğunun hissedildiği yerde hoş olmayan bir serinlik hissettim. Aynadaki yansıma baktım.

"Rutine sadık kal, Fletcher. Lanet olası rutine."

Bu söz; istediklerim ile asla sahip olamayacaklarım arasında kırılğan, cı-lız bir köprüydü. Sert bir rüzgârda parçalara ayrılabilirdi ama sahip olduğum tek köprüydü. O olmadan, hiçliğe doğru serbest düşüşe geçerdim.

"Rutine. Sadık. Kal."

Oturma odasına döndüğümde Kacey esneyip gerinerek doğruldu. Beni görünce gülümsedi. Şaşkın bir gülümseme. Sanki bütün akşamı birlikte takılmamışız gibi. Sanki yıllardır Afrika'daydım. Tuvalette sadece iki dakika kalmamışım gibi.

Ama ben de bunu hissetmişim. Onu özlemişim. Lanet olası gözlerimi her kapattığımda onu özlüyordum.

Ondan uzakta durup bakarken zihnimde aramızdaki mesafeyi kapattım, onu tekrar kanepenin minderlerine götürdüm ama bu sefer üzerine uzandım. Tatlı ağzını öpüyor, benimkinin üzerinde kayan dilinin tadına bakıyor-

dum. Kalçaları benim için ayrıldı, ona dokunduğumda nemli olan külotu ortaya çıktı.

Tanrım...

Mutfak tezgâhının arkasına sığındım, böylece Kacey pazen pantolonunun önünü işgal eden coşkulu sertleşmeyi görmeyecekti.

“Çayım için biraz daha buz alacağım,” diye mırıldandım. “Sen de ister misin?”

“Elbette.”

Dondurucuyu açtım. Kanım soğuyup arkamı dönmem uygun olana dek soğuk havayı içime çekerek orada durdum.

Ya da belki sikimi kapıya çarpabilirdim...

Kelimeler ağızımdan çıkarken irkilerek, “İçki nasıl?” diye sordum. Açıkçası, kan henüz beynime dönmemişti. “Yani buzlu çaydan daha sert bir şey içmemek nasıl, diye sormak istedim.”

“Fena değil,” dedi. “Aslında, son birkaç gündür içkiyi bırakmak epey kolay oldu. Canım çeker sanıyordum ama burada rahatlayabileceğimi hissediyorum. Bir tampon bölgeye ihtiyacım yok.”

“Tampon bölge?”

“İçki tamponu. Sarhoşken gerçek hayatla arana giren. Her şeyi kabullenmek çok daha kolay olur. Umursamamak daha kolay hale gelir. Kendini güvenli bir mesafeye koyabilirsin.”

“Neye karşı güvenli mesafe?”

Omuz silkti ve altındaki minderlere baktı. “Hayat. Kendimi yaşarken bulduğum hayat. Benim yarattığım bir hayat yerine başıma gelen bir hayat.” Kopmuş bir ipliğe odaklandı, onu parmağının ucuna doladı. “Vegas düşündüğümünden farklı. Chett’le olan onca şeyden sonra lanetli olacağını düşünmüştüm. Ama o kadar da kötü değil. Grupla yolda olmaktan daha iyi. Bunu şimdi fark edebiliyorum. Bu yüzden ben...” Parmağındaki iplik dönüp duruyordu. “Kalabileceğimi düşünüyordum.”

Yüzümdeki kan o kadar hızlı çekildi ki tezgâhı tutmak zorunda kaldım.

Kal.

Kelime havada asılı kaldı. Kristal bir mükemmellik balonu gibi.

Kalacak. Onu her gün görebilirim, onunla konuşabilirim, ona dokunabilirim...

Düşüncelerim, kulaklarımda uğuldayan nabzımın hızlı dalgalarıyla akıp gidiyordu.

O kadar gürültülüydü ki Kacey’in sonraki sözlerini zar zor duyabildim.

Ama onları hissettim. Her kelimeyi hissettim; her biri yeni bir duyguyla beni vuran küçük mermilerdi: korku, neşe, suçluluk ve mutluluğa çok yakın bir şey.

Hâlâ parmağındaki ipliğe odaklanmış olarak, “Sanırım gruptan ayrılmak istiyorum,” dedi. “Sözleşmem var ve dava edilmeden kurtulmanın mümkün olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sanırım deneyebilirim. Galiba söylediğini yapabilirim. Tüm parçaları bir araya getirmeye çalışabilirim. Kendi şarkılarımı yazıp kendim söylerim. Tabii bu arada düzenli bir iş bulmam gerekecek ama bu benim için de iyi olur.”

Daha önce hiç görmediğim bir inançla bakıyordu, burada kendine bir hayat kurarken sesi net ve güçlüydü.

Benimle bir hayat mı?

“Kendi evim olur. Başımın çaresine bakarım,” diyordu. “Tüm sorumluluğu Lola’nın üstlenmesine izin vermek yerine. Kendi faturalarımı öderim, eğitimime geri dönerim. Değişmek için kendi ayaklarımın üzerinde durmak...”

Sözlerini yarıda bırakıp bana baktı. Yüzümdeki çaresiz ifadeyi gördü ve tüm umudu kayboldu. Umut, yüz hatlarından bir maske gibi düşmüş ve gözlerindeki ışık sönmüştü.

“Her neyse,” deyip boğazını temizledi. “Dediğim gibi. Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum. Muhtemelen sözleşmem elimi kolumu bağlar.”

Hâlâ hiçbir şey söyleyememiştim. Binlerce düşünce zihnimde savaşıyor, binlerce kelime dudaklarımın ucunda kilitleniyordu.

Kacey güçlkle yutkundu ve sessizliğime karşı çenesini kaldırıp, “Boş ver, aptalca bir fikirdi,” dedi. Yastığı bir kenara fırlattı ve kanepeden yatak odasına doğru hızla ilerledi. “Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Kafayı vurup yatacağım. İyi geceler.”

Kapının çarparak kapanması beni harekete geçirdi. “Kace, bekle.”

Odamda, spor çantasını yatağın üzerine koymuş, çekmecelerden kıyafetlerini çıkarıyordu.

“Bekle,” dedim. “Dur. Özür dilerim. Bu konuyu konuşmamız gerekiyor.”

“Bir şey söylemek zorunda değilsin,” dedi. “Lanet olsun ki anlıyorum. Yüzünün her noktasından anlayabiliyorum. Yanılıyorsun. Hem de çok yanılıyorsun.”

“Yanılmak mı?”

“Kız ilk buluşmada evlilikten ve bebeklerden bahsetmeye başladığında erkeklerin korkudan altlarına kaçırdıkları o bakışa sahipsin.” Kıyafetlerini

tek tek çantaya attı. “Ama sana bir şey söyleyeyim. Buraya taşınmak istemem bir evlilik teklifi değil. Bebeklerini istemiyorum. Çıkmıyoruz bile. Ve ben de seninle çıkmak istemiyorum. Şu anda bu dünyada yapmak istediğim en son şey, seninle çıkmak.”

Sözleri yakıcıydı ama onları hissetmiyordum bile. Onun buraya taşınma ihtimali beni hem iliklerime kadar korkutuyor hem de kalbimdeki karanlık yerleri aydınlatıyordu.

O benim kalbim dostum ve onu boşa harcıyorsun.

Tanrım, durumun yarattığı karmaşık umut ve korku başımı döndürüyordu ve şimdi de donörümün sesini halüsinasyon olarak duyuyordum. Kurtulmak için kafamı salladım.

“Ne... gerçekten gruptan ayrılacak mısın?”

Ellerini kalçalarında koyarak konuştu. “Evet, Jonah. Gerçekten isterim. O kadar mı şaşırdın? Kimseye söylemediğim şeyleri sana söyledim. Sana her şeyi anlattım. Nasıl mutsuz ve... korkmuş olduğumu.”

“Anlattın. Bırakacağını umuyordum. Ama buraya taşınacağını düşünmemiştim.”

Bu sözlerim üzerine irkildi ve çenesi gözlerindeki yaşlara direnerek gerildi.

Ellerimi yüzüme koyarak, “Kahretsin,” dedim. “Öyle demek istemedim.”

“İstemedin mi? Ne demek istedin?”

Karşı karşıya geldik. O bir cevap beklerken ben içimde köpüren karmaşayı bastırmaya çalışıyordum. Kalmasını istemenin ve kalırsa başına geleceklerin yarattığı çekişme.

“Çölden nefret ediyorsun,” dedim sonunda. “Sıcaktan. Bu şehirden.”

“Asla böyle bir şey söylemedim.”

“Sanırım tam olarak şöyle dedin: *Lanet olsun, Las Vegas'tan nefret ediyorum.*”

Bana baktı, yüzünün her noktasına acı kazınmıştı. Söylediklerim aptalca ve boştu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyorduk ama aramızda bir bağ vardı.

“Bırak anlatmaya çalışayım,” dedim. “Demek istediğim şey...”

“Merak etme,” dedi Kacey. “Benim ne söylediğimin, senin ne söylediğinin önemi yok. Birbirimize söylediklerimizin hiçbirisi bir anlam ifade etmiyor. Yani güvendesin, tamam mı? Artık dikkatini dağıtmayacağım veya değerli programını bozmayacağım.”

“Kace...”

“Senin için buraya taşınmayı düşünmedim,” dedi. Sesi artık çatlamıştı. “Şunu açıklığa kavuşturalım. Chett'in beni terk ettiği şehirde, onun bana

yaşattığı tüm korkunç kalp kırıklıklarıyla yüzleşmek gibi çılgınca bir fikrim vardı. Ya da babam hakkında yazıp o lanet şeytanı bir şarkıyla kovmak. Ya da on tane. Ya da yüz tane. İçimden ne kadar çıkarsa çıksın. Hayatımda ilk kez tek başıma olmayı deneyeceğimi düşündüm. Müziğimi ciddiye alacağımı düşündüm. Ve belki bir ara arayıp takılabileceğim bir arkadaşım olur diye düşündüm.” Çantasının fermuarını kapattı. “Ama yanılmışım.”

Yorgun gözlerimi ovuşturarak, “Yanılmadın,” dedim.

“Yanılmadım mı? Bunu göstermenin komik bir yolunu bulmuşsun.” Spor çantasını eline alırken diğerini omzuna attı. Şortu ve tişörtü hâlâ üzerindeydi. Gecenin birinde çıplak ayaklarla ve akmak üzere olan gözyaşlarıyla.

Usulca, “Kace,” dedim. “Nereye gidiyorsun?”

“Burada kalmayacağım,” dedi. “Summerlin’e dönmek için bir taksi tutarım.”

Gözyaşları döküldü ve küçük bir spor çantasına sığan hayatının ağırlığı karşısında omuzları çöktü.

Ona yaklaştım. Spor çantasını elinden, diğer çantayı ise omzundan alıp yere düşmelerine izin verdim. Kollarımı ona sardım. Kaskatı kesildi, ardından bana karşı koyamadı. Göğsümde ağlarken ona sarıldım. Tamamen çirkin bir ağlamaydı çünkü böyle ağlamanın normal olduğunu biliyordu. Benimle birlikteyken.

“Çok korkuyorum,” diye fısıldadı. “İstediğim şeyden korkuyorum... İstediğimin peşinden gitmekten ve her şeyi tekrar mahvetmekten. Ailemi aramak zorunda kalmaktan ya da Lola'nın yardım için sürünerek onlara geri dönmekten korkuyorum çünkü avucumun içinde hayatımın fırsatı varken onu bir kenara atıyorum.” Bana daha sıkı sarıldı. “Korkmakla o kadar meşgulüm ki asla bir şey olamamaktan korkuyorum.”

Saçını okşadım. “Olacaksın. İstediğin şey bulacaksın. Korksan bile bulabilirsin. Bulabileceğini biliyorum. Ayrıca Vegas'ta kalmandan mutlu olmayacağımı düşünmeni istemiyorum. Mutluluk duyarım. Kalmanı istiyorum ama...”

“Benimle ilgilenmeni beklemiyorum,” dedi. “Sadece bana deli olmadığını söyleyecek bir arkadaşına ihtiyacım var. Ben de o arkadaşın sen olduğunu umuyordum.”

“O arkadaş olabilirim ama...”

Kahretsin, işte başladı...

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve adrenalin damarlarımda hızla akıyordu.

“Sana bir şey söylemek zorundayım.”

“Ne?”

Çenem açıldı ama hiçbir ses çıkaramadım. Hiçbir şey planlamamıştım. Planlı bir konuşmam yoktu. İnsanlara söylemek zorunda kalmamak için onları uzak tutuyordum. Fakat şimdi Kacey buradaydı.

Bana baktı. Gözleri çok güzeldi. Işıldıyordu ve hak etmediğim bir güvenle doluydu. Neredeyse ona unutmamasını söyleyecektim. Bir pislik olduğumu ve benimle bir daha konuşmamasının daha iyi olacağını.

Ama bir yanımda -kalabileceği için sevinçten havalara uçan yanımda- bu güzel, hayat dolu, coşkulu kadınla daha fazlasını istiyordu. O bir renk ve ışık huzmesi gibi hayatıma girene kadar dünyam griye dönüyordu ve lanet olsun, onu istiyordum. Sadece bir arkadaş olarak bile olsa onu hayatımda tutmak istiyordum. Sadece bir arkadaş olarak kalmalıydı. Bu bile bana bencilce ve yanlış geliyordu. *Ama belki de, dedi bu küçük ses. Ona karşı dürüst olabilir ve kendi kararını kendisinin vermesine izin verebilirsin.*

Burada olmazdı. Sade ve küçük dairemde değil. Neye tutunduğumu ve neden tutunduğumu göstermek için onu güzel bir yere götürmem gerekiyordu.

“Bir geziye var mısınız?”

Yavaşça başını salladı. “Olur.”

Derin bir nefes aldım ama bu beni rahatlatmadı. “Hazırlan. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Bölüm 16

Kacey

Jonah'ın beni götürdüğü yere giderken zihnim bana söylemeyi planladığı şey için yüzlerce olasılık uydurdu. Önemli bir şey söyleyecekti. Gözlerindeki tekin olmayan bakışa bakacak olursam bu iyi bir şey değildi.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Sakin ol. Düşündüğün kadar kötü olmayabilir.

Her ne söyleyecekse dinleyecektim. Onun için orada olacaktım. Ona Vegas'ta kalmayı düşündüğümü söylediğimde aramızda bir gelecek doğmuştu. Belki romantik bir gelecekti, belki de değildi. Sadece... Beraber olmak. Bir bağımız vardı. İnkâr edilemez bir bağımız vardı.

Çok geçmeden Eyfel Kulesi sağ tarafımızda belirdi. Las Vegas Bulvarı'nın karşısında, Bellagio Otel ve Kumarhanesi bahçesindeki gölün arkasında görkemli bir şekilde aydınlatılmıştı. Jonah kumarhane girişine döndü ve park etti.

“Başka bir su gösterisi mi?” diye sordum.

Yüzünde ani bir gülümseme belirleyerek, “Bu akşam olmaz,” dedi.

Su, biz yanından geçerken durgun ve karanlıktı. Renkli ışıklar veya dans eden püskürtmeler yoktu. Sıcağa rağmen tüylerim diken diken oldu. Yanımda duran Jonah, kot pantolonu ve siyah tişörtüyle yakışıklı görünüyordu. Sağ bileğindeki tıbbi uyarı bilekliği, otelin parlak ışıklarını yansıtıyordu.

Bellagio'nun klimalı lobisi benim daha çok titrememe neden oldu. Birkaç kişi mermer zeminden yürüyüp geçiyor veya resepsiyonda bekliyordu. Bir asansörün zarif çınlaması mermerde yankılandı. Ayaklarımın altında bulunan her yöne yayılmış muhteşem bir mozaik, saksı bitkileriyle dolu yemyeşil bir oturma alanına açılıyordu. Bunun ötesinde soluk krem ve altın renkli zarif kemerli bir resepsiyon kısmı vardı. Süslü tavan, bana bir Roma sarayına adım atmışım gibi hissettirdi.

Sonra bakışlarım yukarıya, Bellagio lobisinin en önemli parçasına ve şüphesiz Jonah'ın beni buraya getirme nedenine doğru çekildi. Tavanın ki-

rişleri bir ışık ve cam şaheserine doğru akıyordu. Baş aşağı duran şemsiyelere benzeyen yüzlercesi, renk cümbüşü içinde tavan boyunca dalgalanıyordu.

Yanımda yürüyen Jonah, “*Fiori di Como*,” dedi. “Dale Chihuly’den *Como Çiçekleri*.”

Tavandan fıskıran narin cam çiçeklerden oluşan muhteşem bukete bakarak, “İdolün,” dedim mırıldanarak.

Jonah alçak ve hürmet dolu bir sesle, “İki metreden fazla uzunlukta ve yaklaşık bir metre genişliğinde,” dedi. “İki binden fazla parça.”

“Muhteşem,” dedim ve Jonah’a baktım. “Senin enstalasyonun daha iyi.”

Gülümsedi ama bu hüznün çok ötesinde bir şeyle yüklü bir gülümsemedi. O kadar derin ve şiddetli bir şeydi ki geri dönmeyi, bir çıkış bulmayı ve bana söyleyeceği her neyse ondan kaçmayı istemiştim.

“Dale Chihuly, gerçek bir usta. Bir üstat. Tek umudum onun yaptığı gibi bir şey yaratmak. Güzel bir cam parçasından daha fazlasını.”

Kısık bir sesle, “Ne gibi?” diye sordum.

“Bir miras,” diye yanıtladı Jonah. “Şurada bir dakika oturalım.”

Beni doğrudan Chihuly’nin yaptığı camın altında bulunan, pelüş, kestane rengi bir kanepeye götürdü. Kanepo o kadar yumuşaktı ki içine gömülebilirdim ama duruşumu destekleyerek kanepede dimdik oturdum.

Jonah öne doğru eğildi, kollarını kalçalarına dayadı ve tıbbi uyarı bilekliğini evirip çevirdi. Kelimeleri ölçtüğünü, cümleleri bir araya getirdiğini, bana her şeyi değiştirecek bir şey söylemek için cesaretini topladığını görebiliyordum.

“Bana evlenme teklif edeceksen, cevabım hayır,” dedim. “Birbirimizi pek tanımıyoruz. Tanımak için en az üç tane daha kapkek yemeye ihtiyacım var.”

Jonah usulca gülümsedi.

Gergin ortamı biraz hafifletmeye çalışarak, “Bunu diyecektin, değil mi?” dedim. “Yoksa gay misin?”

O an, Jonah bana baktı. Koyu gözleri sıcak ve yumuşak bakıyordu. “Tekrar dene,” dedi.

Güçlkle yutkunarak, “Tamam,” dedim. Sonraki ve son sorum boğazımda düğümlendi. Bir kez sorduğumda ve cevabını aldığımda, hayatım asla eskisi gibi olmayacaktı. “Hasta mısınız?”

“Evet, Kacey.”

“Ne kadar hasta?”

“Ölümcül derecede.”

Sözcükler patlamaya hazır bir el bombası gibi aramızdaki boşluğa düştü. Göğsüm sanki sıfırın altında bir hava solumuş gibi daraldı. Söylediği şeyi hem sindirmeye hem de reddetmeye çalışırken başımı şiddetle ve hızla salladım.

“Tamam,” dedim. Ellerimi saçlarımin arasında gezdirdim ve ensemden birleştirdim. “Tamam. Sorun kalbin mi?”

Jonah, “Evet,” dedi. “Kronik organ nakli reddi.”

Beynim hemen organ reddi hakkında duyduğum her şeyi gözden geçirdi ki pek fazla bir şey duymamıştım. “Bunun hemen olan bir şey olduğunu sanıyordum.”

“Akut ret bazen ameliyattan hemen sonra oluşur. Bağışıklık sistemini sakinleştirmek için ilaçlar verilir. Genellikle bu ilaçlar işe yarıyor.”

“Ama bütün ilaçları alıyorsun.”

Başını sallayarak onayladı. “Alıyorum. Ancak bağışıklık sistemimim buna yanıt vermek yerine zamanla kalbimi parçalıyor ve ilaçlara rağmen yeni kalbimi yavaş yavaş reddediyor.”

Kollarım göğsüme doğru uzandı. Gömleğimi avuçladım ve kendime sıkıca sarıldım. “Bunun olduğunu nereden biliyorsun? Hasta görünmüyorsunuz.”

“Kalp nakli alıcılarının bu tür şeyleri kontrol etmek için her ay biyopsi yaptırması gerekiyor. Sekiz ay önce, üçüncü biyopsimde ateroskleroz kanıtını buldular ve...”

“O da ne oluyor?” dedim. Sesim sanki o bu kelimeyi uydurmuş gibi sert ve suçlayıcıydı.

“Damar sertliği,” diye cevap verdi. “Asıl tanı kardiyak allogreft vaskülopati. Bağışıklık sistemi kalbe saldırıp yara dokusu bırakıyor. Yara dokusu oluşuktan sonra yavaş yavaş kalbi tüketmeye başlar.”

Tavandan nefret ettim. Tüm o parlak renklerden, neşe ve güzellikten. Beni boğan dehşet ve adaletsizlik üzerine şiddetlenen bir parti gibiydi. Düz, parlak zemine bakıp nefes almaya çalıştım.

“Ne kadar...” deyince boğazıma oturan sert yumruyu bir kez daha yutmak zorunda kaldım. “Ne kadar zamanın var?”

“Bu noktada dört ay. Belki daha fazla. Belki daha az.”

Kalbim yerinden fırlamış gibi atmaya başladı. Sanki buz dolu bir suya batırılmışım gibi tepeden tırnağa üşüdüm. “Dört ay mı?”

Dört ay.

On altı hafta.

Yüz yirmi gün.

Dört ay hiçbir şeydi.

Kelimelerin göğsümden fırlamasına engel olamayarak fısıldadım.
“Aman Tanrım.”

Yüzümde gözyaşlarımın ıslaklığını hissediyordum. Çenemin altından bir damlanın kaydığını hissettim ve boynumdan aşağı süzölmeye başladı. Ağlıyordum. Nefes alıyor, nabzım atıyor ve yaşıyordum.

Ama Jonah ölüyordu.

Beni teselli etmek istermiş gibi elini uzattı ama sonra elini bıraktı.
“Özür dilerim,” dedi.

Ağzımdan mermer kemerlerde yankılanan bir kahkaha çıktı. “Neden? Neden benden özür diliyorsun? Ve neden bana daha önce söylemedin?”

“Şu anda yüzünü görebilseydin nedenini anlardım.”

O sırada gözyaşlarım yanağımdan damlıyordu. Ağzım açık bir şekilde ona baktığımda tuzlu gözyaşlarımın tadını aldım.

Kanepenin koluna bir yumruk indirerek, “Hassiktir,” dedi. “İnsanlara bunu yapmaktan nefret ediyorum. Sana ve bana yaptıklarından nefret ediyorum. Başımı kuma gömüp idare etmeye çalıştığımda her şeyi o kadar gerçek kılıyor ki. İdare etmek. Ekime kadar bitmiş bir enstalasyonla...” Yukarıdaki tavanı işaret etti. “Bu. Bir miras. Arkamda bir anlama sahip olacak bir parçamı bırakmak istiyorum.”

Kolumu yüzümü silmek için kullandığımda, “Programın...” dedim. “Şimdi anladım. Ama neden tüm arkadaşlarını uzaklaştırdığını anlamıyorum. Onları korumak için mi? Kendilerinin karar vermeyi tercih edeceklerini düşünmüyor musun? Seninle olmak isteyeceklerini düşünmüyor musun?”

“İstediklerini *biliyorum*,” dedi. “Az önce sana anlattıklarımı *anneme* söylemek zorunda kaldım. Ailemin ve arkadaşlarımın benimle oldukları dakikaları saymalarını izlemek zorundayım. Gözlerindeki acı, dikkatli sözler, biraz fazla uzun süren vedalaşmaları. Bunu Oscar’da, Dena’da ve Tania’da görüyorum. Theo’da ve ailemde görüyorum... Onlarda bunu görüyorum çünkü buna mecburum. Başka biri... Buna dayanamıyorum. Benim bir çevrem var ve hepsi bu. Bu çevrenin dışındaki insanlara söylemek istemiyorum. Öğrenmek zorunda kalmalarını istemiyorum. Başka birinin buna katlanmasına izin vermem...”

Havayı yutup kendime hâkim olmaya çalışarak, “Yine de,” dedim. “İşte buradayım.”

Bana bakarken, “İşte buradasın...” dedi. “İnan bana, seni bunun içine çekmek istemedim. Ama sanki...”

“Ne?” diye fısıldadım.

“Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi hissettim,” dedi Jonah. “Çemberi kapalı tutmaya ve duvarlarımı sağlam tutmaya çalıştım, rutinime devam ettim... Ama sen yine de içine girdin.” Çenemden akan yaş nazikçe sildi. “Sen de bunu hissediyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet.”

“Kace...” deyip başını iki yana salladı, ellerini saçlarından geçirerek kendisiyle savaştı. “Olaakları anlatarak... Seni üzme istememiştim. Bu yüzden bu gece tam bir pislik gibi davrandım. Sonuna kadar sana açılmayacaktım çünkü bunu sana yapamazdım.”

Sessizce oturduk. İnsanlar olup bitenden habersiz, kanepenin yanından geçip gittiler.

“Dört ay olduğunu nereden biliyorlar?” diye sordum. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorlar?”

“Olabilirler. Şeye rağmen...”

Boğulmakta olan bir kadının bir parça cankurtaran salına tutunması gibi kelimeye tutunarak sordum. “Neye rağmen?”

“Her ay biyopsi yaptırmam gerekiyor. Böylece *daha da* emin olabilirler. Ama gitmeyi bıraktım.”

“Neden?”

“Çünkü berbat bir prosedür ve kırk sekiz saat uzanmam gerekiyor. Atölyede yapacağım o kadar şey varken böyle bir zamanı orada kaybedemem. Ayrıca bunu bilmek için biyopsiye ihtiyacım yok. Zamanı gelince semptomlar devreye girecek.”

“Hangi belirtiler?” diye sordum.

Jonah tıbbi uyarı bilekliğine dokunarak, “Genellikle yorgunluk ve nefes darlığı,” dedi. “Biraz yorgunluk ve nefes darlığı çekiyorum. Artık koşamıyorum ya da eskisi gibi spor salonuna gidemiyorum. Ama küçük şeyler yaparken yorulmaya başladığımda veya sebepsiz yere nefes almakta zorlandığımda anlarım. Bu arada günleri saymaya gerek duymuyorum.”

Kalbimde bir umut kırıntısı, şiddetli rüzgârda küçücük bir alev canlandı. “Yani... *Aslında* bilmiyorsun. KAV olayının ne kadar kötü ya da kötü olmadığı hakkında hiçbir fikrin yok. Belki ilaçlar bunu durdurmuştur. Belki de aldığın ilaçlar işe yarıyordur.”

“Sakın...” dedi.

Ona kızarak, “Schrödinger’in kedisi gibisin. Bir daha biyopsi yapmadığın sürece kutunun kapağı kapalı kalacak. Uzun süre yaşayabilirsin. Hatta *yıllarca* yaşayabilirsin. Haberin olmadan. Mutlu bir şekilde.”

Biraz gülümsedi. “Cehalet mutluluktur, değil mi? Ama benim boş bir

umudum yok ve senin de olmasını istemiyorum. İnkâr etmiyorum ama günün soğuk ve sert ışığında kendime işkence etmeye niyetim yok. Farkı görebiliyor musun?”

Başımı salladığımda elimi tuttu. Parmakları benimkilere dolandı ve sıkıca tuttu. *Eli... Güçlü ve sağlam. Başparmağının ucunda bir yanık izi, birkaç çentik var... Ama onun dışında sağlıklı. O, sağlıklı olmalı.*

Jonah, “Kendimi doktorların yanıldığına ikna etmeye çalıştım,” dedi. “Ama gerçek gelip seni bulur. Umutsuz değilim ama gerçekçiyim. Yanılıyor olabilirler. Muhtemelen yanılmıyorlar. Bu benim kırmızı çizgim.”

“Ama ya yanılıyorlarsa? Diyelim ki...”

Başını salladı. “Yapabileceğim tek şey sahip olduğum her günü yaşamak. KAV’ı yavaşlatmak için fazladan ilaçlar alıyorum. Sıkı diyetimi daha katı hale getirdim ve yatak yerine yatar koltukta uyuyorum. İşimi yapmak ve o galeri açılışını görmek için biraz daha zaman kazanmak adına her şeyi yapıyorum.”

Başka bir itiraz için mücadele ettim ama elimde hiçbir şey kalmamıştı. Güçlkle nefes verdim.

“Kayıtlar, bu konuşmayı içki veya sigara içmeden bitirdiğimi gösterebilir mi?”

Jonah kahkaha atınca gözlerimiz buluştu. Bir an, bir kalp atışı ve sonra birbirimizin kollarındaydık, birbirimize sımsıkı tutuyorduk.

Boynuna doğru, “Jonah...” diye fısıldadım.

“Biliyorum.”

“Yapmam... Yapamam...”

Beni nazikçe kucaklarken, “Biliyorum,” dedi.

Jonah bana son kez sarılıp omuzlarımdan tutana kadar uzun süre öylece kaldık. “Hadi, geri dönelim. Çok geç oldu. Biraz uyuruz ve sabah...”

“Jimmy beni havaalanına götürmeye gelir,” dedim. “Ne yapacağım o zaman?”

“Onunla git. Lola’yla konuş. Ya grupla kalmaya karar vereceksin ya da yapman gereken buysa nasıl ayrılacağını düşün. Bir yolunu bulacaksın.”

“Peki ya sen?”

“Benim için endişelenme.”

Ona sertçe baktım. “Bunun için biraz geç kaldın, dostum.”

Gülümsemesi nazik ve sakindi. Konuşurken sesi titriyordu. “Benimle istersen iletişim halinde olacaksın ya da olmayacaksın. Eğer olursan senin

için burada olacağım. Eğer olmazsan seni anlarım. Seni anlayacağıma söz veriyorum. Tamam mı?”

Tamam, demedim. Tamam denilecek bir şey yoktu. Beynim henüz her şeyi algılayamamıştı. Dökecek daha çok gözyaşım vardı ama ağlayamıyordum, uyuşmuş gibiydim. Bellagio’dan el ele, cam çiçeklerin altından çıktık; asla solmayacak veya ölmeyecek bir bahçe.

Eve geri döndük. Konuşmadan, eğimli yatabilmesi için yastıkları yatağın üzerine yığdım, sonra yanına kıvrıldım.

Neden herkese durumunu anlatmadığını anlamıştım. Bunun gibi acılar özel ya da şahsi olmanın ötesine geçerdi. Derinlerde, yüzeysel olan her şeyin altında yaşar ve onu tanıyan herkesi kendisiyle birlikte derinlere çekerdi. Mesafeleri kapatırdı.

Birbirimize sarıldık. Başımı göğsüne yasladım.

“Bu acıtmıyor, değil mi?” diye fısıldadım.

Sesi uykulu gelerek, “Hayır. Böyle iyiyim,” dedi.

“Şu anda bir yerin acıyor mu?”

Jonah saçlarımı okşayarak, “Hayır, Kacey,” deyip bana daha sıkı sarıldı.

“Şu anda hiçbir şey canımı acıtmıyor.”

Hafif bir nefes alıp vererek uykuya daldı. Kulağımın dibinde kalbi güçlü ve istikrarlı bir şekilde atıyordu.

İçimde tüm gece boyunca yanmaya kararlı olan bir umut ışığı alevlendi.

Bölüm 17

Kacey

Pencereden dışarı baktığımda siyah bir sedanın Jonah'ın sitesinin otoparkına girdiğini gördüm. Jimmy Ray arabadan indi, tampona yaslandı ve bir sigara yaktı.

Mutfak tezgâhında olan Jonah'a bakmak için döndüm. "Geldi," dedim. "Tamam."

Verdiğim kararı uygulamak için gücümü toplamaya çalışarak, "Gitmem gerek," dedim. Dün gece umutlu ve huzurlu bir şekilde uyusam da sanki deniz tutmuş gibi uyanmıştım. Jonah'ın itirafı kafamın içinde uluyan bir fırtına gibi inliyordu. Dün gece ne yapacağımı bildiğimi sanıyordum. Bu sabah ise nerede olduğumu bilmiyordum ve birisi için yeterince güçlü olabileceğim konusunda kendime güvenmiyordum. Grup, Jonah, hatta kendim için bile.

Tek emin olduğum şey, işleri çözmeye çalışırken tura devam etmezsem, sözleşmemi ihlal ettiğim için yasal yaptırımların uygulanacağı ve hiçbir seçeneğim kalmayacağıydı.

Pencereden ayrılıp, "Hadi gidelim," dedim.

Jonah nazikçe omzuma dokundu. "Seninle dışarı geleceğim."

Çantalarımı benim için otoparka taşıdı. Sabırsızlıkla beni bekleyen Jimmy, sıcak havanın altında her zamankinden daha huzursuz görünüyordu.

Jonah'a yaklaştım. "O izlerken vedalaşmak istemiyorum."

"Ben de."

"Bir dakikaya daha ihtiyacım var, Jimmy," diye seslendim, sesim göz yaşlarımın yankısıyla titriyordu.

Jonah çantalarımı otoparkın kenarına bırakırken Jimmy, saatine baktı ve bir şeyler mırıldandı. Sıcaklık otuz yedi derecenin üstünde olmasına rağmen Jonah'ın ince bir ceket giydiğini fark ettim. Cebinden top büyüklüğünde bir kutu çıkardı ve bana uzattı.

“Bir veda hediyesi,” derken sesinin kıyısında bir titreme vardı.

Kutuyu alıp açtım. Güneş, camdan parlıyordu ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmıştı. Parfüm şişesiydi, tamamlanmış ve mükemmeldi. Küçük, bodur gövdesinin etrafında zarif menekşe ve çivit mavisı şeritler kıvrılıyordu. Boynu düz bir daire şeklinde açılıyordu ve tıpası güzel, berrak bir mermerdi. Onu havaya kaldırdım, güneşin boş iç kısma doğru parlamasına izin verdim.

Boş değil, diye düşündüm. *Jonah*’ın nefesi var içinde.

Düşürmekten korkarak şişeyi kutusuna geri koydum ve sıkıca kendime doğru bastırdım. Ona doğru bakarak, “Korkuyorum,” diye fısıldadım. “Gidip başarısız olmaktan korkuyorum. Kalırsam grubu başarısızlığa uğratmaktan korkuyorum. Ve seni. Hastanelerde takılmanın eski kız arkadaşına göre olmadığını söylemiştin. Benim de değil. Kalırsam seni yüzüstü bırakaçağımdan çok korkuyorum.”

Gülümsemesi çok tatlı ve sıcaktı ama aynı zamanda hüznünlüydü. Sarıya çalan bir mavi. “Beni hayal kırıklığına uğratamazsın. Senden hiçbir şey beklemiyorum, Kacey. Sadece dostluk, vermek istediğin kadar çok ya da az.”

“Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Bileceksin,” dedi Jonah. “Bir sonraki evinizdeki ya da otelinizdeki odana, gruptan uzağa git. Kapıyı kapat, kilitle ve sessizlik içinde kendine gerçekten ne yapmak istediğini sor. Sen, Kacey Dawson. Kendin için ne istiyorsun? Beni, Lola’yı, Jimmy’yi ya da başka birini düşünme. Sadece kendini.”

Ne istediğim. Bildiğimi sanıyordum ama bunun için buraya geri dönebilir miydim? Kendi başıma ayakta duracak gücü bulabilir miydim? Eğer bulursam dört ay ne kadar hızlı geçerdi? Jonah’ı izleyebilir miydim?..Düşünce mi bitirmek bile istemeyerek ürperdim ve içimdeki korkak, istediğim şey için yeterli cesaretim olmadığını fısıldadı.

“Sözleşmeleri bozmak neredeyse imkânsızdır,” dedim. “Ne olursa olsun kapana kısılabiliyim.”

“Kalabilirsin. Ama doğru olan her zaman bir yolunu bulacaktır,” diyerek bir adım yaklaştı. “Dikkatli ol, tamam mı? Her şeyden önce, kendine dikkat et.”

Başımı salladım ve ona yaslandım. Kollarını bana doladı ve yüzümü göğsüne çevirerek derin derin nefes aldım. Jonah’ın bir kısmını yanımda götürmek istiyordum, beni sakın ve sessiz tutan kısmını.

Jimmy’nin sedanın önünde volta attığı ve sıcakta gömleğinin yakasını çekiştirdiği otoparka geri döndük.

“Tanrım, kedicik, burada ölüyorum. Hadi gidelim. İki saat sonra havalanında olmamız gerekiyor.”

Sedanın şoförü çantalarımı alıp bagaja yerleştirirken Jimmy ve Jonah birbirlerine dikkatle baktılar. Şoför benim için kapıyı açtığında Jimmy binmemi işaret etti.

Jonah parmağını Jimmy'ye doğrulttu. “Ona iyi bak.”

“Elbette. Söz verdiğim gibi yepyeni bir alt grubumuz var.” Jimmy'nin gülümsemesi parlak ama sahteydi. “Onlara gayet iyi bakıyorum. Kızım gibiler.”

Jonah tek kaşını kaldırdı. Bakışları buz gibi keskindi.

Jimmy öksürdü. Arabaya binerken, “Her neyse,” dedi. “Uymamız gereken bir program var.”

Jonah'a döndüm. Bana baktı, gözlerimiz birbirine kilitlendi. Bir sonraki kalp atışında parmak uçlarımda duruyor ve dudaklarımı onunkilere bastırıyordum. Göğsünden acı çekiyormuş gibi bir ses çıkardı ve ben de aynı acıyı kendi göğsümde hissettim. Yumuşak öpücük, tutamayacağım sert bir söze dönüşmeden önce geri çekildim.

Döndüm ve arkama bakmadan arabaya bindim. El bile sallamadım.

Hoşça kal demeye hazır değildim.

Bölüm 18

Kacey

Summerlin evi çöpe dönmüştü. Odamın ortasında durmuş, dağınıklığa bakıyordum. Halıdaki sigara yanıkları, lavabodaki makyaj kalıntıları, halıdaki tanımlanamayan lekeler.

Lola kapıdan, “Senin için toparladım,” dedi.

Sıçradım, kalbim gümbür gümbür atıyordu. “Beni korkuttun.” Sinirlerim bozulmuştu. Dağınık yatağa oturdum ve yardımcı olurmuş gibi yorganı düzelttim. “Burası bir enkaz.”

Lola omuzlarını silkerek, “Bunun için depozito ödüyoruz,” dedi. Kollarına kavuşturarak, “Yani... Bizimle misin?”

“Buradayım, değil mi?”

“Buradasın ama *bizimle* misin? Boşuna buna grup demiyorlar, biliyorsun. Bir bütün olarak çılmamız gerekiyor. Şimdi bunu yapmaya hazır mısın?”

Ona bakmadan omuz silkerek, “Elbette,” dedim.

Lola’nın iç çektiğini ve topuklarının üzerinde kıpırdandığını duydum. “O adam mı? Limuzin şoförü mü?”

“Ne olmuş ona?”

“Başka bir Chett vakası mı? Tanrı bilir seni kaç yıl becerecek başka bir adam mı? Dürüst olmak gerekirse, Kacey...”

“O ölüyor.”

Lola’nın kolları iki yanına düştü. “Ne demek ölüyor?”

Ona baktım, başımı sallamakla yetindim.

Çenesi yana yattı. “Yani gerçekten *ölmekten* mi bahsediyorsun?”

Başımı salladım.

“Kanser mi?”

“Kalp yetmezliği. Yavaş ilerleyen kalp yetmezliği.”

Onu çok hızlı götüreceksin, lanet, yavaş yetmezlik...

“Kahretsin.” Lola yanıma oturup, “Ah, tatlım, çok üzgünüm,” dedi. Pek hissetmesem de kollarını bana doladı. “Peki. Onunla cuma gecesi tanıştın,

değil mi? Yoksa cumartesi sabahı mı? Ne zaman onun kanepesinde kendine geldiysen.”

“Evet,” dedim. “Ne olmuş yani?”

“Şöyle ki... Hasta olması çok kötü ama onu en fazla dört gündür tanıyorsun.”

Gözlerimi kırptırdım. “Yani?”

“Demek istediğim, ona çok kapılmadan önce öğrendin. İsteyeceğin son şey sana bir gelecek sunamayacak biriyle ilişki kurmak olur.”

Başımı sertçe sallayarak, “Hayır,” deyip yataktan fırladım. “Hayır, bunu yapmayacaksın.”

“Neyi yapmayayım? Sana gerçekleri göstermeyi mi? “

“Onun hakkında konuşma. Onu tanımıyorsun bile,” diyerek ellerimi salladım. “Boş ver. Seninle onun hakkında konuşmayacağım. Ya da o dört günden. Onlar benim. Hadi, gidelim. Yetişmemiz gereken bir uçak var.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi kapıdan bir ses. Jeannie pervaza yaslanıp kollarını siyah, yarı yırtmaçlı gömleğinin üzerinde kavuşturdu. Gözüne düşen bir tutam siyah saçı geriye atıp, “Bize yeniden katılmaya hazır mısınız?” diye sordu.

Bana bakarak, “Biz iyiyiz, Jeannie,” dedi Lola. Gözlerine şefkat gölgeleri düşmüş olsa da bakışı hâlâ sertti. *Bunu mahvetme*. “O hazır, değil mi? Biraz molaya ihtiyacı vardı. Sakinleşmek için biraz zamana. Bunda yanlış bir şey yok.”

“Evet, dinlendim,” dedim. “Şimdi hazırım.”

Jeannie, “İyi,” diye cevap verdi. Yanından geçerken gruba katıldığım-
dan beri bana karşı kullandığı boş tehdidi savurdu. “Çünkü senin yerini almak için adam öldürecek yüzlerce gitarist var.”

İçimden mırıldandım. “Söz mü?”

Denver'daki ilk konser cuma günüydü ve sahneye ayık çıkmıştım.

Bunun bir felaket olduğunu söylemek kibarlık olurdu.

“Talk Me Down” parçasındaki solomu berbat ettim, üç farklı şarkıya geç girdim ve çoktan çaldığımızı unutarak, “Taste This”in açılış akortlarını tekrar çaldım. Jeannie konseri durdurmak zorunda kaldı ve bana ölümcül bir bakış fırlatırken erken bir bis hakkında şaka yaptı.

Jeannie kuliste, “Lanet olsun Kacey, neler oluyor?” diye bağırdı. “Gidip dört gün izin alıyorsun, sözüm ona kendini toparlamak için. Sonra eskisinden daha berbat bir halde dönüyorsun. Bizi *mahvetmeye* mi çalışıyorsun?”

Violet ve hatta Lola bile benden bir cevap bekliyordu.

“Üzgünüm,” dedim. “Bu gece keyfim yoktu. Yarın iyi olacağım. Söz veriyorum.”

Ama iyi olmamıştım. En azından içimde. Ertesi geceki konseri berbat etmeden atlatmayı başardım ama konser biter bitmez kulisteki içki zulasına hışım la yumuldum.

Viskinin ilk yakıcı tadı neredeyse kusmama neden oluyordu. İkincisi daha iyiydi. Beşincide kalbimdeki ağrı tamamen geçmemişti ama katlanılabiliirdi.

Jimmy’nin kiraladığı süitlere doluşan grup ve en yakın elli arkadaşımızla birlikte otelimizde partiliyorduk. Şimdiye kadar hiç klostrofobi hissetmemiştim ama bu gece hissediyordum. Çok fazla insan, çok yüksek sesle konuşuyor ve çok fazla içiyordu. Esrar ve sigara dumanı havada gri bir pus gibi asılı duruyordu ve müzik o kadar yüksekti ki omzumdan sarkan adamı zar zor duyabiliyordum. Uzun boylu, yakışıklı ve sinsi bir tipti. Bir gangster gibi. Eğildiğinde kirli sakalı yanağımı çizdi. Ekibin bir parçası ya da turne görevlilerinden değildi. Plak yöneticilerinin birinin arkadaşıydı belki. Kim olduğunu bilmiyordum ve öğrenemeyecek kadar sarhoştum. Fark eder miydi ki?

Herhangi bir olabilir, ben de onun için herhangi biri olabilirim.

“Herhangi biri artı herhangi biri, eşittir, hiç kimse,” diye mırıldandım.

“Sen sarhoşsun,” diyerek gülümsedi. Kulağıma eğildi, nefesi votka kokuyordu. “Buradan gitmek ister misin?”

“Evet,” dedim. “Gerçekten istiyorum. Gerçekten buradan gitmek istiyorum.”

Kısık gözlerle gülümsedi ve beni dışarı yürütmeye başladı. Direndim ve biraz sendeleyerek ondan uzaklaştım.

“Burnumu temizleyeyim,” dedim.

Bu onu daha da neşelendirdi. “Biraz esrarın var mı?”

Yüksek sesle, “İşemem lazım,” dedim.

Jimmy, Violet ve Lola’nın yanından geçtim, hepsi sohbet edip gülüşüyordu. Fark edilmemek için eğilip büküldüm. Banyoyu atlayarak süitten aceleyle çıktım ve koridordan geçerek kendi odama gittim. Halının üzerinde kıvrılan desen başımı döndürdü. Gangsterin her an arkamda belirmesini bekliyordum, sanki bu daha önce izlediğim ve ne olacağını bildiğim kötü bir korku filmiymiş gibi.

Oda kartını kilide sokmaya çalıştım ve neredeyse içeri düşecektim. Ka-

pıyı çarptım, kilitledim ve kilidi fırlattım. Gücüm tükendi ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken kapıdan aşağı kaydım. Gözlerimi sildim ve maskaram ellerimin arkasında izler bıraktı.

İki oda öteden bile partinin gürültüsünü duyabiliyordum. Kulaklarımı kapattım, kucağımdaki çantaya baktı. Cep telefonum dışarı fırlamıştı. Telefonu elime aldım, rehberime gittim ve Jonah'ın numarasını buldum. Başparmağım arama düğmesinin üzerinde geziniyor ama dokunmuyordu. Onu sarhoş ve histerik bir halde arayamazdım. Bu onu çok endişelendirirdi ve bu konuda ne yapabilirdi ki?

Lanet olsun, bu çok aşağılayıcıydı. Beraber olduğumuz günler kadar ayrı kalmıştık ve ben çoktan dağılmıştım. Muhtemelen enstalasyonunun sekiz parçasını daha bitirmişti. Onun mirası. Bir otel odasının zemininde sarhoştum.

İnce topuklu ayakkabılarımı fırlattım ve güçlkle ayağa kalktım. Gözüm mini bardaydı. Kapağını açtım. Kahverengi, küçük bir şişe aldım ve geceyi unutmaya hazır bir şekilde kapağını açmaya koyuldum.

Ardından bakışlarım parfüm şişesine ilişti. Ortasından geçen mor renkli narin şeritleriyle, tüm güzelliğiyle karşımda duran mükemmel şişe. Bakakaldım. Ayık halimin onu parfümümün geri kalanıyla birlikte banyoda bırakmak yerine mini barın üzerindeki küçük dolabın üstüne koyması tesadüf değildi.

İçkiyi bıraktım ama parfüm şişesini almadım. Jonah, onu benim için yaptı. Onu kırarsam Jonah'tan geriye hiçbir şeyim kalmazdı.

Derin bir nefes eşliğinde dolaptan bir şişe su aldım ve kapısını sıkıca kapattım.

Sonra yatağa gittim.

Kapalı gözkapaklarımdın ardında, düşüncelerim bulanık bir akış içinde beraber yüzüyordu; dans eden sular ve ışıklar, ateş ve cam ve omuzlarıma dolanmış çirkin yeşil ve turuncu bir yorgan. Kendimi renklere teslim ettim ve sonunda uykuya daldım.

Bölüm 19

Jonah

“Hey, Jonah.”

Bakışlarımı alkolsüz biramın yüzeyinde uçuşan baloncuklardan kaldırdım. Oscar bana bakıyordu.

“Burada mısınız?” diye sordu.

“Efendim?”

“İyi misin, dostum?”

“Elbette. Harikayım.” Biramdan bir yudum aldım. Etrafımızda hareket eden ve konuşan insanlarla ilgileniyormuş gibi yaptım. Theo, geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalmıştı. Bu yüzden hiçbir şekilde sigara içilmesine izin vermeyen mekânlardan biri olan Aria Hotel’in barında uzun bir masanın diğer ucunda oturan Oscar ve Dena vardı sadece.

The Lift, genelde takıldığımız sıradan restoranlardan ya da Oscar ve Dena’nın Belvedere’de kiraladıkları küçük evden çok farklıydı. The Lift’te, dönen mor ve menekşe rengi bir halıdan yükselen, altın ağaç kabuğuna benzeyen devasa, kalın sütunlar vardı. Konuklar mor masa ve sandalyelerde on iki dolarlık kokteyller içiyor, barın arkasında ise som altından bir duvar bulunuyordu. Bana göre zarif bir şekilde şatafatlıydı ama dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı.

Ya da kendime öyle söyledim. Daha önce rutin haline gelen bu buluşmalarımızdan hiç hoşnutsuz olmamıştım. Ta ki Kacey Dawson hayatıma renk ve ışık katana kadar. Şimdi benim için alışılmış olan her şey sade ve sıkıcı görünüyordu. Bar, sade ve sıkıcı değildi ama mor renk bana Kacey’i hatırlattı. Onun yokluğunu yüzüme vurdu.

Kimi kandırıyorum? Her şey bana Kacey’i hatırlatıyor.

Oscar, “O kızdan bahsetsene,” dedi. “Theo, bir rock yıldızının seninle birlikte olduğunu söyledi. Rapid Confession, iş yerinde yedi yirmi dört radyoda çalışıyor. Dostum, onlar oldukça popüler ve onların gitaristi kanepende mi uyudu?”

“Büyütülecek bir şey değildi. Parti ortamına ara vermeye ihtiyacı vardı ve grubuna geri döndü.”

Oscar kaşlarını kaldırarak, “Ama dört gün sende kaldı,” dedi. “Bu zaman diliminde söylemek isteyebileceğin ilginç bir şey oldu mu?”

Dena'nın erkek arkadaşını kaba olduğu için azarlamasını bekliyordum ama kara gözleri benimkilere odaklanmıştı. “İyi bir arkadaş mıydı? Onun orada olmasından hoşlandın mı? Bize *her şeyi* anlat.”

Dena'nın ilgisinin biraz daha seviyeli olduğunu biliyordum; üniversitede klasik edebiyat ve Orta Doğu şiiri okumuştı, gerçek bir romantikti. Yine de çevreme başka birinin girmesine izin vermem bir istisnaydı ve merak onlardan dalga dalga akarak beni her yönden zorluyordu. Rahatsızlığımı bastırmak için sahte biramdan bir yudum aldım. İyi niyetliydim ama kendimi eve gelip ilk aşkını haber veren bir çocuk gibi hissediyordum.

“Söyleyecek pek bir şey yok,” dedim. “Ben atölyede veya şirkette çalışırken o çoğunlukla evde dinlendi. Pazar günü ailemle yemeğe çıktım. O da evde pizza yiyerek tek başına takıldı.”

Oscar, “Yine de onunla kalmak için planımızı iptal ettin,” dedi. Birasını yudumlarırken bilmişçe sırıtıyordu. “Theo onun seksi olduğunu söyledi.”

“Öyle mi dedi?” diyerek biramdan bir yudum daha aldım. “Bu... İlginç.”

“Aynen öyle dedi.” Oscar arkasına yaslandı. “Demek dört gün boyunca dairende güzel bir rock yıldızı vardı. Lütfen bana dört günün sarılmayla ya da tokalaşmayla bitmesine izin vermediğini söyle.”

Dena, Oscar'ın koluna vurdu. “Onu tekrar göreceksin?”

“Bilmiyorum. Sanmıyorum. Grupla sözleşmesini bitirmek istiyor ama bunu yapmak kolay değil. Eğer yapmak istediği şey olsa bile...”

“Onu tekrar görmek *ister* misin?”

Her şeyimle...

“Bu konuda pek söz hakkım yok. Aylarca turnede olacak.”

Dena avcunu çenesine dayayıp kaşlarını kaldırarak, “Telefon denilen sihirli cihazlar var,” dedi. “Onu arayabilirsin, değil mi? Mesaj gönderebilirsin? Skype'tan görüşebilirsin?”

“Benim müdahalem olmadan ne istediğine karar vermek için zamana ihtiyacı var,” dedim. Oscar cevap verecekti ki sözünü kestim. “Bak, bundan sonra ne olacağını bilmiyorum, tamam mı? Bildiğim tek şey galeri açılışından önce yapmam gereken çok iş olduğu. Bu yüzden dikkatimi dağıtacak şeylerin olmaması daha iyi.”

Kısa ve gergin bir sessizlik oluştu, ardından da birine kızdığım nadir anlarda bana daima saldıran suçluluk duygusu geldi. Berbat bir arkadaş olduğum için özür dilemeye başladım ama Oscar ve Dena boşuna en iyi arkadaşlarım değildi. Benim için duydukları endişe o gürültülü, gösterişli barda bile hissediliyordu. Dena elini masanın üzerinden benimkine doğru kaydırırken Oscar bana doğru yaklaştı, yüz ifadesi değişmişti.

“Anlat bize.”

Bira bardağımı koydum, mor masanın üzerinde evirip çevirdim. Sessizce, “Gitmesi gerekiyordu,” dedim. “Sözleşmesini bozarsa onu mahvederler. Kendisi için neyin en iyi olduğuna karar vermesi gerekiyor ve ben zaten kalmasını isteyemezdim.”

“Neden olmasın?”

Onlara bir bakış attım. “Neden olmadığını biliyorsunuz. Neden böyle şeylere karışmadığımı biliyorsunuz. Ona arkadaşlıktan başka sunabileceğim bir şey yok ve bunun bile bir son kullanma tarihi var.” Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. “Aptalcaydı. Hepsi. Pervasızca ve aptalca.”

Dena, “Peki ya istediğin şey, Jonah?” diye sordu. “*Sen* ne istiyorsun?”

Dena’nın daha derin anlamlar arayışı, hayatın yüzeyinde bir jet-ski gibi kayan Oscar için mükemmel bir denge unsuruydu. Dena onu yere indiriyor, Oscar da onu güldürüyordu. Bakışlarım kenetlenmiş ellerine kaydı. Oscar’ın koyu teni Dena’nın solgun tenine değişiyordu, parmakları birbirine dolanmıştı. Kacey’in restoranda elimi tuttuğunu hatırladım.

Bu yeterli değildi. Daha fazlasını istiyorum...

Ama daha fazlasına sahip olmayacaktım.

Gülümsemeye çalıştım. “Enstalasyonumu bitirmek istiyorum. Ayrıca bir tane daha sekiz dolarlık alkolsüz bira istiyorum.”

Oscar bir kahkaha patlattı. Konuyu kapatmaktan memnun görünüyordu. Gecenin geri kalanında Dena’nın yumuşak gülümsemesi üzerimde gezindi. Beni bu kadar kolay rahat bırakmayacağını biliyordum.

Daimî şoför olarak Oscar ve Dena’yı şehrin güneybatısındaki evlerine bıraktım.

Oscar elimi sıktı ve dışarı çıkmadan önce beni yarım bir kucaklaşma için kendine çekti.

“Unutma, kamp gezisine üç hafta kaldı. İşlerini ona göre ayarla.”

“Zaten programımda,” dedim.

Sesimdeki neşe zorlamaydı. Atölyedeki iş kaybından ve limuzin işimden

kazanacağım bahşış kaybından endişe duyuyordum ama Oscar ve Dena bu geziyi aylardır planlıyordu. Benimle zaman geçirmek istediler ve ben hayır diyemedim. Onlar benim en eski arkadaşlarımdı, son biyopsi sonuçlarım açıklandığında bir kenara itemediğim tek arkadaşlarımdı. Hayatımın ne kadar uzun olduğu önemli değildi, hayatımın dokusuna işlemişlerdi.

Dena, öğüt vereceğini gösteren anaç bir ifadeyle sürücü koltuğu tarafına geçti ve en sevdiği şair olan Mevlanadan bir alıntı söyledi.

“Yanlış olan kalbe sıkıntı getirir ama hakikat neşeli bir huzur getirir.”

“Peki, bu ne anlama geliyor? Aşk mı?”

“Bu o kızı özlediğin anlamına geliyor. Özlemiyormuş gibi yapma. Duygularına karşı dürüst olduğunda kendini daha iyi hissedeceksin.” Ellerini açık pencereye dayadı. “Programın hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum, bunu biliyorsun.”

Başımı salladım. “Programım” bir yerden ayrılmam için bir bahane olmuştu. “Galeri açılışı” geçmem gereken bitiş çizgisiydi.

Dena avucunu yanağıma koyarak, “Arkanda güzel bir sanat eseri bırakmak istediğini biliyorum. Yalnızca varış noktasına odaklanmışsın, yolculuğa değil,” dedi. “Yol boyunca en önemli şeyi de yapmaya çalışman gerekmez mi?”

Elini kavradım. “Neymiş o?”

“Mutlu olmak.”

Bölüm 20

Kacey
Salt Lake City

Jonah'sız dokuzuncu, içkisiz beşinci günüm.

Şampanya kadehimdeki baloncukların dansını izledim ama içmedim. Denver otel odasındaki son sarhoş geceden beri bir damla bile içmedim. Vücudumdaki her bir sinir noktası, bir yudum içmem için yalvarsa da narın bardağı sadece evirip çevirdim. Beş gün içmeyince bir ayıklık ödülü verirler miydi? Bundan şüpheliydim ama vermelilerdi. İçme arzuma yenik düşmediğim her lanet *saat*, bir savaştı.

Bir kulübün VIP bölümünde on kişiyle birlikte kocaman, yarım ay şeklinde olan bir locada oturuyordum. Müzik yüksekti ve durmak bilmiyordu; yerin göğsümde gümbürdediğini hissedebiliyordum. Bir kat aşağıdaki dans pistinde bedenler kıvranıyordu. Locadaki konuşmalar ve kahkahalar etrafımda zikzaklar çiziyordu. RC'den kızlar yeni açılış grubumuzdan erkeklerle flört ediyordu. Herkes son konserimizin iyi geçmesinden memnundu ama benim tek düşünebildiğim yanlış yerde, yanlış insanlarla yanlış şeyi yapıyor olduğumdu.

Jimmy Ray ile bu kulübün ve Las Vegas'taki Pony Club'ın sahibi Phil Miller'in arasında oturuyordum. İki kulübün de sahibi olmasının tesadüf olduğuna inanmak zordu. Bana döndü, ter ve aşırı parfüm kokusuyla cüssesini bana doğru kaydırmaya başladı.

"Demek benim küçük baş belam sensin, öyle mi?"

Meyan kökü gibi belli belirsiz kokan bir puro içiyordu. Meyan kökünden nefret ederdim. Omuzlarım irkildi ve olduğum yerde kaldım. Sağımda dört, solumda beş kişi vardı. Locanın tam ortasında sıkışıp kalmıştım.

"Biliyor musun, kulisi onarmak bana küçük bir servete mal olacak."

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldandım.

Jimmy bize doğru döndü. "Hadi ama Phil. Biraz eğlenmeden hemen işe atlamayalım, değil mi?" Daha dar başka bir atletin üzerine giydiğim ipek bir atlet vardı. İkisi de dekolteliydi. Phil'in bakışları sürekli göğüslerimdeydi. "Kacey eğlenmeyi seviyor, hepsi bu. Bazen aşırıya kaçıyor."

Pony Club'ın sahibi purosunun ıslak ağzını çiğnedi. "Seni suçlayamam, tatlım. Ben de eğlenmeyi severim." Sağ eli deri pantolonunun üzerinden kalçama indi. Yüzümü kızartan utanç ve öfkeyle onu ittim.

Phil ve Jimmy hoşuma gitmeyen bir bakış attı ve sonra Jimmy kulağıma fısıldadı. "Şu anda bir dava çok kötü olur, kedicik. Bizim şirketin Sony veya Interscope kadar kabarık banka hesapları yok," diyerek omzumu sıktı. "Phil Miller'ı keyiflendirirsen hepimize büyük bir iyilik yapmış olursun."

Başım yavaşça ona döndü. "Peki, bunu tam olarak nasıl yapmamı istersin Jimmy?"

Gülerek biraz geriye yaslandı. "Bu kızgın bakış da ne? Sadece... Onunla birkaç içki iç. Belki bir iki dans edersiniz. İzleyip görelim."

"İzleyip görelim," diye tekrarladım.

Birdenbire, kalabalık bir kulüpte insanlarla çevrili o locada otururken kendimi tamamen yalnız hissettim. *Jonah burada olsaydı Jimmy'nin burnunu ve Phil'in bana dokunan parmaklarını kırardı. Olacak olan buydu.*

Ama burada değildi. Kendimi savunmak zorundaydım.

Jimmy'nin burnuna yumruk atmadım. Gitar çalmak ve şarkı yazmak için ihtiyacım olan elimi incitmek istemedim. Onun yerine Jimmy'nin cin toniğini alıp yüzüne fırlattım. Masadaki diğer insanlar bağıra çağıra konuşmayı bırakıp müziğin nabızı altında sessizliğe büründüler. Ya bize ya da açılış grubundaki gülen çocuklara bakıyorlardı.

Jimmy bir mendil çıkardı. Ceketinin yakalarında küçük buz küpleri ve içki parılıyordu. "Bu biraz ani oldu, kedicik..."

"Geç bile kaldım," dedim ve küçük çantamı omuzuma aldım. Sandalyeme tırmandım, çizmelerimin topukları döşemede derin yırtıklar açtı ve sonra masanın üzerine çıktım. Ben yolumu açarken bardaklar devrilip etrafa saçıldı.

"Ne halt ediyorsun?"

"Bırakıyorum, ne yapıyormuşum gibi görünüyorum?" Masadan zıpladım ve bileğimi kırmadan yere indim. Aksi takdirde burada tıkılıp kalırdım. Mekândan çıktım. Arkamdan yükselen sesler arasında en güçlüsü Lola'ya aitti ama ben arkama bakmadan yoluma devam ettim.

Kulüpten ayrıldım ve bir taksi çağırdım. Otele giden yol asırlar sürmüş gibi geliyordu, dakikalar geçiyor, Jonah'la iletişimsiz geçen süre artıyordu. Dokuz gündür tek kelime etmedi, hatta mesaj bile atmadı. Sesi kapalı telefonum Lola'dan, Jimmy'den ve sonra her ikisinden gelen mesajlarla aydınlandı. Hepsini görmezden geldim.

Süitime geldiğimde kapıyı kapatıp kilitledikten sonra yatağa oturdum. Kalbim küt küt atıyordu. Elimde telefon, komodinin üzerindeki mor cam şişeye baktım. Şimdi içinde en sevdiğim parfümden birkaç damla vardı.

Jonah'ın numarasını bulduğumda derin bir nefes aldım ama parmağım arama tuşunun üzerinde kaldı. Cuma günü, saat gecenin ikisiydi.

Hâlâ işte olabilir. Konuşamıyor olabilir. Aramak yerine mesaj atabilirim.

Ya şimdi daha iyiye? Belki de hayatına devam etmiş, programına geri dönmüş, odaklanmış ve dikkatini dağıtacak biri -ben- olmadan yoluna devam etmişti.

Belki de onunla bir daha iletişime geçmememin daha iyi olacağı konusunda söylediklerinde ciddiymi?

Bakışlarım parfüm şişesine döndü. Küçük bir cam damlasıydı fakat son dokuz gündür güç ve irade tılsımım olmuştu. Jonah'a gruptan ayrıldığımı söylemek zorundaydım ama ona bir çıkış yolu sunacaktım: bir mesajı görmezden gelmek kolaydı ve eğer görmezden gelirse başka mesaj göndermeyecektim.

Gruptan ayrıldım. Umarım iyisindir. <3 Kacey

Kalp emojisini tekrar düşünmeden göndere bastım. Mesaj durumunun “teslim edildi” ve ardından “okundu” olarak görünmesini izledim. Yanıt yazılırken gözükken küçük yuvarlak noktalar gözükmedi.

Sesim titreyerek, “Tamam. Sorun değil,” dedim. Birkaç saniye sonra Jonah'ın beni aradığını görünce şaşkınlıkla bir çığlık attım.

Gözlerimden garip ve ani yaşlar gelirken, “Merhaba,” dedim.

“İyi misin?” Derin sesi endişe ve -bundan emindim- mutluluk doluydu.

“Ben. Gerçekten iyiyim. Yaptım. Gruptan ayrıldım. Şu an. Bu gece. Jimmy beni Pony Club'daki adama pazarlamaya çalıştı...”

“Ne yaptı?”

“Ama yüzüne bir içki fırlattım. Gerçekten. Bu harika hissettirdi.”

“Aferin sana,” dese de sesindeki öfkeyi hissetmiştim.

“Yani şimdi hayatım mahvolmuş olabilir ya da kıl payı kurtulmuş olabilirim. Henüz bilmiyorum ama doğru olanın bu olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Ve sen olmasaydın bunu yapacak gücü kendimde bulamazdım.”

“Hayır,” dedi. “Bulurdun. İçinde öyle bir güç olduğunu biliyordum.”

İçimden ağlamaklı bir kahkaha koptu. “Bulamazdım.”

Jonah sessizce, “Senin adına gerçekten çok mutluyum, Kacey,” dedi. Onu, limuzinin dışında benimle konuşmak için sırtını dünyaya dönmüş bir

şekilde müşteri beklerken hayal edebiliyordum. Gülümsüyordu.

“Ben de,” dedim. “Ama şimdi evsiz, sadece sırtında çantası olan bir kadıyım.” Gözlerim tekrar yaşlarla dolarken derin bir nefes aldım. Güçl  kle kontrol altına almaya çalıştığım bir duygu gelgitini bastırdım. “Ev tutmayla ilgili t  yoların var mı?”

Jonah bir s  re hiçbir şey s  ylemedi. Konuşmaya başladığında sesi kalın ve sertti. “Las Vegas’ın yılın bu zamanında g  zel olduğunu duydum.”

Elim kalbime gitti, cevap verebilmem için bir saniyeye ihtiyacım vardı. “Bunu s  yleyeceğini umuyordum.”

“Soracağını umuyordum.”

“H  l   Audrey’nin yaptığı gibi seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum.”

“Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın,” dedi. “Audrey gibi *değilsin*.”

S  zlerindeki yoğunluk beni tam kalbimden vurdu. İ imi bir   rperti kapladı. Bana olan inancından g    alarak g  zyaşlarımı sildim.

“Zaten başarısız olmak diye bir şey yok,” dedi Jonah. “Sen benim arkadaşım olacaksın, ben de senin olacağım ve bunu her g  n s  rd  receğiz. Tamam mı?”

Telefona doğru başımı salladım. “Her geçen g  n. Anbean. Tamam,” dedim ve derin bir nefes aldım. “Bunu yapabilirim.”

“Ben de,” dedi. “M  şterim geliyor. Kapatmak zorundayım...”

Sanki omuzlarımdan ağır bir y  k kalkmış gibi hissettim ve grubu bırakma konusundaki ş  phelerim k  le d  n  şt  .

“Yakında g  r  ş  r  z, Jonah. İ i geceler.”

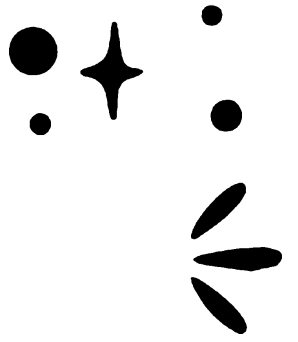
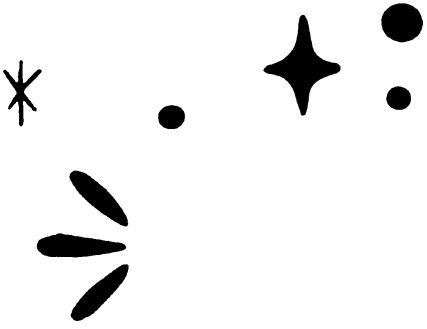
“İ i geceler, Kacey.”

part 2

Günleri değil, anları hatırlarız.
—Cesare Pavese

Bölüm 21

Kacey

Evdeydim. 212 Bankalar Sokağı, 2C Apartmanı, Las Vegas, Nevada.

Oturma odamın penceresinden Flamingo Bulvarı'nın manzarasını gördüm. Birkaç blok ötede Strip vardı. Harrah'ın muazzam tabelasının kırmızısını görebiliyordum. Bir yatak odam, bir banyom, küçük bir mutfakım ve bir balkonum vardı. Hepsi benimdi.

Ayrıca Jonah'ın evinden üç blok ötedeydi.

Dört gün önce, Rapid Confession turnesinden iki valiz kıyafet, akustik gitarım ve otuz bin dolarlık bir tazminatla ayrılmıştım.

Jimmy, çok kızgın olan Jeannie'nin yardımıyla sözleşmemi feshetmişti. Gurubumuzun bir yöneticisinin gitar çalabilen bir yeğeni vardı ve daha "bıraktım" sözü ağızından çıkmadan ona bir uçak bileti ayarlamışlardı. Bana verilecek ücret otuz bin dolar olarak hesaplanmıştı. Aldığım avanslar düşünülünce kalan miktardı. Pony Club'a verilen hasarın maliyeti ve şimdiye kadarki turne satışlarından öngörülen telif ücretleri de dahildi bu tutara.

Jimmy, elime bir şey geçtiği için şanslı olduğumu söyledi. Ama içimden bir his, sözleşmeyi iptal edip etmememin önemli olmadığını, soyulduğumu söylüyordu. Lola da bunu doğrulamıştı. Ben yeni evimde takılıp son mobilya parçam olan kanepenin gelmesini beklerken telefonum çaldı.

Vancouver'dan arayan Lola, "Fena dolandırıldın," dedi. "Otuz bin mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Jimmy, bu turdan sonra her birimizin en az birer milyon alacağını söylüyor. *Her birimiz*," dedikten sonra sigarasından bir nefes aldığını duydum. "Bilmiyorum. Kace..."

"Her birimiz bir milyon" sözünü duyunca karnımda bir sancı hissettim. Ne de olsa ben de bir insandım. Ama ağırlıklı olarak mutlu hissettim. "Her şey yolunda, Lola. Yeni bir ev aldım ve yeni bir işe başladım."

"Söylemiştin. Caesar's Palace'da kokteyl mi dağıtıyorsun? Gerçekten bütün gece bedava içkilerin etrafında olmanın gruptan daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

“Evet, öyle düşünüyorum. İçki var diye içmiyordum,” dedim. “Rol yapmayı kolaylaştırdığı için içiyordum.”

“Ne rolü?”

Omuz silktim ve parmaklarımı ucuz fayansın üzerinde gezdirdim. Mutfak tezgâhımdaki fayans ucuzdu ama benimdi. “Yapmak istediğim şeyi yapıyormuş gibi yapmak. Böyle kendi başıma olmak daha iyi.”

Lola içini çekti. “Gruba katılman için kimse kafana silah dayamadı.”

“Lola,” dedim kararlı bir şekilde. “Seni seviyorum. Sen benim en iyi dostumsun. Kıçımı kurtardın ve bunun karşılığını asla ödeyemeyeceğim. Olduğum gibi devam etseydim ya ölürdüm ya da çok kötü bir yerde olurum. Bunu biliyorsun.”

Bir iç çekiş daha duydum fakat bu daha yumuşaktı. “Evet, biliyorum. Peki, seni özlemenin berbat bir şey olması ne olacak?”

Gülümsedim. “Ben de seni özledim. Yeni yavru kuş nasıl?”

“İyi. Jeannie ondan nefret etmiyor. Henüz.”

“Ona zaman ver.”

“Yeni evin nasıl? Büyük servetinle aşırıya kaçmadın, değil mi? Otuz bin çok gibi geliyor ama çabuk biter. Özellikle de bir kokteyl garsonunun masıyla.”

“Kesinlikle. İkinci el bir araba almak ve yeni evimi döşemek zorundayım. Geçen ay burada bir IKEA mağazası açıldı. Dairem onların küçük bir reklamı gibi.”

Şu anda Jonah’ın evine giden veya muhtemelen çoktan ona teslim edilmiş birinci sınıf bir yatağa beş bin dolar harcadığımı ona söylemeye cesaretim yoktu. Başı veya ayağı kaldıracak şekilde ayarlanabiliyordu, böylece kişi istediği pozisyonda uyuyabiliyordu. Jonah’ın göğsünü yüksekte tutmak için o lanet olası yatar koltukta bir gece daha geçirmesi fikrine dayanamıyordum ve kendi başına asla böyle bir yatak almayacağını biliyordum.

“Peki, sonra ne olacak?” diye sordu Lola. “Yine şarkı mı yazacaksın? Bir YouTube yıldızı mı olacaksın? Şaka yapmıyorum. Gerçekten yeteneklisin, tatlım. Bu, büyük bir şeyin başlangıcı olabilir.”

Pencere pervazındaki parfüm şişesine bakarak, “Teşekkürler, Lo,” dedim. Gülümsedim. “Ağırdan alacağım. Bakalım neler olacak, göreceğiz.”

Bir sessizlik oldu. “Arkadaşın nasıl? Şu kalp rahatsızlığı olan adam.”

“O iyi. O ve kardeşi mobilyaları monte etmeme yardım etmek için fırsat buldukça yanıma geliyorlar.”

Bunu söyleyince gülümsemem büyüdü. Jonah bana yardım etmek için atölye ve limuzin işinin arasındaki boş zamanı kullanıyordu, yanında da kardeşini getiriyordu.

Lola'nın sözleri gülümsememi yok etti. "Arkadaşın Jonah... Mobilya gibi ağır şeyleri kaldırabilir mi?"

Tanrım, herkes doktor olmuş.

"Elbette," dedim. "Tamamen iyi durumda."

"Tamamen iyi durumda mı? Geçen hafta bana öleceğini söylemiştin."

Dişlerimi sıktım. Ölüyor olduğu gerçeği sesli söylenmediği takdirde yokmuş gibi davranabiliyordum. Ama başka birinin bunu söylemiş olması içimdeki duyguların kabarmasına neden oldu.

"Bunu söylediğimde kötü bir durumdaydım," dedim. "Yanlış kelime seçimi."

"Kacey..."

"O iyi. O güçlü..."

"Lanet olsun..."

"Ciddiyim, Lola. Gitmek zorundayım."

"Nereye?" diye sordu Lola. "Kafanı kuma gömmeye mi? Bu, ödeyemediğin bir faturayı çöpe atıp hiç almamış gibi davranmaya benzemez. Sonra bir bakmışsın, ışıkları kapatmışlar ve karanlıkta kalmışsın. Yaptığının bu olduğunu biliyorum, Kacey. Her şeyi bir kenara atıp her şey yolundaymış gibi davranıyorsun. Ta ki öyle olmadığı suratına çarpana dek."

"Öyle değil," diye fısıldadım.

"Değil mi? Öyle görünüyor."

"O iyi. O gerçekten iyi."

Düşüncelerim, Jonah'ın on gün önce beni havaalanından aldığı zamana gitti. Üzerinde adımın yazılı olduğu büyük bir tabelayı tutuyordu ve son kez benim limuzin şoförüm olacağı konusunda şaka yapmıştı. Kollarımı dolayıp ona sımsıkı sarıldığımda kalbinin güçlü ve istikrarlı bir şekilde atışığını göğsümde hissettim...

"Yani iyileşti mi?"

"Sus, Lola. O şu anda iyi. Belkiler ve eğerler üzerinde durarak birbirimizle geçireceğimiz zamanı boşa harcamayacağım. Mutluluğumu mahvetmeye çalışman hiç hoş değil."

"Hiçbir şeyi mahvetmeye çalışmıyorum, Kacey. Seni korumaya çalışıyorum."

"Pekâlâ, senin korumana ihtiyacım kalmadı. Ne yaptığımı biliyorum."

"Biliyor musun? Çünkü kendini boktan bir durumdan çıkarıp başka bir boktan durumun tam ortasına atmış gibisin." Duraksadı. "İkiniz... Birlikte misiniz? Lütfen hasta olan bir adamla birlikte olacak kadar deli olmadığını söyle."

"Biz sadece arkadaşız. İyi arkadaşlar. Uzun süredir sahip olduğum en

iyi şeylerden biri. Bana kendim olabileceğimi hissettiriyor.” Sesim hırçın çıkıyordu ama ânı ânına yaşamak için bir plan yapmıştım. Dört ay sonrasına bakmaya hazır değildim. Henüz değildim.

Belki de hiç hazır olmam gerekmez. Belki ilaçlar işe yarar...

Lola beni düşüncelerimden çekerek, “Pekâlâ, senin adına sevindim Kacey,” dedi. “Ayrıca senin için en iyisini istiyorum. Ama kaybolmanı istemiyorum.”

“Kaybolmak mı?”

“Işıklar sonunda söndüğünde.”

Söyleyecek bir şey, bir karşılık bulmaya çalışarak dudağımı ısırđım. Kapı çaldı. “Gitmem gerek Lola. IKEA’đan geldiler.”

“Tamam, tatlım. Kendine dikkat et.”

“Seni seviyorum. Hoşça kal.” Telefonu kapatıp tezgâhın üzerine koydum. Sonra sessize alıp ekranını ters çevirdim.

Ön kapıyı IKEA çalışanlarına değil, Jonah’a açtım. Sanki onu iki gün önce görmemişim gibi yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi ve yanaklarıma kan hücum etti.

Tanrım, kendine gel.

Sade bir kot pantolon ve koyu yeşil bir tişört içinde çok yakışıklı görünüyordu. Elleri kot pantolonunun ön ceplerinde, yüzünde şaşkın bir ifadeyle durdu.

Kafam karışmış numarası yaparak, “Sen benim kanepem değilsin,” dedim.

Topuklarının üzerinde sallanarak, “En son baktığımda değildim. Ama büyük ev eşyalarından bahsetmişken dün ilginç bir teslimat aldım,” dedi.

“Öyle mi?”

“Evet. Kapımın önünde bulduğum çok pahalı, ayarlanabilir, son teknoloji, uzaktan kumandalı, devasa yatak hakkında hiçbir şey bilmiyorsundur. Değil mi?”

Endişelenmişim gibi yaptım. “*Kapının önünde* mi buldun? Aman Tanrım, umarım önünde değildir. Yatak kulağa *harika* geliyor. Onu kurmak için insanların geleceğini düşünmüştüm.”

“Ah, geldiler. Hayır, cevabını kabul etmemek için ‘emir almış’ teknisyenlerden oluşan bir ekip.” İcini çekip başını salladı, yüz ifadesi ciddileşti. “Kace bu çok fazla. Çok pahalı. Bunu yapmana gerek yoktu.”

“Gerek vardı. Kafamı toplamam için bana bir yer vermeseydin gruptan ayrılamazdım. Yatak, bir teşekkür hediyesi.” Bir elimi belime koyup, “Bütün öğleden sonra kapıda mı duracaksın? Tüm o korkunç sıcaklığın içeri girmesine neden oluyorsun,” dedim.

Jonah bana bir süre baktı, gözleri kısılmıştı.

Ben de ona baktım. "Ne?"

"Seninle tartışmanın bir yararı olup olmayacağını düşünüyorum."

"Olmayacak," dedim. "İçeri gelecek misin yoksa dışarda mı kalacaksın? Tam bir kedi gibisin."

Küçük bir kahkaha atıp başını sallarken rahatlamış görünüyordu. Yanındaki yerden bir şey almak için eğildi. "Evet, bu senin evine taşınma hediyen. Sen bana kocaman yatak gönderene kadar bunun iyi bir hediye olduğunu düşünüyordum." Tek kaşını kaldırdı. "Sana bir avize yapmalıydım."

Elindeki güzel lambaya bakmakla fazla meşgul olduğum için alayını duymazdan geldim. Aslında, kare şeklindeki antika kehribar viski şişelerinden yapılmış iki lambaydı. Her birinin alt kısmı kesilmişti ve iç kısımdaki boyuna dikdörtgen Edison ampulleri takılmıştı. İpler deliklerden çıkıyor ve iki lambayı bir çift olarak birbirine bağlayan dövme demir bir zincirin küçük halkaları arasından geçiyordu.

Önce lambalara sonra ona bakarak, "Aman Tanrım," dedim. "Çok güzeller. Bunları sen mi yaptın? Ne saçmalıyorum? Tabii ki sen yaptın."

"Onları test etmek ister misin?"

Etrafıma bakınarak dudağımı ısırdım. "Onları nereye asacağımı... Ah, balkon."

Sokağa bakan küçük balkonuma açılan sürgülü cam kapıya gittik. "Burada bir oturma alanı yapmayı planlıyorum. Saksı bitkileri, sabahları kahve içmek için küçük bir sandalye ve masa."

Jonah bana bir bakış attı. "Sen? Bu sıcakta?"

"Alışmam lazım. Kimse hava hakkında şikâyet edip duran birinden hoşlanmaz."

"Haklısın," diyerek mırıldandı.

Onu balkon kapısına doğru hafifçe ittim. "Dışarı çık. Lambaları tak."

Viski şişesi lambalarını, biri diğerinden biraz daha alçak olan iki bitki kancasına astı ve onları üstü kapalı, açık bir prize taktı. İçeriden aydınlatılan kehribar rengi cam, sanki hâlâ viskiyle doluymuş gibi parlıyordu.

"Harikalar," dedim. "Onları gece görmek için sabırsızlanıyorum." Yanımda dururken ona baktım. "Artık elimde iki orijinal Jonah Fletcher var. Caesar'da çalışmak zorunda kalmayacağım. EBay, bekle beni."

Gözlerini devirdi. "Ben olsam ikinci haftadan istifamı vermezdim."

"Zaten onlardan asla ayrılmam. Ama bence dünyanın senin ne kadar yetenekli olduğunu öğrenmesi an meselesi."

Bana baktı. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Aramızdaki hava yoğunlaştı ve kahverengi gözleri yumuşadı. Gözleri benimkileri böyle sardığında derinlerime, kendimi nadiren incelediğim ama incelesem güzel bir şarkının gizlendiği bir yere bakıyormuş gibi hissettim.

Saniyeler geçti. Başka tarafa bakmam gerekiyordu ama bir araba kırmızı ışıktan gıcırdayarak geçene kadar ne ben ne de o bakışlarımızı kaçırdık.

Başımı yanan lambalara doğru sallayarak, “Viski şişeleri,” dedim. “Kötü alışkanlıklarımı başka bir amaçla mı kullanıyorsun?”

Gülümsedi. “Hayır, sadece dostça bir hatırlatma.”

“Neyi?”

“Her şeyde bir güzellik bulabileceğini, seni en çok korkutan şeylerde bile.”

Göğsümde bir sıcaklık yayıldı. Derin bir laf ettiği için neredeyse onunla dalga geçecektim ama Lola ile yaptığım telefon görüşmesi aklıma geldi. Beni aslında en çok korkutan şeyi nasıl dile getirdiğini hatırladım: Karanlıkta kaybolmak.

Gözlerimi yeni lambalarım, sonra onları yapan adama çevirdim. *Lola yanılıyor. Bir şekilde, benim için yaptığı lambalar açık kalacak ve ben asla karanlıkta kaybolmayacağım.*

Bölüm 22

Jonah

Kacey'in son teslimatı ulaştıktan sonra kanepeyi monte etmek akşamımızın büyük bir kısmını aldı. Boş kutular ile kullanım talimatları çöpe atıldığında dairesi oturmaya hazırды.

Bitmiş kanepeyi inceleyerek, "Pekâlâ," dedi. "Kesinlikle IKEA mağazasındaki odalar gibi. Bedava reklam için bana para ödemeliler."

Theo gülümsedi. Son on gün içinde Kacey'e -biraz- ısınmıştı. Onunla konuştuğunda gözleri otomatik olarak yuvarlanmıyordu ve aslında birkaç alaycı sözüne katılıyordu.

Evden ayrılmaya hazırlanırken Kacey, kollarını boynuna doladı. "Teşekkürler, Teddy," dedi ve yanağını öptü. "Sana böyle dememin bir sakıncası yok, değil mi?"

Kesinlikle *vardı*. Kendimi, Theo'nun Teddy olarak çağrılmasına karşı sert bir tepki göstermesine hazırlamıştım ama o sadece beni kamyonunda bekleyeceği gibi bir şeyler mırıldanıp sıvıştı.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde gitmesini izledim. Sonra tekrar Kacey'e baktım. "Ona Teddy denilmesinden *nefret* ediyor. Kimse ona Teddy demez."

Sırıtarak omuz silkti. "Benim ona öyle demem umurunda değil gibiydi. Üstelik bu isim ona yakışıyor. Sevimli bir yanı var."

"Evet, var," dedim. Aramızda kısa bir sessizlik oluştu. Geri döndüğünden beri bu sık sık oluyordu. Aramızdaki şakalar ve sataşmalar azalmıştı.

Kacey ve ben sadece birbirimizin bölgesinde bir şeylerin olmasını bekliyorduk. Her şeyi değiştirebilecek bir kelime ya da bir dokunuş...

Ama bu olamaz. Onu kendi yolculuğumda yanımda götüremem çünkü eninde sonunda gitmem gereken noktaya ulaşacağız. Benim gitmem gerekecek ve o ise beni takip edemez.

"Tamam," dedim. "Theo nöbet geçirmeden gideyim."

Kacey kollarını boynuma doladı ve tıpkı Theo'yu öptüğü gibi yanağıma bir öpücük kondurdu. Vücudunu kendi bedenimde hissettim ve nefesim

kesildi. Kollarım gergin ve dikkatliydi. Sanki onu kırabilirmişim gibi geliyordu.

Ya da beni.

Ellerini omuzlarımdan aşağı kaydırarak, "Bu gece ve diğer tüm geceler bana yardım ettiğin için teşekkürler," dedi.

"Rica ederim," dedim. "İyi geceler, Kace."

"Sana da. Ah, bu hafta bir ara atölyeye uğramayı düşünüyordum. Size biraz öğle yemeği getireyim mi?"

"Tekrar mı? Bu, iki hafta içinde beşinci kez olacak. Bizi beslemek zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedi. "Ama yapmak istiyorum. Bana bırak, Fletcher. Seninle ilgileneceğim."

Bu çok fazla. Hayır de. Rutine sadık...

Hiç şansım yoktu. Kacey artık buradaydı ve rutinimin bir parçasıydı. Onu özlediğim ve hayatımda istediğim için Vegas'a geri dönmesini söylemişim ama onu güvenli bir mesafede tutmanın ne kadar zor olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir ziyafette açlıktan ölmek üzere olan bir adamdım, her gün önümde duran şey için acıkiyordum.

"Harika o zaman," dedim ve aptalca bir şey yapmadan önce oradan uzaklaştım.

Theo rölantide çalışan kamyonunun direksiyonuna oturmuştu. Kaşlarını çatmak ya da onu bekletmekle yakınmak yerine sadece içeri girmemi izledi. Sanki bir şey arıyormuş gibi yüzümü inceledi.

"Şimdi ne var?"

Theo önüne dönerek, "Hiçbir şey," dedi.

Vegas'ın çoğunlukla boş olan ara sokaklarından, her iki tarafta da apartman kompleksleri ve küçük evlerin olduğu yerlerden geçtik. Strip görünmüyordu ama çatıların üzerindeki ışıltısını görebiliyordum.

Kırmızı ışıktaki durunca, "Senden hoşlanıyor," dedi.

Kardeşıme baktım, ağzım kurumuştur. "Öyle mi diyorsun?"

"Belli değil mi?"

"Beni aydınlat."

Omuz silkti. "Sana bakış şekli."

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. Bir ergen gibi değil, son derece sakın bir adam gibi görünmek için elimden geleni yaptım.

“Bana nasıl bakıyor ki?”

Theo bana yandan baktı. “Sanki kendini tutamıyor gibi. Sen de bir o kadar kötüsün. Kanepeyi kurabildiğimize şaşırdım.”

Önüme baktım. Bu haber üzerine düşüncelerim coşmuştu. Tabii ki ne zaman odaya girse gözlerim Kacey’e takılıyordu. Elimde değildi. Kacey ısıltı ısıldı. Ama onun da bana aynı şeyi yaptığını duymak...

İçime beni gerçekten genç hissettiren bir heyecanı yayıldı. Bastırmaya çalıştığım umudun yumuşak parıltısı.

“Beni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyor,” dedim yavaşça. “Audrey gibi.”

Theo, “Yani bu konu hakkında mı konuştunuz?” diye sordu. “Beraber olmak hakkında mı? Bu yüzden mi buraya taşındı?”

“Hayır, biz sadece arkadaşız. Olabileceğimiz tek şey bu.” Yanağımda Kacey’in beni öptüğü yeri ovuşturdum. “Bu zaten yeterince zor.”

Theo, “Ama ona karşı hislerin var,” dedi. Bu bir soru değildi ve sesi tuhaf bir şekilde sakindi.

“Ben... Olabilir. Bilmiyorum,” dedim. “Bazen ona buraya geri gelmesini söylememeliydim diye düşünüyorum.”

Theo aynı sakin tonla, “Ama söyledin,” dedi. “Çünkü ona karşı hislerin var.”

Başka bir öğüt beklerken bunu Theo ile konuşabilmemin şaşkınlığı altında iç çektim. Endişeleriyle duvar örmek yerine bu konuyu kardeşimle konuşmak iyi hissettirdi.

Sanki kendini tutamıyor gibi sana bakıyor...

Apartmanıma gelmiştik. Theo kamyonu park etti ve yüzünü bana döndü. “Ne yapmak istiyorsun?”

“Ne yapabilirim? Zamanım yok ve o bunu biliyor. Ona son biyopsiden bahsettim.”

Theo ellini sallayarak, “Al işte,” dedi. “Ona söyledin.”

“Evet, ne olmuş?”

“Ve o hâlâ burada.”

Bölüm 23

Jonah

Cuma gecesi. Yatakta uzanmış kitap okuyordum. Ya da okumaya çalışıyordum. Dikkatim dağılıp duruyordu. Gecenin üçü, Vegas gibi bir şehirde bile gecenin en sakin ve sessiz zamanıydı. Sessizlik kafamda ve kalbimde uğuldayan düşünceleri güçlendiriyordu. Düşüncelerim odayı doldurup onaylanmayı talep ederken zihnim bir cevap almak için yalvarıyordu.

Kacey...

İçimden, “Kes şunu,” dedim.

Acaba şimdi ne yapıyor?

Bir saat önce vardiyası bitmiş olmalıydı. *Gecikmemişse kırk dakika önce eve varmıştır.*

“Uyuyordur,” dedim. “Ki senin de yapman gereken bu.”

Kitabı bir kenara fırlattım, lambayı söndürdüm ve yatağıma yerleştim.

Bana bir yatak aldı.

“Bunun farkındayım,” dedim.

Yatak, koltuktan çok daha rahattı ama yine de uyuyamadım. Sağ tarafa döndüm. Sol taraf karlı bir tundra gibi kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Soğuk ve çıplak.

Onu özledim.

“Kes sesini, Fletcher. Uyu.”

Bunun boşuna olduğunu bildiğim halde gözlerimi kapattım. Sonra komodinin üzerindeki cep telefonum bir mesaj sesiyle çaldı.

“Kahretsin, Theo.”

Mesajı gönderen, Theo değildi. Doğrudum, kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Kacey.

Uyanık mısın?

Cevap vermeden önce tam on saniye beklemeyi başardım. *Daima. Ne oldu?*

Babamı aradım.

Bunun onun için ne anlama geldiğini bildiğim için, “Kahretsin,” diye fısıldadım. Daha fazlasını söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledim. Mesaj yazdığını gösteren yanıp sönen küçük noktalar gözüküyordu. Tereddüt ettim, zihnimde binlerce cevap hazır. Güvenli bir mesafeden onu rahatlatabilecek cevaplar. *Nasıl gitti? İyi misin? Anlatmak ister misin?*

Bir mesaj yazdım. *Sana uğrayabilirim.*

Noktalar yine gözüküyordu. Ne bir soru ne de bir açıklama vardı. Hayır diyeceği bile muğlak.

Ekranda önce yuvarlanan noktalar belirdi. Ardından cevabı.

Olur.

Kacey’in dairesi yürüme mesafesinde olsa da arabayla üç dakika içerisinde oraya vardım. Kapısının önünde tereddüt ettim.

Ne yapıyorsun?

“Sadece bir arkadaş.” Boğucu gece havası “arkadaş” kelimesini çiğnedi ve bana geri tükürdü. “Ev ziyareti yapan bir arkadaş.”

Kapıyı tıkladığım gibi boğuk bir ses, “İçeri gir,” dedi.

Kacey’in bitkilerle dolu dairesi, parfümü ve sevdiği aromalı mumların kokusuyla sarmalanmıştı. Hem merdivenlerden çıkmak nefesimi kestiği için hem de içimi onun kokusuyla doldurmak için derin bir nefes aldım.

Kanepede kıvrılmış oturuyordu, bacaklarını altına sıkıştırmıştı. Önündeki sehpa buruşuk peçetelerle doluydu. Sadece kanepenin yanındaki lamba yanıyor, kambur omuzlarının üzerinden sarı bir ışık halinde parlıyordu. Karşı koltuğa oturduğumda bakışları bana kaydı. Kızarmış gözleriyle ve ağlamaktan şişmiş yüzüyle bile inanılmaz derecede güzel görünüyordu.

“Bir şey ister misin?” diye sordu. “İçecek bir şey mi yoksa...”

“Böyle iyiyim.”

Boğazımı temizledim, ne olduğunu öğrenmek için gergin bir şekilde ona bakıyordum. Hem bacaklarının pürüzsüz teni hem de kanepenin bir köşesine kıvrılmış hali, içimde ilkel ve erkeksi bir dürtü uyandırdı. Onu korumak istedim. Ona sarılmak ve onu inciten her şeyden korumak. Vücudumu onunla dünya arasına koymak. Bunu yaparken bacaklarını kendime dolamak ve onun içine kaymak...

“Üzgünüm, çok geç oldu,” dedi.

“Uyanıktım zaten,” diyerek öne doğru eğildim. “Ne olduğunu anlat.”

“Sen... Boş ver.”

“Ne oldu? Senin için ne yapabilirim?” *Senin için her şeyi yapabilirim.*

Gözleri benimkilerle buluştu. Konuşurken sesi incecik çıkmıştı. “Yanıma oturabilir misin? Söz veriyorum, sevişmeye falan çalışmayacağım.”

“Elbette,” dedim. Aramızda birkaç santim bırakarak sandalyeden kanepeye geçtim ama o hemen yanıma gelip mesafeyi kapattı. Otomatik olarak kolum omuzlarına dolandı.

Çünkü bir arkadaş üzgün olduğunda arkadaşlar böyle yapar.

Tek farkı, benim arkadaşım harika kokuyordu. Ayrıca arkadaşımın teninin benimkine değdiğinin ve göğüslerinin yumuşak yuvarlaklığını göğsümde hissettiğimin oldukça farkındaydım. Ağlamasını bekliyordum. Bir ağlama krizini memnuniyetle karşılardım; nazik ve destekleyici bir arkadaş olduğum yönündeki ısrarımı desteklemeye faydası olurdu. Yanıma sokuldu ve kolunu belime doladı. Konuştuğunda sesi ağlamaklı ama sakindi.

“Babamı aramayı planlamamıştım,” dedi. “Bugün onu düşünmemiştim bile. Yanlışlıkla vardiyamı başka bir kızla değiştirmişler, ben de işten erken çıktım. Sekiz civarı. Eve gelip televizyonu açtım. Bir süre kanal değiştirdim sonra *Gelinliğe Evet De* programını izlemeye karar verdim.” Bana bakmak için başını kaldırdı. “Bu programı hiç izledin mi?”

“Hiç duymamıştım,” dedim.

“Farklı gelin adaylarını gelinlik alışverişine çıkarken takip ettikleri aptalca, saçma, muhteşem bir realite şov. Seçmelerine yardım etmesi için en iyi arkadaşlarını da getiriyorlar. Ya da bir grup cadaloz arkadaş. Ya da otoriter annelerini. Ama bu akşamki bölümde...” Kacey burnunu çekti. “Bir gelin bazı arkadaşlarını getirmişti, bir de... babasını.”

Soluklandı. Nefesinin çırpınan ritmesini göğsümde hissettim. Ona daha sıkı sarıldım.

“Yani gelin adayı gelinlik deniyordu. Denediği bütün gelinlikler güzeldi ama ona uygun değildi. Sonunda hayalindeki gelinliği denedi. Onunla gelenlerin hepsi, denediği gelinliğin tam hayalindeki gibi olduğunu bildikleri için ağlamaya başladı. Gelin adayı ağladı, babası ağladı ve sonra da ben ağladım. Onun sahip olduğu şeyi çok istiyordum.”

“Gelinliği mi?”

Kacey bana bir dirsek attı. “Ukala. Aslında gelinlik berbattı. Denizkızı tarzındaydı. Gelin adayı bandajla sarılmış gibi görünüyordu. Mesele şu ki onun babasıyla sahip olduğu şeyi ben de istiyordum.”

Soluk bedeni, bedenime daha çok yaslanmıştı. “Devam et,” dedim.

“Babası... Denizciymiş. Şimdi emekliymiş ve aşırı sert gözükiyordu. Ama konu kızı olunca aşırı yumuşaktı. Duygularını gizlemedi bile. Kame-rayaya kızının her zaman onun küçük kızı olacağını söyledi. Onu ne kadar çok sevdiğini ve onunla gurur duyduğunu söyledi.” Kacey’in sesi önce çatal-laştı sonra kesildi. “Bu kızın babasıyla benim asla sahip olamayacağım çok güzel bir ilişkisi var. Bu canımı çok acıttı. Acıtmasından nefret ediyorum.

Umursamamak istiyorum ama umursamadan duramıyorum. Yapamıyorum. O benim babam. Onu seviyorum. Onun da aynı şeyi hissetmesi gerekmiyor mu?"

"Gerekıyor," diye cevapladım. Onu tutmaya devam ederek masanın üzerindeki peçete kutusuna uzandım ve bir tanesini çıkarıp Kacey'e uzattım.

Gözlerini silerek, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bu yüzden mi onu aradın?"

"Aptal gibi. *O kızın ve babasının sahip olduklarına sahip olmayabilirim ama bir yerden başlayabilirim*, diye düşündüm. *Deneyebilirim*. Fazla düşünmeme izin vermedim, sadece telefonu alıp onu aradım. Annem değil, o açtı. *Bu bir işaret*, diye içimden geçirdim."

Başka bir peçete aldı. "Evet, bu bir işaretti. Lanet olası bir aptal olduğumun işareti."

"Sen aptal değilsin," dedim. "Ne söyledi?"

"Her zamanki gibi sessizdi. Gergindim, bu yüzden bir aptal gibi gevezelik etmeye başladım. Ona başarılı bir rock grubundan ayrıldığımı; milyonlarca doları, şöhreti ve serveti çöpe attığımı söyledim. Böylece benim için daha sağlıklı olduğumu bildiğim için Caesar's'ta kokteyl dağıttığımı söyledim. Böyle olması benim için daha iyiydi. Kendi başıma yaşadığımı, kendi kiramı ödediğimi ve şarkı yazdığımı söyledim. Şarkılarım henüz defterimin dışına çıkmamış olsa da mutlu olduğumu söyledim." Burnunu çekti ve yüzünü göğsüme yaklaştırdı.

Saçlarını okşadım. "Ne söyledi?"

"Tamam, o zaman," dedi.

Daha fazlasını bekledim ama Kacey bir şey söylemedi.

"Öyle dedikten sonra ne dedi?" diye sordum

"Sadece bunu söyledi. *Tamam, o zaman*. Sonra da telefonu kapattı. Telefonu... Yüzüme kapattı."

Göğsüme yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağlarken gözyaşları gömleğimi ıslatmaya başladı. Ağzım yarı açık ve işe yaramaz bir halde kalakalmıştı. Diğer kolumu da ona dolayıp ona sıkıca sarıldım. "Üzgünüm," dedim. "Çok üzgünüm."

Göğsümdeki yerinden başını çıkardı ve top haline gelmiş peçete yığınlarını odanın diğer ucuna fırlattı. "Böyle hissetmekten bıktım. Kendi babamın hayatında bana ihtiyaç duymasını istediğim için kendimi çok zavallı hissediyorum." Boş ellerine baktı. "Bana ihtiyacı yok."

"Benim sana ihtiyacım var." Gerçek olan buydu ve bazen gerçekler zapt edilmeyi reddederdi. Genellikle en uygun olmayan zamanda ama aynı zamanda en çok ihtiyaç duyulduğu anda patlak verirdi.

Gözyaşlarının gömleğimi ıslattığı göğsümün üzerine elini koyarak hü-

zünle gülümsedi. “Çok tatlısın. Kimsem yoktu. Sen bana dostluk ve yaşayacak bir yer verdin.”

Tekrar, “Benim sana ihtiyacım var,” dedim.

Gözleri gözlerime kilitlendi. “Var mı?”

Başımı salladım. Tanrım, bana o kadar yakındı ki teninin kokusunu alabiliyordum. Teninin tatlı bir kokusu vardı, karamel gibi. “Arkadaşlar farklı amaçlara hizmet eder, değil mi? Bazı şeyleri sadece belirli insanlara söyleyebilirsin, diğer şeyleri ise başkalarına da söyleyebilirsin.”

Kacey’in bakışlarında tereddüt yoktu. “Bana diğer arkadaşlarına söyleyemeyeceğin bir şey söyle,” dedi yumuşak bir sesle. “Sadece bana söyleyebileceğin bir şey.”

Gözlerinin mavi çukurlarında kaybolmuş, ona söylemek istediğim binlerce şey karşısında dilsiz kalmıştım.

“Korkuyorum,” dedim.

Elini elimin üstüne koyup, “Tamam,” dedi.

“Ama kim korkmaz ki?”

Başka bir şey söylemedi. Gözlerinden bana akan kabullenışı ve güveni hissettim. İçimdekileri ona söyleyebilirdim. O beni dinlerdi ya da bunu kendime saklayabilirdim ve o ne olduğunu anlardı.

“Herkes beni izliyor, sürekli. Sanki... Dikkatlice tartmadan hiçbir şey yapamam veya söyleyemem. Çünkü yaptığım her şey, öyle olmasa bile bir anlam ifade ediyor. Sesimi yükseltmem, kızamıyorum ya da asabileşemiyorum çünkü onlara bu tür bir anı bırakamam. Söyleyecek sınırlı sayıda kelimem kaldı. Onları dikkatle seçmeliyim.”

Başını salladı ve devam etmeme izin verdi. Ben de öyle yaptım, ona söylemek istediğimden daha fazlasını söyledim, başka kimseye söyleyemediklerimi anlattım. Sözcükler benden Kacey’in kucağına döküldü.

“Eylemlerim de. Sürekli izleniyor, inceleniyor, sorgulanıyorum. Atölyede geçen uzun bir günden sonra acaba yorgun muyum? Yoksa daha kötü bir şey mi var? Bana kırılğan biriymişim gibi davranıyorlar. Tüm dünya potansiyel bir tehdit gibi. Birisi yanlış bir şey söyleyip beni üzebilir gibi. Onlara göre asla üzülmemeliyim. Yine de üzülüyorum.”

Kacey başını öne eğdi.

“Bunun benim başıma gelmesinden korkuyorum ya da sinirleniyorum,” dedim. “Biliyor musun? Kendime iyi baktım. Bir aptal gibi egzersiz yaptım, düzgün beslendim, yine de hastalandım. Her iki tarafa bakmama ve cadde nin boş olmasına rağmen bir kamyonun bana çarpması gibi.”

Elimi yumruk yapmamak için sertçe dizime sürttüm. Diğeri Kacey’in-kini sıkıca tutuyordu. Parmaklarını morarttığımdan endişelensem de bırakmadım.

“Yani evet... Korkuyorum,” dedim. “Bu diğer arkadaşlarıma söyleyemeyeceğim bir şey.”

Elimi bıraktı ve kollarıma atlayarak boynuma sarıldı. “Bana söylediğin için teşekkür ederim.”

Dondum kaldım, duyularım onunla dolmuştu. Yanağıma değen saçlarının yumuşaklığı, sıcacık teninin karamel kokusu. Kollarım ona sıkıca dolandı. Kacey çok yumuşaktı. Bana sarılmak *isteyerek* içimde eridi. Ona başka kimseye söyleyemediğimi söyler gibi, hiç kimseye sarılmadığımı gibi sarılmak istedim. Saçlarını okşamak, tatlılığını içine çekmek istedim. Onu öpmek ve asla durmamak...

Başını omzumdan kaldırdı ama kolları hâlâ boynumdaydı. Bana baktı. Dudakları beklentiyle aralanmıştı. Gözleri sıcacık ve yumuşaktı. Sessizce elini kaldırdı ve avucunu göğsüme koydu. Dokunuşu altında kalbim hızla atmaya başladığında dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

“Çok güçlü atıyor,” diye mırıldandı.

Yara izinin üst kısmı yakamın ucundan belli oluyordu. Kacey işaret-parmağını gömleğimin kenarına geçirdi ve onu aşağı çekerek kırmızı olan bölgeyi ortaya çıkardı. Başını eğerek yaramı inceledi, başparmağını parlak çıkıntının üzerinde gezdirdi.

Geri çekilmemek için savaştım... Ya da dokunuşuyla öne doğru eğilmemek için. Panik ve arzu arasında, dörtmala koşan kalbim dışında bütün vücudum donup kalmıştı.

“Sen ilk kadınsın... Yarama dokunan ilk kişisin.”

“Bu doğru değil,” diye mırıldandı ve o çirkin dikişe nazik bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildi. Göğsüme kıvrıldı. Bitkin ve tükenmiş olsa da benimle kanepeler arasında güvenderdi.

Onu yanıma alarak arkama yaslandım. Ona sarıldım, vücudunun benimkinin yanında verdiği hissin tadını çıkardım, parmaklarımın arasından dökülen saçlarının yumuşaklığını hafızama kazıdım. Gözlerimi kapattım, diğer tüm duyularımın kollarımda bir kadın olmasının sıcaklığını ve rahatlığını özümsemesine izin verdim. Bu kadının...

Bütün gece onunla kalmaya karar vermiştim. Ona günaydın öpücüğü vermek ve lanet olası sonuçlarını düşünmemeye karar vermiştim. Ama şafağın ilk ışığı pencereden sızıp saatime yansıdı. Eve gidip bağışıklığı basıklayıcı ilaçlarımı almak için kırk dakikam vardı. Geciktirirsem sonuçları *beni* mahvederdi.

Kanepeden yavaşça kayıp Kacey’in üzerine bir battaniye örttüm ve sessizce oradan ayrıldım.

Bölüm 24

Jonah

Dena ve Oscar, Kacey'in şehre dönmesinden dolayı o kadar mutluydular ki Vegas'a gelmesi şerefine özel bir kutlama yapmakta ısrarcı olmuşlardı. Bir art niyet sezmiştim ama onu her zamanki pazartesi buluşmalarımıza davet etmeleri beni çok etkilemişti.

Telefonda Theo'ya, "Kacey bu gece bizimle geliyor," dedim. "Hoş geldin yemeği. Sally'yi getirmelisin."

"Holly," diye düzeltti Theo.

Holly Daniels, onun bir dargın bir barışık sevgilisiydi. Ya da hayatında sevgiliye en yakın olan şeydi. Yüksek sesli kahkahalarıyla, kısa ve siyah saçlarıyla, minyon bir kadın olan Holly; Theo'nun *dövme stüdyosundaki* müşterilerinden biriydi. Holly'nin sadece küçük bir dövme istediğini ama Theo'yu kazanana kadar geri gelmeye devam ettiğini söyleyerek onunla dalga geçtim. Kollarındaki iki büyük kol dövmesini her gördüğümde kahkahalarımı bastırmak zorunda kalıyordum.

"Yani bu çiftler arası bir şey mi?" diye sordu Theo.

"Hayır..." Elim yakama, Kacey'in öpücüğünü hâlâ hissedebildiğim yarı izimin üstüne gitti. Dudaklarının küçük bir dokunuşu tenime ve zihnime damgasını vurmuştu. Sürekli o âna geri dönüyordum.

"Orada mısın?"

Kendime geldim. "Hayır, bu çiftler arası bir şey değil. Bir arkadaş buluşması. Holly'yi getir, başka birini getir ya da kimseyi getirme. O sana kalmış."

"Nereye gideceğiz?"

"Kacey akşam yemeğine ve bir kumarhaneye gitmek istiyor. MGM Grand'ın iyi olacağını düşündüm..."

"Bir kumarhaneye gidip sigara dumanına maruz kalmazsın. Bunu bilmiyor mu?"

"Biliyor," dedim. "Ama bu benim fikrimdi. Hiç kumarhaneye gitmemiş ve MGM'nin havalandırması mükemmel. Araştırdım."

Anlamsız bir şeyler homurdandı.

"Hadi ama kardeşim. Oscar ve Dena bu aralar keyifsiz. Eğlenceli olacak. Farklı bir şey."

"Farklı," dedi Theo. "Tanrım, sende durum kötü."

Sırıtarak, "İyimser olmaya çalışıyorum," dedim. "Hadi, Teddy."

Duraksadı. "Nerede yemek yiyeceğiz?"

"En sevdiğin, New Orleans Balık Evi," dedim. "Yiyebildiğin kadar baharatlı kerevit yiyebilirsin. Saat sekizde."

Bu teklif onu ikna etti. Ya da belki bütün gece lanet bir anne tavuk gibi bana göz kulak olmak istediği için gelmeyi kabul etti.

Kacey'e onu sekize çeyrek kala alacağımı söyledim. Kapıyı açtığı anda üzerinde büyük boy, omzu açık, pırıltılı bir kumaştan yapılmış bir bluz vardı. Erimiş gümüş gibi teninin üzerinden kayıyor, bir omzunu açıkta bırakıyor ve kısa siyah eteğinin görüldüğü kalçalarına kadar sarkıyordu. Beynimdeki kanı çekip alan şey, dizinin hemen üzerine giydiği siyah çoraplardı.

Saçlarını toplamış ve bir tür toka ya da bantla tutturmuştu; sağ kulağının üzerinde de büyük, ipek, siyah bir gül vardı. Çarpıcı yüz hatları; koyu renk, kedigözü makyajı ve parlak kırmızı dudaklarla tamamlanmıştı. En sevdiği ve onun için yaptığım şişede sakladığı parfümünden bir esinti bulutu içime işledi.

Ona bakmakla o kadar meşguldüm ki bana baktığını fark etmemiştim.

"Vay canına, Fletcher," dedi. "Sen... Oldukça şıksın."

Kacey'in gözlerine yakın bir renkte olan parlak mavi kravat ile koyu gri bir takım elbise giymiştim.

"Çok..." Susup bakakaldım çünkü güzelliğini tarif edecek bir kelime bulamadım.

Gülümsedi ve kravatımı düzeltmek için ileri atıldı. "Teşekkür ederim."

Emeril's New Orleans Fish House'a vardığımızda, garson bizi restoranın kehribar rengi zarafetinin içinden geçirerek Dena, Oscar, Theo ve Holly'nin oturduğu masaya götürdü. Tabii ki Kacey, Dena ve Oscar'la kucaklaştı. Arkadaşlarım onun hakkında çok şey duyduklarını söylediler. Dena ve Oscar'ın sıcak karşılaşmasının ışığı altında mutlulukla parlıyordu. Dostlarımı daha çok seveceğimi hiç düşünmemiştim.

Gömleğinin yakasını düzelterek, "Ne kadar yakışıklı olmuşsun," dedi Theo'ya. "Merhaba, ben Kacey," dedi dövmeli kollarını kolsuz bir bluzla sergilenen Holly'ye. Kacey, Holly'nin ellerini tutup dövmelere hayranlıkla bakarken gülümsememi gizledim.

"Vay, inanılmaz," diyerek Theo'ya döndü. "Bunları sen mi yaptın?"

Theo başını sallayıp omuz silkti.

Başlangıç tabağımızı bitirdiğimizde Kacey'in ortama uyum sağlamasıyla ilgili tüm endişelerim yok olmuştu. Holly ile dövmeleeri hakkında konuştular. Hatta Kacey, Dena ile şiir ve şarkı yazarlığı hakkında konuşmaya başlamadan önce Theo'nun dövmeleerde kullandığı mürekkepleri kıyaslaması için kollarındaki dövmeleeri açtılar.

Oscar sol tarafımdan eğilerek, "Yiyecek misin yoksa tüm gece Kacey'e mi bakacaksın?" dedi.

Baktığımı inkâr etmenin hiçbir anlamı yoktu, inkâr etmeyi denemedim bile. "Bütün gece ona bakacağım."

Oscar sırtıp koluma vurdu. "Bak öyleyse."

Tatlılarımızı yerken Oscar sohbeti kamp yapmaya getirdi ve Kacey'e hiç kamp yapıp yapmadığını sordu.

"Hiç yapmadım," dedi. "Plaj dışında pek doğa insanı değilim. Nerede kamp yapıyorsunuz?"

"Great Basın Millî Parkı'nda."

Dena, "Oldukça büyüleyici," dedi. "Her şeyden biraz var; çöl, orman, göl. Bayılırsın."

"Bizimle gelmelisin," dedi Oscar.

"Aynen," dedi Dena ve Holly'e döndü. "Sen de. Altı kişi oluruz."

Theo, Dena'ya sertçe bakarken Holly konuştu. "Ben, varım."

"Kulağa harika geliyor," dedi Kacey ve sonra bana döndü. "Ne düşünüyorsun? Sana... Eşlik etmemi ister misin?"

Belki tedbirli ya da temkinli olmam gerekiyordu ama ben sadece mutlu idim. *Bu gece, Dena'nın söylediğini deniyorum. Mutlu olmayı. Normal olmayı. Çemberin bir parçası olmayı, merkezde yalnız olmamayı.*

"Memnun olurum."

Kacey'in yanakları güzelce kızardı ve Oscar'a döndü. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

"Ormana sığana ve çadırının dışında dağ aslanlarının sesini duyana kadar bana teşekkür etmeyin. Bu senin kabul törenin, evlat."

Kacey, "Hazırım," diyerek güldü.

Gülüşü hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Bölüm 25

Kacey

“Peki, kim biraz kumar oynamak ister?” dedim restorandan çıkarken. “Harcanmayı dört gözle bekleyen kırk dolarım var.”

Dena, Oscar’a baktıktan sonra esnedi. “Tatlıyı abarttım sanırım,” dedi. “Uyku bastırdı.”

Oscar, Jonah’a bakarak, “Evet, benim de,” dedi. “Neden bizsiz devam etmiyorsunuz? Başka bir zaman tekrar yaparız.”

“Emin misiniz?” diye sordum.

Dena bana sarılarak, “Başka sefere,” dedi.

“Ben oynayacağım,” dedi Holly. “Yıllardır oynamıyorum.” Theo’nun kolunu çekiştirdi. “İstersin, değil mi?” diye sordu.

Theo, Oscar ve Jonah’a bir bakış attıp başını yok dercesine salladı. “Sanmıyorum. Bu gecelik benden bu kadar.”

Bana veda etmeden önce Holly’nin yüzü düşmüştü. Theo, vedalaşmak adına sert kollarını uzatarak kulağıma doğru eğildi. “Kumarhaneyi bir saatin altında tutmaya çalış. Sigara dumanına maruz kalmamalı.”

“Tamam,” dedim.

Theo tereddüt ediyor gibiydi. Gözleri önce Jonah’a, sonra bana döndü. “İyi eğlenceler,” diyerek bizi aniden baş başa bıraktı.

Holly’nin ona yetişmek için koşmasını izledim.

“Holly ile uzun zamandır mı birlikteler?” diye sordum.

“Onun standartlarına göre, evet.”

“Oscar ve Dena, harika insanlar.”

Jonah yüzünü buruşturdu. “Kötü bir Vodvil” oyunu gibiler.”

Güldüm. “Hadi. Theo’ya kumarhanede sadece bir saat kalacağımıza dair söz verdim.”

“Tanrım, bu çok saçma.”

Elimi koluna geçirirken, “Senin iyiliğini düşünüyor,” dedim.

Kumarhane, restorandan kısa bir yürüyüş uzaklığındaydı. Aydınlatma-

* 1800’lerde ve 1900’lerin başında müzik, dans ve şakalar içeren bir tür tiyatro eğlencesi. (en.)

nın çoğunun sıra sıra dizilmiş slot makinelerinden geldiği hafif loş alana adım attık. Parlayan, yanıp sönen ışıklardan oluşan bir izdihamı andırıyordu. Parlak ışık hüzmeleri, kâğıt dağıtıcılarının beyaz gömleklerinden ve yeşil keçe üzerindeki beyaz kartlardan yansıyarak *blackjack** masalarının üzerine düşüyordu.

“Favorin ne?” dedi Jonah. “*Blackjack* mi? Rulet mi? Poker mi?”

“*Blackjack*,” diye cevapladım.

Kumarhane kalabalıktı. Sıranın epey gerisinde oyalanmak zorunda kaldık. Bir süre sonra kart dağıtıcısının sağ tarafı boş olan bir masa bulduk.

Jonah, “Beş dolarlık bir bahis,” dedi. “Göreyim seni.”

“Sana yer yok.”

“Uzaktan izleyip sana koçluk yapacağım.”

“Koçluğa ihtiyacım yok.”

Kaşı yukarı kalktı. “Kart dağıtıcısının sağındaki yer, masadaki en önemli konumdur. Bu tür ciddi bir sorumluluğa hazır mısınız?”

Gözlerimi kısarak, “Doğuştan hazırım,” dedim. Oturmaya yeltensem de duraksadım. “Bir dakika, resimli kartlar on değerinde, değil mi?” diye sordum.

Jonah bana gülerken boş yere oturmuştum. Devam eden eli izlemek için geride durdu.

Kart dağıtıcısının solunda, beşer dolarlık bahisleri için ciddi görünen iki tane genç adam oturuyordu. Yanlarındaki iki yaşlı hanım, koyu bir muhabbetin içindeydi; sonradan akıllarına gelmiş gibi kartlarının toplamını sayarak, vuruş yaparak ya da kart bekleyerek geçiyordu oyunları. Masadaki son kişi ise onların solunda; benim ise sağımda kalan, kovboy şapkalı, kot gömlek giymiş yaşlı bir beyefendiydi. Adam ön cebinden bir paket sigara çıkardı.

“Beyefendi,” dedim. “Bir el kazanıp gideceğim. O zamana kadar sigara içmeseniz olur mu? Lütfen.”

Gözlerinin etrafını saran kırışık teninin ardından bana bakıp güldü. “Önemli bir koltuktasın, kızım. Kazanmak için nasıl oynanacağını biliyor musun?”

“İzleyin ve görün,” diye cevapladım onu. Kovboy, sigarasını söndürdü. Jonah’a döndüm. “Kazanmak için nasıl oynanır?”

“Fişlere ihtiyacın var. Paranı masaya koy.”

Yeşil masanın üzerine yirmi dolarlık bir banknot koydum. “Bir fiş alacağım,” dedim dağıtıcıya. Mavi beyaz çizgili, ön yüzünde yirmi yazan altın kabartmalı bir fiş verdi bana.

* Oyuncuların toplam değeri yirmi bir olan ancak daha fazla olmayan kartları elde etmeye çalıştıkları bir kumar oyunu. (en.)

Jonah, "Bu sadece beş dolarlık bir oyun," diye hatırlattı.

"Oynayacaksan büyük oyna, değil mi?"

"Haklısın, kızım." Kovboy, birkaç ufak fiş yığınının içinden kırmızı, elli dolarlık bir fiş çıkardı ve bahsi olarak belirledi. "Beni yüzüstü bırakma. Sana güveniyorum."

Jonah arkamdan kıkırdadı.

Arkama yaslandım. "Bahsi ikiye katlamam gerekiyor, değil mi?"

Dilini şaklatarak, "Ah, şu an sana koçluk yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

Yirmili yaşlarının sonlarında, ifadesiz bir adam olan dağıtıcı; bir bölmeden aldığı kartları, yüzleri yukarı bakacak şekilde ustalıkla hepimize dağıttı. Kendine sinek üçlüsü çıkmıştı.

Oyuncuların geri kalanı şanslıydı: Kartlarının toplamı on yediden fazlaydı. Kovboy elindeki sekizlilerini böldükten sonra ilkinin yanına bir elli dolar daha koydu. İki sekizli ile ödüllendirildi ve şansı yaver gitti.

Bana gelen kartlar ise karo üçlüsü ve kupa ikilisiydi.

"Dalga mı geçiyorsun," diyerek kendi kendime mırıldandım.

Kovboy, kartlarıma baktı. "Bu hiç iyi değil, kızım."

"Aynen öyle. Bir kart daha."

Sinek ikilisi.

Bir kart daha istedim.

Sinek beşlisi.

"Kahretsin."

Masanın geri kalanı homurdanmaya başladı.

Jonah bana doğru eğilerek, "Toplam on iki sayın var. Dağıtıcının ise muhtemelen on üç sayısı var," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun? *Yağmur Adam*' mısın?"

Jonah'ın sırtışı kelimelerine renk katıyordu. "Hayır ama mükemmel bir şoförüm."

"Ha ha. *Yardım et.*"

Jonah, çenesi çıplak omzumun hemen üzerinde duracak şekilde çömeldi. Nefesi boynumda ılık bir etki yaratıyor, omurgamdan aşağı hoş bir ürperti yayıyordu.

"Dağıtıcının kapalı kartının her zaman on değerinde olduğunu varsaymak, güvenli bir stratejidir. Bir destede on değerinde çok kart var."

"Tamam..."

"Yani elinde on üç olduğunu varsayıyoruz. Senin elinde on iki var ve sonraki kartın resimli bir kart olacak..."

* 1988 yapımı bir drama filmi. Filmin baş karakteri otizm spektrum bozukluğu olan bir birey. (en.)

“Sen... Bunu nereden biliyorsun?” Odaklanmaya çalıştım ama Tanrım... Jonah çok güzel kokuyordu. Ayrıca eli sırtımdaydı, başparmağı sırtımda yumuşak bir çember çiziyordu. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum. Bacaklarımı birbirine kenetledim.

“Olasılıklar,” diye yanıtladı. “Bir sürü önemsiz kart aldın. Bir sonrakinin on değerinde olma ihtimali yüksek. Dağıtıcının kaybetmesine izin ver. Bir kart daha isteme.”

Diğer oyuncular da böyle düşünüyor gibiydi. “Bir kart daha isteme.”

“Bu *mümkün* ama kesin değil,” deyip masadaki oyunculara baktım. “Üzgünüm çocuklar, bu zavallı on iki ile yetinemem.”

Parmak uçlarımı yeşil masanın üzerinde gezdirirken, “Bir kart daha,” dedim.

Dağıtıcı bana karo sekizli verdi.

“Yirmi oldu.” Jonah’ın kolunu tutup sıktım. “Yirmi sayım var.”

Gülerek başını salladı. “Evet, var.”

Kovboy kıkırdayarak “Çok şanslısın,” dedi. “Şimdi dur, kızım.”

“Dur,” diye tekrarladı diğer oyuncular.

Ellerimi kartlarımın üzerinde salladım. “Duruyorum.”

Dağıtıcı, kapalı duran kartını çevirdiğinde masa sessizleşti. Dağıtıcıya kupa kraliçesi çıktı. Böylelikle kartlarının toplamı on üçe ulaştı.

Jonah kulağıma, “Dağıtıcıların on yediye kadar çıkmaları gerekiyor,” diye fısıldadı.

Dağıtıcının karo valesi ile vuruşunu ve iflasını izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Masa alkışlarla inledi.

Jonah omzumu kavradı. “Vay be.”

Dağıtıcı, birinci fişimin yanına mavi-beyaz çizgili ikinci bir yirmi dolarlık fiş koydu. “Kazandım,” dedim.

Jonah, “Sadece kazanmakla kalmadın,” dedi. “On ikide kalmış olsaydın senin sekiz sayını alıp on üç sayısına eklerdi.”

“Ve yirmiye ulaşırdı,” dedim.

“Bütün masa kaybederdi.”

“O haklı, kızım,” dedi kovboy. “Sen bir numaracısın, değil mi?”

“Olabilir.” Kazandıklarımı alıp yerimden kalktım. “Herkes iyi şanslar! Gerçekten güzel vakit geçirdim.” Masadan ayrılırken yaşlı adamın kovboy şapkasının kenarına hafifçe vurdum. “Artık sigara içebilirsiniz, efendim.”

Arkamızdan hırıltılı bir kahkaha atarak, “Bana az önce iki yüz dolar kazandırdınız, şanslı hanım,” dedi.

“Belki kazanmışken bırakırım,” diye ekledi.

Jonah’ın elini tutup, “Şimdi ne yapalım?” diye sordum. “Nereye gidiyoruz? Yemin ederim hayatımda ayıkken hiç bu kadar eğlenmemiştim.” Vızır vızır sesler çıkaran, ışıltılı slot makinelerinin uzun sırasının önünde durdum.

“Slotlar. Aman Tanrım, denemek ister misin? Sadece birkaç kez oynayıp sonra gideriz, yemin ederim.”

Jonah güldü. “Sana nasıl hayır diyebilirim ki?”

Fişi bozdurmaya gittim ve beş sentliklerle dolu dört poşetle yanına döndüm.

“Beş sentlik makinelerde mi oynamak istiyorsun?” diye sordu Jonah.

“Birkaç çeşit slot makinesinde oynamak istiyorum çünkü sentlikleri tek bir makineye atmak israf gibi geliyor. Birkaç makinede oynayınca bir ton parayı çöpe atıyormuşum gibi hissetmem. Hem de deneyim kazanırım.”

Jonah gözlerini kıstı ve düşünceli düşünceli çenesini okşayarak, “Akıllıca,” dedi.

“Ukala,” deyip tekrar elini tuttum. “Hadi, büyük kumarbazlarla oynayalım.”

Kumarhanenin beş sentliklerle çalışan bankasını bulup orada dükkân kurduk. Jonah ceketini ve kravatını çıkarıp boşta olan bir makinenin üzerine astı. Sonra kumar makinelerinin arasından plastik bir kova verdi. Kumarhanenin beş cent alan, tek slot makinesini bulduk. Jonah, ceketini ve kravatını çıkarıp boş bir makinenin üzerine astı. Sonra slotların arasında duran plastik bir kutuyu bana uzattı.

“Kazanacakların için,” dedi.

Beş sentliklerin içinde olduğu poşeti yırtarken, “Bana iki tane versen iyi olur,” dedim. “Kendimi şanslı bir *serseri* gibi hissediyorum.”

Slot makinelerinde kirazların, elmasların ve dönen çubukların resimlerini hareket ettirmek için kollara ek olarak basılacak düğmeler vardı. Jonah düğmeye bastı ama ben kolu çekmekte ısrar ettim.

“Tam etki yaratmak için,” dedim.

“Gerçekten daha önce hiç kumar oynamadın mı? Caesars’ta bile mi?”

“Bedava içki dağıtmakla meşgulüm ve vardiyam biter bitmez üzerimi değiştirip defolup gitmek istiyorum. Bize giydirdikleri kıyafetleri görmelisin. Togalar*, altın sandaletler ve yapraklı saç bantları.”

Bir avuç madeni paranın metalik sesi Jonah’ın tepsisine çarptı. Küçük

* Yaklaşık altı metre uzunluğundaki bir kuşağın vücuda belirli bir yöntemle dolanmasıyla elde edilen ve genellikle bir tunik üzerine giyilen Antik Roma’nın en karakteristik giysisi. (çn.)

bir galibiyetti. Ben de onun gibi kazandım; oynamaya devam etmek için bu küçük galibiyetler yeterliydi.

"Aynı çalışma programına sahip olmamız enteresan," dedi. "Çarşambadan cumaya, akşamları altıdan ikiye kadar çalışıyorsun, değil mi? Tam olarak aynı."

"O günlerde çalışmayı ben istedim." Yüzümü makineye çevirip kolu çektim. "En iyi vardiya saatleri."

Göz ucuyla Jonah'ın gülümsediğini gördüm. "En iyi vardiya saatleri," diye tekrarladı.

Son beş sentimi makineye attım ama hiçbir şey kazanamadım.

İç çekerek, "Ben bittim," dedim. "Sistemin hileli olduğunu düşünüyorum."

Jonah güldü. "Öyle olduğunu garanti ederim. Benimkiler de bitmek üzere..."

Bir beş sentliği atıp düğmeye bastı, makinedeki resimler dönüp durdu. Ortasında *büyük ikramiye* yazan bir elmas resmi sarsılarak durdu. Sonra iki. Daha sonra üç. Hepsi mükemmel bir sıra halinde dizildi. Tüm makine, müzik eşliğinde yanıp sönen ışıklarla aydınlanmaya devam etti. Ve bozuk paralar aşağıdaki hazneye bir sel gibi akmaya başladı.

Oturduğum yerden fırladım, ellerim ağzıma gitmişti. "Aman Tanrım, sen kazandın. *Kazandın!*"

Jonah bakakaldı. Şaşkınlıkla açılan ağzının kenarında yarım bir gülümseme vardı. "*Vay canına, şuna bak.*"

Bozuk paralar dökülmeye devam etti, hazneyi taşırdı ve şingirdayan bir çığ halinde halının üzerine düştü.

Omzunu tuttum. "Aman Tanrım, ne kadar kazandın?" diye sordum. Ne kadar kazandığını görmek için makinenin ekranına baktım. "Üç elmasın... Beş bin tane, beş sent olduğunu söylüyor. Bekle... Bu..."

Jonah elleri başının üzerinde, ayağa kalkarak, "İki yüz elli dolar," dedi.

"Büyük ikramiyeyi kazandın," diyerek kollarımı boynuna doladım.

Bana baktı, elleri yavaşça aşağı iniyordu. Slot makinesinin ışıkları gözlerine kırmızı, mavi ve yeşil parıltıları yansıtıyordu. Düşen bozuk paraların şakırtısı kulaklarımda giderek azaldı. Tüm kumarhane arka planda yitip gitti.

"Kazandım," diye fısıldadı. Elleri yüzümü kavradı ve... beni öptü.

Dudakları dudaklarımı sardığında donakaldım. Ardından ona doğru âdeta crimeye başladım. Sıcak ve yumuşak ağzı bacaklarımdaki gücü çaldı ve sendeleyerek geri çekildim. O da beni takip etti, beni slot makinelerinin olduğu banklara doğru yasladi. Ayaklarımızın altında bozuk paralar kayıp gidiyordu. Derinlerimden gelen küçük bir inilti döküldü dudaklarımdan. Gerçekleşene kadar bunu ne kadar çok istediğimi bilmiyordum.

Jonah, dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyordu. Ağzı giderek daha sert dokunuşlar bırakmaya başlamıştı... Dudaklarım onunkiler için aralandı ve dilinin benimkilere doğru kayan ilk tadını almamla beraber tekrar inledim; tatlı, akşam yemeğimizden kalma baharatlı bir sıcaklık. Daha fazlasını arzulasam da dudaklarımı öpmek için geri çekildi. Ağzımı usulca emiyor, daha derinlere ulaşmadan önce dudaklarımın her bir kıvrımını keşfediyordu.

Onu hafifçe kendime çekip yaklaştırdım. Öpücüğünün tüm etkisini hissetmek adına dudaklarımı daha da açtım. Bedeni, bedenimi okşuyordu. Onu tenimde ve damarlarımda hissetmek istiyordum.

Bu. Başından beri beklenen buydu.

Jonah hafifçe inledi, elleri tenimin her bir santiminde gezindi. Boynumda, omuzumda, yüzümde. Tanrım... Yüzümü tutuşu, çenemi avuçlarının arasına alışı... Sanki narin ve değerli; el üstünde tutup kutsal saydığı bir varlıkmışım gibi öpüyordu beni...

İlk öpücüğüm. Bu benim ilk gerçek öpücüğüm.

Bozuk paraların şakırtısı kesildi. Jonah çekilmeden önce dudaklarını bir kez daha dudaklarıma değdirdi. Gözlerini açtı.

O an, kalbim buruk bir hisle kuşatıldı.

Yüzündeki acı ifadenin eşliğinde, "Kace," diye fısıldadı. "Ah kahretsin, bunu yapmamalıydım."

Öpüşmemizden doğan her iyi ve güzel duygunun içimden sökülüp alındığını hissettim. "Jonah..."

"Bunu sana yapamam. Kendime de."

Ellerini tutup kendime doğru çekerek ona sarıldım. Hâlâ nefes nefeseydim. "Neden bahsediyorsun?"

Jonah'ın arkasından cırtlak bir ses, "Bu sizin makinanız mı?" diye sordu.

Jonah ellerimi bıraktı ve arkasını döndü. Zevksiz giyinmiş, permalı yaşlı bir kadın; makinemizin tepesinde yanıp sönen sarı ışığa bakıyordu.

"Makineyi doldurmak için gelecekler," dedi. "Parayı alacak mısınız, almayacak mısınız?"

"Alacağız, teşekkür ederiz."

Jonah plastik kutulara bozuk para doldurmakla uğraşmaya başladı. Ben de ona yardım etmeye giriştim. Ellerimiz birbirine her değdiğinde arzularım kollarımda titreşiyordu. Onu istiyordum. Ellerini tenimde, dudaklarını dudaklarımda, bedenini içimde istiyordum. Ama Jonah bana bakmıyordu. Sanki nefes almamaya çalışıyormuş gibi ağzını ince bir çizgi halinde bastırmıştı.

Duygularım; acı, aşağılanma ve kafa karışıklığından oluşan bir girdap gibi dalgalanıyordu içimde. Tam iyi ve mükemmel bir şeyin tadına varmaya başlamıştım ki benden kopup gitmişti.

Beş bin tane beş sent karşılığında iki yüz elli dolar aldık. Jonah, banknotların bir kısmını elime sıkıştırmaya çalıştı. “Al bunu. Ya da en azından yarısını al. Senin beş sentinle başladık.”

“Bu, senin büyük ikramiyen.”

Senin büyük ikramiyen bendim.

Başını sallamakla yetindi. Suskundu. Mücadele içinde olduğu her halinden belli oluyordu. Ondan yayılan ızdırap, kalbime saplanan binlerce küçük ok olarak karşılık buluyordu.

“Hadi, gidelim buradan,” dedim kolundan çekiştirerek. “Sigara dumanından uzağa.”

“Evet,” dedi yüzünde acı bir gülümsemeyle. “Kalbim için iyi değil. Yaptığım her şey, lanet olası kalbimin iyiliği için.”

Kumarhaneden çıktık. Strip’in kalabalık kaldırımlarından park halindeki kamyonetine doğru sessizce yürüdük. Daireme ulaşana kadar ikimizden de çıt çıkmadı. Otoparkta motoru rölantide bıraktı. Direksiyonu o kadar sert sıktı ki parmakları bembeyaz kesilmişti.

Sonunda, “Ben tam bir pisliğim,” dedi. Kumarhaneden ayrıldığımızdan beri ilk kez bana dönüp baktı. Bakışları yorgun ve bitkindi. “Kace, özür dilerim.”

“Ne için?”

“Seni öpmemeliydim. Yanlış ve aptalcaydı. Üzgünüm. Biz arkadaşız. Arkadaş kalmalıyız. Sadece âna kapıldım ve sen... Çok güzel görünüyordun.”

“Jonah...” diyerek ona uzandım ama irkilerek benden uzaklaştı.

“Lütfen, yapma. Bu gece yeterince sıçıp batırdım. İradem lanet bir pamuk ipliğine bağlı.”

Kısa bir sessizlik çöktü aramıza. Duyduğum tek şey, göğsümde çarpan kalbimin sert atışlarıydı. Tekrar uzandım ve elini direksiyondan çektim. Tıbbi uyarı bilekliği sokak lambasının ışığıyla parlıyordu.

“Üzgün olmana gerek yok. Özür dileme. Öpüşmemiz harikaydı. Hissetmedin mi? *Doğru* ve mükemmel hissettirdi. Ayrıca anlamlıydı. Jonah...”

“Tanrım, Kace,” diye fısıldadı, sesi titremişti. “Gitmelisin. Lütfen. Sadece git.”

“Gitmek istemiyorum,” dedim çatallaşmış sesimle. “Bir dakika daha kaybetmek istemiyorum. Gruptan ayrıldığımda on iki günümü sensiz geçirdim. Asla geri getiremeyeceğim *on iki gün*.” Gözyaşlarım artık yanaklarımdan özgürce süzülüyordu. “Beni dinle. Seninle birlikte olmaktan çok,

seninle birlikte olmamaktan korkuyorum. Ya da bundan dört ay sonra olabileceklerden."

Jonah'ın eli benimkini sıkıca kavradı, gözleri parlıyordu.

Başını sallayarak, "Dört ay," dedi. "Neden programıma sadık kaldığımı biliyor musun? Neden her gün sergiyi açılışa hazır hale getirmek için çalışıyorum? Sadece işi bitirmek için değil. Çünkü sadece bunu yaptığımda zamanı soyut bir fikir olarak görüyorum. Durmadan ileri doğru uzanan zaman çizgisi yerine... Bir küre. İçinde çalıştığım, ailemi ziyaret ettiğim, arkadaşlarımla bir şeyler içtiğim, dönüp durduğum bir cam küre. Her hafta birbiriyle aynı. Zamanı bu şekilde sabit tutuyorum."

Gözyaşlarım eteğime düşmeye başlamıştı. "Sonra ben gelip her şeyi mahvettim, değil mi?"

Başını salladı, gözleri dolmuştu. Sesi boğuk ve titrek bir şekilde çıkıyordu. "Hayır. Benim sıkıcı ve karanlık dünyama muhteşem bir ışık oldun. Ama seni tekrar öpmeme izin verirsen... Eğer şimdi bir şeye başlarsak zaman durmaz. Son, *benim* sonum, uzaklarda belirsiz bir şey olarak kalmayacak. Zaman bana meydan okuyacak çünkü..."

Sesi kısıldı. Elini daha sıkı tuttum. Gözyaşlarımız birbirine karıştı.

"Çünkü ne?" diye fısıldadım.

Dişlerini gıcırdatarak, "Çünkü Kace, günler geriye doğru akacak. Ta ki son gün gelene kadar," dedi. "Sana veda etmem gereken gün."

Kelimeler; kalbimi yumrukladı, çatlattı ve parçaladı.

Bu gerçek. Lola'nın dediği gibi. Bunu yok sayamam.

Jonah derin bir nefes aldı ve yanağını gömleğinin koluna silerek arkasını döndü. "Arkadaş olarak yeterince zor olacak," dedi. "Daha fazlasına sahip olmaya çalışırsak çok daha kötü olacak. Eğer sevişirsek... Eğer âşık..." Başını salladı, acı çeken yüz ifadesini hayal kırıklığı süslemişti.

"Jonah..."

"Geç oldu. Yarın yapacak çok işim var."

Sesindeki soğukluğu ve netliği kaldıramadım. Sessizce başımı salladım ve kapıya uzandım. "Elbette. Akşam yemeği ve ilk kumarhane deneyimi için teşekkür ederim..."

İlk öpücüğüm için de.

Jonah elimi tekrar tutmak için koltuğun diğer tarafına uzandı. Sıkıca tuttu, parmaklarımı dudaklarına bastırdı. Ardından beni öylece bırakıp gitti.

Bölüm 26

Jonah

Oscar'ın kamp gezisini ayarladığı günün erken saatlerinde telefonum Kacey'den gelen mesajla titredi.

Dün öğle yemeğinde, Tania bana maaş çekinde iki yüz elli dolarlık bir ikramiye bulduğunu söyledi.

Hemen cevap yazdım.

Kim demiş beş sentle çalışan makineler ödeme yapamaz diye?

Ben demedim. Ukala. :P

Rahat bir nefes aldım. Kacey ile aramız gergin olmasa da tamamen normale de dönmemiştik. Her zamanki kadar tatlıydı. Hâlâ Tania ve benim için atölyeye öğle yemeği getiriyor ya da bana az önce olduğu gibi sıradan ve komik mesajlar gönderiyordu. Ondan yapmasını istediğim şeyi yapıyordu: Arkadaşım oluyordu. Ben, onu öpen ve neredeyse aramızdaki her şeyi mahveden bencil bir piçtim. O ise anlaşmanın kendine düşen kısmını yerine getiren bir arkadaştı.

Hiçbirimizin altı kişiyi ve kamp malzemelerimizi alacak kadar büyük bir arabası ya da kamyoneti yoktu. Bu yüzden kampa ikili gruplar halinde gittik. Great Basın Millî Parkı'na gitmek dört buçuk saat sürüyordu. Kacey ve benim tüm zamanı garip bir sessizlik içinde geçireceğimizden, öpücük ve sonrasındaki her şeyin aramızda asılı kalacağından emindim.

Fakat Kacey Dawson'ın uzun süren sessizlikler ile arası pek iyi değildi. Onu evinden aldığımda yüzündeki gülümseme her zamanki yerindeydi. Kampçılık da dahil olmak üzere birçok konu hakkında durmadan konuştu.

"Hiç açık havada bir gece geçirmedim," dedi. "Yıldızları görebilecek miyiz?"

"O kadar çok yıldız göreceksin ki gerçek olduklarına inanamayacaksın."

"Yıldızlarla dolu bir gökyüzü hiç görmedim. Şehir ışıkları, yıldızları daima boğuyor."

"Biliyorum. Kampa ilk kez gittiğimizde gördüklerime inanamamıştım. Bayılacaksın."

“Bayılacağıma eminim.” Koltuğuna yerleşti ve botlarını ön panelin üzerine koydu.

“Yine de gitarımı getirmenin iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Partilerde şarkıya balıklama atlayan o kızlar gibi olacağım.”

“Bizi yeteneğinden yeterince mahrum bıraktın. En azından bir şarkı borçlusun. Bunu kampa giriş ücreti olarak gör.”

Bana yolculuk hakkında onlarca soru yöneltmeye devam etti ama bunların arasında çadır paylaşımı hakkında bir soru yoktu. Ben de bir şey bilmiyordum zaten. Oscar bana “her şeyi hallettiğine” dair güvence vermiş, Holly ile Kacey’in aynı çadırı paylaşmasıyla ilgili bir şeyler mırıldanmıştı.

Kamp alanına vardığımızda Theo’nun siyah kamyoneti ve Oscar’ın gümüş renkli arazi arabası yan yana park edilmişti. Araçlar, Yukarı Lehman Deresi’nin yakınındaki düz bir toprak alana bakıyordu. Köknar, çam ve meşe ağaçları; orman zeminini kaplayan uzun, soluk yeşil otların arasında yükseliyordu. Bulunduğumuz yerden dereyi görebiliyordum. Kamp alanının içinden geçiyor, pürüzsüz taşların üzerinden usulca akıyordu. Alanın metal bir ateş halkası vardı. Theo turuncu çadırını doğu tarafına kurmaya koyulmuştu bile.

Kacey herkese sarılmak için dışarı fırladı. Arabadan inmemle birlikte Oscar beni kenara çekti.

“Holly planları değiştirdi, kardeşim,” dedi. “Theo’dan ayrılamazmış. Görünüşe göre, Kacey ile çadır arkadaşı olacaksınız.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı kaldırdım. “Ciddi olamazsın.”

Oscar güldü. “Sen ve Kacey. Bir çadır. Bu, Tanrı’nın kararı.”

“Biliyorum ama... Boş ver.”

Kacey manzaraya bakarak, “Vay canına, harika,” dedi. Neredeyse dizlerinin altına kadar sıyrılmış bol kot pantolonu, siyah askerî botları, dar beyaz tişörtü ve kendisine on beden büyük gelen yeşil ekoseli gömleğiyle çok sevimli görünüyordu. Hava sıcaklığı otuz dereceydi. Kacey ise hava sıcaklığı on üç dereceymiş gibi kafasına örgü bir bere takmıştı.

“Oscar, burası çok güzel.”

“Değil mi?” Oscar’ın gülümsemesi özlem doluydu. “Çocukken her yıl ailemle buraya gelirdim. Onlar buraya gelmeyi bıraksalar da ben gelmeye devam ettim. En yakın arkadaşlarımı ve sevgilimi yılda en az dört kez benimle gelmeye zorluyorum.”

Dena, arkadan kollarını Oscar’a dolayıp çenesini omzuna yasladıktan sonra sohbetimize katıldı. “En az...” diyerek tekrar etti. “Ama burayı seviyorum. İlham verici buluyorum,” dedi. Kara gözlerini Kacey’e çevirdi. “Umarım sen de ilham verici bulursun. Gitarını getirdiğini duydum?”

Kacey yere bakıp ayağıyla bir meşe palamuduna vururken, “Evet,” dedi. “Belki bir şeyler çalarım. Kötü bir Kumbaya’ yapabilirim.”

Oscar çenesini bana doğru salladı. “J, neden ona kamp alanımızı gezdirmiyorsun? Bölgeyi tanımasına yardımcı olursun. Theo ile birlikte çadırınızı kurarız.”

Theo arkadan turuncu naylondan yapılmış bir çadırın önünde dizlerinin üzerine çökerek, “Kurarım,” deyip homurdandı ve Holly’ye ona nasıl yardım edeceği konusunda talimatlar verdi.

Kacey’e döndüm. Mavi gözleri, Vegas’ın amansız sıcaklığı yerine doğanın bulutlu ve puslu havasında daha çarpıcı görünüyordu.

“Dereyi görmek ister misin?” diye sordum.

“Her şeyi görmek istiyorum. Her şeyi.”

Onu arazinin etrafında, ormanın içinden ve dere boyunca gezdirdim. Dere, sadece birkaç metre genişliğinde olsa da berrak ve soğuk bir su akıntısına sahipti. Kacey ellerini suya sokar sokmaz bir çığlıkla sıçradı. Ellerini silkeleyip kuruladıktan sonra gömleğine sardı.

Gülerek, “Lütfen, bana burada yıkanmak zorunda olduğumuzu söyleme,” dedi.

“Zorunda değiliz. Baker kasabasında ücretli duşlar var.”

“Tanrı’ya şükür.”

“Dağdan aşağı, sadece dört saatlik kısa bir yürüyüş mesafesi.”

Gülümsemesi yok oldu. “Gerçekten mi?”

“Oscar, ya hep ya hiç olayını sever. İki gün boyunca zorlanacağız, şehir kızı.”

Kacey dudaklarını büzdü. “Bu gece, gökyüzü yıldızlarla dolu olsa iyi olur.”

“Olacağını garanti ederim.”

Ağaçların arasından yürüdük. Ortamdaki tek ses derenin şırıltısıydı.

Kacey devrilmiş bir ağacın üstünden dikkatlice atlayarak, “Nereye gittiğini biliyor musun, Fletcher?” diye sordu.

Durdum. “Haritanın sende olduğunu sanıyordum?”

“Çok komik. Kaybolursak böcek, yosun ya da... Onlara benzer şeyler yemem. Bunu şimdiden söylüyorum.”

“Yemene gerek kalmayacak. Muhtemelen öncesinde kocaayak bizi bulur.”

Kacey donup kaldı. “Lütfen şaka yapma. Kocaayak? Gerçek mi? Kocaayaklar var mı? Kocaayaklar burada mı?”

* Kökleri aynı adı taşıyan bir Amerikan ruhani ve halk şarkısına dayanan kumbaya, genellikle küçümseyici bir şekilde, uyum ve birlik anlarına veya çabalarına atıfta bulunur. (en.)

“İnandın mı?” Alçak bir şekilde gülmeye başlasam da ardından kendimi tutamadım. O kadar çok gülüyordum ki gözümünden yaşlar gelmeye başlamıştı.

“Kapa çeneni.” Kacey, kendi kahkahasını gizlemeye çalışırken beni muzip bir şekilde ittirdi.

Parmağını bana doğru sallayarak, “Beni korkutuyorlar. Ayrıca onlar gerçek, biliyorsun,” diye ısrar etti. “Bana gerçek olmadıklarını söyleyemezsin. Bir keresinde onlarla ilgili bir belgesel izledim... Bir hafta boyunca uyuyamadım.”

Gözlerimden akan yaşları silerken, “Hadi,” dedim. “Sana neden burada olduğumuzu göstereceğim. Kocaayaklardan arındırılmış bir bölge burası, yemin ederim.”

Ağaçlar seyrelene kadar yürüdük. Sonra dünyanın kıyısındaki o uzun, rüy gibi çimenlerden oluşan bir açıklık karşımıza çıktı. Dağlar dört bir yandan yükseliyordu. Yaz ağaçlarının soluk, tozlu yeşiline bürünmüşlerdi, artık baharın canlı yeşiline sahip değillerdi. Henüz sonbaharın altınları ve kırmızıları da yoktu. Altımızda havza kilometreler boyunca uzanıyordu, gümüşü mavi bir göl daha fazla yeşilin arasına sıkışmıştı. Henüz yüzeyi rahatsız edecek hiçbir kayıkçı yoktu; cam gibi hareketsizdi.

Kacey önce çevremize daha sonra bulutlara bakarak mırıldandı. “Çok güzel. Bulutlar giderse bu gece yıldızları görebiliriz.”

Başımın onaylayarak, “Gökyüzü yeterince açık olursa Samanyolu’nun ucunu da görebilirsin.”

“Gerçekten mi? Bu harika olurdu.”

Havzada süzülen bir atmacayı takip eden bakışlarını izledim. Gözlerine yansıyan yıldızları görmek... Müthiş olurdu. Hayatımın şansı olurdu.

Alacakaranlık çökmüştü. Hepimiz ateş halkasının etrafındaki katlanabilir sandalyelere oturup sosisli ve marshmelov kızartıyorduk. Konuşmalar ve kahkahalar çemberin içinde dönüp duruyor, hikâyeler bitiyor ve bitenlerin yerine yenileri geliyordu. Ateşin en sevdiğim insanların yüzlerinde bir parlıltı yaratmasını izledim. Bu anları zihnime kaydettim.

Oscar’ın gülen yüzü, Dena’nın küpesine vuran parlıltılar, marshmelovu alev aldığı anda Holly’nin ciyaklaması, Theo’nun bir sosisliyi dimdik tutup ısırmak için başını yana çevirmesi. Ve Kacey’in çenesini avucuna dayamış bir halde, eğilip göz ucuyla bana bakıp durması...

Bu anları, bir daha nereye gidersem gideyim yanımda götürebileceğim umuduyla hafızama kazıdım.

Bir süre sonra etrafımızdaki tek ışık kaynağı, sönmek üzere olan ateş olmuştu. Ağaçlar üzerimize eğilerek bir gölge yaratmıştı. Bulutlar dağılmış gibi görünse de sadece birkaç yıldız görülebiliyordu.

Yemekler yenmiş ve çöpler temizlenmişti. Dena, gecenin sanatsal kısmını birkaç şiir okuyarak açtı: Walt Whitman'dan ve Thoreau'dan birkaç satır okudu. Her zaman yaptığı gibi kapanışı Mevlana ile yaptı. Okuduğu çoğu şiir beni etkilememiş olsa da Dena bana dokunan bir dizeyi okudu:

"Kendini okyanusta bir damla sanma. Bir damlanın içindeki koca okyanusun ta kendisisin."

Yanımda oturan Kacey'e baktım. *O sadece bir okyanus değil, evrenin tamamı.*

Oscar, Kacey'ten bizim için gitar çalmasını istedi. Holly'ye, "Aramızda bir rock yıldızı var," dedi.

"Gerçekten mi?" dedi Theo'nun yanındaki sandalyesinden. El ele rutuşmuşlardı.

Kacey, "Eski bir rock yıldızı," dedi. "Ayrıca grup ünlü olmadan sekiz nanosaniye kadar önce gruptan ayrılırsanız kendinize 'yıldız' diyebileceğinizi pek sanmıyorum."

Haklıydı. Eski grubunun listeleri altüst ettiğini ve biletleri tükenen konser programlarına dört konser daha eklendiğini atölyedeki radyodan duymuştum.

"Hangi grup?" diye sordu Holly.

Kacey gitarını çadırdan alırken, "Rapid Confession," dedim.

Holly, yudumladığı birayı neredeyse püskürtecekti. "Ciddi misin? O gruba bayılıyorum."

Theo, Holly'e kızgın bir bakış attı. Kacey ise gitar askısını omzuna takarken sadece gülümsedi.

Holly, "Neden bıraktın?" diye sordu.

"Bana göre değildi," diyen Kacey sandalyesinin önünde, bacaklarına yakın bir yere oturdu. Kamp ateşi yüzünün parlamasına neden olmuştu. "Evet," dedi gitarını akort ederken. "İsteği olan var mı?"

"Hmm, *hab*, 'Talk Me Down'a ne dersin?"

Kacey gözlerini gitarından ayırmadan hafifçe gülümsedi. "Artık onu çalmıyorum."

Nedense son derece gergindim. Radyodaki bazı yüksek ve karmaşık elektrogitar melodileri dışında Kacey'in çaldığını, şarkı söylediğini hiç duymamıştım. Aptal kalbim sanki ilgi odağı benmişim gibi çarpıyordu. Avuçlarım o kadar terlemişti ki onları pantolonuma silmek zorunda kaldım.

"Eskilerden olsun mu?" dedi Dena. "Tom Petty'e ne dersiniz?"

Kacey birkaç notayı tıngırdatırken Dena'yı onaylarcasına başını salladı. Sonra, "Free Fallin" parçasını çalmaya başladı.

"Güzel," diye mırıldandı Dena.

Kacey, gitar çalmaya devam ederken şarkıyı da söylemeye başladı.

İlk iki sözün ardından gözlerimi kapattım ve onun sesi dışındaki başka hiçbir şeyi duymadım. Saf ve tatlı ama biraz da hırçın. Cehennem gibi sert ve kırılğan. Annesini seven iyi bir kız ve onun kalbini kıran kötü bir çocuk hakkındaki bir şarkıyı söylüyordu. Sözler biterken Kacey tellere daha sert basarak nakaratın tiz notasına net ve sert bir şekilde incelen bir uçla ulaştı.

Bir sonraki şarkı sözünden önce Kacey, Dena'ya gülümseyerek mırıldandı. "Bana katılsana..." Dena'nın eşlik etmeye başlamasının ardından sonra şarkılara biz de eşlik etmeye başladık. "Free Fallin"ın geri kalanı, Jason Mraz'ın "I'm Yours", Pretenders'in "Brass in Pocket" ve Oasis'in "Wonderwall" şarkılarını hep beraber söyledik.

Son olarak Kacey, Snow Patrol'un "Chasing Cars" şarkısını tek başına söylemeye başladı ve sesi geceyi doldurdu. Sandalyemde arkama yaslandım. Yüzünün sadece bana görünen tarafı; tatlı, cızırtılı sesi birinden onunla uzanmasını ve dünyayı unutmasını isterken ateş ışığıyla altın gibi parlıyordu.

Kalbimdeki sızı boğazıma kadar yükseldi ve içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Bir değişim. Kacey hâlâ istiyorsa belki bu gece ve bundan sonraki her gece onunla beraber yatabileceğime dair pervasız, bencilce bir umut.

Şarkı bitti. Ardından sessizlik çöktü.

Holly burnunu çekerken gözlerini silip, "Çok güzel bir sesin var," dedi.

Diğerleri mırıldanarak onu onaylarken Kacey, gülümsedi. Theo, başını bir çırpıda sallayarak hipnozdan çıkmış biri gibi daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Tüm duvarları tekrar yükseldi. Yüzü sertleşti, kaşları çatıldı ve bira şişesinden koca bir yudum aldı.

Kacey'in gözleri benimkileri buldu. Yüzüne yansıyan alevlerin parlaklığına bulanmış bakışları yumuşak ve dingindi.

Oscar, ateşi söndürmek için bir sürahi su alarak, "Pekâlâ, çocuklar," dedi. "Yatma vakti."

Birbirimize iyi geceler diledikten sonra çadırlarımıza çekilmiştik.

Bir diğerimiz üzerini değiştirirken sırayla dışarıda beklemek konusunda Kacey ile anlaşmıştık. Bir tayt ve eski, mavi düğmeleri olan bir erkek tişörtü giymişti. Sıcaklık on beş dereceye kadar düşmüştü. Kacey uyku rulumunun içine girerken titriyordu. Pazen eşofman altımı ve tişörtümü

giyip tulumumun içine girdim. Sessizce uzanmış, gümüş rengi bir yıldızın aydınlattığı tek yer olan çadırın tepesine bakıyordu.

“Holly, haklıydı,” dedim. “Sesin güzel. Eğer istersen solo kariyer yapabilirsin.”

Bana doğru yan döndü. “İstersem...”

“İstiyor musun?”

“Bilmiyorum. Daha bu sabah, birkaç yıl önce başladığım bir şarkıyı birtirmeye çalıştım. Chett hakkında bir şarkı. Turne yolculuğu sırasında yazmıştım. Beni terk etmesinin tüm acısını. Sözleri kalbimden çıkarıp bir sayfaya dökmüştüm. Tanrım, çektiğim acı o zamanlar çok gerçek gelmişti. Ama bugün o sözleri okuduğumda... Boş gibi geldiler. Hatta aptalca,” diyerek içini çekti. “Sanırım Chett için bir şarkı yazmaya bile değmez. İronik çünkü Vegas’a bu yüzden döndüm. Onun hakkında yazmak için.” Uyku tulumunda kıpırdandı. “Sanırım yeni bir şeyler bulmanın zamanı geldi.”

Bir şey söylemek için çabalarken onu onaylarcasına başımı salladım.

Kacey sırtüstü uzandı. “Bu çadır, en kötüsü.”

“Efendim?”

Başımızın üzerindeki eğimli naylon tavanı göstererek, “Bu şimdiye kadar en kötü çadır,” dedi. “Baksana şuna. Göremiyorsan doğada uyumanın ne anlamı var ki?”

“Bizi dış tehlikelerden korumak için,” dedim. “Sadece ince bir naylon da olsa bizi yağmurdan, rüzgârdan ve... *Kocaayaklardan* korur.”

“Kapa çeneni.”

“Tabiat Ana’nın sunabileceği en kötü şey.”

“Hem de en iyisi,” dedi. “Yani yıldızları görmek için bir pencere bile yok. Çadırlarda genellikle pencere falan olmaz mı?”

“Bazılarında olur,” dedim. “Bunda yok.”

Kacey uyku tulumundan çıktı ve onu kolunun altına sıkıştırdığı özensiz bir yumak haline getirdi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Yıldızları görmek istiyorum,” deyip çadırın çıkışında durup bana baktı. Gözlerinde bir soru asılıydı.

Geliyor musun?

Cevabımı beklemeden dışarı çıktı. Nereye gittiğini bilmiyordum ama onu takip etmezsem ormanın karanlığında kaybolabilirdi. En azından uyku tulumumu toplayıp onun peşinden giderken kendime söylediğim şey buydu.

Bölüm 27

Jonah

Arkadaşlarımın uyuduğu karanlık çadırlardan uzakta, ormanın derinliklerinde Kacey'in parlak saçlarının ışığını takip ederken çıplak ayaklarımın altında hissettiğim zemin soğuk ve sertti. Dereyi takip eden Kacey'in nereye gittiğini bildiğimi sanıyordum. Gitmeyi bildiği tek yer; vadinin kenarına yakın, kamp alanından yaklaşık yüz metre uzaklıktaki açıklıktı.

Vadi, geceleyin neredeyse siyah görünen koyu yeşil tepeler halinde uzanıyordu. Yıldızlardan oluşan bir kubbe ise tepemizde elmas misali parlıyordu. Dolunay evresindeki ay, etrafımızdaki her şeyin üzerine gümüş tonunda bir ışık saçıyordu.

Uyku tulumunu kurumuş çam iğneleri, yumuşak ve uzun otlarla dolu alandaki en engebesiz yere bıraktı. Bir an durdu. Sırtı bana dönüktü, ay ışığında ince ve parlak görünüyordu. Başını çevirdi, önündeki vadinin manzarasını seyretti. Ardından başını gökyüzündeki yıldızlara doğru çevirdi. Omuzları derin bir nefesle yükselip alçaldı. Temiz hava ciğerlerimi doldururken çaresizce Kacey'e arkasından sarılabilmeyi diledim. Bedenini kendime doğru çekmek, elimi saçlarına götürmek ve boynunun yumuşak tenini öpmek istiyordum. Kacey uyku tulumunu silkeleyip içine girdi. Kendiminki yanına koydum ve birlikte sırtüstü uzanıp yıldızlara baktık.

"İnanılmaz derecede güzel," dedi. "Olağanüstü. Tüm yıldızlar burada. Her gece gökyüzündeler ama nadiren görebiliyoruz." Bana bakmak için uyku tulumunun içinde dönüp, "Bu gece çok sessizsin. Ne düşünüyorsun?" dedi.

Seni. Düşüncelerim seninle dolu. Daima.

Ben daha cevap vermeden, "Sana ne düşündüğümü söyleyebilir miyim?" dedi. "Şu anda düşünüyorum da aramızda bir metreden az mesafe var ama ayrı uyku tulumlarında yatıyoruz. Çünkü biz arkadaşız. Sen oradasın, ben buradayım ve arkadaşlığımız bizi güvenli bir mesafede tutuyormuş gibi davranıyoruz."

Kalbim çarpmaya başladı. “Biliyorum. Sana Vegas’a dönmeni söylememeliydim. Seni öpmemeliydim.”

“Dönmek zorundaydım,” dedi. “Asla gitmemeliydim. Başka bir şehre taşınıyordum yalnız ve perişan olurdum ve seni özlerdim. Ben gittiğimde on iki gün kaybettik. O zamanı geri istiyorum ve daha fazlasını kaybetmek istemiyorum.”

“Kacey...”

Bana bakmak için dönerken, “Böyle devam edemem, Jonah,” dedi. “Arkadaş olarak kalmaya. Denemem gerektiğini biliyorum ama yapamam... sana dokunamam. Canım istediğinde seni öpebilmek istiyorum ve sanırım sen de bunu istiyorsun. Kumarhanedeki ilk öpücüğümüz gibi. O öpücük, benim için her şeydi. Her şey.”

“Benim için de öyleydi,” dedim. “Seni tekrar öpmek istiyorum. Seni o kadar çok öpmek istiyorum ki nefes alamıyorum. Hayatımın her saniyesinde seninle olmak istiyorum ama... Tanrım, Kacey bu ne kadar sürecek ki? Sana bunu nasıl yaşatırım?”

Başını sallayarak, “Peki ya sen? Tek başına mı devam edeceksin?” dedi. “Bana güvenebilirsin. Dayanabileceğimi söylediğimde bana güven. Sen ve ben. Dayanabilirim. Ne olursa olsun.”

“Sana güveniyorum. Seni uzaklaştırmamın sebebi, sana güvenmemekle ilgili değildi. Seni incitmek istemedim. Seni ilk gördüğüm andan beri tek istediğim şey buydu. Seni korumak ve güvende tutmak.”

O an gülümsedi, gözleri mutlulukla parlıyordu. Ve Tanrım, her nasılsa hayatımda olup biten onca çılgın şeye rağmen her şey Kacey’in mutlu olup olmamasına bağlıydı. Elimden geldiğince onu mutlu etmek istiyordum çünkü o benim için bunu yapıyordu. Terk edilmiş, tahtaları sökülmiş bir evin çatlaklarından sızan güneş ışığı gibi Kacey; beni yavaşça günbegün istila ediyordu. Panjurları indiriyor, tahtaları söküyor ve ışığın içeri girmesine izin veriyordu.

“Buraya gel,” dedim.

Uyku tulumundan çıkmadan önce bir süre içinde kıpırdandı. Çıplak bacakları, pembe iç çamaşırının parıltısı ve düğmeli tişörtünün altındaki göğüslerinin hatları kalbimi tekletti. Uyku tulumumu açık tuttum, yanıma yerleşti. Yakınlığı öpüşmemiz kadar doğru ve mükemmel hissettirdi.

İçini çekti. Ellerini yüzüme koyarken nefesi titriyordu. “Gittiğim için üzgünüm.”

“Sana gitmeni ben söylemiştim.”

“Kalmalıydım. Asla gitmemeliydim. Sana söz veriyorum, Jonah. Seni bir daha asla bırakmayacağım. Bir daha asla.”

“Seni bırakacağım,” dedim, sesim bir fısıltıdan öteye geçememişti. Kelimeler aramızda asılı kaldı; tüm acılarımızın, gözyaşlarımızın ve tereddütlerimizin özüydü bu iki kelime.

Yanaklarından aşağı süzülen cesur gözyaşlarıyla *gülümsedi*. “Henüz değil. Bu gece değil. Aylarımız veya yıllarımız olmayabilir ama anlarımız var. Binlerce, hatta on binlerce. Her ânı yakalayalım, yaşayalım ve sonsuza dek saklayalım... Tamam mı?”

Ona baktım. “Peki.”

“Bu iyi bir an,” diye fısıldadı.

“En iyilerinden biri...” diye cevap verip başımı onunkine doğru eğdim. Dudaklarımız birbirine değdi ve ağız dudaklarımı ele geçirmek için açıldı. Dillerimiz buluştu. Güçlü bir akım içimden geçerken ürperdim. İçimde bir fitil ateşlenmiş gibiydi.

“Tanrım,” diye fısıldadım ağzına doğru.

“Bu,” diyerek soludu. “Bu an.”

Beni dudaklarının içine çekti yeniden. Altımda mükemmel hissettiğini biliyordum, vücudu benimkine muhteşem bir şekilde uyum sağlıyordu. Dudaklarımız mükemmel bir ahenk içinde hareket ediyor, dillerimiz usulca birbirine süzülüp birbiri üzerinde izler bırakıyordu.

Dudaklarımı tekrar öptü ve bu öpücük o kadar uzun sürdü ki beni içine çekti. Altımda mükemmel hissediyordu, ağızlarımız mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor, dillerimiz çok yumuşak bir şekilde kayıyor ve birbirine değiyordu. Aramızda büyüyen ve kaynayan arzu kıvılcımlardan koca alev toplarına dönüştü. Ellerim giderek açgözlü bir hal aldı. Elleri saçlarımda, sırtımda, belimde dolaşırken inlemeleri kulağıma doldu. Kendini ellerime bıraktı. Sertliğini buldu ve pazen eşofmanımın üzerinden beni okşamaya başladı.

“Jonah...” Kendini bana doğru bastırırken bacağıyla beni daha da yakınına çekti. “İstiyorum. Çok istiyorum. Yapabilir misin?”

“Ah, yapabilirim,” dedim. “*Yapacağım*.”

Onu sertçe öpmeye devam ederken ellerim, tişörtünün altındaki göğüslerini avuçladığında dudaklarından ağızma doğru arzulu bir inilti döküldü. Onları hissetmek, ağırlıkları, yumuşak teninin sert avuçlarıma sürtünmesi. Her şeyi, nefesi, kokusu, beni öpüş şekli... Hayatımda bir kadını hiç bu denli istememiştim. Hiç.

Biraz hava almak için durduğumda, “Beni öpmeyi bırakma,” diye fısıldadı. “Bırakırsan ölürüm...”

Bedenlerimiz ahenk içinde sarsılırken, kalçalarını benim kalçalarıma doğru yükseltti. Tekrar dudaklarına yapıştı. Sanki zaten çıplakmışız ve ben onun içindeymişim gibi onu sıkıca kendime çektim.

Parmakları tişörtünün düğmeleri ile boğuşuyordu. “Çıkar şunu,” diye fısıldadı.

Düğmelerle uğraşmak yerine yerine gömleği yırtarak çıkarırken düğmeler uçtu. Göğüsleri özgür kalırken yarı şaşkın yarı arzulu hafif bir ses çıkardı. Soğuk hava meme uçlarını hemen sertleştirmişti. Ağzımı birinin üzerine yerleştirip emmeye başladım. Dilimi bir girdap gibi etrafında döndürdüm. Arzu kasıklarımın başlıyıp başıma kadar yayıldı. Arzu ve ihtiyaçtan başım dönmüştü, dudaklarıyla ağzımı örterken elim diğer göğsüne doğru gitti.

“Ah Tanrım, *evet...*” Sesi bir tıslamayla kesilirken eli eşofmanımın altına kaydı. Parmakları ağrıyan ereksiyonumun etrafına dolandı ve beni okşamaya başladı.

Dudaklarım boynundayken fısıldadım. “Bunu yapmaya devam edersen... Tenini emip ısıırıyordum. “Bu senin için çok eğlenceli bir gece olmayacak,” dedim.

“Hayır,” diye cevap verdi. “Benimle boşalacaksın. Birlikte boşalacağız.”
“İyimisersin.”

“Sen de yeterince çıplak değilsin,” diye yanıtlayıp tişörtümü çıkarıp fırlattı. Tenini tenime, göğsünü göğsüme bastırdı. Ellerim saçlarına dolandı. Tatlı karamel tadını andıran dudaklarını öperken başını kavradım.

“Bunu...Seni istiyorum...” dedim. Onun enfes yumuşaklığını ve sıcaklığını her yerimde hissetmek istiyordum.

Eşofmanımı ve baksırımı çıkardım. O da iç çamaşırını çıkarıp beni kendine çekti. Ağzımı tekrar işgal etti. Bacakları aralanıyordu ve ben o kadar sertleşmişim ki...

“Kahretsin, şey yok...”

Boynuma doğru fısıldadı. “Tişörtümün cebinde.”

Rahatlayarak ağlayabilirdim ama bu çok uzun sürerdi. Hâlâ kısmen giydiği yırtık tişörtünün ön cebinden bir prezervatif çıkarıp ambalajını yırttım. Saniyeler içinde hazırdım.

“Jonah,” diye fısıldadı Kacey, bacaklarını araladı ve beni yönlendirmek için eline aldı. “Seni deliler gibi istiyorum...” Sırtını dikleştirdikten sonra içine girdiğimde kelimeler dağıldı.

Söyleyecek sözüm yoktu. Düşüncelerim yoktu. Sadece onun sıcak, ıslak sıklığının beni içine almasının, tutmasının, sıkmasının ve gidebildiğim kadar derine gömülene kadar beni sarmasının saf, mükemmel hissi vardı. Sonra tırnakları kürekkemiklerime battı, kalçalarını öne eğdi ve ben daha derine indim.

“Tanrım, Kace,” diye mırıldandım. Bir elimle kalçasını kavradım ve vücudunu benimkiyle buluşacak şekilde kaldırdım. Kendimi içine doğru itiyor, onu hamlelerime alıştırtıyor ve bunu yavaşça yapıyordum. Ay ışığında, yüzü zevkten kasılmış, gözleri kapalı, ağzı açık, boğazı ve sırtı beni her seferinde sonuna kadar almak için yaylanmıştı.

“Jonah...” diyerek nefes verdi. “Daha fazla... Lütfen...”

Kalçaları şimdi daha hızlı kalkıp iniyordu ve ben de hiç düşünmeden ona ayak uyduruyordum. Bacakları belime dolanmak için yukarı çıktı ve uyku tulumunu üzerimizden itti. Hiç soğuk hissetmedim. Sadece teni tenime değiyor, vücudunun tatlı sıcaklığı ve artan zevkinin sesleri omzumda düğümleniyordu.

Daha hızlı hareket ederken, “Beni çok iyi hissettiriyorsun,” dedim. “Nasıl yapabiliyorsun bunu?”

“Senin sayende. Tanrım...” Omzumun üzerinden gözleri büyürken sözlerine devam etti. “Yıldızları görmek gerek.”

Kollarımı ona doladım ve sırtüstü dönerek onu üzerime çektim. Gök-yüzüne karşı yükseldi ve bedenime daha da yerleşti. Ve yüce Tanrım, yıldızlar... Milyonlarcası parlak bir şekilde üzerimizde dönüyordu. Kacey’in güzelliğinin yanında arka plan olmaya mahkûmdular. Onun yanında bir hiçtiler. Hiç.

Yırtık gömleğini çıkardıktan sonra fırlatıp attı. Çıplak teni solgun beyazlığıyla ıslık ıslık parlıyordu, dövmelelerinin koyu rengi kollarının üzerinde sarmaşık gibi uzanıyordu. Güzel ve dolgun göğüsleri yükselip alçalıyor, sırtı dikleşiyor; beyaz, ipeği andıran saçları sırtından aşağı dökülüyordu.

Boşalmamak için savaştım, onu beklemek için dünyaya tutundum. Sevişmemizi onun için elimden geldiğince muhteşem bir hale getirmek için çabalıyordum. Nefes alışları haykırıslara dönüştü, fısıldadığı ismim dudaklarında giderek güçleniyordu. Arkasına yaslandı ve ellerini kalçalarıma koyduktan sonra vücudu eğildi ve bana doğru açıldı. Bu hareketi beni mahvetmişti. Daha fazla dayanamadım. Yarı oturur bir şekilde doğruldum, kalçalarını sıkıca kavradım ve tekrar tekrar içine girerken onu aşağı doğru çektim.

Dişlerimi sıkarak, “Boşal, Kace,” diye inledim. “Boşaldığını görmek istiyorum.”

Haykırdı ve vücudu titreyerek etrafımda sıkıca kenetlendi. Boşalırken yüzünün aldığı şekil, yüzündeki inanılmaz güzellik, onu bu hale getirmem, ona bu zevki tattırmam beni benden alıyordu.

Son bir kez daha ayağa kalktım ve hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşaldım. Boşaldım, boşaldım, inlemekte olan Kacey’in içine aktım. Sesi

paramparça olmuştu. Ardından sadece nefes alış verişlerimizle bozulan bir sessizlik içine yuvarlandık.

Kacey yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle bana baktı. Yavaşça üzerime çöktü, göğüslerini kabaran göğsüme bastırdı. Başını çenemin altına sıkıştırdı ve saçlarının yumuşaklığı boynuma yayıldı. Çaba sarf ederek titreyen kollarımı kaldırdım ve onu tuttum. Çıplak sırtının ipeksi teni ellerimin altındaydı. Tepemizdeki yıldızdan kubbeye baktım, kendimi kaybetmiş gibiydim.

Ya da bulmuş gibi.

“İyi misin?” diye fısıldadı.

“Ah, evet.”

“Kalbin çok hızlı atıyor.”

Elimi göğsüne doğru kaydırarak, “Senin de,” dedim.

Gülüşünün çıplak tenime değdiğini hissettim. “İnanılmazdı,” diye fısıldadı. “Daha önce hiç... Yani daha önce *yapmıştım* ama bu şekilde değil. Asla böyle değildi.”

Gökyüzünün koyu laciverti boyunca bir yıldız parladı ve elmaslarla dolu gökyüzünde kayıverdi. “Evet,” diye fısıldadım. “Hiç böyle bir şey yaşamamıştım.”

“Sence diğerleri bizi duymuş mudur?”

“Üç eyalette yaşayan herkesin bizi duyduğundan eminim.” Ellerim tembelce sırtında gezindi. “Bir park korucusu, dağ aslanına kimin işkence ettiğini araştırmak için her an buraya gelebilir.”

“Peki bu minik senaryodaki dağ aslanı kim?”

“Tabii ki sen. Bunu kanıtlayacak pençe izlerim var.”

Kacey bana daha çok sokuldu. Daha sonra, “Kimin duyduğu umurumda değil,” diye mırıldandı. “Zaten bunu senin için istiyorlar. Oscar ve Dena.”

“Sevişmemi mi istiyorlar?”

“Biriyle olmanı istiyorlar.”

Başımı sallayarak, “Evet. Sanırım öyle,” dedim.

Kacey başını kaldırdı. “Artık benimlesin,” dedi. Gözleri bir an için aşağı kaydı ve sonra bakışlarını tekrar kaldırarak benimkilerle buluşturdu. Tereddütlüydü.

Ona usulca gülümsedim, bu güzel kadın benimle çıplak uzanmıştı, teni yara izimin sert çıkıntısıyla kızarmıştı ve korkmuyordu.

“Seninleyim, Kacey. Sensiz olamam.”

Kendini dirseklerinin üzerine doğru iterek, “Bunun geri dönüşü yok,

tamam mı? İkinci bir seçenek yok. Geriye dönerssek sadece zaman kaybederiz. Seninle tek bir dakikayı bile boşa harcamak istemiyorum. Tek bir dakikayı bile,” dedi. “Bana söz veriyor musun? Geriye dönmek yok, değil mi?”

Omuzlarından tuttum ve onu üzerime çektim, ellerimi saçlarına götürdüm. İri gözlerinde merak hâkimdi ve başka hiç kimse ona güvenmemişken onun benden hâlâ kendisine güvenmemi istediğini biliyordum.

“Geriye dönmek yok,” deyip yeminimi yumuşak ve nazik olsa da derin bir öpücükle mühürledim. En kötü korkularıma rağmen en iyi niyetimle.

Günbegün, küçük anlar. Vermek zorunda olduğum şey bu.

Kacey'i daha derin öptüm ve ona kavuşma arzum yeniden yükseldi. Ağzımın içinde yavaşça inledi. Vücudunun benimkine doğru hareket etmeye başladığını hissettim.

“Sanırım o sihirli cebinde ikinci bir prezervatifin yoktur?” Öpücüklerimin arasında sormuştum.

“Lütfen var de.”

Kacey dudaklarıma bakarak güldü. “Kendin bak.”

Sağ elim uzandı ve onun fırlatılmış gömleğini tuttu. Cebinde bir hissetti. Başım rahatlayarak geriye düştü.

“Bu gece sevişeceğimizi biliyor muydun?”

“Sevişeceğimizi umuyordum.”

Paketi açarken tek kaşımı kaldırarak, “İki kez mi?” diye sordum.

Sesi, gözleri ve gülümsemesi yumuşayıverdi. “Çok umutlanmıştım.”

Beni içine aldı ve bedenim zevkle sarsılırken aynı anda hem yükselen hem de dibe vuran duyguların buruk karışımının esareti altına girdim. Hayatımda bu kadına sahip olduğum için yaşadığım mutluluk ve onunla çok geç tanışmamdan dolayı kalbimi yakan derin bir acı.

Eğer şansım olsaydı seni sonsuza kadar severdim, Kacey.

Bölüm 28

Kacey

Jonah ve ben el ele kamp alanına geri döndüğümüzde güneş ufukta iyice belirmişti. Artık ona dokunabildiğim için durmak istemiyordum. Vücudum hâlâ canlı bir elektrik teli gibi uğulduyordu, iki akıllara durgunluk veren orgazmla doymuş hissetmek yerine daha fazlasını istiyordum.

Kamp alanımıza yaklaştığımızda herkesi kalkmış, hafif bir ateşin etrafında oturmuş ve kahvelerini yudumlarken bulduk. Hepsi durup bizim yaklaşmamıza baktı. Oscar yavaşça alkışlamaya başladı, ta ki Dena onu yanından dirseğiyle dürtene kadar. Samimi bakışlarla bizi izlerken elleriyle gülümsemesini gizliyordu. Holly mahcup bir kıkırdamayı omzuna bastırdı ama sanki bir gece önce fazla uyumamış gibi yorgun görünüyordu. Theo'nun ağzı açık kalmıştı, ifadesi okunmuyordu. Karşılık vermediği küçük bir gülümsemeyle ona baksam da hızla gözlerini kaçırdı.

Bütün bakışlar üzerimizdeyken Jonah durup, "Dün gece dağ aslanını duydunuz mu? Gürültülü bir dağ aslanıydı."

Herkes kahkahalarla güldü. Theo hariç.

Jonah'ın koluna vurup ateşin etrafındaki yerime oturdum. Theo'nun karanlık bakışları beni takip ediyor, tenimi karıncalandırıyordu. Dena bana sıcak, sade kahveyle dolu bir bardak uzattı. Gözlerimiz buluştu, onunkiler samimiyet ve minnettarlığa benzer bir ifadeyle doluydu.

Jonah'ın ayaklarının arasındaki yere oturdum ve dirseklerimi onun dizlerine dayayarak arkama yaslandım. Mükemmel bir uyum.

Kahvemi yudumlarken *bütün bunlar*, diye düşündüm. *Mükemmel*.

O sabah hep birlikte ormanda yürüyüşe çıktık ve Stella Gölü adlı küçük bir su birikintisine doğru inen engebeli bir patikayı seyrettik. Çocuklar yüzeyde taş sektiriyor, sevimli ama kıyasıya bir rekabet içinde birbirlerini ezmeye çalışıyordu. Holly, Dena ve ben yağmur tehdidi savuran kurşuni gökyüzünün altında, gölün çevresinde yürüdük.

Holly bütün sabah sessizdi. Yürüyüşte bize yakın durmuş ama çok az konuşmuştu. Elleri sürekli *sweatshirt*'ünün cebindeydi.

Sonunda, “*Cep telefonu yasak* kuralını çiğnedim ve hava durumunu kontrol ettim,” dedi. “Buradan büyük bir fırtına geçecek.”

Dena ve ben aynı anda başımızı göğe çevirdik. Gökyüzü sakın ve gri görünse de uzakta daha koyu, daha ağır bulutlar toplanmıştı.

Holly, “Yani erken ayrılacak mıyız diye merak ediyordum,” dedi. “Bugün mesela. Eğer bugün gidersek sizlerden biriyle gelebilir miyim?”

Dena’nın ifadesi endişeyle yumuşadı. “Neden? Ne oldu?”

Holly, “Theo ve ben ayrıldık,” dedi.

“Ne zaman?” diye sordum.

Kaşındaki pirsingini çekiştirirken, “Dün gece,” dedi. “Herkes yattıktan sonra.”

Dena önce bana, sonra tekrar Holly’ye baktı. “Çok üzgünüm, Holly. Neden ayrıldığınızı sorabilir miyim?”

Aniden hiddetlenen Holly, “Çünkü o bir pislik,” dedi. “Bana, yürümediği apaçık ortada olan bir şeyi yürütmeye çalışmaktan yorulduğunu söyledi. Bana karşı hep bir sıcak bir soğuk olmuştur. Ama bu sefer... gerçekten bittiğini hissettim.” Gözyaşlarıyla dolan gözlerini hemen silip, “Her neyse. Uzun dönüş yolunu onunla geçirmek istemiyorum,” dedi.

Dena ona sarılarak, “Onunla gitmek zorunda değilsin,” dedi. “Bizimle gelebilirsin. Oscar’a fırtına ihtimali hakkında ne düşündüğünü soracağım. Ona göre durumu çözeriz, tamam mı?”

Holly başını sallayarak, “Çok teşekkürler. Minnettarım. Gidip toparlanayım. Kamp yapmaktan sıkıldım.” Bana baktı, sesi sertleşip huysuzlaştı. “İyi kardeşi aldın,” dedi.

Arkasını dönüp patikadan yukarı fırlarmış gibi gitmesini izledik. Arından kocaman açılmış gözlerle birbirimize baktık.

“Bir yandan,” dedi Dena patikada ilerlerken, “Theo’nun onunla evden yüzlerce kilometre uzaktayken ayrılması çok boktan. Öte yandan, onu neden getirdiğini de anlamış değilim. Kız arkadaşı olmaya en çok yaklaştığı kişi o ama ilişkileri devam etmiyor.”

Omuz silkerek, “O, aradığı kişi değil,” dedim.

“Kesinlikle, değil. Birini aramıyor. Aramamalı da.”

“Aramıyor mu?”

“Âşıklar en sonunda bir yerlerde buluşmazlar. Onlar en başından beri birbirlerinin içindedir,” diye bir alıntı yaptı.

Gülümsedim. Jonah’ın içime süzüldüğü âni hissetmemle birlikte midemde aşağıya doğru yayılan sıcaklığı hatırladım.

“Bu sözü sevdim.”

“Ben de,” dedi Dena nazik sesiyle. Sanki sadece senin duyma için bir şey söylüyormuş gibi hissettiren o yumuşak ses tonuyla.

“Mevlana, yine. Yaşadıktan yüzlerce yıl sonra bile sözlerinin hâlâ bu kadar gerçek ve güçlü hissettirmesi beni şaşırtmaya devam ediyor.”

Durduk ve çocukların taşları sektirmesini izledik. Elli metre öteden bile Jonah ve Oscar'ın duruşlarındaki kahkahayı ve Theo'nun suratındaki asık suratı görebiliyordum.

Dena, “Jonah, tanıdığım en iyi erkeklerden biri,” dedi. “Aşkı özleyen ve biriyle ilgilenmek isteyen yanını bastırdığını görmek çok zordu. Son biyopsiyi yaptırdığında... Bir daha kimseyle birlikte olmama kararı aldı. Audrey'nin ayrılığını kılıf olarak kullandı. Ama şu an seninle birlikte. Kararını *değiştirdi*. Şimdi bir şansı var.”

“Ne için şansı var?”

“Mutlu olmak için. Seninle mutlu.” Dena'nın kara gözleri dikkatlice bana baktı. “Uçaklardan atlamayacak ya da dünyanın uzak yerlerini ziyaret etmeyecek. Ölmeden önce yapılacaklar listesi yok. Sadece sergisini tamamlamak istiyor. Bunun yeterli olmamasından endişe duyuyordum, hepimiz duyuyorduk. Bitireceğinden hiç şüphem yok. Yine de muhteşem *sanatını* özel biriyle *paylaşmasını* istiyordum. Ve şimdi paylaşıyor.”

Elimi tutup sıkarak, “Bana söylemek zorunda değilsin. Eminim seni korumak için savaşmıştır. Seni gü...”

“Güvenli bir mesafede,” diyerek cümlesini tamamladım.

İçini çekip başını sallayarak, “Aynı nedenden dolayı pek çok arkadaşını uzaklaştırdı. Ama seni uzak tutamadı, değil mi?”

Dudağımda beliren bir gülümsemeyle başımı salladım. “Hayır, tutamadı.”

Dena gülerek, “Elbette, tutamadı,” deyip bakışlarını Jonah'a çevirdi. “En başından beri birbirinizin içindeydiniz.”

Bölüm 29

Jonah

Oscar şiddetli bir yağmur fırtınasının vadiyi saracağını doğruladı. Kara bulutlara bakarak en fazla bir saat sonra yağacağını tahmin etmişti.

Oscar, "Yola çıkmadan önce hava durumuna baktım ama fırtınanın buraya es geçeceğini umduğum için riski göze aldım. Üzgünüm, çocuklar," dedi.

Kacey bana bakarak, "Çok kötü oldu," dedi. "Kamp yapmayı sevdiğim ortaya çıktı. Burası huzurlu. Şehirden, arabalardan ve diğer insanlardan uzakta. Hem burada seninle daha fazla zaman geçirmek istiyordum." Bana baktı ve çenemin hatlarını inceledi, sonra gözleri toparlanmakta olan diğerlerine kaydı. "Kalabilir miyiz? Yağmuru görmek istiyorum."

Kollarımı beline dolayıp, "Buradaki fırtınalar son derece kötü olur," dedim. "Kalmak istediğinden emin misin?"

Başını sallayarak, "Unutma, ben San Diegoluyum. Orada beş dakikadan fazla bir çiseleme sağanak yağmur sayılır," dedi. Vücudunu benimkine yaklaştırdı, dudaklarını ağzımın üzerinde gezdirdi. "Gerçek yağmurda dans etmek istiyorum."

Beynimdeki tüm kan aşağı doğru akarken ona bakıp, "Öyleyse kalıyoruz," dedim.

Oscar, "Dağ aslanlarına dikkat edin," dedi. Kaşları iki kez yukarı kaldırdı. "Kükremelerinden geldiklerini anlayabilirsiniz," dedi.

Kacey, Oscar'ın omzuna vurarak, "Bunu asla unutturmayacaksın, değil mi?" dedi.

"Asla."

Theo yanımıza gelip bizi kenara çekti.

"Sanırım seni bundan vazgeçiremeyeceğim, değil mi?"

"Yağmuru izlemek istiyor," dedim.

Kacey, "Gerçek yağmuru," dedi. "Daha önce hiç görmedim. Aptalca, biliyorum..."

“Ben de Jonah’ın bağışıklık sisteminin soğuğu ve yağmuru kaldıramayacağından endişeleniyorum. Hepimizin burada bir sorumluluğu var.”

“Yemin ederim, Teddy,” dedi Kacey. Onun sağlıklı olmasını senin kadar ben de istiyorum,” dedi.

“Tanrım, ben de buradayım çocuklar,” dedim.

Theo bana uzun uzun baktıktan sonra, “Evet buradasın,” dedi. Başını sallayıp parmağını bana doğru uzatarak, “Kuru kal,” dedi.

Elimi kaldırarak, “İzci sözü,” dedim.

Theo homurdanıp uzaklaşmaya başlayınca, “Hiç izcilik yapmadın,” dedi.

“Kesinlikle öyle,” dedim. Arabalar, tepenin aşağısında gözden kaybolur kaybolmaz Kacey’i kendime çektim. Ona sıkıca sarıldım ve sertçe öpmeye başladım.

Dudaklarıma doğru soluyarak, “Yağmuru beklemelisin,” dedi.

Ellerimi gömleğinin yakasına doğru kaydırırken, “Beklemek istemiyorum,” dedim. Artık ona dokunabildiğim için ellerimi ondan uzak tutamıyordum. Yakınlığına, bedenine, öpücüklerine doyamıyordum...

Beni çadıra doğru götürürken, “İslanmamalısın. Teddy’e söz verdik,” dedi.

Çadırda, gömleği dışında giydiği her şeyi çıkardım. Tam bana karşı koyamayıp teslim oluyordu ki gökyüzü yarıldı. Bir ışık huzmesi, çadırın diğer tarafında kalan dünyayı aydınlattı. Kacey doğruldu ve çadırın kanadını kenara çekerek dışarıdaki eğik yağmur damllarını izlemeye başladı.

“Aman Tanrım. Bu, gerçek yağmur.”

Çadırdan çıktıktan sonra sağanak yağmurda sıırıslıklam olunca hafif bir çığlık attı. “Kahretsin, Theo haklıymış. Çok soğuk.”

“Geri gel,” dedim.

Yağmurun altında kalçalarını sallayarak, “Daha değil,” dedi. “Keşke gelip benimle dans edebilseydin.”

“Sen soğuktan titrerken ben kuru olduğum için bana teşekkür edeceksin.”

“Vücudunla beni ısıtacak mısın?”

“Kesinlikle.”

Gözlerini kapatıp yağmur damllarının yüzüne düşmesine izin verdi. Gömleğinin ıslak kumaşından göğüsleri belirginleşmişti, meme uçlarının sertleştiğini görebiliyordum. Her hattını, her çizgisini ve kıvrımını görebiliyordum. Su, gözyaşları gibi yanaklarından aşağı süzülüyordu. Gülümsemesi sessiz ve mahremdi.

“Burada yalnız kalabilirim.”

“Seni izliyorum,” dedim. “Seni izlemeyi seviyorum.”

“Beni izlemeni seviyorum.” Saçlarını omuzlarından yukarı kaldırdı ve bu hareketiyle göğüsleri de yükseldi.

Derin bir nefes alırken yanına gidip ona dokunma isteğimi bastırdım.
Bekle. Sadece bekle... İzle.

Kacey ellerini indirip gözlerini açtı. Dudakları aralanmıştı. Çenesinden su damlarken dilini yavaşça altdudağında gezdirdi. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, elleri yeniden havalandı, bu kez tişörtüne uzandı. Üstteki dört düğmeyi açtı ama daha fazlasını açmadı ve göğüslerinin arasındaki pürüzsüz tenin mükemmel vadisini ortaya çıkardı. Parmak uçları, ıslanmış kumaşı kenara çekerek sert bir meme ucunun üzerinde gezindi.

“Tanrım...” Sesim, içimdeki arzunun varlığıyla boğuk bir şekilde çıkmıştı.

Eli aşağıya, gömleğinin kenarına kayıp onu kaldırdı. Kasıklarına sert bir ağrı yerleşmişti, sanki susuzluktan ölüyormuşum gibi ağzım kurumuştu ve o oradaydı, yağmurda sıılsıklam olmuştu.

“Buraya gel,” dedim.

Parmaklarını çıplak bacaklarında gezdirirken, “Gelirsem, bana dokunacak mısın?” diye sordu.

Dizlerimin üzerine çökerek, “Evet,” dedim.

“Dudaklarını üzerimde gezdirecek misin?”

“Evet.”

Parmaklarıyla yavaşça bir daire çizerek, “Burada mı?” dedi.

“Tanrım. Evet.”

Yavaşça bana doğru geldi, elleriyle diğer düğmeleri de açtı. Çadırın ağzına ulaştığında son düğme de koptu ve gömlek omuzlarından yere düştü.

Uzattığım havluya sarılırken, “Haklıymışsın. Üşüyorum,” dedi.

Onu sardım ve dizlerinden kendime doğru çektim, dudaklarım hemen onunkileri buldu.

Teni soğuktu ama dilinin benimkine değen sıcaklığı...

“Kacey...”

Onu öperken bir yandan da havluyla vücudunu kurutup onu ısıtmaya çalıştım.

Dudaklarımı göğüslerinin arasında gezdirirken, “Yağmur gibi kokuyorsun,” dedim. Bir meme ucunu tuttum, dilimle ısıttıktan sonra sertleşmesi için ısıtırıp emerken usulca inledi.

“Jonah... Tanrım, ne yapıyorsun bana?”

Ben diğer göğsüne geçerken Kacey’in parmakları saçlarımda dolanıyor, sırtını ve kalçalarını kuruturken dişlerimi emip sıyrıyordu. Sonra bir ko-

lumu beline doladım ve onu çadırın zeminine yatırdım. Havluyu karnının üzerinden aşağı, kalçalarının arasından, sırayla iki bacağının her zerresinde gezdirdim ve sonra fırlatıp attım. Önümde aralanmış bir halde yatarken dudakları hafifçe ayrılmıştı. Gözleri arzuya parlıyordu. Çırılçıplak soyunup içine gömülmek ve arzusunu yatıştırmak istiyordum. Ama o altımda çıplak yatarken benim tamamen giyinik olmamın büyüleyici ve kudretli bir etkisi vardı.

Başka hiçbir kadın beni böyle hissettirmemişti; dağılmış, tamamen çözülmüş ve yine de eksiksiz. Kacey beni bir bütün yapmıştı. Sağlıklı. Yenilmez kılmişti. Ve vücudum ona bunu göstermek için yanıp tutuşuyordu.

Üzerine eğildim, dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım ve dillerimiz arsız, sert bir öpüşmede buluştu. Ereksiyonuma uzandı, pantolonumun üzerinden beni okşadı. Bu dokunuş karşısında inledim. Elini etrafımda sıkılamak, o rahatlamayı yaşamak istiyordum.

“Bunun senin için harika olmasını istiyorum...” diye soludum.

Altdudağımı ısırarak, “Zaten öyle,” dedi.

Başımı salladım. “Daha iyisini yapabilirim.” Ağzımı kulağına yaklaştırmak, “Seni öyle bir boşaltmak istiyorum ki tüm vadi duysun,” dedim.

Bileklerini tuttum ve başının üzerinde sabitledim. Gözlerimiz buluştu ve tutuştu. Gözleri, gözlerimdeki şehvetin aynası haline gelmişti. Onu tekrar öptüm. Sert ve kaba bir şekilde altımda dalgalandı, kalçaları benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı ve onu sabitleyen ellerime doğru ilerledi.

Bileklerini serbest bırakarak dilimi ve dişlerimi boğazının pürüzsüz teninden aşağı, göğüslerinin arasından geçirdim. Karnına doğru dudaklarımı aralayarak buseler kondurdum. Kalçalarına ulaştığımda inilti çıkarıyordu ve başımı ona doğru eğiptadına bakmadan önce bir an durup onu içime çektim, âni yarım saniye daha uzattım.

Haykırdı, kalçaları kalktı, sırtı kavislendi. Damarlarımda bir orman yangını gibi dolaşan şiddetli arzuyu unutarak dilimi onun en hassas noktasının üzerinde dolaştırdım. Daha derine, daha sert bir şekilde ilerledim. Adımı haykırana kadar dudaklarım kadınlığını keşfetti.

Evet, diye düşündüm. Evet. Daha yüksek sesle... Vücudu gerildi, sırtı dikleşti. Elini başıma attı ve beni daha da içine çekerken dilimin üzerine boşaldı, sesi çadırı dolduruyordu. Orada daha da kalabilirdim ama nefesi kesilmiş ve bitkin bir halde dirseklerinin üzerine kalktı.

Nefes nefese, “Jonah,” dedi. “Buraya gel. Lütfen.”

Ağzımı ondan ayırdım, onu titreyen ve ıslak bir halde bıraktım. Ardın-

dan tişörtümü ve kot pantolonumu çıkardım. Prezervatifi taktım. -Tanrım, *hayatımda* hiç bu kadar sertleşmiş miydim?- Sonra vücuduna sürtünmeye başladım.

Beni kendine çekip öperken boynuma sarıldı. Dudaklarımız hâlâ birbirini hırpalarken kalçalarını benim için genişçe açtı.

“Seni çok istiyorum,” dedim.

Sessizce başını salladı, dudakları birbirine yapışmıştı. İçine girdiğimde bir çığlıkla birbirinden ayrıldılar.

“*Evet...*” diye tısladı. “Aman Tanrım. *Evet...*”

Evet, vücudum onayladı. Onun sıcaklığına nasıl bu kadar mükemmel uyduğuma, *evet*. Etrafımda ne kadar iyi hissettiğine, *evet*. Ağzının tadının ne kadar tatlı olduğuna, *evet*. Bedenlerimizin uçurumun kenarına doğru sürüklenmesine, *evet*. Ve *Tanrım...* Ona, *evet*. Hayatıma bir dinamit gibi giren, rutinimi darmadağın eden, kendimi ölüme çoktan teslim etmişken beni hayata döndüren bu kadına, *evet*. Onun kaosuna, toy duygularına, dokunulmaya, kucaklanmaya ve sevmeye olan umutsuz ihtiyacına, *evet*. Her şeyden çok, istediği *ben* olduğum için, tüm karmaşık kusurlarıyla kendini bana bıraktığı için, *evet*.

“*Evet*,” diye fısıldadım. Her şeye. Bize. *Ona*. “*Evet...*”

İçinde yavaş yavaş biriktiğini hissettim, çığlıklarının her birinin bir öncekinden daha yüksek bir ritim aldığını duydum. Elleri boynumu kavradı, bacakları belime dolandı. Derin, sert ve yavaşça ittim, kendi ritmime kapıldım ama onun için tutundum. Tekrar kendine geliyor, ilkinden başka bir orgazm inşa ediyor, ateşi yeniden körüklüyordu. Beklemek için her şeyimi harcadım ama sonunda başını geriye attı ve kalçalarını takdim edermişçesine benimkilere doğru kaldırdı. Onu sıkıca kavradım ve derinlerine daldım. Aynı anda boşalmasak da birbirimizinkine çok yakındık.

Yağmur öğleden sonra dindi. Kacey ile beraber, çadırı ve eşyalarımızı topladık. Ellerimiz çalışırken gözlerimiz buluştu. Aramızdaki yoğun hava, yarattığımız aşkla doluydu. Kalbim de onunla birlikte dolup taşıyordu.

Theo’ya hayatta ve kupkuru olduğumuzu bildirmek için mesaj attıktan sonra Las Vegas’a geri döndük. Ben sağ elimi onun kalçasında tutuyordum, o da sol elini saçlarımin arasından geçiriyordu. Her zamanki gibi konuştuk ve güldük. Ancak arada hiçbir şeyle doldurulması gerekmeyen yoğun, sıcak sessizlikler vardı. Hepsi bu.

Dairemin ön kapısını henüz kapatmıştık ki Kacey tekrar kollarımdaydı. Onu duvara yaslamış, öpmüş, ellerimle kıyafetlerini yırtıp atmıştım. Hâlâ öğle yemeği molamızdan kalma yağmur ve sıcak kahve kokuyordu.

Yol kokusunu üzerimden atmak istiyordum. Üzerimizden. Artık *biz* olmuş-tuk ve bu gerçek şehvetimi en az Kacey'in vücudu kadar körüklüyordu.

Bir şekilde banyoya ulaştık ve birbirimize dokunmadan duramadığımız için zar zor yıkanabildik. Sabunlu bir el bezinin darbeleri arasında öpüştük. Onu duvara yaslamaya çalıştım ama kollarımın arasından kayıp dizlerinin üzerine çöktü. Omuzlarım fayansa değdi. Nefis ağzı akıl sağlığımdan geriye kalanları da söküp alırken buğulu tavana boş boş baktım.

Duştan çıktıktan sonra çadırda yaptığım gibi vücudunu kuruladım. Sonra onu makyaj masasının üstüne yerleştirdim, böylece kalçalarını ayırıp onu dudaklarımın arasına alabilecektim.

Lavabodan bir şeyler düşürene kadar aşağıya doğru indim, çıgıllıkları ecza dolabını sarsıp tıkırdatıyordu. Daha derine ve daha sert bir şekilde ilerlemek istiyordum, böylece *daha yüksek* sesle bağıracaktı. Ağzımı ve kulaklarımı doldurmasına ihtiyacım vardı, bana verebileceği kadarını istiyordum. Parmaklarımın arasından kayıp gitmeden önce yakalayabildiğim kadar çok an. *Ben* onun parmaklarının arasından kaymadan önce.

Açlıktan ölmek üzereyken bir Japon restoranından sipariş verdik ve yemek yiyebilecek kadar uzun süre giyinik kalmayı başardık.

“Şimdi yatağa gel,” dedi.

Yastıkların üzerine yattım ve o da üstüme çıktı. Başımın üstündeki yatak başlığını kavradı. Saçları solgun bir yağmur gibi üzerime dökülüyor, göğüsleri bana asılırken sallanıyor, ben onunla buluşmak için yükselirken sert bir şekilde aşağı iniyordu. İşte, o zaman birlikte boşaldık.

Bölüm 30

Kacey

Başımı omzuna yasladım, kolumu göğsüne attım. Kıpırdandım ve onun çoktan uyanmış olduğunu görmek istercesine başımı kaldırdım. Jonah'ım çok az uyurdu ama asla yorgun görünmezdi. Dün gece sevişmemizden sonra nefes nefese kalmıştı ama hemen toparlanmıştı.

Jonah'ım, diye düşündüm. Jonah, benim. Ben de onun.

Sabah ışığında, çıplak gözle ilk kez inceleyebildim yarasını. Göğüs kafesinin tüm uzunluğu boyunca, hastalanmadan önce daha belirgin olan karın kaslarının silik çizgilerinin hemen üzerine kadar uzanıyordu. Güney Amerika'da gömleksiz bir fotoğrafını görmüştüm. Muhtemelen hastalandığı yerde çekilmişti. O zamanlar kasları daha belirgin olsa da şimdi hâlâ duruyorlardı.

Çünkü o çok güçlü, diye düşündüm.

Jonah yara izine dokunan elimi tuttu. "Çok güzel değil, değil mi?"

Usulca, "Fena değil," dedim.

"Bu çok güzel," dedi. Bileğimden başlayıp kolumun iç kısmına, neredeyse dirseğıme kadar uzanan dövmeyi incelemek için elimi çevirdi. Bahsettiği dövmem bir gitardı. İçi mürekkepsiz olan gitar, fa anahtarı ve notalardan yapılmıştı.

"Bana diğerlerini göster. Beni onlarla tanıştır."

Kolumdan aşağı uzanan dikenli sarmaşıklar ve tomurcuklarla sarılı, sağ omzumda açan gülü ona göstermek için doğruldum. "Bunu Seattle'da yaptırdım. Şeker kafatasını Portland'da yaptırmıştım." Ona sağ ortaparmağındaki minik siyah yıldızları gösterdim. "Bu küçük yıldızları da San Diego'da yaptırmıştım. Babama karşı ikinci aleni başkaldırışımdı. İlk elektrogitar çalmaktı. İkincisi ise bu saklanması imkânsız dövmeydi. Özellikle de elektrogitar çalarken."

Ben ona yaslanırken Jonah hafifçe güldü.

"Saat kaç?" diye sordum.

Şakağıma yumuşak bir öpücük kondururken, "Yedi olmak üzere," dedi.

“Gidip birkaç iş yapmam gerekiyor. Bu akşam, ailemin evinde pazar yemeğimiz var.”

“Ah, evet. Theo’nun beni açıkça aile yemeğine davet *etmediği* ilk pazar gününü hatırlıyorum.”

Jonah kahkaha sayılabilecek bir ses çıkarıp, “Pekâlâ, şimdi seni davet ediyorum. Gelir misin?”

Bir dirseğimin üzerinde doğruldum. Çok yakışıklıydı, siyah saçları beyaz yastık kılıfının üzerindeydi. “Ailenle tanışmamı mı istiyorsun?”

Başını sallayıp saçımın bir buklesini parmaklarının arasına aldı. “Seninle tanışmalarını istiyorum. Ayrıca senden gereğinden fazla ayrı kalmak istemiyorum.”

“Yastık muhabbetini çok iyi kaptın, değil mi?”

“Pratik yapıyorum, anlaşılıyor mu?”

“Çok hoştu.”

Gülmemi öpücükleriyle susturdu. Tanrım, sabah bile tadı çok güzeldi. Çok temiz. Küçük bir iç çekişle ayrılıp çenemi göğsüne yasladım. “Ailenle tanışmayı çok isterim. Aslında sözümü geri alıyorum; ailenle tanışacağım için çok heyecanlıyım ama bu gece gelemem. Hafta sonu için Caesar’s’ta başka bir kızın vardiyasını almak zorunda kaldım. Saat birden dokuza kadar bir toga içinde bedava içki dağıtıyor olacağım.”

“Gelecek pazar?”

“Bana uyar,” dedim. “Kendimi buna hazırlamam bir haftamı alır. Ayrıca Theo’nun bu fikre alışması da bir haftayı alır. Benden hoşlandığından emin değilim. Hiç emin değilim.”

Jonah tuhaf bir gülümseme takındı. “Bence senden çok hoşlanıyor.”

“Bunu pek iyi göstermiyor. Ya zavallı Holly’e yaptığı? Onu ormanın ortasında öylece terk edişi?”

Jonah, “Evet, baktandı,” dedi. “Kocaayaklardan biri onu yakalayıp eş olarak almış olabilirdi.”

“Çok komiksin, değil mi?” Sırf yapabildiğim için onu tekrar öpmek için eğildim. Öpücük derinleşti ve daha fazlasına dönüşmeye başladı. O sırada Jonah’ın alarmı komodinden çaldı.

Onu öperken, “İlaçlarını unutma,” dedim.

“Evet, ilaçlarım.”

Ben uzun bir gömlek ve iç çamaşırı giyerken, o da uyurken giydiği eşofmanı ve beyaz atletini giydi. Birlikte mutfağa gittik ve beni uyguladığı diyetle tanıştırdı.

Bana protein karışımını nasıl yapacağımı anlattı. Ben tozları ve takviyeleri karıştırırken haplarını birbiri ardına yutmaya başlamıştı bile. Kısa bir

süre sonra, tezgâha tutunup bir mide bulantısı dalgasıyla nefesini kontrol etmeye çalıştı.

Başını öne eğerek, “Hangisi daha kötü emin değilim,” dedi. “Ne zaman geleceğini bilmemek mi ya da geleceğini bilmek mi?”

Ona bir bardak su doldurup sırtını ovaladım.

Gerçek bu. Onunla olmak bu anlama geliyor.

Zihnimdeki bir fısıltı bana daha kötü bir şeyle başa çıkacak cesaretim olmadığını söylüyordu. Yutkundum, düşünceyi susturdum. Onunla birlikte olmak *istiyordum*. Sadece yıldızlı bir gökyüzünün altında duygusal bir âna kapılmak değil, bulantı boyunca onunla yan yana nefes almak.

“Başka bir yan etkisi var mı?” diye sordum.

Bir yudum su alıp başını sallayarak, “Doyumsuz bir azgınlık,” dedi.

Bir kahkaha atarak, “Fark ettim. Başka?” diye sordum.

“Steroidler, aşırı tüylenmeye neden olur. Her yerde. Günde iki saatimi tıraş olmakla harcıyorum.”

Ona gözlerimi kısarak baktım.

“Aslında burada olmana sevindim,” dedi. “Sırtımda gerçekten ulaşılmaması zor yerler var.”

Gözlerimi devirip burnunun ucuna bir öpücük kondurarak, “Ukala,” dedim. “Hadi ama ciddiylim. Ya da olmaya çalışıyorum.”

“Bulantım oluyor, bazen bileklerim şişiyor ama çok uzun sürmüyor,” diyerek omzunu silkti. “Bunların dışında, yaşadığım çok fazla yan etki yok. Bu açıdan şanslıyım.”

O bana kahve yapmakla meşgulken başımı salladım. Jonah protein karışımını içerken karşısına geçip kahvemi yudumlamak için tabureye oturdum. Dejavu. Sadece, akşamdan kalma değildim.

Jonah gözlerime baktı. Gülümsemesi sıcak, neredeyse gururluydu. “Şuraya bak,” dedi sakın bir sesle. “Daha önce olduğu gibi ama aslında her şey farklı.”

“Farklıdan daha iyi,” deyip onu öpmek için tezgâhın yarısına kadar çıktım.

“Bekle...” dedi ama öpücüğüm daha hızlıydı.

Kıkırdayıp yerime geri oturdum.

“Seni uyarmaya çalıştım,” diyerek güldü.

“Mmm, çimen ve ağaç tadı alıyorum. Biraz da süt ve eşek kokusu.” Jonah gülerken ağızımı elimin tersiyle sildim. “Sana daha lezzetli bir şey yapmayı öğreneceğim... Ne olursa olsun bundan daha iyi olacaktır.”

“Daha lezzetli bir şey yaparsan büyük ödüller alacaksın.”

“Yatakta mı?”

“Yatakta. Tezgâhın üzerinde. Yerde, koltukta...”

Onu tekrar öpmek için tabureden kalkınca, “Bu bir ödül değil ki artık hayatımız,” dedim. Ağızda kalan tat umurumda değildi. Ne zaman içimden onu öpme isteği gelse onu öpebilirdim. Artık hayatı yarım yaşamak olmayacaktı. Tıpkı kart oyuncularının yaptığı gibi *son sürat* gitmeliydik. Kalmak yerine bir kart daha isterdim. Her zaman.

Giyindikten sonra Jonah beni evime geri götürdü. Kamyonetinden atlayıp sürücü tarafına gittim. “İyi günler, beni ara,” dedim.

“Arayacağım,” dedi.

Eli yanağını kavrarken ellerimle ensesini tutup ona derin bir öpücük verdim.

“Seni şimdiden çok özledim,” dedim.

Başparmağını çenemde gezdirip yumuşak bir sesle, “Yakında görüşürüz, Kace,” dedi.

Arabayla uzaklaşmasını izlerken sanki kafamın içinde görünmez bir saat çalışmaya başladı. Saniyeleri sayarken aynı zamanda onları toplayarak dakikalara ulaştım. Nihayetinde onu tekrar görebileceğim zamana kadar geçecek saatler zihnimde uçuşuyordu.

Nevada sıcağı üzerime çökerken, “Anlar,” diye mırıldandım. “Bize ait, binlerce an var.”

Saat on bir gibi duştan çıkmış, saçlarımı havluyla kuruturken film izliyordum. Biri kapıyı sarsacak kadar sert bir şekilde yumrukladı. Televizyonun sesini kapattım ve acil durum düğmesine basmaya hazır bir şekilde telefonumu aldım.

“Kim o?”

“Theo.”

Lanet olsun. Telefonumu fırlatıp kilitleri çevirerek açtım. Theo; dövmeli ve kaslı kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kapının önünde duruyordu.

Ben de kollarımı kavuşturarak, “Bir dahaki sefere tokmak getir. Daha etkili olur,” dedim.

“İçeri girebilir miyim, giremez miyim?”

“Buyur, gir.”

Önümden kararlı adımlarla geçti ama içeri girdiğinde kararsız görünüyordu. Ellerini kot pantolonunun ön cebine soktu.

Tıpkı Jonah’ın yaptığı gibi, diye düşündüm.

Theo, Jon Cryer’ın bir plak dükkânında nadide bir ucube gibi dans ettiği, sesi kısılmış televizyonuma baktı.

Theo'ya "Pretty in Pink."Hiç izledin mi?" diye sordum.

Hayır dercesine homurdandı.

"Klasik bir film! Andie'nin sonunda Duckie yerine Blaine ile birlikte olmasına herkes sinirlenir. Ama dürüst olmak gerekirse film bir yıl sonrasını gösterseydi, Blaine'nin nasıl Andie'nin kalbini kıracağını da gösterirdi. Duckie her zaman olduğu gibi onun yanında olacaktı. Blaine'in onun için kötü olduğunu söylemiyorum. Hiç de öyle değil. Birbirlerini mutlu ediyorlar. Ama Duckie? Duckie uzun süredir bu olayın içinde."

Theo'nun bana sanki uzaylı bir yaşam formuymuşum gibi baktığını fark etmeden önce birkaç saniye daha izledim.

"Üzgünüm," dedim. "Konu seksenlerin filmleri olunca kendimi kaptırıyorum. Onlar benim için hayat felsefesi anlamına geliyor," diyerek televizyonu kapattım. "Peki, içecek bir şey ister misin?"

"Hayır."

Ters ters bakma konusunda usta olsa da bakışları beni korkutmuyordu. Bana diktiği bakışları öfkeye yakın bir şekilde sertleştiği şu an bile.

"Tamam o zaman," dedim. "Bu ziyaretini neye borçluyuz? Buraya *Pretty in Pink 101* dersi için gelmediğine eminim."

"Sen ve Jonah," dedi. "Yatıyorsunuz."

"Bunu kampta doğruladığımızı sanıyordum."

Theo eli saçlarında, küçük oturma odamda volta atmaya başladı. "Dinle, onunla birlikte olacaksan bilmen gereken bazı şeyler var. Kahretsin, o sana söylemez çünkü çok inatçı."

"Ne gibi?"

"Bağışıklık sistemi berbat durumda, tamam mı? Almak zorunda olduğu ilaçlar yüzünden. Soğuk algınlığı veya enfeksiyon kaparsa bu senin veya benim hastalanmamız gibi olmuyor. Bu, onu öldürebilir."

"Farkındayım," dedim. "Şimdi sağlıklı gözüküyor..."

"Evet, şimdi. Dört ay önce bir yerden soğuk aldı ve soğuk algınlığı zatürreye dönüştü. İki gün hastanede yatmak zorunda kaldı."

İstemsizce ürpererek, "Ah, tamam," dedim.

"Yani dikkatli olmalısın. Hasta olduğunu sadece *düşünsen* bile ondan uzak durmalısın. Onu öpmemelisin ya da aynı yatakta yatmamalısın. Söz ver."

Başımila onaylayarak, "Elbette. Jonah benimle bunun hakkında konuşmuştu. Anlıyorum. Dikkatli olacağım."

"Ve seviştiğiniz zaman..." dediğinde Theo'nun yüzü kıpkırmızı oldu.

* 1986 yapımı bir film. (en.)

Adadaki başka şeylere bakarak gözlerini benden kaçırdı. "Sevişmenizi ağır-
dan almalısın."

"Pekâlâ, bu konu seni ilgilendirmez."

"Lanet olası hayatı tehlikedeysen ilgilendirir," diye çıktı Theo. "Yaptığı
her şey, beni ilgilendirir."

Aramızdaki tansiyonu azaltmak için, "Bence yatak meselelerini kendisi
halledebilir, patron," dedim. "Ne yapacağını bilir. Kelime oyunu falan yap-
mıyorum."

Theo'nun yüzü daha da kızardı. "Belki biliyor, belki de bilmiyor," dedi.
"Dediğim gibi, o inatçı bir piç."

Sen ise zarafet ve nezaketin somut örneğisin, Theodore. Yine de bu iğnele-
meyi dile getirmedim. "Bence oldukça dikkatli davranıyor. Ben de dikkatli
olacağım Theo, söz veriyorum."

Başını salladı, sert bakışları hiç azalmıyordu. Kıpırdamadan durdum,
beni anlamasına müsaade ettim. Sert tavırlarına rağmen Theo'yu seviyordum.
O Jonah'ın ailesindendi ve onun da beni sevmesini istiyordum, özellikle de
artık Jonah'la birlikte olduğumuz için.

Tekrardan, "Söz veriyorum," dedim.

Elleri tekrar ceplerine giderken, "Tamam," dedi.

"Seni rahatsız eden başka bir konu var mı?"

"Niyetinin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Gözlerimi kırptım. "*Niyetim* mi? Seviştik diye evlenmemiz mi gereki-
yor?"

Güldüm ve onu şakacı bir şekilde dürtmeye yeltendim ama o kenara
çekiliverdi. "Onu bırakacaksın."

Donup kalmıştım, kahkahalarım boğazımda düğümlenmişti. "Hayır,
bırakmayacağım," dedim yumuşak bir sesle. "Ben asla..."

"Bu, büyük bir mesele," dedi Theo. "*Bu onun hayatının geri kalanı.* An-
lıyor musun? Hayatının geri kalanı. Eğer onu incitirsen..."

Destek almak için koltuğun arkasına yaslandım. "İsteyeceğim en son şey,
onu incitmek."

Küçük oturma odamın boşluğunda birbirimize baktık. Theo'nun göz-
lerindeki çelik gibi parıltı yavaş yavaş yumuşadı. Ellerini cebinden çıkarıp
yapacak bir şey aradı. Nihayetinde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tamam.
Peki, işler kötüye gittiğinde ne olacak? Ne yapacaksın?"

İçimde öfkenin alevlendiğini hissederek, "Ben öyle olacağını düşünmü-
yorum," dedim. "Ya umut? Hiç şansı olmadığından bu kadar emin *olmama-*
ya ne dersin?"

"Onun bir şansı var. O..."

Theo'nun kolları iki yanına düşerken omuzları hafifçe çöktü. Yüzü ortadan ikiye ayrılmış gibiydi ve altındaki acıyı ortaya çıkarıyordu. Jonah'ın bana, Theo'nun hastalığı boyunca her dakika yanında olduğunu söylediğini hatırladım. Audrey gittiğinde de oradaydı. Son biyopsi sonuçları okunduğunda da Jonah'ın yanında oturuyordu. Jonah'ın hayatındaki tüm korkunç şeyleri en ön sıradan izlemişti. Bilmediği tek yolla, kardeşinin yanında olmaya çalıştığını görmemek için kör olmak lazımdı.

Usluca, "Sen onun için iyi bir kardeşsin," dedim. "Sana söylememe gerek olmasa da söyleyeceğim. Öylesin." Yavaşça ona yaklaşıp elimi koluna koydum. Omuzu umursamaz bir şekilde inip kalksa da dokunuşumdan kaçmadı.

Tereddütle, "Sen nasılsın?" diye sordum.

Suratını astı. "Ne?"

"Sanırım... sana bu soru pek sorulmuyor. Özellikle son zamanlarda. Bu yüzden soruyorum. Nasılsın?"

Sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi kalın kaşlarını çatarak bana baktı. Elimi koyduğum teninin tüyleri diken diken oldu. Bunu aynı anda fark ettiğimizde irkilerek benden uzaklaştı.

Kapıya doğru yürürken, "İyiyim," dedikten sonra devam etti. "İlgilenmemiz gereken kişi o." Kapı arkasından çarptı.

"Tamam," dedim boşluğa doğru. "İyi bir sohbetti."

Bölüm 31

Kacey

Ertesi gün, öğlen vakti elimde SkinnyFATS'ten iki poşetle atölyeye varmıştım. Jonah ile kendim için roka ve kaparili tavuk salatası; Tania için panelenmiş bufalo tavuk salatası getirmiştım. Atölyenin sürgülü kapısını poşeti üç *smoothie*'den oluşan bir kutuyla hokkabazlık yaparak taşımak zorunda kaldım. İçeri girerken az kalsın hepsini düşürüyordum ama bir mucize eseri hiçbir şey dökmemeyi başardım.

Tania ve Jonah bir üfleme borusunun farklı uçlarında çalışıyordu. Jonah camı yuvarlayıp ona şekil verirken gözleri kısılmıştı.

“Hava,” dedi.

Jonah'ın arkasındaki duran Tania, boruya üfledi. Cam şişti.

Gözleri cam parçasının üzerindeyken Jonah, “Tam orası,” dedi. “Mükemmel.”

Araya girmek uygun olduğunda yanlarına yaklaştım. “Aç olan var mı?”

Tania beni ter ve yanmış kâğıt gibi kokan bir kucakla sardı. “Açlıktan öldüm! Bu öğle yemeği ziyaretleriyle bizi şımartıyorsun. Şikâyet ettiğimden değil tabii ki...”

Şimdi burada beş arkadaşım var, diye düşünerek ben de ona sarılmıştım. Bir yerde, bu kadar arkadaşım olacak kadar uzun süre hiç kalmamıştım.

Tania'nın omzunun üzerinden Jonah'a baktığımda tatmin olmuş gibi gülümseyip üfleme borusunu tavana astığını gördüm. Aramıza katıldı ve beni öptü.

Tania poşetleri karıştırırken, “SkinnyFATS,” dedi. “Bu mekânı seviyorum,” deyip başını kaldırdı. “Durun, az önce ne oldu?”

Jonah bana ikinci bir öpücük verirken, “Hiçbir şey,” dedi.

Tania bize bakarak, “Yine oldu,” dedi. “Ne zaman *oldu* bu?” diye sorunca ben de, “Hafta sonu,” diye cevap verdim.

Jonah ekledi. “Pazar günü, iki kez.”

Gözlerimi devirerek, “Aman Tanrım,” dedim.

Tania bana tekrar sarıldı. “Vay be,” dedikten sonra Jonah’ı da kendine çekti. “Sizin adınıza çok mutlu oldum, çocuklar. Bu, harika bir haber.”

Jonah, çantayı karıştırıp portakallı bir *smoothie* çıkararak, “Bu sadece öğle yemeği,” dedi. Tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Malçları* yok muydu?”

“Yeni bitmiş, ukala,” diyerek dalga geçtim.

Cep telefonu çalınca telefonunu arka cebinden çıkarıp numaraya baktı. “Eme,” dedi. “Evet, ben Jonah...” deyip yanan fırınların ve çalışan klimanın sürekli tısladığı atölyeden çıktı.

Öğle yemeğini katlanabilir masa ve sandalyelerin üzerine, ateşten ve gevşek cam kaplardan oldukça uzağa yerleştirirken Tania’ya sordum. “Eme kim?”

Salatasından bir parça alırken Tania, “Eme Takamura,” dedi. “Jonah’ın Wynn’deki sergisinin yapıldığı galerinin yöneticisi.” Gözlerim açıldı. “Sergisi Wynn’de mi olacak? Büyük bir otel, değil mi?” diye sordum.

“Süper büyük,” dedi Tania. “Jonah sana bunu söylemedi mi?” Başımı hayır dercesine salladığımda burnunu çekti.

“Anlaşıldı. Sinir bozucu derecede mütevazı biri. Her neyse. Eme, Carnegie aracılığıyla ondan haberdar oldu ve bazı çalışmalarını gördükten sonra projesini Wynn Galleria’da sergilemeye karar verdi.”

“Bu inanılmaz.”

“İnanılmaz olan sen ve Jonah’sınız. Sizin adınıza çok mutluyum çocuklar, buna inanamıyorum.”

“Şaşırmış görünüyorsun,” dedim.

Ağzının etrafında salatanın yeşillikleri varken, “Dalga mı geçiyorsun?” dedi. “Şok oldum. Dürüst olmak gerekirse, düşünmüştüm ki...” Peçeteyle ağzını sildikten sonra sustu.

“Ne düşünmüştün?”

Tania başını kaldırıp bana baktı, sonra da Jonah’ın volta atıp konuştuğunu görebildiğimiz kapıya doğru döndü. Tania, “Tanıdığım Jonah, her zaman çok ciddidir. İşine odaklanmış, anlıyor musun? Sen şehre döndüğünden beri o farklı. Daha çok gülüyor. Daha güler yüzlü. Çok ukalaydı ama şimdi daha nazik. Daha nazik bir ukala. O hâlâ canla başla çalışıyor, ben de çalışıyorum ama sanki üzerinden bir yük ya da gölge kalkmış gibi. Şimdi ikiniz birliktesiniz ve... Şimdi ikinizin birlikte olduğunuzu öğrendiğimde...” deyip başını salladı. “Her gün hayatına birini almıyor. Onu

* Toprak yüzeyine uygulanan bir malzeme tabakasıdır. (en.)

ranıldığımdan beri sen ilksin. Bu çok büyük bir şey. Belki şimdi diğer herkesi hayatına almayı tekrar düşünür.”

“En azından sergisi için,” dedim. “Herkesin görmesini istiyorum.”

“Ben de. Çok yetenekli ve... Gerçekten iyi bir adam. Özverili. Belki de çok özverili. Değer verdiği herkesi o kadar çok korumaya çalışıyor ki kendi mutluluğunu ihmal ediyor.”

Kapı gıcırdayarak açıldığında Jonah, elindeki cep telefonuyla oynuyordu. “Eme, bir ilerleme raporu istedi. Ona iki hafta sonra kutuları alana taşımaya başlayabileceğimizi söyledim.”

Tania, “İki hafta yeterli olur,” dedi.

Ancak telefonunun ekranını inceleyen Jonah, beti benzi atmış bir haldeydi.

“Bir sorun mu var?” diye sordum.

Gergin bir ses tonuyla, “Eme, sergi için davetiyeler göndermeye başladığını söyledi. Birçok bağlantısı var, hem de usta isimlerle. Chihuly Stüdyo’suna da bir tane göndermiş.”

Tania’nın parmakları dudaklarına giderken, “Ve?” diye sordu.

Jonah’ın bakışları aramızda gidip geldi. “Dale’in ekim başında çok meşgul olduğunu ama katılmak için elinden geleni yapacağını söyleyen bir yanıt almış.” Jonah elini saçlarının arasında gezdirdi. “Eme *stüdyoya* bir davetiye gönderdi. Birini gönderirlerse belki bir temsilci gönderirler diye düşünüyordum.”

Tania, “Ama *Dale* gelebilir mi?” diyerek ayağa kalktı. “Şahsen mi?”

“Vay canına,” dedim.

Tania aldığı haberden sersemleşmiş gözüken Jonah’a sarılıp, “Aman Tanrım. Vay canına,” dedi. “Tanrım,” diyerek Jonah’tan ayrıldı. Çatalını alıp ağzına bir lokma tıktırdı.

“Yemeğini ye. Acele et. Hadi işimize geri dönelim. Durgun suyla ilgili tamamlamak istediğim bir sürü kısım var.”

“Ve güneş ışınlarıyla,” dedi Jonah.

Tania, “*Vay canına*. Dale Chihuly. Şahsen geliyor,” deyip son bir ısırtık aldıktan sonra arka odaya koşarak bizi yalnız bıraktı. Ayağa kalktım ve kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım. Ellerimi saçlarına doladım ve gözlerimi onunkine kenetledim.

“Benim yetenekli erkek arkadaşına da bakın.”

“Erkek arkadaş ha?” diyerek kollarını belime doladı. “Ben...” diyerek kısa bir kahkaha atıp başka yöne baktı. “Tam bir espri patlayacaktım ama *erkek arkadaş* demenden çok hoşlandım.”

“Dale Chihuly demek,” dedim.

“Biliyorum. Gerçeküstü geliyor. Ama daha kesin değil. Yoğun biri. Hiç gelemeyebilir...”

Aşağı bakıp elimi Jonah’ın göğsünün üzerinde gezdirirken, “Ya da gelebilir,” dedim. “Yardım etmek için ne yapabilirim? Belki UNLV veya Carnegie’den bazı eski arkadaşlarınla iletişime geçebilirim?”

Jonah ciddileşmişti. “Bilmiyorum. Göreceğiz. Şu anda yapacak çok işim var.”

Onu daha yakına çekerek, “Onlarla iletişime geçeceğim,” dedim. “Tanrı aşkına, sergini *Wynn*’de sergileyeceksin. Bu, büyük bir olay. Sence de tüm eski arkadaşlarının orada olması harika olmaz mıydı?”

Jonah, “Onlarla bir yıldır konuşmuyorum,” dedi. “Bir yıldan sonra benden duydukları ilk şey, sergi daveti mi olacak? Kendini beğenmiş bir pislik olduğumu düşünecekler.”

“Eğer bu işi benim halletmeme izin verirsen düşünmezler.”

Jonah arkasına yaslandı ve avuçlarını kollarımdan aşağı kaydırarak ellerimi tuttu. “Şu anda yeniden buluşmalarla dikkatimi dağıtamam, Kace. Dale Chihuly’nin gelebileceği gerçeği kafamı yeterince meşgul ediyor. Minnettarım ama yapacak çok işim var. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim. “Sadece bunu tekrar düşüneceğine söz ver.”

“Düşüneceğim,” deyip beni kendine çekti. Dudaklarımı uzun ve sert bir öpücükle tatlandırdı. Mırıldanarak, “Erkek arkadaş,” dedi.

“Kız arkadaşların erkek arkadaşları için ne yaptığını biliyor musun?”

“Bu bir tuzak soru mu?”

“Onlarla ilgilenirler. Tanıştığımız günden beri benimle ilgilendin. Bırak, sıra bana gelsin.”

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle içini çekti. “Bakalım.”

Bölüm 32

Kacey

Haftanın geri kalanı bir hengâmede geçti. Jonah atölyede yoğun bir şekilde çalıştı. Geceleri Caesar's'ta çalışmaya devam ettim. Gündüzleri birkaç şarkı yazmaya başladım ama hiçbirini beni heyecanlandırmadı. Chihuly daveti Jonah'ın sinirlerini altüst etmişti. Ailesiyle yaklaşan pazar yemeği de beni aynı şekilde etkilemişti.

Her zamanki kıyafetlerimden daha sade bir şeyler almak için mahalledeki bir indirim mağazasına gittim. Dövmelerimi örtecek, deri ya da vinilden yapılmamış bir şey. İyi bir izlenim bırakma arzusuyla rafları dolaşım. Tek bulduğum babamın sesiydi ve bana ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumu söylüyordu. Giysi üstüne giysi denerken tüm geçmiş şeytanlar beni deneme kabinlerinde takip ediyordu. Her kıyafette kendimi sahtekâr gibi hissediyordum. Eve elimde hiçbir şey olmadan döndüm.

Kendi kıyafetlerimi giydim. Her zamanki gibi gözlerime kedigözü şeklinde eyeliner çektim. Kırmızı rujumu sürerken, "Benden hoşlanır veya hoşlanmazlar," diye mırıldandım.

Bir diyet kola içtim, keşke içinde biraz da rom olsaydı diye düşündüm. Saçlarımı yandan ördüm ve siyah kolsuz bir elbise giydim. Elbise kalçamın ortasına kadar geliyor ve dizimin hemen üzerine gelen uzun siyah botlarımla buluşuyordu. Jonah evime kot pantolon ve kolunun ortasından kıvrıldığı koyu renk bir gömlekle geldi, saçları duş aldığı için hâlâ nemliydi.

Keltik, gümüş bir kolye ucunu uzun bir zincire geçirirken, "Harika görünüyorsun," dedim. "Her zamanki gibi."

Gözleriyle beni aşağıdan yukarıya tararken, "Bu benim lafım," dedi. "Sen de... Çok güzelsin."

Elbisenin kabarık kıvrımlarını düzeltirken yanaklarım yanıyordu. "Normal bir elbise giymeyi düşündüm. Ama yanlış hissettirdi. Demek istediğim, ben buyum. Dövmelerimle, saçımla ve makyajımla... Bu bir rock yıldızı taklidi değil, benim."

Jonah beni kollarına almak için hareket etti. Eli dövmele kolumda gezindi. "Hoşuma gitti. Senden hoşlanıyorum," dedi.

"Sadece beni *sevmelerini* istiyorum. Bekledikleri gibi biri olmayabilirim diye korkuyorum."

"Dinle." Bana daha da sıkı sarıldı. "Ailem *kimseyi* beklemiyordu. Yemeğe birini getiriyor olmam bile senin lehine. İnan bana, annem sana bayılacak."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ya baban?"

Jonah, bir tutam saç nazikçe gözümde uzaklaştırdı. "Seni sevecek," dedi.

Fletcherlar Belvedere'nin şirin bir banliyö mahallesinde, iki katlı mütevazı bir evde yaşıyorlardı. Hepsi birbirinden taş yollarla, çimenlikler ve tahta çitlerle ayrılmış sıra sıra evlerin yanından geçtik. Theo'nun kamyonu çoktan Fletcherların evinin önündeki kaldırıma park edilmişti. Geçen haftaki beklenmedik ziyaretinden beri onu ne görmüş ne de onunla konuşmuştum. Arabadan indiğimde içimde bir düğüm daha oluştu.

Bir temmuz akşamı, saat altıyı on beş geçiyordu. Hava sıcaklığı katlanılabilir bir dereceye, otuz ikiye kadar düşmüştü. Las Vegas, üç haftadır resmen evim olmuştu ve havasına alışmaya başlamıştım.

Beni ön kapıya kadar götüren Jonah'ın kolunu sıkıca kavradım. "Kahretsin, annene bir şey getirmedi," dedim. "Geri dönebilir miyiz? Yolda bir çiçekçi görmüş..."

Daha cümlemi tamamlamadan ön kapı açıldı ve kısa boylu, tombul bir kadın eşikten bize gülümsedi. Ellili yaşların ortasındaydı, çene hizasında kahverengi saçları vardı, pantolon ve kısa kollu bir bluz giymişti.

"Sesler duyduğumu sandım," dedi.

Jonah, "Merhaba anne," dedi.

Ona sıkıca sarıldı ve bir an için yüzünü tuttu, bakışları onu içine alıvermişti. "Harika görünüyorsun," deyip bana döndü. "Harika görünmüyor mu? Sen de Kacey olmalısın."

Beni kucaklamak için aşağı indi. "Seninle tanıştığımız için çok mutluyum."

Sarılması sıcak ekmek gibi kokuyordu ve sinirlerimi yatıştırmıştı. "Ben de sizinle tanıştığıma sevindim Bayan Fletcher," dedim. Gözlerim nedensiz yaşlarla dolmuştu. Kendi annemin bana en son ne zaman sarıldığını hatırlayamıyordum.

"Lütfen, lütfen bana Beverly de." Eve doğru yürümeye başladı ve bize el salladı.

“Theo çoktan geldi ve lazanya da neredeyse pişti. Lazanya sever misin, Kacey?”

Jonah'ın elini tutarak, “Bayılırım,” dedim.

“Sarılmayı çok sevdiğini belirtmeyi unutmuş muyum?” diye bana doğru fısıldadı.

Başımı salladım. “Onu *sevdim*.”

Beverly bizi oturma odasına götürdü. Sade bir şekilde döşenmişti, biraz düzensizdi. Jonah'ın güzel cam çalışmaları zigon sehpalarda, kitap raflarında ve pencere kenarlarında sergileniyordu. Bir duvardaki fotoğraf galerisi Theo'nun sanat çalışmalarını -çocukluğundan beri yetenekliydi- ve Theo ile Jonah'ın hayatlarının her aşamasını gösteriyordu: Küçükler Ligi, okul portreleri, balo resimleri. Okul öncesinden ergenliğe kadar yan yana, biri parlak bir şekilde gülümsüyor, diğeri surat yapıyor ya da kaşlarını çatıyordu.

Bir ortaokul fotoğrafında Jonah'ın dış telli halini görünce, “Hayatın boyunca sevimiymişsin,” dedim.

Jonah, “Hadi gidelim, burada görülecek bir şey yok,” diyerek beni nazikçe mutfağı sürükledi.

Theo mutfağın ada tezgâhında oturuyordu; tezgâhın kahverengi benekli granit rengi arka yüzeyle uyumluydu. Dolaplar sıcak, yıpranmış bir beyaza sahipti. Oturma odası gibi mutfak da sade ve karmaşıktı. Evin kalbi; sıcak, rahatlatıcı kokular ve güzel yemeklerle doluydu. Gerginliğimin son damlası da kayboldu. Kollarımı Theo'ya arkadan doladım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

“Seni görmek güzel, Teddy,” dedim. Güzel kokuyordu; sabununun yumuşak kokusunun üzerine temiz, keskin bir parfüm sinmişti.

Sarılmamı ve öpmemi tolere etti. Bira şişesinin üzerine daha da eğildi.

Beverly, fırının kapağını kapatıp bana tanıdık bir gülümse gönderdi. “Theodore adını eşimin adını Teddy olarak kullanan büyük büyükbabasından aldı. Ama Theo böyle denilince cevap vermeyi reddediyor. Değil mi, tatlım?”

Theo enesi kasılırken, “Lanet olasını kimse umursamıyor,” dedi.

“Kullandığın dile dikkat et,” dedi mutfak kapısından bir ses. Bay Fletcher bize katılmıştı. Uzun boylu, ince yapılı bir adamdı; siyah saçları yanlardan kırılmıştı. Sanki olası bir iş ortağıymışım gibi bana elini uzattı. “Henry Fletcher,” dedi ve elimi sıktı. “Memnun oldum, küçük hanım.”

Jonah eğleniyormuş gibi bir bakış atsa da kibarca başımı sallayarak, “Teşekkür ederim, efendim. Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

“Burada efendim lafını kullanmayız. Bana Henry veya Henry diyebilirsin,” diyerek gözünü kırptı. “Hangisini tercih edersen.”

Beverly buzdolabının kapısını açarken, "İçecek bir şey ister misin, canım?" diye sordu. "Bira, soda ve şarap var. Senin için O'Douls'u seçtim, Jonah."

"Ben de O'Douls'dan alayım," dedim.

Beverly yeşil şişeleri bize uzatırken, "Bu gece çok güzel bir gece, arka bahçede yeriz diye düşündüm. Sakıncası var mı, Kacey? İstersen içeride de kalabiliriz," dedi. Sözlerinde gergin bir tını vardı. Ve elleri hiç durmadan hareket ediyordu. Sürekli bir şeyleri karıştırıyor, hazırlıyor, düzenliyordu.

"Dışarısı mükemmel olur," dedim.

"Harika," dedi. "Jonah'ın Carnegie'deki ilk yılında yaptığı fenerleri yakacağım. Hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişsindir."

"Gerçekten güzeller," dedi Henry.

"Eminim öyledir," dedim. "Jonah'ın çalışmaları hayranlık uyandırıcı." Jonah ellerini sallayarak, "Yeter," dedi.

Beverly gözlerini oğluna dikerek, "Hayranlık uyandırıcı, evet," dedi.

Henry, "Ayrıca eğitim yatırımının karşılığını fazlasıyla alıyor," diye ekledi.

Jonah sessizce, "Baba," dedi.

Theo'nun kaslı omuzları çöktü. Bira şişesinden yavaş ve dikkatlice bir yudum aldı.

Henry konuşmasına devam ederek, "Yalnızca bir gerçeği belirtiyorum," dedi. "Sanat, geçimini sağlamak için kolay bir sektör değil. İnsan, yeteneklerini doğru şekilde yönlendirmeli."

Theo, "Bir de yeteneklerini bir dövme salonunda çalışarak heba etmemeli," dedi.

Odanın neşeli havasından eser kalmadı. Henry ve Theo birbirlerine uzun ve sert bakışlar attılar.

Beverly, sesi tiz bir şekilde, "Masayı kurmama kim yardım etmek ister?" diye sordu. Dolaplardan birine uzanıp içinden bir yığın tabak çıkardı.

Theo, "Ben hallederim," diyerek annesinin elindeki tabakları aldıktan sonra verandaya doğru yürüdü.

Peçeteleri ve çatal bıçak takımlarını alıp peşinden giderken, "Ben de yardım edeyim," dedim.

Bayan Fletcher'ın yüzü ışıldadı ve gece kaldığı yerden devam etti.

"Harika!"

Dışarıdaki yemek masası, üzüm salkımları gibi aşağı sarkan, cam küre salkımları olan bir terasın altında yer alıyordu. Sofrada lazanya, el yapımı

* Alkol içermeyen bir bira markası. (en.)

ekmek ve bol yeşillikli bir salata vardı. Güzel, ev yemekleri. Ben çocukken annemin yaptığı rürden bir yemek. Ama bizim evdeki yemek vakti, konuşmasam bile içimden çok yüksek sesle konuştuğum asık suratlı, soğuk bir hadiseydi. Babamın taş gibi, baskıcı varlığı güzel yemekleri ağzımda zehre çevirirdi.

Fletcherların masası kahkahalar, aralıksız konuşmalar ve tatlı didişmelerle doluydu. Theo ve Henry arasında biraz sessiz bir gerginlik olsa da Beverly bunu oğullarının gençlik hikâyeleriyle yumuşattı. Anlattığı hikâyeler o kadar komikti ki yemeğimi yerken neredeyse boğulacaktım.

Kendine bir kadeh kırmızı şarap doldururken, “Yemin ederim,” dedi. “Tahoe Gölü’nün herkese yetecek kadar kumu olan muazzam bir kumsalı var. O kadar *kumun* arasında bu ikisi bir kova dolusu kum için savaştı.”

Sağımda oturan Jonah’ı dürtüp, “*Kumsalda kum* için kavga mı ettin?” dedim.

“Tek çocuklar şaşırabilir,” dedi Jonah. Theo’ya sinsi bir gülümsemeyle bakarak, “Dört ve altı yaşındaki çocuklar için kumu kendine mal etmek çok önemlidir,” dedi. “Hayalî kelebekler de öyle.”

Theo çatalını Jonah’a doğru sallayarak, “Aklından bile geçirme,” dedi.

Jonah onu görmemezlikten gelerek, “Bir keresinde, Theo yakaladığı hayalî bir kelebeğin kaçmasına izin verdiğim için bana kızmıştı,” dedi.

Theo, Jonah’ı çatalla dürtmek için masanın üzerinden uzandı. “Kapa. Çeneni.”

Beverly, “Bu hikâyeyi seviyorum,” diyerek içini çekti.

Theo, “Sadece ben sevmiyorum anlaşılan,” dedi.

Jonah çatalı bıraktı ve dirseklerini masaya dayayarak kardeşine şefkatle baktı. “Theo ellerini havaya kaldırıp bana bir kelebek yakaladığını söyledi. Görmek istedim ama uçup gitmesinden korkuyordu.”

“Bu, ne zaman oldu?” diye sordum.

Jonah, “Geçen hafta,” dedi.

Theo, “Yirmi yıl önce, göt herif,” diye mırıldandı.

Henry, “Kullandığın dile dikkat et, lütfen,” dedi.

Jonah’ın sesi alçaldı, alaycı tavrı azaldı. “Sonunda tutabileceğimi söyledi. Ellerini benimkilerin içine koydu. Bir yandan da kelebeğin kanatlarını tarif ediyordu, parlak mavi ve siyah kenarlı. Sanki nefes alıyormuş gibi onları nasıl açıp kapadığını. Hatta bacaklarının tenimde nasıl siyah tüyler gibi göründüğünü bile anlattı. Hatırladın mı, Theo?”

Karşımda oturan sert, yapılı, dövme adama baktım. Jonah’a keskin bakışlar savuruyordu. Yine de bu var olmayan ama değerli kelebeği tarif eden tatlı küçük çocuğu kolayca görebiliyordum.

“Ama yeterince dikkatli değildim,” dedi Jonah. “Ellerimi çok açmıştım ve Theo kelebeğin uçup gittiğini söylemişti. Sonra çok ağladı.”

“Lanet olası hikâyen bitti mi?” diye sordu Theo.

Henry, “Kelimelerine dikkat et,” diye mırıldandı.

Jonah’ın yüzündeki alaycı ifade gitmişti. “Bıraktığım için asla özür dilemedim,” dedi. “Ona başka bir kelebek vermeye çalıştım. Turuncu ve siyah bir kral kelebeği ama mavi kelebeği istiyordu. Sonsuza dek giden kelebeği. Özür dilerim, kardeşim.”

Theo sandalyede arkasına yaslanıp, “Ciddi misin?” diye sordu.

Jonah omuz silkerek, “Sadece havayı yumuşatıyorum,” dedi.

Kardeşler sessizce birbirlerine baktılar. Theo’nun sert ses tonuna rağmen sevgi dolu bir sessizlik. Bu ve bunun gibi binlerce anıyla dolu.

Beverly ellerini çırparak, “İyi haberi olan var mı?” dedikten sonra dönüp bana baktı. “Herkesin geçen haftadan az da olsa iyi haberler aldığına inanıyorum.”

Elimi elinin üzerine koyup sıkarak, “Jonah’ın harika bir haberi var,” dedim. “Değil mi?”

Annesi masanın üzerine eğilerek, “Nedir, bu güzel haber?” diye sordu.

Jonah çatalıyla oynarken bir Theo’ya bir de önündeki tabağına baktı. “Ah, galeri müdürü Eme Takamura var ya? Dale Chihuly’nin sergimin açılışına katılmaya çalışacağını söyledi.”

Beverly elini ağzına götürdü. “Gerçekten mi? Tatlım, bu harika bir haber.”

Henry, “Fevkalade,” dedi. “Aferin oğluma.”

Jonah sandalyesinde arkasına yaslanarak, “Bekleyin, kesin *geleceğini* söylemedi. Sadece gelmeye çalışacağını söyledi.”

Henry, “Yine de bunu düşünecek olması bile harika,” dedi. “Demek ki çalışmalarını kayda değer bulmuş.”

Jonah, “Sanırım,” dedi.

“Bu dehşet harika bir şey,” dedi Theo. “Gelse iyi olur. Gelmemesi aptallık olur.”

Kardeşler arasında bir başka yoğun bakışma geçti ve kendimi gülümserken buldum, sanki onların sözsüz iletişimlerinin tercümanı olmuştum.

“Theo’nun da iyi haberleri var,” dedi Jonah. “Müşterilerinden birinin *Inked* dergisi için fotoğrafı çekilecek. Tasarımlardan birinde adı yazılacak.”

Theo’nun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Beverly, “Bu harika,” dedi.

Henry, “Beden kirliliğinden başka bir şey değil,” dedi.

Jonah boş şişesini sertçe masaya bıraktı. “Tanrım, baba.”

Sandalyemde arkama yaslanırken çıplak kollarımdaki dövmeleeri örtme dürtümle savaştım.

Henry, “Ne?” dedi. “Hiç kimse oğullarımın yeteneklerinin benden daha büyük bir hayranı olamaz. Theo olağanüstü bir sanatçı olsa da bir insanın hayatını, başkalarını çizerek geçirdiğini düşününce aklım almıyor.”

Theo, “Çünkü bu bir sanat,” dedi. “İnsanların yanlarında taşıdıkları kalıcı bir sanat. Ayrıca kendi mekânımı açtığımda resmî bir işletme sahibi olacağım.”

Henry, “Risk alıyor olacaksın,” diye cevap verdi.

Jonah, “Bunu şimdi yapmasak olmaz mı?” dedi.

Fletcher erkekleri birbirlerine ters ters bakarken Henry’nin babam kadar korkutucu olmadığını düşündüm. Yine de babalarının Theo’yu onaylamaması ağızımda aynı kötü tadı bırakmıştı.

Sessizliğin ortasında, “Çizim yapabilen herkes dövme sanatçısı olamaz,” dedim. “Bu özel bir yetenek, bir insanın hayalini alıp onu gerçeğe dönüştürebilmek. Ve kesinlikle haklısınız, bu bir risk. Sanatçı ilk seferinde mükemmel bir dövme yapmak zorunda çünkü ikinci bir sefer yok. Jonah bardağı geri dönüştürüp baştan başlayabilir. Theo’nun tek şansı var. Tekrar yapma şansı yok.”

Tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ama sadece Theo’ya baktım, o da sanki gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bana bakıyordu.

“Belli ki önyargılıyım,” dedim bir elimi kolumda gezdirerek. “Ama ben bunu beden kirliliği olarak görmüyorum. Bu bir ifade. Dövmelerimin her birinin bir anlamı var. Dövme yaptırmak da dövmeye sahip olmak kadar onun bir parçası. Çünkü sanatçıya güveniyor ve onunla işbirliği yapıyorum.” Sessizlik derinleşti. Omuz silktim ve yalancı biramdan bir yudum aldım. “Naçizane fikrim,” diye ekledim.

Henry yerinde kıpırdanarak, “Sanırım bu da bir bakış açısı,” dedi.

Herkes aynı anda rahat bir nefes vermiş gibiydi. Jonah’ın eli masanın altında benimkini buldu ve elimi sıktı.

Beverly ayağa kalkıp tabakları toplamaya başladı.

“Kim tatlı ister?”

Bölüm 33

Kacey

Vedalaştığımızda saat neredeyse on bir olmuştu. Beverly uzun bir sarılma için beni kendine çekip, "Seninle tanıştığımıza çok mutlu oldum. Gelecek hafta yine gel. Her pazar gel. Gelebilirsin, değil mi?" dedi.

Kollarında erir halde başımı sallayarak, "Çok isterim," dedim.

Beni bırakıp Jonah'a dönerken, "Haftaya görüşürüz değil mi, tatlım?" dedi.

"Elbette," dedi.

Jonah, annesinin yanağını öptü. Beverly ise onun yanağını okşadı. Sonra kıpırdamadan durdu, bakışları hiç istifini bozmadan oğlunun yüzünün her ayrıntısını ezberliyordu.

Gözlerimi kaçırdım, gözlerim yanıyordu. Bir anne ve oğlu arasındaki bu âna tanık olduğumda ruhumda bir değişim hissettim. Eve dönüş yolu boyunca söyleyecek bir şey bulamadım. Kelimeler bu ânı anlatamazdı. Hatta mahvedebilirlerdi.

Jonah, "Theo'ya söylediklerin harikaydı," dedi.

"Gerçeği söyledim."

"Ama alışılmadıktı. Babam T'ye karşı çok sert. Sürekli onu savunuşumu dinlemekten sağır oldu. Yeni bir bakış açısına ihtiyacı vardı."

"Çizgiyi aştım diye endişelendim."

"Hiç de aşmadın."

"Babanda kendi babamın belli belirsiz izlerini gördüm. Beni yanlış anlama, seninki benimkine hiç benzemiyor. Sadece Theo'nun nasıl hissettiğini biliyorum."

"Asla yeteri kadar iyi değil."

"En hafif tabirle. Gerçekten kendi dükkânını açmak istiyor mu?"

"İstiyor ancak peşinat için büyük miktarda nakit para bulamazsa kredi için bir kefile ihtiyacı var. Bu babamla aralarında büyük bir anlaşmazlık konusu. Ailem hastane masraflarımı karşılamak için evi ipotek ettirerek kredi çekmek zorunda kaldı çünkü sigortam sadece bir yere kadar yetiyordu."

“Ah.”

“Theo bundan asla şikâyet etmezdi, tabii ki. Ailelerimiz bana her zaman yüzde yüz destek oldular, ona ise daha az. Aramızdaki terazi korkunç derecede dengesiz.”

Jonah binanın otoparkına girip aracı park etti.

“Onun için zor olmalı,” dedim.

Jonah parmak uçlarıyla yanağımı okşadı. “Bence bu gece onun gönlünü biraz kazandın. Annemle babam da seni sevdi. Seveceklerini biliyordum,” dedi.

“Güzel bir geceydi,” dedim. Emniyet kemerimi çözüp kucağına tırmanarak ona sarıldım. “Hadi bu geceyi muhteşem bir şekilde bitirelim,” dedim.

“Gerçek anlamda mı mecazi anlamda mı?” diye mırıldandı Jonah, dudaklarımız buluşurken elleri kalçalarımın yukarı kayıyordu.

“İkisi birden.” Yoldan geçen bir arabanın kamyonetin içini aydınlatması ya da direksiyonun sırtıma batması öpücüklerimizin daha ateşli hale gelmesine engel olmadı.

Jonah zor nefes alarak, “Bu iş filmlerde görüldüğü kadar kolay değil,” dedi. “Mekân değişikliği yapalım mı?”

Başımı onaylar gibi sallayıp, “Yukarı,” dedikten sonra boğuk bir Güneyli aksanıyla, “*Ya beni yatağa götür ya da sonsuza kadar kaybet,*” diye ekledim.

Jonah’ın kaşları çatılmış bir şekilde, “*Body Heat* filminden mi?” dedi.

“*Top Gun*’dan.”

“Çok yaklaşmışım.”

Yatak odamda Jonah’ın mizahı uçup gitti. Yerini alevler aldı. Hayatımda hiçbir erkek tarafından bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim. Öpücükleri morartıcı bir hal aldı, elleri kıyafetlerimi sıyırdı. Gözleri büyümüş, koyu kahveleri neredeyse siyah olmuştu. Gömleğini yırttım, kot pantolonunun fermuarını çekiştirdim.

“Bunlar kalsın,” dedi, botlarımın altına giydiğim uyluk hizasındaki çorabı parmağıyla işaret ederken. “Kolye de.”

Sertçe dile getirdiği arzusu karşısında içimi yakıcı bir heyecan doldurdu. Bacaklarımdaki siyah çorap ve göğüslerimin arasındaki kıvrımlı gümüş kolye dışında çıtırçıplak kalan bedenime bakarken nefesi kesildi.

“Kacey...”

Hafif bir iç çektim, bacaklarım güçsüzleşmişti. Tekrar birbirimize asıldık ve beni yatak odasının duvarına yasladı. Dili, dişleri ve dudakları benimkileri yalayıp yutuyordu. Onu kalçalarımın arasında hissedebiliyordum, taş gibi ve hazır durumdaydı. Yanımdaki komodini karıştırdım ve görmeden bir prezervatif çıkardım.

Kalçalarını kavradı, prezervatif paketini yırtıp açtıktan sonra üzerine geçirirken kendini güç bela tuttu. Sonra elleri altımdan kayarak beni yükseltti. Ağzıma doğru inerken çoraplı bacaklarımı beline doladım. Kollarım boynuna dolandı, tırnaklarım derisini kazıyor ve dişlerim boynuyla omzu arasındaki kas eğimini ısıırıyordu. Onun içimdeki hissi; şimdiden o kadar yoğun, o kadar baş döndürücü ve sıcaktı ki deliye dönmüştüm.

“Hiç böyle hissetmemiştim. Yemin ederim...” Tenine doğru söyledim kelimeleri. Onu kavradım, ona tutundum.

Tekrar dudaklarımı bularak, “Ben de,” dedi. “Tek istediğim bu. Sen...”

Vücudu benimkine karşı hızlı ve sert bir şekilde hareket etti. İçimi doldurdu, ağır basınç tatlı bir zevk sızısını, gürleyen ve tüketen bir şeye dönüştürdü. Onu kendime olabildiğince yakın tuttum. İçimdeki ihtiyacın parıltısı erimiş, camdan daha parlak bir halde yanarken onun hamlelerini derinlerime çektim.

Omuzlarım onun gücüyle duvara çarptı. İsmi dudaklarımdan fısıltı halinde döküldü, sonra tekrar tekrar içime girerken boğazımdan çığlıklar yükseldi, ta ki ben uçurumun kıyısına gelip yuvarlanana kadar. Vücudum titredi ve onun çevresinde kenetlendi. Göğsünün derinliklerinden kendi erkeksi orgazm sesleri yükseldi. *Tanrım*. Bu, hayatımda duyduğum en seksi sestti.

Jonah’ın hızla hareket eden kalçaları yavaşladı. Ayaklarımdan yere basmasına izin vererek bacaklarımı serbest bıraktı ama vücudu hâlâ benimkini duvarda tutuyordu. Sert tutuşunun eşliğinde dudakları şefkate dönüştü, kirli sakalının yarattığı yanmayı ve daha önceki öpücüklerinin ısırıklarını tenimden arındırdı. Cinsel arzu ve şefkat. Arzulanan ve el üstünde tutulan.

Sevilen.

Jonah benimle sevişiyor, diye düşündüm. Öpüşüne karşılık verdim. Parmaklarım, az önce tırmaladıkları teninde yumuşacıktı. *Ne kadar sert ya da hoyrat olursak olalım, yine de benimle sevişiyor*.

“Beni çok iyi hissettiriyorsun, Jonah,” diye fısıldadım. “İyiden de öte. Sanki her şeye yeniden başlayabilirmişim gibi.”

“Kacey.” Yüzümü ellerinin arasına aldı. Koyu renk gözleri bana odaklanmıştı. “Bana yaşadığımı hissettiriyorsun,” dedi.

Yavaş ve yumuşak bir şekilde beni tekrar öptü. Kalbim umutla yanarken bize binlerce değil, milyonlarca an kaldığından emindim.

Milyonlarca.

Bölüm 34

Kacey

Jonah'a, "Hiç sahile gittin mi?" diye sordum. "Öyle göl kıyısı değil, gerçek bir okyanusa?"

Bir salı akşamı yatakta uzanmıştık. Genellikle salı akşamları randevu niyetine dışarı çıksak da bu akşam evde kalıp aylıklık etmeyi tercih etmiştik.

"Tabii ki. Neden?"

"Sahili özlüyorum. Küçükken günlük hayatımın bir parçasıydı. Sabahları okulu asar, en iyi arkadaşım la Pacific Beach'teki iskele boyunca uzanan kafelerin birine ya da duvarlarında sörf tahtaları olan bir kahvaltıcıya giderdik. Öğle yemeğine kadar sahilde takılır, sonra son yoklamayı kaçırmamak için okula geri dönerdik. Bu, bazen bizi müdür yardımcısının odasına gitmekten kurtarırdı. Çoğu zaman kurtarmazdı ama her zaman buna değiyordu."

Jonah elini yanağımda gezdirdi. "Bir kumsal âşığına göre oldukça dü-rüstsün."

"Büyük şapkalar ve güneş kremi," dedim. "O büyük okyanusta yüzme-yi ve sörf yapmayı tercih ederdim. Sonsuz okyanusta. Kamptaki yıldızların muhteşem olduğunu düşünüyorsan Pasifik'in üzerinde ayın doğuşunu gör-melisin."

Kulağımı okşadı. "Sanki bir seyahat planlıyor gibisin."

"Seni gerçekten San Diego'ya götürmek istiyorum. Seninle sahilde yürü-yüp eskiden sevdiğim tüm harika yerlerde gezmek istiyorum."

"Peki ya anneni ve babanı görmek istemiyor musun?"

Ürperdim. "Hayır. Tanrım, hayır. Bu sadece garip ve rahatsız edici olur-du..."

"Garip ve rahatsız edici durumların üstesinden gelebilirim. Onları gör-mek istiyorsan, görmelisin."

"İstemiyorum. Seninle eskiden çok sevdiğim yerlerde olmak istiyorum," diyerek başımı kaldırıp ona baktım. "Gidebiliriz değil mi? İki günlüğüne. Uçak biletleri oldukça ucuz ve hâlâ biraz Rapid Confession'den aldığım pa-radan var..."

“Onu saklamalısın. Benim için harcama.”

“Bizim için harcamak istiyorum. Ama eğer atölyeden dolayı zaman ayıramazsan anlarım.”

“Ayırabilirim.”

Yüzünü okşayarak, “Gerçekten mi?” dedim.

“Eğer bu senin için önemliyse ayırabilirim.”

Küçük bir heyecan nidası atıp onu öptüm. “Önümüzdeki pazartesi ve salı günü diyelim. Böylece annelerden zaman çalmamış oluruz. Elbette, Theo çıldıracak.”

Jonah gülerek, “Olabilir ama bu kadar güzel ve mutlu görünmene fazlasıyla değer.”

Theo'nun uçuş güvenliği konuşması yarım saat sürdü. Uçaktaki kabin basıncı düştüğünde ne yapmamız gerektiğinden, Jonah'ın tüm ilaçlarını yanımıza aldığımızdan ve güvenlik idaresi tarafından el konulmamaları için uygun şekilde sakladığımızdan emin olmaya kadar dolu şey söyledi. Ve tabii ki otelimize en yakın hastanenin nerede olduğunu. Ama Theo'nun Jonah için duyduğu endişeyi asla hafife almamıştım. Yanağını okşadım ve ağabeyine iyi bakacağımı söyledim.

San Diego'nun en iyi otele rezervasyon yaptırmıştım. Pacific Drive'da bulunan Surfer Beach Oteli. Plaja yakınlığı bütçem için biraz pahalı olmasına neden oldu ancak geceleri, sabahları veya canımız ne zaman isterse okyanus boyunca yürüyebilmemizi istedim. Fiyat buna değerdi.

Havaalanındaki araç kiralama kısmında Jonah beni üstü açık siyah bir Ford Mustang'e götürdü.

Kapımı benim için açarken, “Tüm bu yolculuğun senin sırtında olacağını düşünmedin, değil mi?” diye sordu. “Birikimim var. Bu iki günü ikimiz için oldukça muhteşem hale getirebiliriz.”

Arabanın üzerini ve müziği açtı. Jonah kahkaha atarak motoru çalıştırdı. Trafiğe takılmamak için otoban boyunca ilerlerken şarkı söyledik. Saat on civarında otele vardık. Önümüzde kocaman bir gün vardı.

“İlk olarak ne yapmak istersin?” diye sordum.

Beni yatağa atarak, “İkinci olarak ne yapmak istersin?” diye cevap verdi.

Boynuma öpücükler kondurup elleriyle mayomun arkasındaki düğümü çözerken fısıldadım. “Önce bu.”

Sahile vardığımızda saat on biri geçiyordu.

Kıyıya yakın bir yere oturduk. Ayaklarımı sıcak ve yumuşak kuma gömmek için parmak arası terliklerimi çıkardım.

Derin bir nefes alarak, “Kokuyu alabiliyor musun?” diye sordum.

Jonah kıyıya vurmuş ve kum sinekleriyle vızıldayan bir yığına bakarak sordu. “Deniz yosunu mu?”

“Okyanus,” dedim.

Kolları arkamdan bana dolandı. “Yüzdükten sonra saçlarında koklamak istiyorum,” diye mırıldandı. “Ve sonra da çarşaflarda...”

Ona döndüm. Ellerim göğsünde ve kollarında gezinirken onu öptüm. Teni sıcaktı, güneş kremiyle kayganlaşmıştı. Onu suya doğru çektim.

Tıpkı çocukken yaptığım gibi bir dalga köpüğünün altında kaldım. Yüzümdeki soğuk su ve okyanusun çekiciliği tıpkı hatırladığım gibiydi. Nostalji hissi o kadar güçlüydü ki bir dakikalığına yönümü bulmam gerekti. Ama Jonah vardı. Tam o anda, ânın içindeydim. O an, okyanus kadar büyük hissettiriyordu.

Jonah kabaran bir dalganın içine doğru geriye doğru düştü ve yüzeyin altında kayboldu. Sudan çıktığında güneş göğsündeki su taneciklerinde parlıyordu. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırırken kafasından su dökülüyordu. İçim titrerken dudağımı ısırdım.

Jonah yüzerek yanıma geldi ve beni öptü. Tanrım, tadı çok güzeldi. Tıpkı kendisi gibi -temiz ve sıcak- ama tuzlu suyun tadı da karışmıştı. Ağzımın içinde inledikten sonra bir solukla uzaklaştı.

“Vay anasını,” dedi. Ereksiyonunun yüzme şortunu zorladığını hissedebiliyordum. “Tadın tuzlu karamel gibi.” Beni tekrar öptü ve kalçalarımı onunkilere bastırdı. “Burada yaşamak zorunda kalacağız.”

Kollarımı boynuna dolayarak, “Ah, öyle mi?” dedim.

“Kelimenin tam anlamıyla burada, suyun içinde. Dışarı çıkarsam tutuklanırım.”

Güldüm ve geriye, okyanusun derinliklerine doğru yürüdüm. Vücudunun ön tarafını kendi vücudumla siper ettim. Onu da yanıma alarak geri çekildim. Okyanusun üstünde ve altında öpüştük. Suyun üzerinde dinlenmeden önce ikimiz de konuşmadık.

Ben sırtüstü yüzerken Jonah bana sarıldı. Başım omzunun kıvrımındaydı ve bir an için burada *yaşayabilme* arzusuyla doldu her yanı. San Diego’da değil; bu günde, bu anlarda, tekrar tekrar ve sonsuza kadar.

Sahil kenarında bir restoran olan Chart House’da akşam yemeği yedik. Lüks bir yerdi ama hayat kısıydı ve para bugün harcamak için vardı. Daha sonra, bir elimizde ayakkabılarımızı taşıyarak sahil boyunca el ele yürüdük. Dolunay ufkun üzerinde geziniyordu. Işığı erimiş gümüşten bir taç halinde karanlık okyanusun üzerine düşüyordu.

“Buraya gelmek iyi bir fikirdi,” dedi Jonah. Durup dalgalara baktı. “Seninle tanıştığımdan beri verdiğim her karar iyi sonuçlandı. O ilk gece seni eve götürmek, seninle o restoranda yemek yemek, birkaç gün kalmana izin vermek, gittiğinde geri gelmeni istemek.”

“Bazı konularda biraz ısrarcı davrandım,” dedim.

“Tanrı’ya şükür, öyleydin.” Bana bakmak için döndü ve dolunayla parlayan gözleri sertti. “Ailem ve arkadaşlarım bana ne istediğimi soruyor. Cam yapmak dışında ne yapmak ya da ne görmek istediğimi. Ben de onlara sadece ne *istemediğimi* söyledim. Sırf gittim diyebilmek için uzak bir yere seyahat etmek istemiyorum. Bir dağa tırmanmak ya da bir uçaktan atlamak istemiyorum. Biraz heyecan ve sonra tekrar yere inmek... Bu yapay anlar benim istediğim şeyler değil.”

Saçlarımı okşayıp beni kendine çekti.

“İstediğim şey *bu*. Sen ve ben, böyle bir yerde. Zamanın dışında. Sahilde yürüyüşe çıkmak, yemek yemek, yüzmek ya da canımız istediğinde sevişmek,” dediğinde nefesinin kesildiğini duydum. Sonraki sözleri ağırdı. “Yaşamak bu, Kace. Bu tam olarak istediğim şeydi ama bunu kime söyleyeceğimi bilmiyordum.”

Gözlerimin yaşardığını hissettim ve soluk soluğa bir kahkaha attım. “Söyleyeceğin kişi bendim.”

Yüzümü avuçlarının arasına alıp dudaklarını dudaklarıma değdirirken, “Sendin,” dedi. “Her zaman ve sadece sen.”

Ertesi güne çok şey sığdırdık. Sabahın erken saatlerinde sahilde bir gezinti yapıp Pannikin Kafe’de kahvaltı yaparak güne başladık.

“Burası en iyi arkadaşım Laura ile dersten kaçtığımızda geldiğimiz yer,” dedim. “Bu bina bir zamanlar tren istasyonuydu.”

Jonah peçetesinin ucunu kopardı ve onları düzgün şeritler haline getirdi. “Ailenin evi buralarda olmalı.”

“Yaklaşık iki kilometre doğuda,” dedim. “Ama bunun için burada değiliz. San Diego ile ilgili sevdiğim şeyler evimden çok uzakta.”

Jonah nazikçe gülümsedi. “Bana hepsini göster.”

Onu öğle yemeği için en sevdiğim balık *taco* büfesine götürdüm. Arından dünyanın en iyi *donut* dükkânından ona bir *donut* ısmarladım. Yayalar ve kaykaycılarla dolu Pasifik Sahil’in gerisine yerleştirilmiş tahta kaldırım boyunca yürüdük.

“İlk öpücüğümü aldığım yeri görmek ister misin?”

“Pek değil.”

“Ne? Diş telleri ve ağız kokusuyla on dört yaşındaki Ricky Moreno’yu geçemeyeceğini mi düşünüyorsun?”

Jonah elini ensemde gezdirip beni öperken ağzı kendini beğenmiş bir ifadeyle kıvrılmıştı. Bir erkeğin talepkâr ve derin öpücüğü beni nefessiz bırakmıştı.

“Ricky de kim oluyor ki?” diye mırıldandım.

Kaşlarını sevdiğim şekilde kaldırarak, “Herhalde yani,” dedi.

Kollarımızı birbirimizin sırtında kavuşturarak yeniden yürümeye başladık.

“MGM Grand’daki öpücük, gerçekten benim ilk gerçek öpücüğümüdü,” dedim.

“Büyük ikramiye öpücüğüm mü?”

“İlk kez bir erkek beni mükemmel bir zamanda ve yerde öpmüştü. Doğru anda. Başka bir şeye yol açmasını beklediği için değil.”

Jonah, “Ama başka bir şeye yol açmasını istedim,” dedi. “Buna. Bize.”

Bu sözlerin içime yaydığı sıcaklık karşısında gülümsedim. “Bu da bir ilk.”

San Diego’da dolaşırken gün akıp gitmişti. Sevişmek ve biraz uyumak için otele döndük. Duş aldık ve küçük bir yengeç restoranında akşam yemeği yedik. Ardından alacakaranlık geceye doğru derinleşirken kiraladığımız üstü açık arabaya bindik.

Jonah, “Aileni görmek istiyorsan hâlâ zamanın var,” dedi. “Beni düşünme, Kace. Bu benim ilgili değil.”

Bir nefes alarak, “Gerçekten onları görmek ya da onlarla konuşmak istemiyorum. Ama belki... Evin oraya gidebiliriz. Bu sorun olmaz,” dedim. Gerçek şuydu: Evin hâlâ benim evim olup olmadığını bilmek istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

Jonah motoru çalıştırarak, “Hadi, gidelim,” dedi.

“Tamam. Ama... Arabanın üstünü kapat, tamam mı? Böylece beni görmezler.”

Gülümseyip düğmeye bastı. Arabanın üst kısmı hareket ederek yerine oturdu.

Jonah’ı, batı yakasında bulunan Mission Hills’tekilerden daha küçük evlere sahip olan Bridgeview Mahallesi’ne yönlendirdim.

Kalbim yerinden fırlayacak gibiyken, “İşte şu,” dedim. “Burada dur.”

Jonah kenara çekti. Sokağın karşısında ve biraz aşağıda soluk mavi boyalı, beyaz pervazlı iki katlı bir evdi. Ailemin Subaru markalı eski arabası sokağa park edilmişti.

Dalgın dalgın, “Garajı kullanamıyorlar,” dedim. “Orası büyükannem

öldüğünde babama miras kalan eski mobilyalar ve antikalarla dolu.” Gözlerimle evi taradım. Ön pencereden gelen sarı ışığa bir süre baktım. Sakin bir ses tonuyla, “Evdeler,” dedim.

Jonah konsolun üzerinden eğildi, başı omzumdaydı. Elimi tuttu ve sıkıttı. “Ne yapmak istersen, Kace.”

Gözlerim yaşlarla dolarken ev bulanıklaştı. “Benimle olduğun için çok mutluyum, Jonah. Babamın benden utandığı için seninle ilgili harika olan her şeyi kaçırmamasını izlemek berbat olurdu.”

“Tek başına mı gitmek istiyorsun?”

“Yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Belki değişmiştir,” dedi. “Telefonda soğuk davransa da yüzünü yakından görse... Ne kadar güzel olduğunu ve onu ne kadar sevdiğini görürdü. Çünkü hepsi gözlerinin içinde, Kace. Bunu görebilir ve her şey farklı olabilir.”

Yavaşça, “Bilmiyorum,” dedim.

Ön kapı açıldı ve annemle babam dışarı çıktı.

Onlar arabalarına doğru yürürken Jonah’ın elini sıkıca tuttum. Sokak lambalarının ışığında annemi görebiliyordum; küçük bir kuş gibiydi. Zarif, mavi bir elbise giymiş ve siyah bir çanta takmıştı. Onun yanında, babam lacivert takım elbisesi ve sarı kravatıyla uzun boylu ve zayıf görünüyordu.

“Çıkıyorlar,” dedim.

“Yapabilirsin.” Jonah’ın sesi yumuşacıktı.

Cesaretimi, irademi toplayıp ailemle konuşmak için duyduğum karşı konulmaz arzuya ekledim. Dört yılın ardından onları görmek beni geçmişe götürmüştü, her ne kadar babamla yaşadıklarımın çok azı iyi olsa da.

Kapı koluna uzanarak, “Tamam,” dedim.

Ama sonra babam araba kapısının önünde durup anneme baktı.

Jonah’ı durdurmak için bir elimi üzerine koyarken, “Bekle,” diye fısıldadım.

Babam bir şeyler söylüyordu. Duyamayacak kadar uzağa park etmiş-tik ama annemin başını kaldırdığını görebiliyordum. Kırılgan, yapay gülümsemesi doğal ve neşeli bir gülümsemeye dönüştü. Başını savurdu; daha önce hiç görmediğim kaygısız, neredeyse genç bir kız gibi bir hareket yaptı. Kahkahası sokağın öbür ucuna süzüldü ve babam başparmağını çenesine dokundurdu; bir âşığın okşaması gibi. Romantik.

Annem için kapıyı açmasını izlerken ağızımdan, “Baba,” kelimesi çıkmıştı. Sürücü tarafına geçerken adımları sağladı; keskin, taşı anımsatan yüzü yumuşamış ve keyifli bir ifadeye bürünmüştü.

Jonah, “Kace, gidiyorlar,” dedi.

“Bırak gitsinler,” diye mırıldandım.

“Emin misin?”

Ama araba kaldırımdan giderek uzaklaşıyor ve caddede gözden kayboluyordu. Parmaklarım küçük bir hareketle pencere kenarından ayrıldı.

Jonah parmaklarıyla enseme okşarken, “Neden?” diye sordu.

“Çok mutlu gözüküyorlardı,” diye mırıldandım. “Daha önce onları hiç böyle görmemiştim... Öyle bir andı ki, anlıyor musun? Dışarı çıkıp onları şaşırtsaydım her şey mahvolurdu.”

Eliyle yavaşça saçımla oynadı. “Üzgünüm.”

“Belki, artık daha iyidir,” dedim. “Ben gittiğimden beri. Mağdur olmaya çalışmıyorum. Demek istediğim... Belki daha *mutludur*. Bu da onları *birlikte* daha iyi yapar. Bunu mahvetmek istemem. Tanrım, o kadar âşık görünüyorlardı ki...” Nefes verip zayıf bir gülümsemeyle Jonah’a baktım. “Hadi otele dönelim. Sabah erkenden uçağımız var.”

Jonah arabayı çalıştırdı. Üç metre kadar gittikten sonra arabayı aniden durdurup kenara çekti. Yüzünü bana döndü. Bir eli direksiyonda, diğer eli koltuğumun arkasındaydı.

“Hazır olduğunda tekrar geleceksin,” dedi. “Baban konuşabilir ve barışabilir ya da aptal öfkesini sürdürüp seni geri çevirebilir. Eğer öyle yaparsa lanet olası bir aptal olduğunu gösterir. Onun tarafından seilmeyi istemen seni hatalı yapmaz. Gitmene izin verdiği için hatalı olan o. Bu *onun* kaybı. Sana yaptıklarından dolayı ondan nefret etmek istiyorum ama bunun yerine ona sadece üzülüyorum.”

Sonra beni sertçe öptü. Sanki bir anlaşmayı mühürlemek ister gibi eli saçımda kenetlenmiş bir haldeydi. “Bu konuda içini dökmen gerekiyordu, değil mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi.

“Daha iyi hissediyor musun?”

“Çok daha iyi,” diyerek arabayı çalıştırıp kaldırımdan tekrar uzaklaştı.

Eski evimin önünden geçişini izlemek için pencereye döndüm. “Ben de.”

Bölüm 35

Kacey
Eylül Sonu

Yatağıma oturmuştum, gitarım kucağımdaydı. Söz defterim ise yanımda açık duruyordu. Akustik gitarımın alt kısmına bir kalemle vurdum ve boş sayfalara bakarak iç geçirdim. Bugün ilham yoktu. Olmuyordu. Chett benim için ölü bir özneydi ve babam hakkında yazmak istemiyordum. Aslında geçmişimin karanlık çukurlarını eşelemekten çok mutluydum.

Her şey göz önüne alındığında, bu iyi bir problem sayılırdı.

Altı haftadır Jonah ile birlikteydik. Bir çifttik. Neredeyse her gece işten sonra bana geliyordu ya da ben onun evine gidiyordum.

Onun fazla uykuya ihtiyacı yoktu ve ben de sabahları hiçbir yerde bulunmayan bir gece kuşuydum. Birbirimizin içinde kaybolduğumuz uzun saatleri sevişerek geçiriyorduk -bazen sert ve kaba, bazen yavaş ve nazik- sonra sohbet ediyor, yemek yiyor ve yatağa dönmeden önce kahkahalarla gülüyorduk.

Küçük rutinlerimiz vardı. Pazar geceleri Fletcherların evinde, Jonah'ın parlayan lambalarının altında açık havada akşam yemekleri. Bol kahkahalar, iyi yemek ve daha keyifli sohbetler. Salı günleri randevu gecelerimizdi. Kapkekler, Bellagio'da bir fıskiye şöleni ya da sadece film izlemek için evde kalmak.

İlaçlarının bir kısmını mutfağımda bırakmıştı ve ben de ona *smoothie* yapabilmek için bahçe satışından bir *blender* almıştım. Ve neredeyse her gün, Jonah ve Tania'nın sergi parçalarını bitirmek için harıl harıl çalıştıkları atölyeye öğle yemeği götürüyordum. Wynn'deki sergisine sadece iki hafta kalmıştı ama Jonah bunu başaracağından emindi.

Başaracak, diye düşündüm. *Bunu ve daha fazlasını. Sağlıklı. Bedeni güçlü.*

Neredeyse her gece vücudundaki gücü hissediyordum. Küçük umut kıvılcımım artık bir meşaleye dönüşmüştü ve bir kasırga bile onu söndüremezdi.

Komodinin üzerinde duran telefonum çalınca düşüncelerimden sıyrıldım.
"Merhaba?"

Bir kadın sesi, “Kacey Dawson mu?” diye sordu.

“Evet, benim.”

“Sayın Dawson, sizi *Sound Addiction* dergisinden arıyorum. Eski grubunuz Rapid Confession’daki son sarsıntılar hakkında herhangi bir yorumunuz olup olmadığını merak ediyordum.”

Kaşlarımı çatarak, “Ne gibi sarsıntılar?” diye sordum.

“Jeannie Vale ile yeni gitarist Elle Michaels arasındaki anlaşmazlıklar nedeniyle turnenin iptal edilme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu söyleniyor. Bu doğru mu?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Ayrıca bir kulüp sahibiyle karışık bir davadan da bahsediliyor. Hayranlar canlı performansların siz varken olduğu kadar başarılı olmadığından şikâyetçi.”

“Pekâlâ, bunu duymak güzel.”

“Yerinize gelen Michaels’ın ayrılmak üzere olduğu -ya da kiminle konuştuğunuza bağlı olarak kovulmak üzere olduğu- gerçeği göz önüne alındığında geri dönmeyi düşünüp düşünmediğinizi merak ediyorum.”

Gülümsedim. “Bir kere bile düşünmedim.”

“İlginç. Gruptan ayrılışınızla ilgili kimse sizden yorum alamadı. Şimdi bir yorumda bulunmak ister misiniz?”

“Hayır ama aradığınız için teşekkür ederim.”

Telefonu kapatıp Lola’nın numarasını tuşladım. Sesli mesaja düştü.

“Lola, benim,” dedim. “Ne haltlar dönüyor? Az önce bir dergiden aradılar, grubun konserleri iptal etmesiyle ilgili. Ara beni.”

Aramayı sonlandırdım ve eski püskü dizüstü bilgisayarına baktım. Sadece YouTube’daki makyaj videolarını izlemek için kullanırdım. Google arama çubuğuna birkaç kelime yazarak sorularıma yanıt alabilirdim ancak artık bilmek istediğimden tam olarak emin değildim. Rapid Confession’ın başgitaristi olduğum günler artık çok uzak görünüyordu. Ve böyle olması hoşuma gidiyordu.

Lola’dan bir mesaj geldi: Şimdi konuşamıyorum. RC sensiz çekilmiyor. Jimmy konuşmak istiyor. Haberin olsun.

Kahretsin, eski hayatımın yeni hayatıma müdahale etmesi en son isteyeceğim şeydi. Lola ile ara sıra yaptığım telefon görüşmeleri dışında grubu arkamda bırakmıştım. Param azdı, elimde doğru düzgün bir şarkı bile yoktu ama...

Mutluydum.

Ona mesaj yazdım: **Bunu aklından çıkarsın.**

Cevap gelmedi. Lola ya çok meşguldü ya da uçağa biniyordu. Mesajı-

mı almasını umdum. Jimmy'ye kendim mesaj atmayı düşündüm ama bu benim candan yapılmış, mutluluk baloncuğuma balyozla vurmak gibi bir şey olurdu.

"Mümkün değil," diye mırıldanıp saatin kaç olduğuna baktım. Öğle yemeği saati yaklaşıyordu. Sandviçleri ve salataları paketleyip onları atölyeye götürdüm.

Ben arabadan inerken Jonah dışarı çıktı. Küçük otoparkın karşısından, "Hey, bu kadar erken mi gidiyorsun?" diye seslendim.

"Evet. Hallettik," dedi.

Kafam karışarak, "Hallettiniz mi?" diye sordum.

Tania da dışarı çıkmıştı. Kollarını iki yana açarak "Hallettik," diye tekrar etti.

"*Bitirdiniz* mi?" dedim. "Sergi parçalarını? Hepsini mi?"

"Bitti," dedi Jonah. "Dokuz gün kala."

Tania bir kahkaha attı. "Patron dışında birine sarılmam gerekiyor yoksa çatlayacağım."

Koşmaya başlarken, "Bana sarıl," diye bağırdım. Tania'ya iyice sarıldık-tan sonra kollarımı Jonah'ın boynuna kavuşturmak için döndüm.

"Vay canına," dedi. "Bitti."

Bu kelime hoşuma gitmemişti. Bir anda yer ayaklarımın altında kayboldu. Binlerce duyguyla boğulmuş bir halde Jonah'ı kendime yakın tuttum, onu kendime doğru çektim, garip bir şekilde bırakmaktan korktum. Henüz adını koyamadığım bir şeyden korkuyordum.

Halledildi.

Bitti.

Gözlerine bakmak için biraz uzaklaştım. "Bundan memnun musun?"

"Sanırım hâlâ şoktayım. O kadar uzun zamandır uğraşıyorum ki..." Yanaklarını şişirdi ve titrek bir gülümseme bahşetti. "Eme, son parçalar ve satışa çıkacak her şey için bir kamyon göndereceğini söyledi."

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öptüğümde, "İnanamıyorum," dedim. "Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler," dedi ancak gözleri kalbimi tıkayan yabancı duyguyu yansıtıyor gibiydi. Başını yavaşça sallarken şaşkın bakışları benimkilere takılıp kaldı. "*Bitti*."

Bölüm 36

Jonah

Eme Takamura elimi sıkarken, “Jonah,” dedi. “Seni tekrar gördüğüme çok sevindim.”

Wynn Galeri’nin müdürü, minyon bedenine kusursuz bir şekilde oturan koyu gri, ince çizgili takım elbisesi içinde zarif ve şıktı. Kulağının arkasına sıkıştırdığı kırmızı, ipek hibiskus çiçeği sanatsal bir renk katsa da tepeden tırnağa iş kadınıydı.

Lobiden geçerken, “Bu çok heyecan verici,” dedi. Sesi sıcak ve hafif aksanlıydı. “Ekibim, alanda şaheserini bir araya getirmek için yönlendirmenizi bekliyor. Asistanınız eskizleri ve planı gönderdi ve Wilson -ekip liderimiz-bana ayrıntıların tam yerinde olduğunu söyledi. Mükemmel bir uyum.”

“Bu harika. Gerçekten iyi bir haber.”

Bana bakarak, “İyi misin, Jonah?” diye sordu. “Biraz solgun görünüyorsun.”

Kısa bir kahkaha atarak, “Son derece gerginim,” dedim. “Berbat olmasını istemiyorum.”

Boğazının gerisinden gelen ciddi ve narin bir sesle güldü. “Evet, ben de berbat olmamasını tercih ederim. Ama gördüğüm parçalara bakılırsa -hâlâ kutularda, dikkatinizi çekerim- bu kaderden kurtulduğunuza eminim.”

“Gerginlikten bahsetmişken Bay Chihuly’den bir haber var mı?”

“Ne yazık ki yok. Ama bana göre bu, açılış gecesinde sergiyi görmeyi planladığı manasına geliyor. Haber almamayı iyi haber sayıyorum.”

“Ben de öyle.”

Beni küçük, L şeklinde bir yer olan sergi alanına götürdü ve camlarımın nasıl sergileneneceğini açıkladı. Uzun kanatta tek tek parçalar satışa sunulacak, sergi ise kısa kanatta yer alacaktı.

Kısa kanattaki iskele çoktan kurulmuştu. İki erkek ve bir kadından oluşan ekip, bitişikteki depodan kutuları dikkatle getiriyordu. Her kutunun üzerinde numaralar ve kurulumdaki genel konumları yazılıydı.

Eme beni takım lideri Wilson ile tanıştırdı. Ellili yaşlarında olduğunu

tahmin ediyordum, iri yarı bir adamdı ve cam kırmaktan daha fazlasını yapacakmış gibi görünüyordu.

Elimi sıkarken sanki düşüncelerimi okumuş gibi, “Los Angeles’ta bir cam atölyesinde çalışıyorum. Bir oduncuya benzediğimi biliyorum ama hiçbir şeyi kırmayacağım,” dedi.

“Sana güveniyorum,” dedim. Ona güvenmek dışında başka bir seçeneğim de yoktu. Gerginlikten ellerim ve ayaklarım karıncalanmaya başlamıştı.

İşte bu kadar. Bu gerçekten yaşanıyor.

“Asistanım her an gelebilir,” dedim. “Müsaade ederseniz nerede olduğunu öğrenmek için onu arayayım.”

Tania koşarak, “Buradayım,” diye bağırdı. “Çok üzgünüm. Bulvarda kötü bir kaza olmuştu. Her şeyi altüst etmişti.”

Ekiple tanıştı ve tüm gözler bana çevrildi.

Tania, “Hazır mısın?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım. “Hadi yapalım şu işi,” dedim.

Saat dört civarında çalışmayı bıraktık. Diğer işçiler dağıldı. Tania ile oturup şimdiye kadar yapılan işleri inceledik.

“Harika olacak,” dedi. “Şuna bak. Daha üçüncü kısmın birleştirilmesine rağmen nefes kesici görünüyor. Bunu sen yaptın.”

“Biz yaptık. Sensiz olmazdı.”

Camıma, şimdiye kadar birbirine bağlanmış ve tavandan sarkıtılmış sarı bobinlere ve mavi kurdelelere baktım. “Sence Kacey sever mi?”

Bir kolunu omuzuma koyarak, “Tatlım, Kacey bunu gördüğünde *aklı-nı* kaçırarak,” dedi. “Ve söylememde sakınca yoksa bunu seninle paylaştığı için çok mutluyum. Paylaşmak için ona sahip olduğun için.”

“Ben de,” dedim. Bütün gün, camı yerleştirmenin zihinsel ve fiziksel güçlükleri süresince, düşüncelerim Kacey’den hiç uzaklaşmamıştı. O her zaman benimleydi. Yüzlerce kez çalışmayı bırakıp omzumun üzerinden baktım, orada beni izlediğinden emindim.

Onu özlemiştim.

Tania gömleğini çekiştirerek, “Dışarı çıkmak ister misin? Erken bir akşam yemeğine ne dersin?”

“Aç değilim,” dedim. “Zaten bir an önce şoförlük işine gitmeliyim.”

“Kahretsin, A-1’deki işi bırakmalısın. Bir hafta sonra ünlü olacaksın.”

Omuz silkerek, “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum,” dedim.

“Bunun ne anlama geldiğini *biliyorum*. Eme’nin konuk listesini gördün mü?” diyerek dişlerinin arasından alçak sesle ıslık çaldı. “Chihuly olmasa

bile seçkin bir kalabalık seni görmek için burada olacak.” Banktan kalktı ve sırtını gerdi. “Belki de bu gece izin almalısın. Kacey’i bir yere götür ve kutlayın bunu.”

“İyi fikir. Olabilir.”

Saçımı karıştırdı. “Ya da izin alıp biraz uyumalısın. İhtiyacın varmış gibi görünüyor.”

O gittikten sonra birkaç dakika daha oturup odada göz gezdirdim.

Bu gerçekleşiyor.

Ayağa kalktım. Ya da kalkmaya çalıştım. Nefesim ciğerlerimde sıkıştı, sonra ben daha soluyamadan kaybolup gitti. Bir nefes daha çekmeye çalıştım ama sanki göğsümün etrafına çelik bir bant sarılmış gibi boğazımı aşamadım.

Ah, kahretsin.

Sığ nefesler alarak tekrar oturdum.

Kalbim göğsümde güm güm atarken bile kendimi, *sakin ol* diyerek teskin ettim. Bakışlarım etrafta dolaşıp herhangi bir görevliyi aradı. 911’i aramak için telefonuma uzandım.

Hayır! O kadar kötü değil. Değil...

Kaburgalarımın etrafındaki çelik bant yavaş yavaş gevşedi. Karnımın alt kısmına kadar nefes alabildim.

Yorgunluktandı. Kıcıımı yırtarak çalışıyordum. Hepsi buydu.

Başımı salladım, dikkatlice oturduğum yerden kalktım ve galeriden çıktım. Adımlarım emin, nefesim derin ve düzenliydi. Ama her bir noktam Kacey için ağlıyordu. Ona ihtiyacım vardı. Her nefes alıp verişim onsuz geçen saniyeleri işaret ediyordu. Saniyelerin parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gittiklerini hissediyordum.

Tania’nın tavsiyesine uyup hasta olduğumu A-1’e bildirdim. Orada çalıştığım beş ay içinde ilk kez bunu yapıyordum. Harry bu kadar kısa süre kalmışken haber verdiğim için sinirlenmişti. Onu zor durumda bırakmanın beni neden pek rahatsız etmediğini merak ediyordum.

Çünkü Kacey bütün gece Strip’te *bir aşağı bir yukarı araba kullanmaktan daha önemli.*

Onu görmek için neredeyse çaresiz bir ihtiyaç duyuyordum. Avuçlarımı kot pantolonumun kenarlarına sürttüm, sanki bir uyuşturucu bağımlısıymışım gibi. Onu aradım ve çalışmak zorunda olmasına rağmen işten izin almayı başardı.

Güzel kız arkadaşımı, ısıltılı Strip'e tepeden bakan Mandalay Koyu'ndaki lüks bir restorana götürdüm. Pencereleden gözüken bütün ışıklardan daha parlaktı. Ona bir kereden daha fazla baktığım için benimle dalga geçmişti.

Güzel kız arkadaşımı Mandalay Bay'de ısıltılı Strip caddesine bakan şık bir restorana götürdüm. Pencereleden ardındaki tüm ışıklardan daha parlaktı ve birden fazla kez ona baktığım için benimle alay etti. Yemek lezzetliydi. Bu; uzun, duygusal ve fiziksel olarak yorucu bir günün ardından ihtiyacım olan şeydi. Restorandan ayrılmaya hazır olduğumuzda Kacey ile birlikte olma ihtiyacım, onunla yalnız kalmaya yönelik şiddetli bir arzuya dönüşmüştü. Bellagio'da başka bir fiskiye gösterisini izlemeyi planlamıştık ama hesabı beklerken locamızda ona daha da yaklaştım.

Ellerimi elbisesinin pürüzsüz kumaşında kaydırırken kulağına, "Seni eve götürmek istiyorum," dedim. Önden bağcıklı yüksek bir çizme ve ortasındaki birkaç düğme dışında tüm düğmeleri açık olan siyah bir elbise giymişti. Genişleyen kumaş, göğüs dekoltesinin pürüzsüz vadisini ortaya çıkarıyor ve yürüdüğünde botlarının hemen yukarısında açılıyordu.

"Su gösterisi yok mu?" diye sordu.

"Bugünlük atlasak bir sakıncası olur mu?"

Eli bacaklarımın arasından, pantolonumun üzerine doğru süzüldü. Kabbarmaya başlayan sertliğini buldu ve usulca sıktı.

"Seni daha çok istiyorum," diye fısıldadı.

Benim evime varınca siyah dantelli sütyenine ve külotuna varıncaya kadar botlarının bağcıklarını, elbisesinin düğmelerini teker teker kopardım. Sonra da sergiyi kutladık. Yorgun ve tatmin olmuş bir şekilde yastıkların üzerine yığılana kadar gece boyunca uzun ve sert bir şekilde kutlama yapmıştık. Vücudum ağırlaşmıştı ve azalmakta olan orgazmlarla gümbürdüyordu. Kacey yumuşamış ve gevşemişti. Yanıma kıvrılıp başını omzuma yaslamıştı. Saat gece ikiyi çeyrek geçtiğini gösteriyordu.

"Bu gece çok gergindin," dedi.

"Seni incitmedim, değil mi?"

"Tanrım, hayır." Daha da yaklaştı. "Yarın yürüyemeyebilirim ama buna değdi."

Saçlarını öpmek için eğildim. "Sadece kampta söylediğin şeyi yapıyorum. Her anı değerlendirmek ve değerini bilmek."

"Merak ediyorum da..." deyip parmaklarını sırayla göğsümde, yara izimde ve omzumda gezdirdi. "Eğer UNLV'deki eski arkadaşlarınızdan bazılarını gelecek haftaki sergiye davet etmeme izin vermeyi biraz daha düşünsene. Carnegie'dekileri de. Az da olsa. Biliyorum sen-"

Düşünmeden, “Olur,” dedim. “Birkaç kişiyi davet edelim. Eskiden en yakın olduklarımı.”

Kacey bana bakmak için başını kaldırdığında gülümsemesi ısıltı ısıltıydı. “Gerçekten mi?”

Başımı salladım. “Senin için birkaç e-posta adresi bulmaya çalışacağım. Eminim şimdiye kadar onları aramadığım için pislik olduğumu düşüneceklerdir...”

“Öyle düşünmemelerini sağlayacağım. Onlara son teslim tarihinden dolayı meşgul olduğunu ama şimdi projenin bittiğini söyleyeceğim.” Kacey dirseklerine yaslandığında göğüslerinin şişkinliği göğüs kafesimi titretmişti. “Fikrini değiştirdiğin için çok mutluyum. Neden değiştirdiğini sorabilir miyim?”

Onu mutlu etmek için fikrimi değiştirdiğimi veya gerçekten eski arkadaşlarımı görmek istediğimi söyleyebilirdim. Bunun yerine ona gerçeği söyledim.

“Bilmiyorum. Onları uzak tutmak eskisi kadar önemli gelmiyor.”

Parmağıyla göğsümde bir şekil çizerek, “Belki de yapmak istediğin şeyi başardığın içindir. Artık dikkatini dağıtamazlar diye.” Utangaç bir şekilde sırtarak, “Yani, biri hariç,” dedi.

“Güzel, inanılmaz bir dikkat dağıtıcı,” diyerek dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Onu usulca öpmeye başlasam da dudak darbelerimi giderek derinleştirdim.

Ağırdan alman gerek.

Dudaklarına doğru “Lafını unutma,” diye fısıldadım. “Susadım. Biraz ister misin?”

“Olur.”

Ayağa kalktım ve çıplak bir şekilde banyoya doğru yürüdüm. Işığın açtığımda gözlerim kamaştı ve sert parıltı karşısında gözlerim kırışmaya başladı. Lavabonun üzerindeki iki bardaktan birine uzanmaya çalıştıysam da başaramadım çünkü beyaz ışıklar aniden görüş alanımda uçuşmaya başlamıştı. Zemin ayaklarımın altında dönerken tezgâha tutundum. Nefesim daralmaya başlamıştı.

Ne oluyor be?

Nöbet ya da her neyse, birkaç dakika içinde geçti. Görüşüm netleşti ve dengemi yeniden bulana kadar birkaç kez derin nefes aldım. Muhtemelen ilaçların bir yan etkisiydi. Ya da daha büyük olasılıkla Kacey ile aşırıya kaçmıştım. Muhtemelen öyleydi. Onu deli gibi emerken bile bunun çok fazla olduğunu biliyordum. Ama bu gece ona doyamıyordum. Ellerimi onunla doldurmam, her yerine dokunmam, onu içime çekmem, sanki ayrı oldu-

ğumuzda bile onu yanımda taşıyabilirmişim gibi onu özümsemem gerekiyordu.

Ağırdan al. Rahatla. Sergin tamamlandı ve onu görmek için her gün boş vaktin var.

Ellerim titremeden iki su bardağını da doldurdum ve yatak odasına döndüm.

Kacey, “Teşekkürler,” dedi ve ben yatağa çıkarken suyunu içti. Bardağını komodinin üzerine koydu ve suyum içince benim bardağımı da aldı. “Şimdi... Nerede kalmıştık?”

Beni önce tatlı tatlı, sonra baştan çıkarıcı bir şekilde öptü ama ben nazıkçe geri çekildim. “Bugün beni oldukça yordu. Ya öyle ya da sen beni tükettin. İkincisi olduğuna eminim.”

Kacey dramatik bir iç çekerek, “Dalga geçiyorsun,” dedi.

“Biliyorum. Gel buraya.”

Onu kollarımla sardıktan sonra başını çenemin altına sıkıştırdım ve saçlarını öptüm. Ter dolu, doyumsuz bir seksten sonra bile hâlâ karamel gibi kokuyordu. Ciğerlerimi onunla doldurdum, onu da kendimle birlikte uykuya götürdüm. Rüyamda hafifçe sallanan bir tekne ve hızla uzaklaşan bir kıyı gördüm.

Bölüm 37

Kacey

Jonah'ın Wynn Galeri'deki sergisinin açılış gecesi idi. Rapid Confession'ın ilk büyük konserinden önceki geceden beri hiç bu kadar gergin ve heyecanlı hissetmemiştim.

Mucizevi bir şekilde içmek istememişim. Gruptan ayrıldığımdan beri hiç içki içmemiştim. Ayrıca tek bir sigara bile. Arada sırada canım çekiyordu ama Jonah'ın yanında asla sigara içmezdim ve eğer evimde içersem, o bana geldiğinde her yer duman olurdu.

Bu yüzden iki kötü alışkanlığıma bırakmışım. Birini kendim için, diğeri Jonah için.

Ön kısmı baldırlarımın yarısına kadar gelen, geniş omuz askılı, arka kısmı ise bacaklarım boyunca dökülen bir eteğe sahip mini ve siyah bir elbise giymiştim.

O günün daha erken saatlerinde Jonah'a telefonda elbisemi anlatırken, "Tam bir *mullet* tarzı," demiştim. "Önü parti havası, arkası iş tarzı. Sence uygun olur mu?"

"Bilmiyorum," dedi. "Asıl ilgilendiğim, kolay çıkarılıp çıkarılmadığı."

Jonah teslimatın son haftasında dalgın, gergin ve stresliydi. Henüz bitmiş eseri görmemişim ve saçlarımı başımın üzerine toplayıp birkaç tutamın aşağıya düşmesine izin verirken içimi bir beklenti kaplamıştı. Dumanlı gözler ve parlak kırmızı dudaklarla her zamanki makyajımı yaptım ve ardından küçük oturma odamda volta atarak beklemeye başladım. Pencereden dışarı baktığımda şık siyah bir limuzinin binamın önüne yanaştığını gördüm, tam o sırada telefonuma bir mesaj geldi. **Geldim ama geç kalıyoruz. Aşağıda buluşalım mı?**

Hızla aşağı indim ve tam şoför yolcu kapısını açıp Jonah inerken kaldırıma çıktım. Beni görünce dondu, bir an için ağzı açık kaldı.

"Ben tutarım," dedi şoföre, o da şapkasını çıkarıp direksiyon başına döndü.

"İyi akşamlar," dedim.

* Eteği önden kısa, arkadan uzun kesilmiş elbise stili. (en.)

“Sen...” Bana yaklaşırken başını salladı ve kollarını belime doladı.

“Gerek yok,” dedim. “Sessiz iltifatlarını seviyorum.”

“Seni her gördüğümde, işte bu, diyorum. *Şu an olduğundan daha güzel görünmesi mümkün değil*, diyorum. Ve seni bir dahaki sefere gördüğümde...”

Ellerimi koyu gri takımının yakalarından aşağı kaydırırken gözlerimden yaşlar süzöldü. “Sen... Çok yakışıklı görünüyorsun, Jonah. Tanrım, benim neyim var?” Bileğimin arkasını dikkatlice tek gözümün altına bastırdıktan sonra ellerimi yelpazelermiş gibi yüzüme doğru yelledim. “Bunun neden olduğunu bilmiyorum. Bu senin için özel bir gece ve ben çok mutlu ve gururluyum... Güzel, candan eserini göreceğim için heyecanlıyım. Kahretsin, yanıma bir kutu peçete almalıyım. Kesinlikle ihtiyacım olacak.”

Jonah eğilip dudaklarımdan öptükten sonra, “Burada benimle olduğun için teşekkür ederim,” dedi.

Kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordum. Yüz ifadesi sıkıntılıydı, sanki aklında binlerce düşünce vardı ve daha fazlasını söylemek istiyordu. Ama tepemizdeki sokak lambaları yanıp sönmeye başladı. Gece çökmeye başlamıştı ve Jonah beni limuzine bindirmek için döndü.

“Bir A-1 kıyağı mı?” diye sordum.

Jonah yanımdan kayarken, “Tanrım, hayır,” dedi. “Eme benim için göndermiş. Biraz saçma ama reddedip şoförün gecesini mahvedemezdim. Ama A-1’den olmadığına sevindim yoksa sürekli bunu söyleyip dururlardı.”

“Bunu yaptığı için Eme’yi takdir ediyorum,” dedim. “Bunu hak ediyorsun.”

Jonah, “Bilmiyorum,” dedi.

Limuzin kaldırımdan uzaklaştı ve Jonah dönerek pencereden Vegas’ın geçişini izledi. Bacağı titriyordu ve ben de elimi onun eline uzattım. Yol boyunca elimi sıkıca tuttu ve Wynn’e vardığımızda neredeyse acı verecek şekilde sıkı.

“Vay canına,” diye mırıldandı.

Otelin önü; yarı resmî kıyafetler giymiş konukların dököldüğü sedanlar, limuzinler ve arabalardan oluşan bir süvari alayına dönüşmüştü.

Jonah, “Bu kadar çok kişinin geleceğini düşünmemiştim,” dedi. “Eme, Vegas’ın yarısını davet etmiş olmalı.” Yakışıklı yüzü panik halinde bana döndü. “Eserimden... Sergimden nefret ederlerse ne yapacağım?”

Ona nefret etmeyeceklerini söyleyecektim ki vazgeçtim. Kendi ruhumu ortaya koyma, kalbimi bir şarkıya dökme ve sonra onu bir başkasına teslim etme deneyimimden ne hissettiğini biliyordum. *Elbette nefret etmeyecekler*, demek bu tür bir kaygıya karşı pek de iyi bir yöntem değildi.

“Her şey hayal ettiğin gibi mi? *Sen* beğendin mi?” diye sordum.

Jonah başıyla onaylayarak, “Evet, hayal ettiğim gibi,” dedi

Gülümseyip omuz silkerek, “İşte böyle,” dedim.

Kısa bir kahkaha atıp, “Ah, bu kolay oldu,” dedi. Yanağımı okşadı, beni süzdü ve daha fazlasını söylemek için ağzını açsa bir şey söylemek yerine beni öptü. Şoför bizim için kapıyı açtığı anda içeri girme vaktimiz gelmişti.

L şeklindeki galerinin uzun kanadında, her biri farklı yüksekliklerde sade, dikdörtgen stantlar üzerinde duran, satışta olan bağımsız parçalar sergileniyordu. Şişeler ve vazolar karmaşık ama hassas desenlerle renk renk süslenmişti. Küreler ve küpler inanılmaz çiçek buketleri taşıyordu.

Mor ve sarı kır çiçeklerinden oluşan bir kümenin üzerinde arılar geziniyordu. Bir diğeri sanki su altında asılı duruyormuş gibi görünüyordu; bulanık ve akıcı bir şekli vardı. Diğer parçalar çok renkli camdan kıvrımlar halinde tavandan sarkıyordu. Bazıları lambaydı, ampulleri sarmalların arasına gizlenmişti.

Jonah’ın muhteşem eserini gören şık giyimli insanların arasından geçerken yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım. Kristal kadehlerden şampanya yudumluyor ya da yanlarından geçen garsonların tepsilerindeki leziz ikramları tadıyorlardı. Hareketli kalabalığın arasında mırıltılı, şaşkın bir sohbet havası esiyordu. Başımı hangi yöne çevirsem, konukların camın ne kadar güzel olduğunu ve bir parçasını evlerine götürmek için ne kadar para harca-yacaklarını söylediklerini duyuyordum.

Eserin asılı olduğu L tarafının kısa ucuna doğru ilerlerken Jonah dosdoğru önüne bakıyor, eli benimkini sıkıca tutuyordu. Köşeyi döndük ve toplanan kalabalığa katıldık; hepsinin sesleri ve solukları tavana yükseliyordu.

Bir deniz...

Ben de yukarı baktım. Üç metre kadar yukarıda, mavinin her tonuyla bezenmiş camdan bir şelale vardı. Şeritler ve kıvrımlar halinde, bazıları yarıdöner köpüklerle kaplanmıştı. Merkeze yerleştirilmiş bir kürenin altından akıyordu. Turuncu, kırmızı, altın ve sarıdan oluşan bir güneş. Eritilmiş, lavla dolu bir ateş topu.

Şelalenin dibinde su; her biri bir ayak uzunluğunda ve bir o kadar genişlikte, dalgalı kenarları olan kare şekilli tabaklara benzeyen, cam parçalarından oluşan durgun bir maviye dönüşüyordu. Pembe kristal çiçek kümeleriyle kaplı yeşil zambak kümeleri, zemin boyunca uzanan masmavi gölü süslüyordu. Stratejik noktalardaki gizli ışıklar su ve yeşillikler arasındaki doğal yaşamı aydınlatıyordu; bronz pullu cam balıklar, mercan ve deniz yosunu yuvaları ve hatta dokunaçları uzayıp giden bir ahtapot.

Jonah’ın elindeki elimi öyle sıktım ki eklemlerim ağrıdı.

“Jonah, bu...” Gördüğüm şeyi ifade etmek için bir kelime bulamamıştım. Jonah bana bakmak için döndüğünde sadece bakakalmıştım.

“Teşekkürler,” dedi.

Gözlerim yavaşça Tania, Dena ve Oscar’ı, Jonah’ın ailesini ve Theo’yu kalabalığın içinde buldu. Sonrasında Eme Takamura bizi fark etti. Tek kelime etmeden eliyle işaret edip bakışların onu takip etmesini bekledi ve sonra alkışlamaya başladı. Kalabalığın geri kalanı da sanatçının kendileriyle birlikte olduğunu anlayınca ona katıldı. Kısa süre içinde her yer alkışlarla doldu ve Jonah şaşkınlıkla bir adım geri çekildi. Onu nazikçe öne doğru ittim.

“Hepsi senin için,” diye fısıldadım. “Git ve tadını çıkar.”

Gecenin geri kalanı biraz bulanık geçti. Jonah, Tania ve Fletcherlar; Eme tarafından çeşitli sanatçılar, koleksiyonerler ve eleştirmenlerle tanışılırken Dena, Oscar ve Theo benimle kaldı. Gözlerim Jonah’ın selamlanmasına ve muhteşem eseri için tebrik edilmesine doyamadı. Sonra UNLV’den arkadaşları yanına yaklaştı ve Jonah neredeyse iki yıldır görmediği insanlar tarafından tekrar tekrar kucaklandı.

Dena, prizma gibi coğrafi parçalarla dolu, aralarında pastel tonlarındaki değerli taşların yüzdüğü yumurta şeklindeki büyük bir heykele hayranlıkla bakarken, “Çalışmaları büyüleyici,” dedi. “UNLV’deki çalışmalarını görmüştük ama bu... İş bambaşka bir seviyeye taşımış.”

“O lanet olası bir dâhi,” dedi Theo. Herkesten daha az şık giyinmişti, yine de dirseklerinin hemen altına kadar toplanmış ve dövmeli önkollarını ortaya çıkaran düğmeli siyah bir gömlekle son derece yakışıklı görüldüğünü düşündüm.

Oscar, “Flört yok mu, T?” diye sordu.

Theo başını salladı.

“Bu bir ilk.”

Theo omuz silkti ve bira şişesinin ağzına doğru anlaşılmasa da bir şeyler mırıldandı.

“Chihuly burada mı?” diye sordum. Jonah’ın idolü gelseydi gece tamamlanırdı.

Dena L tarafındaki kalabalığı baştan aşağı tarayıp, “Sanmıyorum. En azından *henüz*,” dedi.

“Gelecek,” dedi Oscar.

“Gelse iyi eder,” diye karşılık verdi Theo.

Bunu söyler söylemez kalabalık dağıldı ve yanında dört kişilik bir grupla birlikte bir adam içeri girdi. Kısa boylu, tombul olmasına rağmen çelim-

adı. Tamamen siyah giyinmişti. Gümüş rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. sol gözünü siyah bir bant kapatıyordu.

“Theo...” diye fısıldadım elini tutarak.

“Bu o,” dedi Theo.

Bu adam, bu cam ustası, bu *efsane* Jonah’a doğru yürüyüp koluna dokunduğunda elim Theo’nunkine daha da yapıştı ve nefesim kesildi. Jonah döndü. Yüzü aynı anda huşu, şok ve saygıyla dalgalandı.

Theo usulca, “Tanrım, şuna bak,” dedi.

Dale Chihuly Jonah’a elini uzatıp tokalaştıklarında gözyaşlarımı tutamadım. Söylenenleri duyamayacak kadar uzakta duruyordum ama Chihuly konuşurken hareketliydi, kollarıyla işaret ediyor, parmaklarıyla farklı parçaları gösteriyordu. Jonah başını sallıyordu. Ağzı tekrar tekrar *teşekkür* ediyor gibi açılıp kapanıyordu. Sonra Chihuly ile birlikte L. tarafındaki kıvrımın etrafından dolaşıp görüş alanımızdan kayboldular.

“Aman Tanrım, Theo,” diye fısıldadım.

Kafamı kaldırıp baktığımda gözlerini kırptırdığını, çenesini sıktığını ve altındaki kasların seğirdiğini gördüm. Bana baktı. Gözbebekleri büyümüş, gözleri dolmaya başlamıştı.

“Geldi,” dedi Theo. “Ve Jonah’ın çalışmasını sevdi. Bunun olduğunu gördük.”

Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak başımı salladım.

“Gördük,” diye tekrar etti. “Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Biliyordum. Jonah idolüyle tanışmıştı. Kahramanı eserini övmüştü. Theo ve ben buna şahit olmuştuk. Sonsuza dek hayatımızın en değerli anlarından biri olarak kalacaktı.

Jonah ve Dale Chihuly bir saat boyunca cam şelalenin önündeki koltukta oturup etraflarındaki kalabalık azalırken derin bir sohbete daldılar. Sonunda usta ayağa kalktı, Jonah’la, ardından Eme ve Tania’yla içtenlikle el sıkıştı ve küçük ekibiyle birlikte galeriden ayrıldı.

Eme, iPad’ine bakarak, “Hepsi satıldı,” dedi. “Bütün parçalar satıldı. Her parça satıldı.”

Jonah’ın eli saçlarına gidip çalışmasına baktı. Yüzü mutlu, şaşkın ve biraz yorgundu.

Ona sımsıkı sarılarak, “Tebrikler,” dedim. “Ama daha iyi bir kelimeye ihtiyacım var. Daha güçlü bir kelimeye.”

Oscar, başparmağını Dena’ya doğru sallayarak, “O bile söyleyecek bir şey bulamadı,” dedi. “Mevlana’dan bir alıntı bile yok.”

Titreyen eliyle yüzündeki gülümsemesini kapatan Dena başını sallayarak, “Ne söyleyeceğimi bilemiyorum,” dedi.

Oscar’ın ağzı açık kalarak, “Hanımlar ve beyler duydunuz mu? Jonah eski arkadaşlarıyla yeniden bir araya geldi, tüm eserlerini sattı, idoliyle tanıştı ve -mucizelerin mucizesi olarak- Dena Bukhari’yi susturdu,” dedi.

Dena onu kenara itip, “Maalesef bir anlıktı,” dedi. Kadehini havaya doğru kaldırdı. “Mevlana der ki: *Sevdiğiniz güzellik neyse, yaptığınız şey de o olsun*. Sergisi bu sözlerin vücut bulmuş hali olan sevgili dostumuz Jonah’a kadeh kaldırıyorum. O kadar çok güzellik yaratmışsın ki dostum, dünya bunun için sana minnettar olmaktan başka bir şey yapamaz.”

Limuzinde eve dönerken şakağımı Jonah’ın omzuna dayayarak oturmuştum. “Dena haklı, biliyorsun,” dedim. “Sanat dünyası senin yüzünden aklını kaybedecek. Ve sen bunun her zerresini hak ediyorsun.”

Başını sallayarak, “Bir miras,” dedi. “Tek istediğim buydu.” Parmaklarıyla çenemi kaldırıp loş ortamda kaşlarını çatarak bana baktı. “Daha fazlasını istemeyi hiç düşünmedim.”

Berrak bir kâsenin içindeki siyah bir mürekkep damlası gibi, bir tedirginlik hissi mutluluğumu lekeledi. “İyi misin? Biraz...”

“Yorgunum,” dedi Jonah. “Bu gece... Olağanüstüydü. Hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı. Biraz dayak yemiş gibi hissediyorum.”

Elim kalçasına koyarken, “Senin eve gidelim,” dedim. “Kutlamak için.”

Gülümseyip elimi eline aldı. “Aklında özel bir şey var mı?”

“Birkaç şey bulabilirim.”

Ama eve vardktan sonra, takım elbisesini çıkarıp banyodan pijamalarıyla çıktığında durum değişmişti.

Kırmızı dantelli iç çamaşırımla yatağına yayılırken bakışlarını üzerimde gezdirerek, “Buna daha sonra pişman olacağımı biliyorum,” dedi. “Ama tükenmek üzereyim. Yeniden gücümü kazanmam için bana birkaç saat müsaade edebilir misin?”

Hakkımı sonraya bırakarak ona iyi geceler öpücüğü verdim. Yanına kıvrıldım ve gözlerimi kapattım, gecenin en derin yerinde boynumdaki öpücüklerle uyanmayı bekliyordum. Her zamanki yöntemiyle. Bunun yerine, gözlerim gün ışığına açıldı. Komodinin üzerindeki saat sabah altıyı gösteriyordu. Jonah hâlâ uyuyor, ılık nefesi üzerimde dolaşıyordu.

Büyütülecek bir şey değil, diye düşündüm. *Aylardır durmaksızın sergisi üzerinde çalışmıştı. Tükenmesi şaşırtıcı değildi. Uzun bir dinlenmeye ihtiyacı vardı ve bunu hak ediyordu.*

Bir saat sonra ilaç vaktinin geldiğini bildiren alarmı çalana kadar uyuklamaya devam etmiştim. Mutfağa gitti ve ben uyanıklıkla uyku arasında

gidip geldim. Keyifle dönmesini bekliyordum, sevişeceğimizden emindim. Ama onun yerine yatağa geri döndükten sonra kollarını bana doladı ve tekrar uykuya daldı.

Şimdi tamamen uyanık yatıp onun nefes alışını dinliyordum. Nefesleri göğsünü bir indirip bir kaldırıyor, fısıldayan bir metronom gibi zamanı tutuyor, dakikaları geri sayıyordu.

Dokuza çeyrek kala nihayet uyandığında, gördüğüne inanmamış gibi kaşlarını çatarak saate baktı. Gözlerinde bir parça korku gördüm ve o korkunun eşinin kalbime doğru süzüldüğünü hissettim.

“Buraya gel,” diye fısıldadım. Onu sertçe öptüm ve o da hemen minnetle karşılık verdi. Birbirimizin içine gömüldük, yatak başlığı duvara çarpana kadar birbirimizi kucaklayarak sallandık.

Daha sonra kendime Jonah’ı tekrar uykuya döndürenin sevişmemizin yoğunluğu olduğunu söyledim.

Başka bir şey değildi.

Bölüm 38

Kacey

Açılıştan iki gün sonra. Jonah'ın geç saatlere kadar uyuduğu, sadece ilaçlarını almak için uyandığı ve sonra tekrar yattığı iki sabah. İki gün boyunca etrafta takıldı, telefonunda Facebook'a göz attı, benimle neredeyse tek kelime etmedi ya da televizyonda anlamsız şeyler izledi. İki gün boyunca aramızda kaynağı olmayan ama beni iliklerime kadar korkutan bir gerginlik vardı.

Üçüncü gün Jonah ve ben, Strip'in dışında bir krep evi olan Baby Stacks Kafe'de kahvaltı ediyorduk. Jonah'ın yediği yemeklerin aynısını sipariş etmek alışkanlığım olmuştu. Yemek tercihlerim kısmen dayanışma amacıyla olsa da aynı zamanda kendimi daha sağlıklı hissettiğim içindi. Vegas'a taşındığımdan beri yaptığım her şey, zihinsel ve fiziksel sağlığım için daha iyi olmuştu.

Garson siparişimizi almaya geldi.

"Yumurta akından yapılmış bir omlet alacağım..." diye başladım.

Jonah, "Tanrım, Kace, istiyorsan krep al," dedi. "Ne istersen sipariş et." Sözlerinden sonra gülümsemesi biraz geç gözükte. "Krepleri harika," diye ekledi.

Garsona döndüğünde ona bakakaldım. "Bir porsiyon krep, kafeinsiz kahve ve yanında patates kızartması alacağım," dedi.

"Patates kızartmaları çok yağlı," dedim.

Bana bakmadan menüyü garsona verirken, "Bir kereden bir şey olmaz," diye cevap verdi.

Ben yumurta akından yapılmış omlet, meyve ve kahve sipariş etmiştim. Garson kız menüleri alıp gitmişti. Jonah'ın gözleri masadaydı. Kaşları çatık bir halde, kaşığını avuçlarının arasında mini bir üfleme borusu gibi yuvarlıyordu.

"Hey," dedim usulca.

Başını kaldırıp bakana kadar adını üç kez söylemem gerekti.

"Pardon, Kace, ne oldu?"

“Sen söyle. Son zamanlarda bir sıcak bir soğuk davranıyorsun.”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle. Ayak uydurmaya çalışırken başım dönüyor.”

Biraz solgunlaştı ve elimi tutmak için masanın öbür ucundan uzandı. “Özür dilerim. Son zamanlarda biraz dikkatim dağınık. Bu kadar fazla mola alışıktır değilim. Ne yapacağımı bilmiyorum. Sanırım bu beni biraz asabi yapıyor.”

Peki, tamam. Bu mantıklı.

Elini sıktım. “Neden atölyeye gitmiyorsun ki? Sadece kendin için bir şeyler yapsan?”

Omuz silkti ve *belki*, gibi bir şeyler mırıldandıktan sonra elini geri çekti. Sessizlik girdi aramıza.

“Tania bana üç farklı galerinin eserini sergilemek istediğini söyledi.” dedim sonunda. “Londra, Paris ve New York. Bu sanat dünyasının üçlüsü, değil mi?”

“Neden, Vegas yeterince iyi olmadığı için mi?” Elini salladı. “Bu cam. Onu okyanusun ötesine nasıl taşıyabileceklerini düşünüyorlar bilmiyorum ama deneyebilirler.”

Kendimi bir yabancıyla kahvaltı ediyormuş gibi hissederek koltuğuma yeniden yaslandım. Ya da daha kötüsü, babamla.

Yemeğimiz gelmeden önce on dakika daha sessizlik oldu. Omletimi didikledim, iştahım kaybolmuştu. Jonah tabağındaki yemeğe baktı ve sonunda bir dilim patatesi ağzına attı. Kirpiklerimin altından, patatesi sanki gri bir toprak parçasıymış gibi yavaşça çiğnemesini izledim. Zorla yuttu ve bir yudum su içti. Sonra tabağını elinin tersiyle itti

“Sanırım o kadar da aç değilim.”

Sonsuza dek “Gelmiş Geçmiş En Kötü Kahvaltı” olarak adlandıracağım kahvaltıdan sonra *Vegas Ink*’e, Theo’nun iş yerine, doğru yola çıktık. Yeni bir dövme yaptırmak istiyordum. Bu yüzden Theo’nun stüdyosunu ziyaret edip çalışmalarını görmek için zaman yaratmıştım.

Jonah yolda neredeyse hiçbir şey söylemedi. Ama sessizlik tam bunaltıcı olmaya başlamıştı ki birden gülümsemesini kazandı, elimi tuttu ve dudaklarına götürdü.

Vegas Ink, Strip’in hemen dışında küçük alışveriş merkezinde yer alıyordu. İtfaiye kırmızısı duvarları, dövme sanatçılarının çalışmalarının çerçeveli örnekleriyle kaplıydı. Sandalyeler de kırmızı renkte suni deriden yapılmış, aralarında Theo’nun da bulunduğu üç sanatçı müşterilerinin üzerine eğilmişti. İğnelerin çıkardığı vızıltı, hoparlörden gelen *heavy* metal sesiyle

neredeyse duyulmuyordu. Saçları kazınmış bir resepsiyon görevlisi Theo'ya burada olduğumuzu haber vereceğini söyledi. Ön kapının yanında, fotoğraflardan oluşan duvara bakan döşemeli bir koltuktan başka bir şey olmayan bekleme alanına oturduk. Eski müşterilerin yeni dövmeleri görünüyordu, ciltleri hâlâ kıpkırmızıydı.

Jonah yavaşça koltuğa oturup *Inked* dergisinin bir sayısını aldı.

“Ne yaptıracacağın konusunda bir fikrin var mı?” diye sordu. Bütün sabah boyunca ilk kez kendi isteğiyle konuşmuştu.

“Yok,” dedim. “Ama kardeşinin çalışmasını görmek için can atıyorum.”

“Çok yetenekli,” dedi Jonah. “Babam ona çok fazla yükleniyor. Portfolyosuna baktığında yeteneğinin boyutunu göreceksin.”

Başımı salladım ve Theo kısa köşeyi dönüp seslenene kadar bekledim. “Selam, millet.”

Sesinin neşeli ve enerjik olması bile beni rahatlattı, ayağa fırladım. “Selam, zaman ayırdığın için teşekkürler.”

Theo çenesini Jonah'a doğru kaldırdı. “Geliyor musun?”

Jonah, “Siz gidin,” dedi. “Eme'yi aramam lazım. Bakalım, satış parçaları ne durumda.”

“Bir şey seçmeme yardım etmeyecek misin?” İnanamayarak sormuştum. Gülümsememi daha da genişletmeye zorladım. “Ya da vücudumun neresine yaptırmam konusunda?” Arkamda olan Theo öksürdü.

Jonah, “Şaşırt beni,” diyerek cep telefonunu çıkardı. Konuşmamız böylelikle sona ermişti.

Yanaklarım yanarken diğer sanatçıların yanından geçerek Theo'yu koltuğuna kadar takip ettim. Diğer sanatçılardan biri; kel, kafası dövmeli, iri yarı bir adamdı ve bir kadının koluna kadınsı bir menekşe çiçeği buketi çiziyordu. Diğer sanatçı ise siyah giysili ve ağır makyajlı genç bir kadındı. Minyon yüzünde neredeyse karikatüristik bir ifade taşıyan iri, soluk yeşil gözleri vardı. Gotik bir periye benziyordu. Genç bir adamın baldırının arkasına tıslayan bir kobranın dışından damlayan kanı çizerken bana başıyla selam verdi.

Kendimi Theo'nun sandalyesine bıraktım ve kanı silmek için kullandığı kutudan bir mendil aldım. Gözlerimi sildim ama gözyaşım yoktu. Duygularım bedenimin ne yapacağını bilemeyeceği kadar karışık, bu yüzden endişeli ve ürkek bir şekilde oturuyordum. Theo önümde, üzerinde mürekkep tabancası, iğneleri ve mürekkebinin durduğu küçük, aynalı gardıroba yaslanmıştı.

Alçak bir ses tonuyla, “Kavga mı ettiniz?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Ya da evet. Yani onu kızdıracak bir şey yapmış olabilirim ama ne yaptığımı bilmiyorum. Son zamanlarda çok garip davranıyor. Galeri açılışından beri.”

Theo’nun taş gibi ifadesi daha da sertleşti, başka bir yöne kayan gözleri endişeyle ve korkuya yakın bir şeyle doldu. Theo’yu sebepsiz yere korkuttuğumu fark ettim ve elimi hızla salladım.

“Biliyor musun? Bu sabah kafasının dağınık olduğunu söyledi. Bütün gün atölyede olmak zorunda olmadığı için ne yapacağını bilemiyormuş. Bence sadece stres atıyor.”

Theo yavaşça başını sallayarak, “Bu mantıklı,” dedi.

“Çalışmalarını görebilir miyim?”

Theo bana sanatının fotoğrafları ve örnekleriyle dolu kalın, üç halkalı bir klasör uzattı. Jonah haklıydı, Theo’nun yeteneği inanılmazdı. Ben de payıma düşen kadar dövme görmüştüm. Dövmelerimin her biri farklı biri tarafından yapılmıştı, her biri benim için güzel ve mükemmeldi.

Şimdi ise Theo hepsini gölgede bırakmıştı. Klasöründe her şey vardı: temel siyah taslaklar, isteyebileceğiniz her yazı tipinde harfler. Motorcu dövmeleri; güller, kafatasları ve yılanlar. Gerçekçi portreler, soyut ve karmaşık şekiller, rüya manzaraları, fantastik yaratıklar, popüler kültür ikonları. Sayfalar dolusu hayal.

Daha iyi bir kafada olsaydım, bir fikri ya da konsepti sınırlı tutamayacağıma emin olarak saatlerce onun çalışmalarını inceleyebilirdim.

“Harikasin, Teddy,” dedim. “Bu şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi. Kimsede olmayan bir şey istiyorum ama sen listeyi daraltmayı zorlaştırıyorsun.”

Jonah’ın tekrar gülümsemesini istiyorum.

Dosyayı kapatıp ona geri verdim. “Ben bir düşüneyim, tamam mı? Bir fikrim olursa seni ararım ya da sana mesaj gönderirim.”

Dosyayı kapatıp gardırobun üst çekmecesine atarak, “Elbette,” dedi.

Sandalyeden inerken, “Zamanını aldıysam özür dilerim,” dedim.

“Almadın, Kacey,” dedi. İlk defa adımı söylemişti.

Bekleme alanına geri döndük. Jonah kambur bir şekilde oturup başparmağını dalgın dalgın telefonunun üzerinde gezdiriyordu. Yaklaştığımızda bize doğru baktı.

“Bir şey buldun mu?” diye sordu.

Yanına oturup yanağından öperek, “Henüz bulamadım. Kardeşin inanılmaz derecede yetenekli, ona layık bir şey bulmalıyım,” dedim.

Theo, kalın kollarını siyah tişörtünün üzerinden kavuşturarak başını salladı.

Jonah sonunda telefonu bir kenara bırakarak, "Ne istersen söyle, yapabilir," dedi.

Kardeşler bakıştı. Theo dikkatlice onu inceliyordu. "Bu gece Dena ve Oscar'la takılacağız," dedi. "Hâlâ keyifsiz misin?"

Jonah suratını asarak sırtıttı, yüzünde ona hiç benzemeyen bir ifade vardı. Emin olmak için gözümü iki kez kırpmak zorunda kaldım. "Artık herhangi bir rutine uymaya gerek yok," dedi. "Ne anlamı var ki? Sana bir mesaj atıp haber veririm."

Theo'nun kolları iki yanına düştü. "Oscar ve Dena takılmayı umuyorlar..."

"Hayır demedim, sana *haber vereceğimi* söyledim."

Kardeşler birbirlerine baktılar ve sonra Jonah kendini tutamayıp pis bir kahkaha attı.

Ayağa kalktı ve bana hiç bakmadan kapıdan çıkıp gitti.

Theo'ya zoraki gülümsedim. "Sonra konuşuruz."

Kolumu sertçe kavradı, sonra tutuşunu gevşetse de bırakmadı. "Bana ihtiyacın olursa... Onun bana ihtiyacı olursa hemen ara. Tamam mı?"

Tam itiraz edecektim ki kendimi başımı sallarken buldum. Kısık bir sesle, "Tamam," dedim.

Vegas Ink'ten çıkıp Jonah'ın park yerinde motoru çalışan kamyonetine bindim.

Kapıyı kapattığımda bana bakmamıştı, sonunda daha fazla dayanamadım.

"Kahretsin neler oluyor?" diye sordum. "Öylece çıkıp beni orada bıraktın?"

"Dışarı çok sıcak," dedi Jonah. "Klimayı açmaya geldim."

"Ekim ayındayız," diye tersledim. "*Yaklaşık* yirmi derece."

"Yani üç aydır buradasın ve birdenbire uzman mı oldun?"

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Daha önce benimle hiç bu şekilde konuşmamıştı. Bir kere bile. "Sana ne oldu?" diye sordum. "Galeri açılışından beri farklısın. Bir şey mi oldu? Dale Chihuly seni üzecek bir şey mi söyledi?"

Jonah başını salladı. "Hayır," derken sesi yumuşamıştı. "Hayır, öyle bir şey değil. İşim hakkında harika şeyler söyledi... Kelimeleri bile hatırlayamıyorum ama onları hâlâ hissedebiliyorum. Eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

"O zaman canını sıkan ne? Bana söyleyebilirsin."

Jonah günler sonra ilk kez gözlerime baktı ve bir an için tanıdığım adamın sıcak, zengin kahverengilerine kavuştum. Sonra bir duvar yıkıldı ve elimi sıktı.

“Canımı sıkan bir şey yok. Çünkü yapacak hiçbir şeyim yok. Artık iş yok. Bugün kafamı dinleyip film izleme havasındayım. Evde seksenlerin klasik filmlerinden var mı?”

Yavaşça başımı sallayıp, “*Uçak* filminin DVD’sini kiraladım,” dedim.

“*Ciddi olamazsın?*”

“*Ciddiyim,*” diye cevap verdim yarım ağızla. “*Ve bana Shirley deme.*”

Her zamanki esprilerimizin acı verici, garip bir versiyonuydu. Klasik şakalaşmalarımızın kötü bir taklidiydi.

Belki de sadece gülmeye ihtiyacı vardır, diye düşündüm.

Daireme döndüğümüzde, ikinci kata çıkan beton merdivenlere yöneldik. Evin anahtarları çantamın dibine gizlenmişti. Ancak onları çıkardığımda Jonah’ın arkamda olmadığını fark ettim.

Arkamı döndüm. Boşlukla karşılaştım. “Jonah?”

Geldiğim yoldan, neredeyse parmak uçlarımda ilerleyerek döndüm.

Merdivenlerin yarısında oturmuş, sırtı bana dönük duruyordu. Omuzlarının hızla inip kalkması içimdeki dehşetin zehirli bir buhar gibi yayılmasına neden oldu.

Nefes alamıyor.

Kurşun gibi ağırlaşmış bacaklarımın beni götürebileceği en hızlı şekilde, paslanmış metal korkuluklara tutunarak merdivenlerden aşağıya indim. Yanına oturdum, kendime sakın olmamı ve paniği körüklememeyi emrettim.

“Selam.”

Dirseklerini dizlerine dayamıştı, elleri ve başı havada sallanıyordu. “Çok hızlı çıkmaya çalıştım,” dedi nefesleri arasında. Başını geriye atmıştı. Elli metre koşusunda depar atmış bir atlet gibi görünüyordu.

“Her şey yolunda,” dedim. “Buradayım.”

Zihnim Jonah’ın merdiven çıktığı, ağır bir üfleme borusunu kaldırdığı ya da benimle ateşli bir şekilde seviştiği diğer tüm zamanların listesini taradı. Her seferinde CAV’ın kalbine verdiği zarar yüzünden nefesi kesilmişti. Ama hiç bu kadar uzun sürmemişti. O daima çabuk toparlanırdı.

Daima.

Jonah sanki düşüncelerimi okumuş gibi, “Yalan söyledim,” dedi. Her seferinde usulca bir nefes alıp geri veriyordu. “Hızlı çıkmaya çalışmadım. Yürüyordum.”

Bana baktı, nefes aldı, nefes verdi, alnında boncuk boncuk ter vardı ve gözleri... Tanrım, gözlerinde gördüğüm o korku. Beni ruhumun derinliklerine kadar dehşete düşüren bir önsezi. Bakışlarını benden ayırdı ve başka bir şey söylemeden ayağa kalkıp merdiven çıkmaya başladı. Bir ayağını basa-

mağa koydu. Sonra diğerini. Ona dokunmak, yardım etmek istedim ama yapamadım. Yardıma ihtiyacı olduğunu kendime itiraf edemiyordum.

Daireme girdikten sonra Jonah mutfağa gitti ve kendine biraz su doldurdu. Tezgâha yaslandı, derin ve dengeli nefesler alıyordu.

Nefesim boğazımda öteye gidemezken sordum. “Bu ilk kez mi oluyor?”

“Hayır,” dedi. “Ara sıra oluyor. Açılışın hemen öncesinden bu yana.”

“Bu dokuz gün önceydi,” dedim. “Sen...”

Jonah, ilaçlarının bulunduğu günlük hap kutusunu tezgâhın üzerinden atarken kelimelerim bir çılgılık halinde kayboldu. Haplar ve kapsüller; mavi, beyaz ve turuncu lekeler gibi dağıldı, ucuz muşamba döşememin üzerinde yuvarlanıp takırdadılar.

Oturma odasında donup kaldım. Konuşma kabiliyetimi yitirmiştim.

“Düşündüm de...” Jonah sözcükleri yuttu ve sonra onları tükürürmüşçesine telaşlı bir şekilde konuşmaya başladı. “Yeterli olacağını düşündüm, anlıyor musun? Ama bu sadece lanet bir cam. Isıtılmış kahrolası bir kum grubu. Kimin umurunda?” dedi.

Tekrar konuşmak için gücümü topladığımda, “Neden bahsediyorsun?” dedim. “Senin eserin? Çok güzel-”

“Bu saçmalık. Hiçbir anlamı yok. Önemli değil.”

“Tabii ki önemli.”

İnanmadığını belli eden küçük bir kahkaha attı. “Hayır, Kace. Hayır. Sen önemlisin. Sen hayatımdaki en önemli şeysin ve ben bunu düşünecek kadar aptalmışım... Umut edecek kadar...”

Sözlerini yarıda kesip başını salladı. Dudaklarını birbirine yapıştırmıştı, gözleri parlıyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Böyle konuşma,” demeyi başardım. “Yoruldun, ne olmuş yani? Büyük bir etkinliğe hazırlanırken yorucu bir hafta geçirdin. İlk büyük konserimden sonra ben de aynı şekilde hissetmiştim.”

Mutfağa gittim ve çömeli yerdeki hapları toplamaya başladım. Her yerdeydiler, gözlerimdeki yaşlar onları küçük mavi, beyaz ya da turuncu lekeler halinde bulanıklaştırıyordu. Kabı buzdolabının altına girdiği yerden çıkardım ve ilaçları içine doldurdum. Yanlış günlerde yanlış haplar duruyordu ama düzeltebilirdim. Her şeyi düzeltebilirdim. Rejimini biliyordum. Neyin nereye konulacağını biliyordum. Bunu düzeltebilirdim.

Burnumu çekip gözlerimi silerken, “Bunları öylece atamazsın,” dedim. “Bunlara ihtiyacın var. Önemliler.”

Jonah arkasını dönerek avuçlarını arkasındaki tezgâha dayadı, başı öne eğikti ve sözleri yere döküldü. “İşe yaramıyorlar.”

“Evet, yarıyorlar.”

“Kacey-”

“*Vazgeçmiyorsun,*” diye bağırınca irkilmesine neden oldum. İçimde gizlenen histeri beni ürküttü. Az önce içinden süzülen öfke dolu gözlerle ona baktım. “Yorgunsun, hepsi bu. Git biraz kestir. Yastıkları yatağıma yığ ve biraz uyu. Ben burayı temizleyip yemek sipariş edeceğim. O filmi izleriz ve gülmekten kırılırız, tamam mı?”

Beni yatıştırmamış ya da haklı olduğumu söylememiştii. Tezgâhtan çekildi ve yatak odama gittik. Yastıkları üst üste koydum. İtiraz etmeden yatağı yönelip kendini ağır bir şekilde yatağı bıraktı.

Çünkü yorgun ve biraz kestirmeye ihtiyacı var, diye düşündüm perdeleri kapatırken. *Hepsi bu.*

Hiçbir şey söylemeden kolunu gözlerinin üzerine koymuştu. Adımı söylediğinde kapıdaydım.

Kapı pervazına yapıştım. “Evet?”

Kolunun altından, “Özür dilerim,” dedi. Şimdi sesi gerçekten yorgun geliyordu. İliklerine kadar yorgun. “Çok özür dilerim.”

“Özür dileyecek bir şey yok. Sadece dinlen. Biraz kestirdikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin.”

Onları buldum, topladım ve elimden geldiğince kabın içine tıktırdım. Kapaklar şişti. Haplar titreyen ellerimden düşüp tekrar kayıp gitti. Benden kaçıyorlardı. Her şey benden uzaklaşıyordu. Buzdolabının önünde yere çöktüm ve ağzımı kapatan ellerime doğru hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım.

Çok ağladım. Büyük hıçkırıklar tarafından boğulup ezildiğimi hissettim. Yüzüm ağrıyana kadar ağladım. Gözlerimin kızardığını, yaşlarla dolduğunu ve şiştiğini biliyordum. Jonah uyanıp beni bu şekilde görmeden önce toparlanmalıydım.

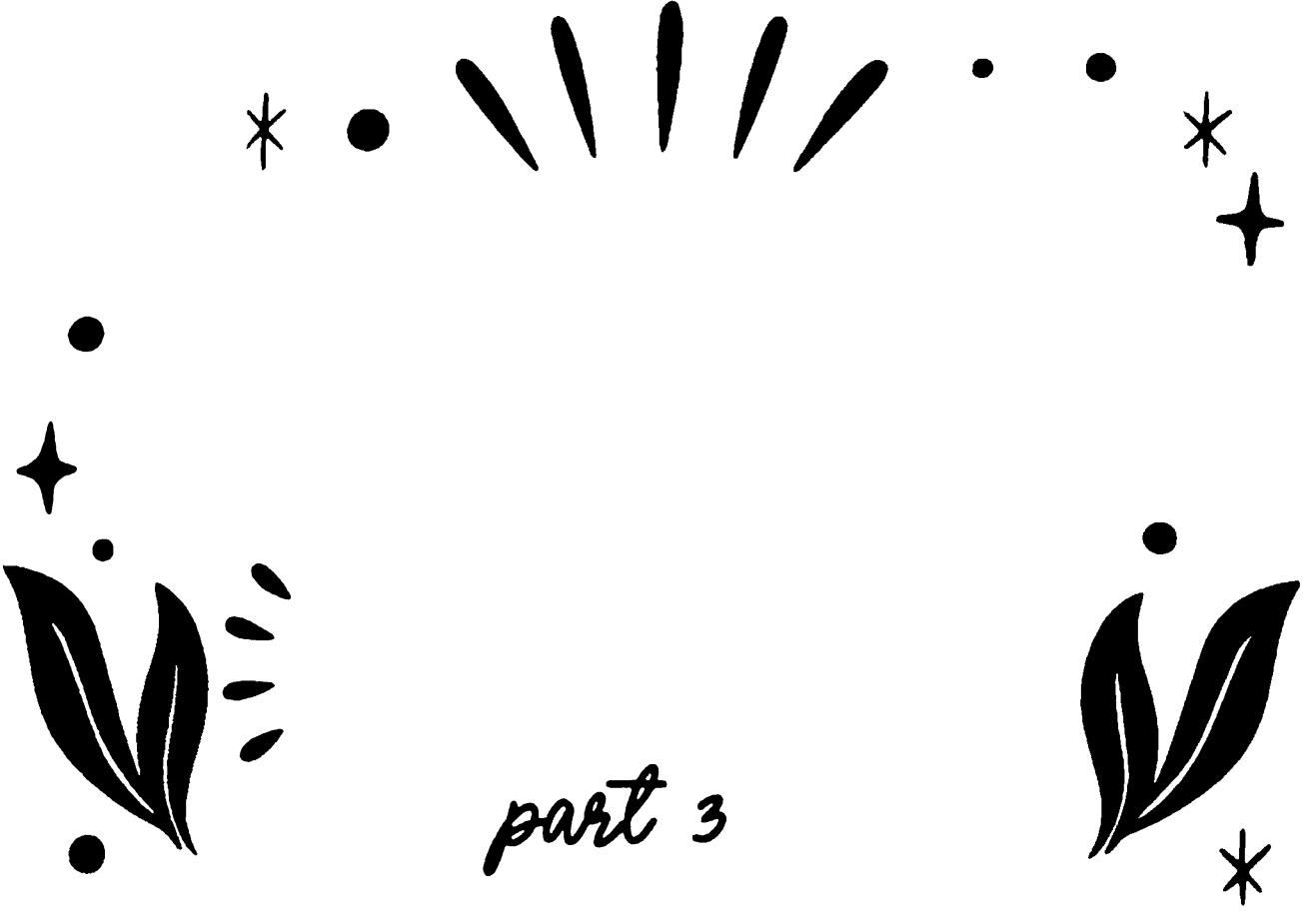
Son kalan hapları da aldım ve titreyerek ayağı kalktım. Kabı dikkatlice tezgâhın üzerine koydum. Sonra yüzümü soğuk suyla yıkadım. Bir bulaşık havlusuyla kuruladıktan sonra odama doğru sessizce ilerledim.

Jonah uyuyordu, gözleri artık koluyla örtülü değildi. Kapalı göz kapakları pürüzsüzdü, derin ve düzgün nefes alıyordu. Alnında sadece ufak bir kırıklık vardı, sanki onu huzursuz eden her neyse onunla birlikte uykuya dalmıştı.

Oturma odasına döndüm ve çantamdan cep telefonumu çıkardım. Pizza sipariş edecektim. Vejetaryen. Bu onun için daha iyiydi. Ya da belki salata. Pizzada çok fazla peynir vardı.

Arama ekranını açıp bir isme tıkladım. Derin ve huysuz bir ses cevap verdi.

“Teddy,” diye fısıldadım, gözlerim yine yaşlarla dolmuştu. “Başlıyor.”

part 3

Hayatını dolu dolu yaşayan biri her an ölmeye hazırdır.
-Mark Twain

Bölüm 39

Kacey

Ertesi gün Jonah miyokardial biyopsi için Sunrise Tıp Merkezi'ne yattı. Birisi bana -kim olduğunu hatırlamıyorum- bunun aynı gün yapılan bir muayene prosedürü olduğunu söylemişti ama Doktor Morrison, Jonah'ın daha fazla test için bir gece kalmasını istedi: Böbrek ve karaciğer tahlilleri, EKG.*

Doktoru, Jonah'ın odasının önündeki koridorda, "Kız arkadaş mıydın?" diye sordu. Theo yanımda duruyordu.

Kollarımı kavuşturarak, "Evet," dedim. "Kacey Dawson."

Doktor, "Tanıştığımıza memnun oldum, Kacey," dedi. Kırışmış sakalı, keskin ve nazik gözleriyle sevimli bir adamdı. Onu hemen sevdim ama bir-birimizle selamlaştığımız süre boyunca zihnimde ona bağıldım...

ONU KURTAR.

ONU İYİLEŞTİR.

ONU BANA GERİ VER.

Doktor Morrison, Jonah'ın biyopsi sonrası nekahet döneminde nelere gereksinim duyacağını açıkladı. "İşlemden sonraki yirmi dört saat boyunca yanında birinin olması iyi olur. Planlandığı gibi yarın sabah taburcu olacağını düşünüyorum."

"Neden taburcu olmasın ki?" diye sordum.

"Şu anda taburcu olmaması için bir neden yok. Test sonuçlarına göre harekete edeceğiz, tamam mı?"

Jonah'ın odasına girmemize izin verildi. Yatağında uzanmış yatıyordu, üzerinde berrak bir serum asılıydı ve sağ elinin üstünden akıyordu. İğne tıbbi uyarı bilekliğinin hemen üzerine tutturulmuştu. Bize bir merhaba bakışı fırlattı. Sabahtan beri asık suratlı ve sessizdi. Ulaşılmazdı. Theo ve ben yatağın iki yanına oturduğumuzda, ikimize de bakmadı. Sesi kısılmış duvar televizyonundaki kanallar arasında dalgınca gezindi.

* Kalp kasının ve sinirsel iletim sisteminin çalışmasını incelemek üzere kalpte meydana gelen elektriksel faaliyetin kaydedilmesi işlemidir. (en.)

Theo, "Annemle babam yolda, geliyorlar," dedi.

"Gelmeleri gerekmiyor."

Kardeşi sesindeki öfkesini güçlükle bastırarak, "Hastanedesin," diye cevap verdi. "Annemin uzak duracağını mı sanıyorsun?"

Jonah bir şey söylemeden omuz silkti.

Theo konuşmaya devam ederek, "Oscar mesaj attı," dedi. "İşteymiş ama buraya gelmek istiyor. Dena da. Onlara acil bir durum olmadığını söyledim."

"İyi."

Seruma dikkat ederek elimi Jonah'ın elinin üzerine koydum. Tepki vermedi. Elimi tutmak için hareket etmedi ya da bana bakmadı. İçimde u uldayan acıyı bastırdım, bunun için yeterince güçlü değilim. *De ilim, değilim, değilim...*

Theo'nun gözleri arayış içinde benimkileri buldu. Lola gibi, büyük bir konserden hemen önce ka mamı bekliyor gibiydi, sadece şartlar bir milyar kat daha a ırdı.

Bunun olacağını biliyordun, dedim kendi kendime. San Diego sahilinde uzun yürüyüşler yapmayacağımızı ve bütün gece, her gece sevişmeyeceğimizi biliyordun. İşte bu kadar. Bu gerçek ve şimdi burada kalıp buna g  s gereceksin.

Aslında burada olacağımızı düşünmemiştim. Her zaman k  k bir umut alevine tutunmuştum ve şimdi o da sönüyordu.

Bir hemşirenin yanında odaya giren teknisyen, tekerlekli sandalye getirmişti. Theo yer açmak için ayağa kalktı. Dr. Morrison ve teknisyen makinelerin etrafında koştururken Jonah'ın nabzını takip eden kalp daha hızlı bipleyerek yüzündeki metanetli ifadeye gölge düşürdü.

"Hey," diye fısıldadım.

Başını salladı, gözleri dosdoğru karşıya bakıyordu.

"Elimi tutmak ister misin?"

"Onu ezerim." Başını yastı a koydu ve sabahtan beri ilk kez bana baktı. Yüzünün soğuk, düz hatları içinde gözleri korkuyla gölgelenmişti. Çünkü bu yaşıanıyordu. Bu korkunç yerdeydik ve bu benim hayal etti imden daha kötüydü. Çok daha kötü.

Yapamam. Yapamam. Yapamam...

Elini bıraktım. "O zaman Theo..."

Jonah'ın çenesi bir an yükseldi, sonra düştü.

Yerimi Theo'ya verdim. Jonah'ın elini alırken bakışmalarını izledim. Bir teselli. Theo ne yapacağını biliyordu ve Jonah da ona güveniyordu.

Doktor Morrison çirkin görünümlü bir aleti hazırlarken teknisyen Jonah'ın boynuna, köprücük kemiğinin hemen üstüne anestezi bir iğne yaptı.

"Pekâlâ, Jonah. Hafif bir acı ve ardından baskı hissedeceksin."

"Yalancı," dedi Jonah. Tüm vücudu gerilmiş ve Theo'nun elini tutan elinin parmak boğumları bembeyaz kesilmişti.

"Suçluyum," dedi Morrison, gözleri ve elleri, Jonah'ın şahdamarına yerleştirilmiş küçük kamerayı gösteren monitör arasında gidip geliyordu. Ve ben her şeyi görebiliyordum. Jonah'ın vücudunun içini görebiliyordum, dar ve karanlık bir yoldan onu iflas ettiren kalbine doğru iniyordum.

"Neredeyse oldu," dedi doktor. "Harika gidiyorsun. Sakin kalmaya çalış."

Theo, "Nefes ver," diye mırıldandı. "Nefesini tutma."

Jonah dişlerini sıkarak tuttuğu havayı burnundan bıraktı. Kalp monitörü dakikada doksan sekiz nabız atımıyla biplmeye devam etti.

Doktor, "İşte oldu," dedi ve Jonah gözlerini kapattı.

Morrison kateterin içinden, küçük uçlu bir cihaz olan biyoptomu yerleştirdi. Jonah'ın kalp dokusundan bir parça kopardı, sonra da damardan aşağıya doğru çekti. Jonah göğsünün derinliklerinden bir ses çıkardı ve ben de aynısını yapmamak için elimi ağzıma kapatmak zorunda kaldım.

"Ve işimiz bitti." Morrison küçük masaya doğru döndü. Teknisyen küçük kalp dokusu parçasını laboratuvara götürmek üzere şişeyip etiketlerken bir hemşire de kesi yeriyle ilgileniyordu. Morrison mavi lateks eldivenlerini çıkardı ve çöp kutusuna attı.

Dr. Morrison Jonah'ın bacaklarını sıvazlarken, "Harikaydın," dedi. "Ah, işte ailen de burada." Kapı eşiğinde duran Henry ve Beverly'ye sıcak bir şekilde gülümsedi. "Az önce bitirdik. Sonuçlar yarın sabah elimizde olur."

Beverly gergin bir gülümsemeyle, "Harika," dedi. Beni başıyla selamladıktan sonra Jonah'ın yanına gitti. "Nasılsın, tatlım?" Harika gözüküyorsun."

Jonah hiçbir şeye bakmadan, "Yorgunum," dedi. "Artık biraz dinlenmek istiyorum." "Ah." Beverly yutkundu. "Ama daha yeni gelmiştik..."

Henry, "Dinlenmesi gerekiyor," deyip eşini omuzlarından tuttu. "Hadi Beverly. Herkes. Bırakalım da uyusun. Birkaç saat sonra ziyarete gelebiliriz..."

"Hayır," dedi Jonah. "Sabah. Sabah geri gelin."

Beverly'nin eli hırkasının yakasına gitti. "Sabah mı?"

Morrison, "Birkaç testin sonucu gelene kadar Jonah'ı bir gecelik gözetim altında tutacağız," dedi. "Tamamen tedbir amaçlı."

Kimse kıpırdamadı. Doktor, boğazını temizleyip kapıya doğru sert bir hareket yapana kadar bakışlarımız odada dolaştı. Hepimiz dışarı çıktık. Jonah'ın bana bakmasını ya da beni yanına çağırmasını bekledim. Çağırmadı.

Koridor, Fletcherların sorularıyla doldu. Theo hepsini cevapladı. Doktor Morrison detaylandırdı. Hissiz bir sessizlik içinde durmuş, hemşireler geçerken lastik tabanlı ayakkabıların zemin üzerinde çıkardığı gıcırıtıyı dinliyordum. Makinelerin alarmları ötmeye devam etti ve diyafondan gelen bir ses bir doktora çağrıda bulundu.

“Kacey?”

Yerimden sıçradım. Hepsi bana bakıyordu. Beverly’nin gülümsemesi donuk bir yüz buruşturmasına dönüşürken gözleri paniğe kapılmıştı. “Yarın taburcu edildikten sonra Jonah’la kalacak mısın?”

“Elbette,” dedim. Theo’nun gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım. “Aslında eve gidip kalmak için birkaç şey hazırlamalıyım...”

Theo’nun viski rengi gözleri benimkilerle buluştu. Yalvaran bakışlarında daha önceki bir konuşmanın yankısını duyabiliyordum.

Onu bırakacaksın...

Sanki yüksek sesle konuşmuş gibi başımı salladım. “Gidip bir çanta hazırlayacağım,” dedim. “Sonra geri geleceğim. Ben... Ben...”

Beverly elini koluma koydu. “Aslında Kacey, kahve içmek istiyorum. Bana katılır mısın?”

Nefesimi tutup başımı salladım. “Evet, tabii. Elbette.”

Eli hâlâ dirseğimdeyken birinci kattaki kafeteryaya doğru ilerledik. Genellikle okulla özdeşleştirdiğim, kahkahalar, çığlıklar ve yüksek sesli konuşmalarla dolu bir yerdi kafeteryalar. Hastane kafeteryası oldukça tenha ve bir kütüphane kadar sessizdi. Sadece birkaç kişi masalara oturmuş, sessizce yemek yiyordu. Tekerlekli sandalyedeki bir iki hasta hemşirelerle ya da aile üyeleriyle oturuyordu.

Beverly pencerenin yanındaki küçük masaya otururken ben de iki fincan kahve aldım. Uzun sessizlik boyunca bir şey içmeden oturduk ve küçük siyah kuşların dışarıdaki bahçede sekişlerini izledik.

Bir süre sonra Beverly, “Burada olmak senin için zor, değil mi?” dedi. “Hepimiz için zor ama senin aksine biz, Jonah’ı hayatımız boyunca tanıyoruz. Hastalıktan önce. Nakilden önce. Ama sen onunla sadece aylar önce tanıştın. Zaten hastayken.”

Başımı salladım.

“Ve işte buradasın,” diye ekledi. “Onunla tanıştığında hastaydın ama buradasın. Sona bu kadar yakın başlamak bence olağanüstü bir şey.”

Titreyen ellerim kahveyi dökmeden önce kahve fincanımı masaya koyarak, “Ben... Ben korkuyorum,” dedim. “Yeterince güçlü olduğumu düşünmüyorum.”

“Sana bir hikâye anlatabilir miyim, canım?” Ses tonu, *sana bir hikâye*

anlatacağım ve sen de dinleyeceksin, gibiydi. Ama bunu memnuniyetle karşılamıştım çünkü dikkatimin dağıtılmasına ihtiyacım vardı. Düşüncelerimin etrafında şimşek gibi çarpan panik dolu korkuyu dışarı atmak için başka birinin sözlerine ihtiyacım vardı.

“Jonah’ın doğumu beni değıştirdi. Derinden. Sonsuza kadar. Bence her yeni annede böyledir. Dokuz ayını küçük bir varlığı, küçük bir yabancıyı taşıyarak geçiriyorsun. Ta ki sonunda doğana ve yüzünü görene kadar...”

Bakışlarını pencerenin ötesine, küçük kuşların ötesine, yirmi altı yıl önceki bir âna sabitlemişti. “Jonah’ın yüzünü ilk kez gördüğümde uzun bir aradan sonra birini yeniden görmek gibiydi. Bir tanışma değıl, bir kavuşma gibiydi.”

Uzanıp elimi hafifçe okşadı. “Tabii ki iki oğlumu da eşit derecede seviyorum. Ama çok farklılar. Theo ile tüm hayatımızı birbirimizi tanımakla geçirdik ve bu her zaman kolay olmadı. Ama Jonah ile öyle değıldi.”

Beverly’nin kaşları sanki şimdi unuttuğı bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi çatıldı. “Jonah’ı daha önceden tanıyorum. Tanıdığımı biliyorum. Buna reenkarnasyon ya da ne derseniz de. Dindar ya da özellikle spiritüel değılim. Ama evrenin uçsuz bucaksız bir yer olduğunu ve beden geçici olsa bile insanın ruhunun sonsuz olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.” Kendi kendine başını salladı, artık emindi. “Jonah’ı daha önce tanıyordum ve onu tekrar göreceğimi biliyorum. Bu da beni rahatlatıyor. Çok değıl ama biraz.”

Bana dönüp, “Ve sen, Kacey. Sen de beni rahatlatıyorsun. Bugünlerde her şeyden çok daha fazla rahatlatıyorsun,” dedi.

Beverly’nin sözleri beni sarıp sarmaladı ve tek duyabildiğim onun sesi ve göğsümde atan kendi kalbim olana kadar bu his devam etti.

“Eminim Jonah’ın üniversitede uzun süreli bir kız arkadaşı olduğunu biliyorsundur,” dedi.

“Audrey.”

“Evet. Hoş kızdı ama ağırbaşlıydı. Hırslıydı. Hayatının nasıl olmasını istediğı konusunda çok netti.” Beverly’nin ağzı ince bir çizgiye dönüştü ve sesi sertleşti. “Jonah’ın ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk ettiğı için ona kızgındım. Çok öfkeliydim. Ama garip bir şey bilmek ister misin? Ülkeden ayrıldıktan bir *sonraki gün*, bir donörün eşleştiğine dair bir telefon aldık. Bu bir işaret değıl mi?”

Hiçbir şey söylemedim. Zaten cevap vermeme gerek yoktu.

“O gittiğinde Jonah ameliyattaydı. Haberi vermenin ve onu rahatlatmanın yollarını düşünmeye çalıştım. Kesinlikle yıkılacağını düşündüm. İhane-te uğradığını. Yine de birlikte geçirdikleri zamanı düşündüğümde, büyük

bir kayıp olarak nitelendirilebilecek bir şey hatırlayamadım. Üç yıl içinde önemli bir şey olmadı. Yemek masamızın karşısında ona baktığında gözleri parlamadı. Onun adını söylediğinde sesi değişmedi. Ondan hiç hayranlıkla bahsetmedi. Sadece olayları rapor gibi dile getirirdi. 'Audrey ile Cabo'ya gitmeyi düşünüyoruz. Audrey ve ben galeri açılışına katılacağız. Audrey ve ben arkadaşlarla akşam yemeği yiyeceğiz..."

Bana baktı, gülümsemesi utangaç bir suçluluk duygusuyla sarmalanmıştı. "Bu biraz kaba gelebilir ama doğru."

"Anlıyorum."

"Kalbi şu anda iyi olmayabilir ama başka açılardan çok daha sağlıklı. Audrey ile birlikteyken hep umut ettiğim ama hiç gözlemleyemediğim yönleri."

Göğsümde bir sıkışma hissettim, duymam gereken bir şeyin, beni sarsı-lan cesaretimden kurtaracak bir şeyin beklentisi içindeydim.

Beverly, "Jonah her zaman yapılacaklar listeleri hakkında konuşmama-mız konusunda diyor," dedi. "Bana ölmeden önce yapılacaklar listesi yapma anne.' Ama anneler... Hepimizin çocukları için kendi listeleri olur, onlar için umutlarımız vardır. Hayaller ve özlemler. Benim listem dolu ve Jonah'ın asla yapamayacağı ya da deneyimleyemeyeceği her şey bana ağır geliyor. Çok ağır. Bir düğün, kendi çocukları..."

Bana baktı. Dudakları titriyor, gözleri parlıyordu. "Âşık olmak ve bu-nun karşılıklı olması. Bu en ağır olanı. Ama artık buradasın. Ve senin hak-kında konuşma şekli..." Gözleri doldu ve taşıtı. "Gözleri parlıyor ve senin adını söylediğinde sesi değişiyor. Bir odaya birlikte girdiğinizde yüzünde beliren gülümseme hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biri."

İçimde karıncalanan bir sıcaklık yayılmaya başladı, korku ve kederin buz gibi soğuşuna karşı beni ısıttı. Beverly uzanıp yanağımdaki bir damla gözyaşını sildi ve çenemi kavradı.

"Ve bundan daha da güzeli ne biliyor musun? Oğlum yanıdayken *göz-lerin* parlıyor, Kacey. Onun adını *söylediğinde* sesin değişiyor. Ona bakar-ken ve kimsenin izlemediğini düşünürken oluşan gülümseme. Jonah'ımın sevildiğini bilmek. Bu dünyadan sevilmiş olarak ayrılacak, değil mi?"

Başımı salladım, gözlerimden yaşlar akıyordu. "Evet," diye fısıldadım. "Seviliyor ve sonsuza dek sevinecek."

Beverly'nin gülümsemesi, gözyaşlarının arasından yağmurun ortasın-dan süzülen bir güneş ışını gibi parlıyordu. "Harika." Yanağıma okşadı ve elini indirdi. "Bunu listemden çıkarıyorum o zaman."

Bölüm 40

Jonah

Altı hafta.

Doktor Morrison bana her şeyi anlatmıştı. Biyopsi sonuçları beklediğim gibiydi, atardamarların sertleşmesi hızlanıyordu. Kan testleri ise bağışıklık sistemimin yeni kalbe karşı geliştirdiği antikor miktarının hızla arttığını gösteriyordu. Kalp yetmezliğinin eli kulağındaydı. Donör listesine acil durum statüsüyle geri dönmüştüm ama bağışıklık sistemini baskılayıcı ilaçlar böbreklerime zarar vermişti. Bu da ikinci bir nakil şansımı tehlikeye atmıştı. Kurulun gözünde uygun bir aday değildim.

Altı hafta. Artık aylar yoktu.

Sayıli günler.

Bin saatten biraz fazla.

Ama o saatler içinde, binlerce, binlerce an...

Pencereden süzülen sabah güneşinde dans eden toz zerreciklerine baktım. Üstümdeki sert floresanlara karşı gerçek, sıcak bir ışık.

Doktor Morrison elini bileğime koymak için yatağın diğer tarafına uzandı. “Jonah?” Derin bir nefes aldım ve sanki göğsüme ağır bir şey baskı yapıyormuş da şimdi gitmiş gibi rahat bir nefes verdim.

Doktorun kolumdaki eli sıkılaştı. “Jonah?” “Ben iyiyim,” dedim ona doğru dönerek. “İyiyim aslında. Acı gerçeği bilmek... Daha iyi. Daha iyi hissediyorum.”

Garip bir şekilde yeniden nefes alabiliyordum. Endişe, korku ve dehşetin yarattığı karmaşık yumak kaybolup gidiyordu. Duygularım bir haftadır serbest düşüşteydi, ilk yersiz yorgunluk nöbeti galeri açılışından hemen önce beni vurmuştu. Kacey bir sıcak bir soğuk olduğumu söylemişti ama bu duygu yelpazemi tam olarak yansıtmıyordu. Sıcak ve soğuk, kızgın ve suçlu, korkudan altıma sıçmış ve huzura kavuşmak için çırpınıyordum. Kederin beş aşamasından geçiyordum, her aşama bir dakikadan az sürüyordu ve sonra başa dönüp yeniden başlıyordum. Dün gece herkesi kendimden uzak-

laştırmak zorunda kalmıştım. hatta çaresizlikle baş edebilmek için Kacey'ı bile kendimden uzaklaştırmıştım.

İçime bir huzur çökmüştü. Son birkaç günün kaotik duygularından sonra derin bir rahatlama duygusuyla doktoruma baktım.

"Biriyle konuşmak ister misin?" diye sordu Doktor Morrison. "Belki bir psikolojik danışmanla? Ya da rahiple?"

"Sağlık Kuruluna şikâyetle bulunmak istiyorum," dedim. "Şimdiye kadar ki. En kötü. Biyopsiydi."

Güldü. "Her zaman en sevdiğim hastalardan biri oldun, Jonah. Her zaman." Kahkahası kesildi. "Durumu açıklama ayrıcalığını zaten gösterdim."

"Teşekkür ederim," dedim. "Anladığım kadarıyla bu, işinizin en iyi kısmı bu değil."

"Asla. Ama bunun bir olasılık olduğunu biliyorlardı ve bunu iyi değerlendirdiler. Beklenebileceği kadar iyi, daha doğrusu. Seni dışarıda bekliyorlar."

"Dena ve Oscar mı?" diye sordum.

Dr. Morrison başını sallayarak "Ve Tania," dedi.

Onaylayarak başımı salladım. "Kız arkadaşım?"

Gülümseyerek, "Burada," dedi.

"Buradayım," diye yankılandı kapıdaki ses. Kacey elini kapının kenarına dayamıştı. Yüzü solgundu. Gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüştü. Saçları dağınık bir atkuyruğuydu. O kadar güzel görünüyordu ki nefes almakta zorlanmıştım.

"Kaybol, doktor," dedim.

"Memnuniyetle," deyip ayağa kalktı. Kacey onu geçip bana doğru koştu, kollarını olabildiğince bana doladı ve yüzünü boynuma gömdü.

Sesi boğuk bir şekilde çıkarken, "Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi.

"Benim de sana bir şey söylemem gerekiyor." Onu kendimden uzaklaştırıp yüzüne baktım. Yanaklarındaki gözyaşlarına yapışmış, cam kırıkları gibi duran saçlarını okşadım. "Sana çok kötü davrandım, Kace. Çok özür dilerim. Kafayı yemek üzereydim. Her dakika farklı bir duygu hissediyordum ve ben-"

"Seni seviyorum," dedi.

Ona baktım.

"Seni seviyorum," dedi. "Sana âşığım."

Sözleri kalbime işledi. Göğsümdeki iflas eden organa değil, onun için atan, onun için yaşayan parçama. Bir sıcaklık dalgasının beraberinde getirdiği mutlulukla dolup taşıdığımı hissettim. Böyle bir hissi yaşamamın

mümkün olduğunu düşünmemiştim. Hele de böyle bir zamanda ve yerde.

Kacey gözleri dolarak elini yanağıma götürdü. "Şu anki yüzün. Milyon yıl geçse de bir erkeğin bana şu anda baktığın gibi bakacağını hayal edemezdim. Seni seviyorum," dedi tekrardan. "Beni korumak istediğini ve bunun işe yaramayacağını biliyorum. Bunun için seni daha çok seviyorum. Beni güvenli bir mesafede tutamazsın. Sana söyledim, güvenli bir mesafe yok. Hiç olmadı."

"Haklısın," diye fısıldadım. "Hiç olmadı. Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki..."

Başını yine yaramın hassas noktasına koydu ama umurumda değildi. Aşk ve acı, hepsini istiyordum.

"Seni seviyorum," dedim. "Tanrım, bunun başıma geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Ama geldi," diye fısıldadı. "Geldi ve şimdi tek yapabileceğimiz birbirimizle ilgilenmek. Küçük anları yaşamak, değil mi? Tıpkı söz verdiğimiz gibi. Küçük anlar. Bize ait çok fazla an var. Binlerce, binlerce."

"Sayılamayacak kadar çok," dedim. Kollarım ona dolandı. Onu kendime yakın tutarken kokusunu iyice içime çektim. Bana olabildiğince yakındı, dudaklarım saçlarına öpücükler bırakıyordu. "Ve işte bu an... Hayatımın en güzel anı."

Uzun bir süre boyunca birbirimize sımsıkı sarıldık ve Kacey'in bu ana ulaşmak için yaptığı seçimleri düşündüm. Sonu olmayacağını bile bile burada benimle olmak için.

"Çok cesursun," dedim. "Tanıdığım en cesur insansın."

"Değilim," dedi. "Cesur ya da korkak, seni sevmekten başka seçeneğim yok." Başını kaldırıp burnunu çekti. "Aslında hepsi senin suçun. Kahretsin, çok sevimlisin."

Kısa bir kahkaha attım. "İnatçı bir ukala olduğumu sanıyordum."

Gözlerini silerek, "O da var," dedi. "Koridorda seni görmek isteyen bir sürü insan var. Gidip onları içeri çağırabilir miyim?"

Başımı sallayıp gülümsedim. "Evet. Hepsini içeri al. Hepsini görmek istiyorum," dedim.

Hepsi geldi. En iyi arkadaşlarım, annem, babam, kardeşim. En sevdiğim insanlardan oluşan halkayla yüzleştım ve son altı ayda yüzlerce kez prova ettiğim konuşmayı anımsadım. Bu konuşmayı tek başıma yapacağımı düşünmüştüm. Kaçınılmaz olan ile bomboş bir avuçla yüzleşmek zorunda kalacağımı. Ama Kacey Dawson yanımdaydı, parmakları benimkilere dolanmıştı. Yalnız değildim ve elim boş değildi. Ağrıyan boğazımı temizledim. "Pekâlâ çocuklar. Planımız şu ki plan falan yok. Yolculuk yok. Macera yok.

Ölmeden önce yapılacaklar listesi yok. Benim istediğim şu: Birlikte vakit geçirmek. Barbeküler ve kahvaltılar yapalım. Şık bir restoranda güzel bir akşam yemeği ya da Mulligan'da bir kahvaltı mesela. Ya da otomattan kapkek yiyelim. Sohbet edelim, aptalca şakalar yapalım, bol bol kahkaha atalım ve... yaşayalım."

Onaylar gibi başlarını sallayıp mırıldandılar.

"İstemediğim şey ise birinin bana günde yüz kez nasıl hissettiğimi sorması," dedim. "Bir şeye ihtiyacım olursa size söyleyeceğime söz veriyorum ama ihtiyaç duyabileceğim ya da isteyebileceğim her şey bu odada. Sizler benim yaşama sevincimsiniz. Elimizden geldiğince birlikte olmaktan başka bir şey istemiyorum. Bu şekilde. Zamanı geldiğinde..."

Sertçe yutkundum. Görüşüm yakınlarımın yüzlerini bulanıklaştırıyordu. "Mutlu olup olmadığım konusunda endişelenmenize gerek yok. Ya da pişmanlıklarımın olup olmadığına. Hiç pişmanlığım yok." Güzel kadınıma, Kacey'e, baktım. Gözyaşıyla lekelenmiş yanağına dokundum. "Pişmanlık yok."

"Bir tane bile," diye fısıldayıp parmak uçlarını öptükten sonra parmaklarını dudaklarıma dokundurdu.

Kendimi toparlamak için bir an durdum ve ardından hızla gözlerimi sildim.

"İşte, benim muazzam konuşmam. Hepinizi seviyorum ve bu kadar. Hadi, buradan defolup gidelim."

Beni dinleyen yakınlarım, burnunu çekerek ya da öksürerek hafifçe güldü. Sanki korkunç bir gerginlik ortadan kalkmış gibiydi. Maço bir metanet ya da kendine hâkimiyet istemiyordum. Onların gerçek benliklerini istiyordum, başka bir şeyi değil.

Onların anlarını istiyordum.

Bölüm 41

Jonah

İki gün sonra, Theo öğleden sonra geç saatlerde evime geldi.

“Kacey nerede?” diye sordu.

Ona buzdolabından bir bira uzattıktan sonra kendime yeşil çay aldım.

“Market alışverişinde,” dedim.

Başını sallayıp kendini kanepeye attı. “Bu gece çalışmıyor musun?”

Kanepenin diğer ucuna oturarak, “Bugün işi bıraktım,” dedim. “Harry, başka bir limuzin şirketi tarafından kandırıp kandırılmadığımı sordu.”

“Ona ne dedin?”

“Hayatım boyunca çalıştığım tek limuzin şirketinin onun şirketi olduğunu söyledim.”

“Kahretsin, Jonah...”

Sırıtarak, “Ne?” dedim. “Hadi ama biraz komikti.”

Theo homurdanıp birasını elinde evirip çevirdi. “Morrison böbreklerinin mahvolmuş olduğunu söyledi.”

“Öyle görünüyor,”

Bana bakarak konuştu, “Donör listesinde daha üst sıralarda olmanı engelleyen de bu.”

“Bu konuşmanın nereye varacağını biliyorum.”

Theo, “Sadece sana bir böbreğimi verebileceğimi söylüyorum,” dedi. “Eşleşiriz. Aynı kandan olduğumuz için vücudun onu reddetmeyecektir. Biz kardeşiz. Sen benim kardeşimsin...” Sesi çatallaştı. Dirseklerini dizlerine dayayarak iki büklüm oturdu. Kendini toparlayana kadar bekledim ve elimi koluna koydum.

“İlaçlar sonunda onu da tüketecek, vücudum ise nadir bulunan doku tipim yüzünden ikinci kalbi de mahvedecek.” Omuzundan tutarak, “O yüzden lanet organlarını kendine sakla,” dedim.

Bunu söyleyince güldü. Ufak ama gerçek bir gülüştü. “Tamam ama istediğin zaman senindir. İstediyin veya ihtiyacın ne olursa... Eğer verebilirsem senindir. Tamam mı?”

“Senden bir iyilik isteyebilirim.”

Başını kaldırıp, “Ne olursa. Sadece *ne* olduğunu söyle...”

Ama o sırada kapı kolu gıcırdadı. Parmağımı kaldırıp ona bakarak, “Şimdi değil...” dedim.

Kacey kapıdan içeri girdi, kolları market poşetleriyle doluydu. “Vay, dünyadaki en sevdiğim iki adam burada. Şanslı günümde olmalıyım.”

Theo poşetleri almak için ayağa kalktı. Kacey gülümsedi ve onun saçlarını karıştırdı. Yiyecekleri yerleştirmeye koyuldular. Kanepede oturup gülümsememi onların göremeyeceği bir yöne çevirirken tatlı tatlı didişiyorlardı.

Neredeyse her akşam yaptığımız gibi o akşam da ailemin evinde yemek yedik. Oscar, Dena ve Tania daima davetliydi. Yakınlarımla mümkün olduğunca etrafımda olmasını istiyordum.

Akşamın erken saatlerinde Kacey, Tania ile sohbet ediyor; Dena da annemle babamın yemeği hazırlamasına yardımcı oluyordu. Oscar çaktırmadan mutfığa doğru baktı ve sandalyesini benimkine yaklaştırdı. Avuçları terliymiş gibi ellerini kot pantolonunun üzerinde aşağı yukarı ovuşturdu.

“Naber dostum?” diye sordum. “Dena’yla aranız mı bozuk?”

Dudaklarında bir gülümseme belirse de hemen kayboldu. “Hayır ama bu işi doğru yapmazsam olabilir.” Yanaklarını şişirdi. “Ona evlenme teklif edeceğim,” dedi.

Sandalyemde arkama yaslandım, göğsüm mutlulukla dolup taşmıştı. Oscar zaten yeterince gergindi, duygusallaştığımı gizledim. Şok olmuş gibi davrandım. “Ama Oscar, sadece altı yıl oldu. Emin misin? Bu konuda acele etmek istemezsin...”

“Biliyorum. Biliyorum,” deyip kısa bir kahkaha atarak elini kısa kesilmiş saçlarının üzerinde gezdirdi. “Asla başka biriyle birlikte olmak istemiyorum ama bunu resmileştirmek için bir törene ya da bir kâğıt parçasına ihtiyacım olduğunu ya da bunu istediğimi düşünmüyordum. Ama son haftalarda seni Kacey ile görünce...” Oscar’ın gülümsemesi yüzünde dondu, gözlerini sanki duyguları açığa çıkmadan önce onları kilitleyebilecekmiş korkusuyla kırpmıyordu. “Eğer birini benim Dena’yı sevdiğim kadar çok seviyorsan, o zaman ona olabildiğince uzun süre, olabildiğince güçlü bir şekilde tutunursun.”

Yumuşak bir ses tonuyla, “Evet, dostum,” dedim. “Kesinlikle doğru.”

Oscar başını salladı ve bir an için durduk; birasını yudumladı ve ben de tekrar konuşmaya hazır olmasını bekledim.

“Öyleyse büyük gün ne zaman?” diye sordum.

Oscar, “Önce evet demesi gerekiyor,” deyip boğazını temizledi. “Ama bu da seninle konuşmak istediğim başka bir konu. Tarih. Senin de orada olmanı istiyorum. Sağdıçım olarak. Vegas ani düğünlerin başkentidir.” Titreyen başına ve sallanan ellerime bakarak durdu. “Ne?”

“Dena Bukhari ile ani bir düğün yapamazsın,” dedim. “Kızımızı geleneksel İran elbisesi içinde, Elvis tarafından yönetilen şatafatlı bir şapelde hayal edebiliyor musun? Hayır, hayır. Daha iyi bir düğünü hak ediyor.”

Oscar oturduğu yerde kıpırdandı. “Biliyorum. Ancak ailesi Londrada, hüyükanne ve büyükbabası İran’da. Sadece vize meselesi bile altı ay sürer,” dedi.

Öne doğru eğilip arkadaşımın omzuna vurdum. “Bunun olacağını bilmem yeterli. Senin adına mutluyum, dostum. İkiniz için de. Ona ikinizin de hak ettiği düğünü ver. Ruhen orada olacağım.” Koluna vurdum. “Gerçekten,” diye ekledim.

Oscar bir kahkaha atarak bakışlarını kaçırdı. Bira şişesine doğru giderek dudaklarından kelimeler döküldü. “Seni özleyeceğim, dostum.”

“Bunu söylediğin için teşekkür ederim,” dedim. Bunu yapmanın onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. “Ben de seni özleyeceğim. İkinizi de. Ve birbirinizle ilgileneceğinizi bildiğim için çok mutluyum.”

“O *benimle* ilgilenecek,” dedi Oscar. “Hayatımın geri kalanını işleri berbat etmemeye çalışarak geçireceğim.”

Ben gülünce o da güldü ve sonunda bir kayanın üzerinden geçen bir tekerlek gibi duygusal tümseği aştık. Beni önemsedğini bilmek için Oscar’ın gözyaşlarına ihtiyacım yoktu. Ya da bir sürü dokunaklı söz beklemiyordum. Sadece onun yanında olmaya ihtiyacım vardı ve bu yeterliydi. Tatlıdan sonra babam bıçağını şarap kadehinin kenarına vurdu ve gömleğinin cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı.

“Bu öğleden sonra postayla geldi,” dedi. “Carnegie Mellon’dan. İlk başta önemsiz bir mektup olduğunu düşünmüştüm. İyi ki açmışım.” Boğazını temizleyip kâğıtta yazılanları okumaya başladı. “*Sayın Jonah Miles Fletcher; bu mektup Carnegie Mellon Üniversitesi, Güzel Sanatlar Yüksek Lisans derecesini tüm hak, yetki ve ayrıcalıklarıyla almaya hak kazandığınızı bildirmek adına gönderilmiştir...*”

Devamı da vardı ama masadakiler tezahürat ve alkışlarla babamın sesini bastırdı. Kacey’in kolları boynuma dolandı, sonra sandalyesini kenara itti ve kucağıma yerleşti. Yüzünü tuttum, gözlerinin mavi derinliklerine baktım. O kadar doluydu ki. Binlerce ömür yaşasam da onun sonuna asla ulaşamazdım.

O bir evren...

O anda candan mirasımın ne yazık ki eksik olduğunu fark ettim. Gece sona erdi, kucaklaşmalar, el sıkışmalar ve paltoların alınmasıyla kapıya doğru yavaş bir göç başladı. Tania'yı kenara çektim.

“Buyurun, güzel sanatlar ustası,” dedi. “Size nasıl hizmet edebilirim?”

“Kes şunu,” dedim. “Sen olmasaydın başaramazdım.”

Bir elini sallayarak, “Önemli bir şey yapmadım,” dedi.

“Yaptın. Sana çok şey borçluyum, Tania. Ve ben...”

Öne doğru eğilerek, “Evet?” diyerek ne söyleyeceğimi beklemeye başladı.

Sırıtarak, “Senden bir şey daha isteyebileceğimi düşündüm,” dedim.

Bir kahkaha attı ve koluma vurdu. “Biliyorsun, ben çok *masraflıyım*,” dedi.

Ellerini ellerimin arasına aldım. “Yarın atölyede buluşalım mı?”

Yüzü aydınlandı. “Yeni bir parça mı?”

“Son bir parça,” dedim. “Hayatımın en önemli parçası.”

Bölüm 42

Kacey

Midemde kelekler uçuşurken Jonah'ı evine götürmüştüm.

“Neden gülümsüyorsun?” diye sordu.

Ona şöyle bir baktım. “Diploma onayını düşünüp duruyorum,” dedim. Bu sadece kısmen doğrudu ama asıl sebebi akşam için planımın olmasıydı. Eve girer girmez onu kanepeye götürdüm.

“Sana bir sürprizim var,” dedim.

“Çıplak olmanı da içeriyor mu?”

Yatak odasına giderken omuzumun üzerinden, “Belki,” dedim. “Bana bir dakika ver.”

Yatağın altına sakladığım bir kutuyu çıkardım. İçinde sütun şeklinde bir düzine mum vardı ve onları odanın dört bir yanına yerleştirdim; şifonyerinin ve komodinin üzerine, iki tane de pencere kenarına. Lambayı kapattığımda oda yumuşak sarı ışık küreleriyle parladı.

İşim bittiğinde Jonah'a bana katılması için seslendim.

Kapıda durdu ve önce mumlara, sonra da bana baktı. Önkolunu kapının pervazına dayadı, kaşlarını kaldırdı. “Çıplak olmakla alakan yok.”

“Henüz yok,” dedim, ona doğru ilerledim ve ellerimi tişörtünün üzerinde gezdirdim. “Yavaş gitmemiz gerektiğini bildiğim için biraz araştırma yaptım.”

Jonah kollarını belime dolayarak, “Araştırma,” dedi. “Erotik bir kelime var. Neyi araştırdın?”

“Tantrik seks,” diye fısıldadım. Sonra içimden bir kahkaha koptu. “Aman Tanrım, kulağa çok kötü geliyor. Ama okudum ve bizim için iyi olacağını düşünüyorum. Güvenli olacağını.”

Dr. Morrison seksi tam olarak yasaklamasa da Jonah'ın sınırsız bir tutkuyla beni duvara yapıştırdığı günler geride kalmıştı. Hastaneden taburcu olduğundan beri sadece iki kez sevişmiştik ve ağırdan alma çabalarımıza rağmen her ikisinde de korkutucu bir şekilde nefessiz kalmıştı. Sanki KAV hızlanmıştı, tıpkı dik bir tepenin yamacından yavaşça devrilip yuvarlanmaya başlayan ve her geçen an hız kazanan bir kaya gibi.

“Denemek ister misin?” diye sordum.

“Sanki sana hayır diyebilirmişim gibi.” Bana yaklaştı. Öpüşüp soyunmaya başladık.

“Gel yatağa otur,” dedim ona. “Lotus pozisyonu.”

“Tantraca bilmiyorum.”

“Bağdaş kur.”

Talimatıma uyup yatağın ortasına oturdu. Üzerine süründüğümde mum ışığıyla aydınlanmış gözleri arzudan irileşip ağırlaşmıştı. Kucağına oturdum, bacaklarımı beline doladım. Onu içime almamış olsam bile normalden daha yakın hissetmiştim kendimi. Boynuma doğru, “Bu hoşuma gitti,” diyerek dudaklarını çenemin üzerinde gezindi. “Öp beni,” dedi.

“Henüz değil. Önce tüm adımlardan geçmeliyiz.”

“Adımlar mı? Kullanabileceğimiz bir kılavuz var mı?”

“Gülmeyi kes.”

“Doğru. Üzgünüm. Tantrik seks, ciddi bir iştir. Birinci adım neydi?”

“Birinci adım: Bana rahatça sarıl ve gözlerimin içine bak. Başka hiçbir yere değil.”

Jonah ellerini kalçalarımın altına koyduğunda beni sarmalayan kollarını tuttum. Yoğun, kahverengi kadifeleri andıran gözlerine baktım.

Sadece üç saniyeliliğine.

Sonrasında ikimiz de gülmekten kırıldık, bedenlerimiz gerginlikten huzursuzdu. Tekrar denedik, tekrar güldük ve denemeye devam ettik. Yavaş yavaş kıkırdamalar bitti. Rahatladım ve onun bakışlarının içine daldığımı hissettim. Her göz kırpmışında, onun kanepesinde uyandığım ilk andan, mum ışığının bedenlerimizde titreştiği şu âna kadar paylaştığımız binlerce anı zihnimde canlanıyordu.

Usulca, “Sırada ne var?” dedi.

Dudaklarım dudaklarına değecek şekilde yaklaşarak, “Şimdi birbirimizin nefesini paylaşıyoruz,” dedim. “Ritmi yakala.”

Her şey çabucak oldu. Birkaç dakika içinde birbirimiz için nefes alıyor, tek bir nefes oluyorduk. Benim verdiğim nefesi o alıyordu. Ben de onun bıraktıklarını içime çekiyor, ciğerlerimi onunla dolduruyordum. Dünya ve onun gereklilikleri yok olup gitti. Zamanın varlığı sona erdi. Sadece şimdi. Bu an. Onun bana verdiklerinden başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

Her nefes alışımında düşüncelerim dağılıyordu. Gözlerinin güzelliğinde derinlere daldıkça *benliğimin* yok olduğunu hissettim. Ben yoktum. O yoktu. Sadece biz vardık. Tenlerimiz birbirine karıştı, üçüncü bir varlık yarattı, havayı ve bedenlerimizi ortak kıldı.

Kalçalarındaki tutuşu sıkılaştı ve beni üzerine kaldırdı. İçime kayarken nefeslerimizin ritminde bir kırılma gerçekleşti.

“Evet.” Bu kelimeyi ses çıkarmadan ağzını hareketlendirerek söylemişti.

Evet, bu...

Öne doğru ilerledim, göğüslerim onun yaralı göğsüne yaslandı. Kollarım sırtına, bacaklarım kalçalarına dolanarak onu olabildiğince içime alırken Jonah bir kolunu belime doladı.

Diğer eli yüzüme doğru uzandı, başparmağı dudaklarımın üzerinde gezindi. Nefes alış verişlerimiz yeniden uyumlu hale geldi. Nefes almak dışın-da hareket etmiyorduk.

“Sen,” diye fısıldadı.

“Sen...” Tek bildiğim, hissettiğim ya da gördüğüm. Sen. Bütün dünya kollarımda. Gözlerinin ortaya çıkan derinlikleri. İçimdeki sert, yoğun sıcaklığı. Bizi hareket ettirmeye başlayana kadar her an yükselen yumuşak, titreşen bir zevk.

Dudaklarımız nazik, derin bir öpücükle kesişti. Nefes alarak kalçalarımı geriye doğru yuvarladım. Nefes vererek onları ileri ittim. Jonah da pelvisini benimkine doğru sallayarak aynısını yaptı. Bir gelgit, alçalıp yükselen. Biz öpüşürken ve nefeslerimizi paylaşıırken okyanus dalgaları usulca kıyıya vuruyordu. Gözlerimiz açık bir halde teması hiç koparmıyorken zevkin yoğun acısı daha da ağırlaştı, daha da şiddetlendi.

“Kace,” diye mırıldandı.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, yeni temas noktaları, yeni köprüler kurdum. Onu her damlasında, her nefesinde ve kalp atışında hissediyordum. Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamamıştım. O bir evrendi. Ona olan aşkım da bir o kadar sınırsızdı.

Bedenlerimiz yuvarlanıp kaymaya devam ediyordu. Acı tatlı bir zevk dalgasına sürüklenirken gözlerimiz yaşlarla doldu. Aşk uğruna dökülen göz yaşları. Kaybettiklerimiz için. Geçirdiği haftalar ve geçiremediği yıllar için. Neşe ve kahkaha için, kalp ağrısı ve keder için. Bu yalnız adam ve kurtardığı kayıp kadın için. Bizim için ve sadece benim kalacağım, süratle sona yaklaşan zaman için.

Gözlerimi kapattım, öpücüğüne gömüldüm ve zevkin doruklarına teslim oldum. Orgazm, çarpan bir dalga yerine nazik ve yavaş dalgalar halinde yükseldi ve içimizde yuvarlandı.

“Bana bak,” diye fısıldadı. “Durma.”

Gözlerimi açtım.

“Seni seviyorum, Kacey.”

“Jonah.” Gözlerim sadece onu görüyordu. Nefesim ciğerleri içindi, göz yaşlarım onun tenini ıslattı. Ellerim, saçlarında gezinmek için yaratılmıştı. Onu sonsuza dek içimde hissetmek için doğmuştum.

“Jonah. Jonah’ım.”

Bölüm 43

Jonah

Üfleme borusunu ileri geri döndürdüm. Uçtaki cam, küçük bir bowling topunun büyüklüğündeydi ama yüz kat daha ağırmış gibi geliyordu. Nefesim göğsümden sık bir hırıltıyla çıkıyordu, oturmadığım sürece artık derin nefes alamıyordum.

“Tania...”

Oturduğum yerde ağırlaşan boruyu elimden aldı ve parmaklıkların üzerine koydu. Yuvarlamaya ve şekillendirmeye devam ettim. Krikoları alıp boynunu keserken kollarımı kurşun yığını gibi hissediyordum. Tania oradaydı, ellerini saran kalın eldivenleriyle kürenin altını tutuyordu.

Bana, “Zorluyorsa bırak,” dedi.

Ona cevap vermedim. Nefesim yetmiyordu ama ne olursa olsun duramazdım. Cam küre borudan ayrıldı ve Tania onu ustalıklarla ellerinin arasına aldı. Fırına taşıdı ama küre, kapıyı açarken tutamayacağı kadar büyüktü.

Üfleme borusunu baston gibi kullanarak kendimi ayağa kaldırdım ve on adım boyunca olabildiğince hızlı ilerledim. Fırının kapısını açtım. Ardından nefes nefese duvara yaslanırken Tania camı dikkatlice içeri yerleştirdi.

Soğutma zamanlayıcısını ayarlamak için eldivenleri çıkardı, sonra beni kollarımdan tuttu.

“Söyle...”

Ben ve çevrem arasında daimî bir anlaşma vardı. Yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormazlardı. Olursa onlara söyleyeceğime söz vermiştim.

“Ben iyiyim,” dedim ki bu doğrudu. Kalbim göğsümden düzensiz ve hızlı bir şekilde çarpıyordu ama sakinleşmeye başlamıştı. Ciğerlerim gittikçe daha fazla hava çekiyordu ve sonunda kendimi duvardan uzağa itmeyi başardım.

Tania kolunu benimkinin altına soktu ve yardımcı oldu. Birlikte fırının cam bölmesinden içine baktık.

“Bitti,” dedim. Dört gün boyunca her gün iki saatimi almıştı ama bitmişti.

Tania, “Şimdiye kadar yaptığın en iyi şey,” diye mırıldandı.

“Çünkü onu sevmek, şimdiye kadar yaptığım en iyi şey.”

Her şeyi kapatıp çalışma masasını temizledikten sonra sürgülü ön kapılara doğru yöneldik. Durdum ve döndüm, bana ikinci bir ev gibi hissettiren bu yere baktım.

“Bir şey mi unuttun?” diye sordu Tania.

“Hayır. Sadece...”

Vedalaşıyorum.

Asistanıma bakarak, “Hatırlıyorum,” dedim. Gözleri yaşla dolmuştu. “Son parçayla sen ilgilenebilir misin?”

Başını sallayarak, “Seninle çalışmak benim için bir onur ve ayrıcalıktı,” dedi.

“Aynı şekilde, Tania. Keşke senin parlak kariyerini görmek için buralarda kalabilseydim.”

“Keşke, kahretsin.” Tania birden atılarak kollarını boynuma sardı.

“Parlak mı bilmiyorum ama...”

Ben biliyordum. Seattle’daki Chihuly Stüdyosu’na başvurmuştu. Dale’in temsilcisinin tavsiye mektubumu aldığını ve Tania’nın çalışmaları konusunda “son derece heyecanlı” olduklarını biliyordum. Mülakat ve stüdyo çalışması ayarlamak için kısa bir süre içinde ona haber vereceklerini de biliyordum.

Ona ne olacağını söyleyebilirdim ama -stüdyodan gelen zarfı açması gibi- bazı anların içinde yaşanması gerekiyordu.

Bunu da biliyordum.

Bölüm 44

Kacey

Bir sabah Jonah yataktan yavaşça kalktı ve ancak mutfağa kadar gidebildi, sonra da ellerini tezgâha dayayıp soluklanmak için durdu. Günün büyük bir kısmını oturma odasındaki koltukta geçirdi. Çöküşünün hızı beni dehşete düşürüyordu. Saniyeler geçip gidiyor, anlarımızı da beraberinde götürüyordu. Onlara tutunmak için savaştım. Onlardan korku, keder ve ıstıraptan öte bir şey yaratmak için. Jonah'ı kaybetmek azap veriyordu. Bunu düşünmek için bir an bile yavaşlasam boğulacağımdan emindim.

İlerlemeye devam etmeliydim. Jonah'ın ve benim iyiliğim için bir adım önde olmalıydım. Telefon görüşmeleri yapıyor, ilaçlarını hazırlıyor ve yemeklerimizi yapıyordum. Onunla birlikte duş alıyor, yıkanmasına ve şampuanlanmasına, çıkmasına yardımcı oluyordum. Flörtöz oyunlar oynasam da birkaç sıcak öpücük dışında, Jonah'ın vücudu tükeniyordu.

Caesar'daki işimden haftalar önce ayrılmıştım ve gruptan kalan parayla geçiniyordum. O para da giderek azalıyordu ama artık Jonah'ı terk etme olasılığım yoktu. Dairemi kaybedeceksem kaybedeyim. Şimdilik Jonah'ın evinde yaşıyordum ve daha sonra -belirsiz bir süre sonra- Las Vegas'ta kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar beni misafir edebilecek bir sürü arkadaşım vardı.

Sanki evren beni sınıyormuş gibi, Jimmy Ray bir öğleden sonra aradı ve bana duymak isteyebileceğim her şeyi teklif etti: RC ile yeni bir sözleşme, kendi albümümü çıkarmak için ek bir solo sözleşmesi ve beni yıllarca idare edebilecek bir ön ödeme.

“Şirket senin için yanıp tutuşuyor,” dedi. Sesi samimiydi ama çaresizliğin kokusunu telefonun diğer ucundan bile alabiliyordum. “Elle iyi bir kız ama sen değil. Medyayı takip ediyor musun? Hayranların seni dönmeni istiyor. *Biz de* dönmeni istiyoruz.”

Bu saçmalığa gülmek istedim. Jimmy ikinci el araba tüccarı ya da panayırda bir satıcı gibi gevezelik ediyordu. Sunduğu şey Jonah'la yaşadıklarımın yanında çok sığ ve yapay kalıyordu. Gelecek olan tüm acılara rağmen

-Tanrı yardımcım olsun, çığ gibi büyüyecek tüm acılara rağmen- buna değerdi. Jonah her şeye değerdi.

“Hayır, teşekkürler Jimmy.”

Bir hırıltı ve kekeleme duydum. “Hayır, *teşekkürler mi?* Ne için her şeyi geri çeviriyorsun? Limuzin şoförü için mi?”

“Evet.”

“Dinle kedicik, bu sana vereceğim son şans. Yarana tuz basmak istemem ama Lola onun ölmek üzere olduğunu söylüyor. Sen de teklif ettiğimiz her şey karşısında onu mu tercih ediyorsun?”

“Hayır,” dedim. “Hiçbir şey seçmiyorum. Başka seçenek yok. Hiçbir zaman da olmadı.”

Sessizlik, kulağıma hiç bu kadar hoş gelmemiştii.

Telefonu kapattım.

Ertesi sabah bir gözümü kısıp dizüstü bilgisayarımın başına geçmiştim. Banka bakiyemi kontrol ederken bir sürü sıfır ya da önünde kocaman bir negatif işareti olan kırmızı rakamlar görmeye hazırlanıyordum. Bunun yerine bakiyemde neredeyse beş bin dolar görünüyordu. Wynn Galeri'nin şirket hesabından para yatırılmıştı.

Jonah'ı kanepede uzanmış bir halde *Harry Sally ile Tanışınca* filmini izlerken bulmuştum. Jonah'ı resmen bir seksenler sineması sevdalisine dönüştürmüştüm. Önünde durdum, ellerimi kalçalarımaya koyup parmağımın yardımı olmadan tek kaşımı kaldırmak için elimden geleni yaptım.

Kötü denememe gözlerini kısarak baktı. “Ya başın çok ağrıyor... Ya da iki metre öteye yazılmış bir şeyi okumaya çalışıyorsun.”

“Hesabımda gizemli bir şekilde beş bin dolar beliriverdi.”

Jonah'ın gülümsemesi kayboldu. “Daha fazla olmadığı için üzgünüm.”

“*Daha fazla mı?*” diyerek yanına çöktüm. “Bu nedir? Nereden geldi?”

“Ailemin ipotek borcunu ödedikten ve Theo'ya kendi dövme dükkânının peşinatını verdikten sonra galeri satışından geriye kalan bu kadar.”

“Kendi dükkânı. Vay canına, sen harika bir sihirbazsın.”

Jonah, “Ona inanıyorum,” dedi. “Sana inanıyorum. Beş bin dolar fazla değil ama burada yaşamana, yeni bir iş bulabilmene ve albümün üzerinde çalışmaya devam edebilmene yardımcı olacaktır. Ya da ne yapmak istersen.”

“Bu paraya ihtiyacım yok,” dedim. Akmak isteyen gözyaşlarım boğazımı tırmalıyordu. “Bir yolunu bulabilirim...”

“Bulabileceğini biliyorum,” dedi. “Kendi başına ayakta durabilirsin ama bunu senin için kolaylaştırabileceğim, bunu mutlaka yaparım.”

Başımı salladım, gözyaşlarımı içime akıttım. Bugünlerde çok fazla ağlayamıyordum. Bir kere başlarsam hiç duramayacağımdan korkuyordum.

Jonah beni kendine çektiğinde sırtımı göğsüne yaslayarak yanına kıvrıldım. Televizyonda Harry, aşkını ilan etmek için partiye, aslında Sally'ye koşuyordu. Çünkü hayatının geri kalanının bir an önce başlamasını istiyordu.

"Hayatım bu kanepede başladı," diye fısıldadım. "O sabah uyandığım an."

Başını bana doğru sallayıp konuştu. "Benim de Kace. Benim de."

O gece yatağa uzandığımızda usulca öpüştük. Ellerim teninde geziniyor, her çizgisini ve kıvrımını ezberlemeye çalışıyordu. Umut ediyor, arzunun zayıf ateşinin tutuşup alev almasını istiyordum.

"Hayatım, çok yorgunum," dedi.

"Sorun değil," dedim, kocaman gülümserken titrek sesimi ayartıcı ve muzip bir hale getirmeye çalıştım. Ellerimi göğsünden aşağı, eşofmanının bel kısmına doğru götürdüm. "Belki, biraz oral seks?"

Jonah başını yastığa doğru salladı. "Bu gece olmaz, Kace."

Bu arka arkaya onuncu "bu gece olmaz"dı ve gülümseyişim zayıf bir maske gibi kayıp gitti.

Bu gece olmaz. Ama Jonah'ın gözlerinin ardında; sıcaklığın, hüznün ve sonsuz düşüncelerin ardında gerçekte ne söylediğini okumuştum.

Bu gece olmaz.

Hiçbir gece olmaz.

Bir daha asla.

"Tamam," dedim, nefesim aniden binlerce kilo ağırlaşan göğsümde sıkışıp kalmıştı. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve ben onları geri döndüremeyecek kadar yavaş ve dökülmelerini önleyemeyecek kadar acizdim.

"En çok bu kısımdan nefret ediyorum," dedi.

"Şşşt."

"Üzgünüm."

"Hayır, üzülme Jonah. Üzgün olmak, keşke aramızdakiler olmasaydı anlamına gelir ve ben bunun için üzgün değilim. Sen üzgün müsün?"

Başını salladı, onun da gözleri doluydu. "Bu son aylar her şeydi. Her şey. Hiçbir pişmanlığım yok. Ama şimdi biraz ağlayacağım, tamam mı? Elimde değil. Olmuyor..."

Seni kaybedemem, demek istiyordum ama onu kaybedecektim ve bu yüzden ağladım. O da ben durana kadar bana sarıldı. Gözlerimi sildikten sonra tişörtümü çıkardım ve sütyenimi sıyırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı uykulu, ölçülü sesiyle. Artık bir şey söyleyebilmek, konuşabilmek için yeterli havayı bulabilmek zorundaydı.

“Sana yakın olmak istiyorum.” Ona sıkıca sarıldım. Jonah beni daha da yakınına çekti ve çabucak uykuya daldı -her zaman o kadar yorgun oluyordu ki- ama ben uzun saatler boyunca uyanık kaldım, güçlü kalbim onun zayıf kalbine karşı çarpıyordu. Sahip olduğum tüm gücü ona verdim. Benden yayılan ve onun içine sızan canlı ve altın rengi bir enerji akımını gözümde canlandırmaya çalıştım. Onu daha iyi yapıyor. Onu iyileştiriyor.

Beni bırakma.

Ertesi sabah nefes darlığıyla uyandı, yardım almadan güçlükle doğrulabildi. Gözlerimiz buluştu ve parmaklarını yanağımda gezdirdi. “Vakit geldi.” O anda ona doğru yığılıp kalacağımı, hıçkıra hıçkıra ağlayacağımı, içimdeki kederi boşaltacağımı düşündüm. Tanrı bunu istediğimi biliyordu. Ama sonra onu hastaneye götürmek zorunda kalacaktım ve bu son an, burada, yatağımızda, ağlayarak boşa harcanmış olacaktı.

Bunun yerine onu bir âşık gibi öptüm; derinden, uzun uzun ve sahip olduğum her şeyle. İçimdeki sonsuz aşkın her zerresiyle.

Jonah Fletcher’ı tüm kalbimle ve onu sonsuza dek sevecek olan ruhumun her bir parçasıyla öptüm.

Bölüm 45

Kacey

Jonah'ı asansörden, şapelden, otomatlardan ve ruvaletlerden birkaç adım ötedeki özel bir odaya yerleştirmişlerdi. Arkadaşları ve ailesinden oluşan çembere -bizi Yedi olarak adlandırmıştım- ihtiyacımız olan her şeye ulaşma imkânı sağlandı. Bekleme odasında âdeta kamp kurmamıza izin verilmişti. Kimse bir seferde birkaç saatten fazla ayrılmadı ve birkaç dakikada bir mesaj yoluyla durumu sordu:

İyi mi?

Donörden haber var mı?

Doktor ne diyor?

Cevaplar ilk yirmi dört saat boyunca aynı kaldı: Jonah dinleniyordu, donör kalple ilgili bir haber yoktu ve doktoru kalp bulunma ihtimalinin düşük olduğunu söyledi. Jonah'ın ilaçlardan dolayı harap olan böbrekleri iflas ediyordu ve diyalize giriyordu, bu da onu ikinci bir kalp nakli için uygun olmaktan çıkarıyordu.

“Eğer ona benimkilerden birini vermeme izin verseydin...” Theo konuşmuştu. Berbat görünüyordu; kan çanağına dönmüş gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Haftalardır doğru dürüst bir gece uykusu çekmemişti.

“Faydası olmazdı,” dedi Morrison. “Antikor sayısı her zaman çok yüksekti. KAV, çok acımasız.”

“Yani onu listeden mi çıkardılar?”

“Asla,” dedi, doktor. “Jonah hiçbir zaman donör listesinden çıkarılmadı. Ama yeni bir kalp bulunsaydı çoktan haberimiz olurdu. Çok üzgünüm.”

Yedimize de hitap etmek için döndü. “Şu anda Jonah için en iyi şey rahat etmesi ve sizinle zaman geçirmesi,” dedi.

Henry, “Acı çekmiyor, değil mi?” diye sordu.

Doktor Morrison nazikçe, “Hayır,” dedi. “Ve onun bu şekilde kalmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Söz veriyorum.”

Sonraki iki gün boyunca odasına doluştuk, konuştuk ve anılarımızı tazeledik. Başucunda güldük ve koridorda ağlamak için dışarı çıktık. Üçüncü gün, Jonah dakikalarla mücadele ederken içgüdüsel bir farkındalık herkesi etkisi altına aldı.

Veda vakti gelmişti.

Tania, Oscar ve Dena sırayla onun odasında vakit geçirdi. Sonra yedili grubumuzdan dört kişi kaldı: Fletcherlar ve ben.

Theo'ya, "Nasılsın?" diye sordum. Henry ve Beverly Jonah'ın yanındayken biz de bekleme alanındaki koltuklara oturmuştuk.

"Kardeşim ölüyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Böyle işte."

Bir sessizlik ânında gözlerimi ellerime diktim.

"Sen nasılsın?" diye sordu.

"Artık burada tek başıma oturamayacağım," dedim. "Elini... tutabilir miyim?"

Theo yanıma oturmak için harekete geçti. İri ve güçlü eli benimkini kavradı. Kollarının etrafında yılan gibi kıvrılan dövmeleri inceledim.

"Sen mi tasarladın?"

"Bazılarını."

"Seni dövme yapmaya çeken neydi?" Sesim saatlerdir çılgık atıyordum gibi çıkıyordu; gözyaşları içinde ve boğuk.

"Kalıcılık," dedi Theo. "Dövme, derinden etkileyen bir sanattır. Kan bırakır. Asla silinemez. Kalır." Viski rengi gözleriyle bana baktı. "Sen kaldın."

Gülümsedim. "Senden bir dövme istiyorum."

"Ne istediğini söylemen yeter."

"Henüz emin değilim. Düşüneceğim."

Başıyla onayladı ve el ele bekledik. O sırada Fletcherlar dışarı çıktı. Beverly zayıf ve narin görünüyordu. Henry ise dimdik, metanetli ve kaskatı kesilmişti; acısı içinde kaynıyordu.

"Theo, canım," dedi Beverly titrek bir sesle. "Seni görmek istiyor."

Theo içeri girdi ve ben Fletcherların arasına oturdum, Beverly'nin elini tuttum, başımı omzuna yasladım. Onlar benim ailem değildi ama onları seviyordum. Ve onlar tarafından, kendi ailemden hiç görmediğim bir şekilde sevildiğimi hissediyordum. Henry'nin çekingen sevgisi bile babamınkinden milyon kat daha sıcaktı.

San Diego'dan beri babamı düşünmemiştim. Ya da annemi. Jonah'la hiç tanışmamışlardı ve artık hiç tanışamayacaklardı.

Onların kaybı, diye düşündüm acı acı. Ancak bir an sonra bu acı, şiddetli bir gurura dönüştü ve hatta neşeye. Jonah Fletcher'ı tanıyordum. Onun

tarafından sevilmiştim ve bu, hayatımın sonuna kadar unutmayacağım bir ayrıcalıktı.

Theo çıktı, şaşkın görünüyordu. Bana anlam veremediğim garip bir bakış attıktan sonra, "Seni istiyor," dedi.

Jonah hastane yatağına uzanmış, evindeki koltuğunda olduğu gibi yatıyordu. Burnunun altında bir kanül ona oksijen pompalıyordu ama nefes alış veriş i düzensizdi. Küçük aralıklarla hava alıyor, göğsü inip kalkmak yerine sarsılıyordu. Koyu renk gözleri solgun yüzüne karşı oldukça parlaktı. Kalın ipek saçları artık incelmış ve kırılğanlaşmıştı. Tüpler ve kablolar sağ koluna uzanıyor, beyaz bantlarla destekleniyordu. Diyaliz makinesi yatağın yanından sürekli olarak ötüyordu. Bir diğeri kalbini izliyordu. Kan basıncı rakamlarını anlamıyordum ama nabız monitörünün zıplayan, elektrikli *tık tak*ları kulağıma hızlı ve telaşlı geliyordu.

"Beni mi çağırdın?" Yatağın yanındaki sandalyeye çökerken söyledim. Dirseklerimi şilteye yasladım ve elini elime aldım.

"Sözler alıyorum," dedi kısa, sık nefesler arasında. "Kimse... Benim durumumdaki bir adamı... reddedemez."

Zekice bir cevap bulmaya çalıştım ama bulamadım. Sadece, keşke bu pozisyon dan başka bir pozisyon da olsaydı diye feryat ediyordum.

"Bir şey istiyor musun?" diye sordum. "Herhangi bir şey."

"Hayır, Kacey. Sadece seni istiyorum. Burada, benimle."

Başımı salladım. "Buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Dudakları hafifçe seğirerek gülümsedi. "Ve şu söz."

"Nedir?"

Jonah, "Söz ver bana," dedi. Sesi zayıf ve yumuşaktı ama bakışlarında çaresiz bir yoğunluk vardı.

"Ne hakkında, bebeğim?.."

"Yine sev."

Bir an bakakaldım, sonra başımı salladım.

Nefes almak için mücadele etti. "Sende bizden fazlası var, Kace. Lütfen... Kendini engelleme. Verecek çok şeyin var. Çok fazla sevgi, Kacey... Çok fazla."

Göğsüm sıkıştı. "Şu anda bunu düşünemiyorum bile, Jonah..."

"Zamanla," dedi. "Bana söz ver. Birini bulursan..."

"Asla."

Parmakları benimkilerle birleşti. "Hayır. Seveceksin. Onu seveceksin."

Onu her şeyinle sev. Beni sevdiğin gibi. *Onu daha çok sev.*” Gözleri kapandı. “Çok mutluyum, Kace. Hayatım boyunca hiç böyle hissetmemiştim. Bu... Bir armağan. Biliyor musun?”

Parmaklarımın tersiyle yüzünü okşadım. “Biliyorum.”

Gözleri yavaşça açıldı. “Başka birinin de... Şu anda hissettiğim gibi hissetmesini sağla. Tamam mı? Söz ver.”

Başımı iki yana sallayıp ona bunu yapamayacağımı söylemek istedim. Asla yapamayacağımı. Asla yapamazdım. Onun için hissettiklerimi bir daha kimse için hissedemezdim.

“Seni seviyorum Kace,” dedi sığ, küçük hıçkırıkların arasında. “Seni çok seviyorum. Söz ver...”

“Seni seviyorum, Jonah. Ve... Tamam. Peki. Söz veriyorum.” Başımı sallarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. “Söz veriyorum.”

Gözleri tekrar kapandı. Vücudu yastıklara geri gömüldü. Bir sonraki nefesi daha yumuşak ve rahatlamış görünüyordu. Ağzının köşeleri yükseldi, sonra daha da genişledi. Gülümsedi. O zaman çok güzeldi. Huzurluydu. Sakin.

“Sana bir şey söylemem gerek,” dedim. “Yorgun olduğunu biliyorum. Sadece dinlen ve dinle.”

Gülümsemeye devam ederek başını salladı. “Hâlâ buradayım.”

“Seni seviyorum,” dedim. “Sen başıma gelen en güzel şeysin. Birlikte geçirdiğimiz zamanın bir saniyesini bile geri vermem. Bir saniyesini bile.”

“Kace...” diye nefes aldı. Elimi tuttuğu eli titriyordu, kalkmaya çalışıyordu. Elimi onun için kaldırdım ve yanağımı avucuna bastırdım. Parmak uçları saçlarımı yavaşça okşadı.

“Kalbim paramparça oluyor,” dedim. “Ve çok mutluyum. Beni çok mutlu ediyorsun. Aşkın beni güçlendirdi. Beni daha iyi bir insan yaptın...” Hıçkırıklar boğazımda küçük bıçaklar gibiydi, kelimeler onların etrafından dolaşmaya çalışıyordu. “Senin tarafından seilmek Jonah... Hayatımın en büyük onuru.”

Bana baktı, gözyaşları solgun yüzünden aşağı dökülüyordu. “Tanrım, sen... Çok güzelsin,” diye fısıldadı. “Çok güzelsin. Sana bakmayı bırakmak istemiyorum...”

“Uyu,” dedim, çarşafın kenarını yukarı çekerek. “Uyandığında burada olacağım. Her zaman burada olacağım.”

Üzerine eğildim, dudaklarını nazıkçe öptüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım. «Seni seviyorum.»

“Seni seviyorum Kace. Seni seviyorum...” Gözleri kapandı ve bir dakika içinde uykuya daldı.

Ağrıyan başımı onun yanındaki yatağa yasladım, şimdiye kadar yaşadığımı her şeyin ötesinde yorulmuştum.

Tükenmiş ve içimdeki her şeyi boşaltmıştım. Ne neşe ne acı ne umut ne de pişmanlık kalmıştı.

Söylenmemiş hiçbir kelime bırakmamıştım.

Söylenmemiş hiçbir kelime bırakmamıştım. Başımı Jonah”n kalçasına yaslayarak uykuya daldım. Rüyamda camdan bir denizde yüzdüğümü gördüm. Durgun, hafif güzelliği beni renk şeritleri ve ışık girdaplarıyla çevreliyordu. Sessizdi. Huzur dolu.

Mutluluk veren bir yerdi.

Bölüm 46

Jonah

Kacey...

Hiç pişmanlık yok.

Sadece aşk.

Sadece sen.

Yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında uzaklaşan bir kıyıyı görebiliyordum. Milyonlarca yıldız. Milyonlarca an. Hepsinde onun adı vardı.

Onu hiç kimseyi sevmediğim kadar çok sevdim ve karşılığında sevildim. Bu bilgi içimde güvendeydi, kalbimde kilitliydi ve onunla savaşmayı bırakıp gözlerimin kapanmasına izin verdiğimde...

Artık kıyıyı göremiyordum ama orada olduğunu biliyordum.

Bir rüzgâr fısıldadı, bir nefes gibi. Son nefesim.

Seni sonsuza dek seveceğim.

Bölüm 47

Kacey

Dört gün sonra...

Yatağıma oturdum, cenaze töreni çoktan bitmiş olmasına rağmen üzerimde hâlâ siyah elbisem vardı. Elimde gözyaşlarımla ıslanmış ve rimelle kararmış bir mendil vardı. Hatırlayabildiğim kadarıyla çok güzel bir tören olmuştu. Carnegie'den arkadaşları, profesörler ve hocalar gelmişti. Chihuly Stüdyosu'ndan bir temsilci Jonah'ın annesi için beyaz zambaklardan oluşan enfes bir cam heykel ve Dale'in kendisinden bir taziye notu getirmişti. Dale, dünyanın yeni ve canlı bir yeteneği çok erken kaybettiğini yazmıştı.

Bir papaz konuştu, Dena bir şiir okudu ve herkes sırayla Jonah hakkında konuştu; komik hikâyeler anlattı, dokunaklı anılarını paylaştı. İnsanların onun kendilerini nasıl güldürdüğünü, herkesin içindeki en iyi yönleri nasıl ortaya çıkardığını tekrar tekrar anlatmalarını dinledim. Onlara olan inancının onları nasıl cesur kıldığını anlattılar. Sanırım onlardan biri de bendim. Daha sonra Beverly, elinde küçük pirinç bir vazoyla Theo'yla durduğumuz tarafa geldi.

"Çölde, geceleyin, yıldızların altında," dedi vazoyu Theo'nun ellerine sıkıştırarak. "İsteddiği buydu. Ama bunu yapamam. Yapamam..."

Ben de yapamam, diye düşündüm yatağımda tek başıma otururken. Sensiz burada olmak istemiyorum, Jonah. Sana ihtiyacım var.

Sadece ön kapımın çalınması bile beni harekete geçirdi. Tania dışarıda duruyordu, hâlâ siyah cenaze kıyafeti içindeydi, gözleri kızarmıştı. Kollarında karton bir kuru vardı.

"Kalamam," dedi. "Yarın Seattle'a gidiyorum ve hâlâ toplamam gereken tonla eşyam var." Kutuyu elime tutuşturdu. "Ama bu senin için."

"Bu ne?"

"Jonah senin için yaptı. Ben de yardım ettim ama tüm işi o yaptı. Tanrım, onun sanatçılığı... O bir ustaydı. Camına kendi yaşamını üflledi. Ondan daha iyisiyle asla çalışamam."

Vedalaşırken sarıldık, kederimizden kaskatı kesilmiştik. İkimiz de burada biraz daha kalırsak yıkılacağımızı biliyorduk.

Bir hafta sonra döndüğünde görüşmek üzere telaş içinde sözleştik. Tabii dönerse. Kutuyu kanepeye taşıdım. Ardından açmak için sehpanın üzerine koydum.

Nefes nefese kaldığımda elim dudaklarıma gitti ve içinde ne olduğuna baktım. İçinde neredeyse bir kavun büyüklüğünde, ağır ve karanlık bir cam küre vardı. Kristal yıldızlar koyu mavilere ve siyahlara dağılmıştı. Kırmızı, yeşil ve siyah bir gezegen kürenin merkezinde asılı duruyor, etrafı kendi ışıklarına sahipmiş gibi görünen soluk mavi ışık girdapları ve spiralleriyle çevreleniyordu. Gece göğünün bir parçası kürenin içine hapsolmuştu.

“Evren,” diye mırıldandım, küreyi kucağıma aldım ve ellerimi pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim. Olağanüstü güzelliği nefesimi kesmişti. Onu kıracağımdan korkarak kutunun içinde küreyi koyabileceğim bir ayaklık aradım.

Kutunun dibinde bir not duruyordu. Dikkatle küreyi bir kenara bıraktım ve titreyen ellerimle katlanmış kâğıdı aldım. Onun el yazısını gördüğümde gözlerim doldu. Kelimelere dokundum, her kalem darbesinin ardından konuşan sesini duydum.

Kacey,

Bunu okuyorsan, (umarım) gökteki bir restoranda domuz pastırması ve patates kızartmasıyla karnımı doyuruyor ve gerçek bira içiyorum demektir. İşim bittiğinde garsona dolu beş sentlikle bahşış vereceğim. Çünkü herkese büyük ikramiye vurabilir, değil mi? Sadece oynaman gerekir.

Ve sen yaşamak zorundasın. Bunu bana sen öğrettin. Seninle tanışana dek hayatım sönük ve kasvetliydi. Sen gelene kadar renksiz ve donuktu. Kırık kalbimi kendime sakladım, ta ki sen gelip onu nazik ellerine alana ve ona hayat verene kadar. Bana da.

Bana her anın içinde nasıl hayat bulacağımı öğrettin. Kalbimi iyileştirdin Kacey, başka hiçbir şey iyileştiremezken.

Bu camdan ve ateşten yapılan top ile senin benim için ne anlama geldiğini göstermeye ancak bu kadar yaklaşabilirim. Senin olduğun her şeyi ve senin için hissettiğim her şeyi tek bir yere koymaya çalıştım. Ama senin muazzamlığını yansıtmak olanaksız. Bu yeterli değil. Hiçbir şey asla yeterli olmayacak.

Sen bir evrensin, Kacey.

Aşkın ve güzelliğinin sonunu, cömert kalbinin sonunu bulmayı bekledim durdum. Hiç bulamadım. Asla da bulamayacağım. Beni sevmek için nasıl ve neden seçtiğini bilmiyorum ama sen seçtin. Çekip gidebilir ve kendini kurtarabilirdin. Bunun yerine beni seçtin ve böylece beni kurtardın.

İşte benim mirasım: Seni sevdim ve senin tarafından sevildim.

Huzur içindeyim ve Tanrı'dan umuyorum ki bana yaşattığın mutluluğu ben de sana yaşatmışımdır. Umarım aşkımız, ben öldüğümde çekeceğimiz acıdan daha güçlü olur.

Doludizgin yaşa, özgürce şarkı söyle. Güzelliğini bu dünyayla paylaş ve bil ki seni diğer taraftan izliyorum. Tüm aşkım sana, Kacey. Meleğim, kalbim.

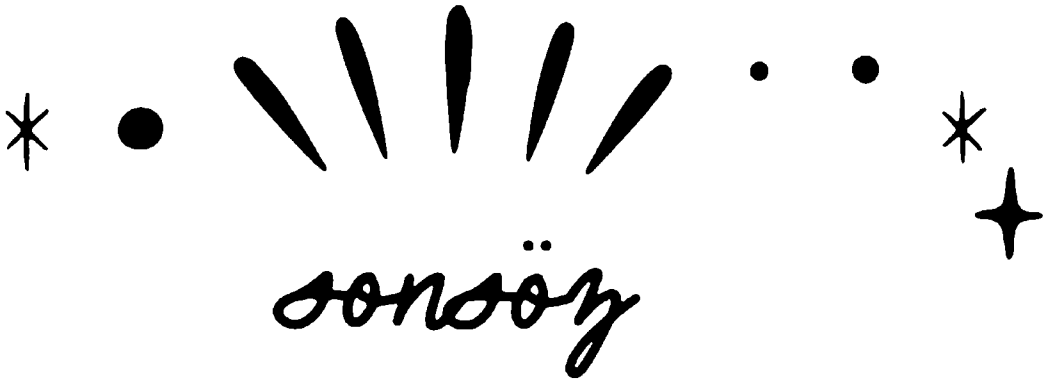
Jonah'ın.

Mektubu kalbime doğru bastırdım ve çenemin kenarından damlayan gözyaşlarımdan korudum.

Sahip olduğumuz aşkın acıya ağır basması...

Gözyaşlarımdan altından bir gülümseme yayılırken başımı salladığımı hissettim. Eğer her şeyi tekrar yapmak zorunda olsaydım, yapardım. Onu sevdiğimi ve onunla birlikte olmanın yemek yemek veya nefes almak gibi olduğunu, ona daha erken söylememem dışında paylaştığımız bir dakikayı bile değiştirmezdim.

Elim evrenin parçasının üzerinde gezindi. "Pişman değilim, Jonah," dedim küreye doğru. "Seni sonsuza dek seveceğim."

Kacey

Theo bizi batıya, 20555 numaralı il yolu üzerinden çölün kalbine götürdü. Hiçbir araba farı yanımızdan geçmiyordu. Hiçbir sokak ya da şehir ışığı, hatta ay bile yıldızlarla dolu gökyüzünü karartamıyordu.

Üzerimizde bulunan gece yarısı tuvalinde kamptaki gibi elmas tozlu bir örtü değil, yüzlerce gümüşü noktacık vardı.

Etrafımızda dört bir yandan yükselen alçak, karanlık tepelerin bulunduğu dolambaçlı arazide yol alırken sessizdik.

Arabanın farları çöle bakan küçük bir mola yerini aydınlatığında Theo, “Burası güzel görünüyor,” dedi. Yıldızların ışığındaki arazi; kilometrelerce uzanan, belirsiz şekillerden oluşan dalgalı bir platoydu.

Theo arabayı toprak yola park etti, sonra yanıma gelip yolcu kapısını açtı.

Kül kabını kollarımda sıkıca tutuyordum, pirinç ağırlığı tenimi ısıtıyordu. Ağırdı.

Dışarıda rüzgâr soğuk ve sert esiyordu.

Theo kül kabını kollarımdan nazıkçe alırken farlar etrafımızda sarı ışık konileri oluşturarak kabı parlattı. Kapağı kaldırıp külleri rüzgâra bırakırken ikimiz de konuşmadık. Kamyonetin ışığında küllerin gökyüzüne yükselişini ve orada duman gibi savrulup yok oluşunu seyrettim.

Sanki rüzgâr beni de alıp götürecekmiş gibi zincirlerinden boşanmış hissediyordum. Beni kaldırıp milyonlarca küçük parçaya ayıracak ve gökyüzüne savuracakmış gibi.

Sonra eli benimkinin etrafına dolandı.

“Burada kal,” dedi Theo usulca. Nabzının avucunun içinde attığını hissettim, benimkine karşı sıcak ve güçlüydü, beni uçup gitmekten koruyordu. Beni bir bütün olarak tutuyordu.

Jonah’ın şu anda yaşadığı evrenin sınırına doğru bakarken parmaklarım onunkilerin etrafına kenetlendi. “Kalacağım.”

SON

TANITIM

Her şeyiyle* Son Sürat # 2)

Kacey Dawson, Jonah'a tutmasının imkânsız olduğunu düşündüğü bir söz vermişti. Hayatının aşkının ölümüyle sarsılan Kacey, belirsiz bir geleceğe doğru tek başına ve yapayalnız ilerlemektedir. Solo albümü "Shattered Glass" interneti kasıp kavurmaktadır. Müzik şirketleri onunla sözleşme imzalamak için sıraya girmiştir. Ancak Kacey, Las Vegas'a taşınarak kaçmaya çalıştığı yaşam tarzına geri dönmekten korkmaktadır. Hâlâ kendi ayakları üzerinde durmayı başarsa da bunu zar zor becerebilmektedir. Kederli ve kırgın ruhu Jonah için sızlarken bağımlılık yaratan şeytanları onu içinden çıkarmak için çok uğraştığı alkol çukuruna tekrar sürüklemeye hazır bir vaziyette uçurumun kenarında gezinmektedir.

Theo Fletcher, parçalanmakta olan ailesi için güçlü kalmaya çabalarken bir yandan da kalbini kavuran bir sırra sahiptir. Annesinin sağlığı durumu hassaslaşmıştır ve babasının kendisini tasvip etmemesi onu mahvetmektedir. Theo, kalbinin sesini dinlerse başarısız olacağından ve sadece kendisinin değil, kimse ona inanmazken ona inanan kardeşini hayal kırıklığına uğratacağından korkmaktadır.

Acılarının bir araya getirdiği Theo ve Kacey yavaş yavaş bir dostluk kurar; eski bağları yeniden güçlendirir, birbirlerinin iyileşmesine yardımcı olur ve birbirlerine hayallerine ulaşma cesareti verirler. Birlikte, kederin ve suçluluğun derinliklerinden yeniden gülmeyi, yeniden güvenmeyi öğrenirler. Kırık kalplerinin ufalanmış parçaları arasında güzel ve kalıcı bir şey bulmaları da olasıdır.

Çok yakında, sizlerle.

Son Sürat - Emma Scott - Ninovalibrary

* Pokerde rest çekme anlamına gelen "all in" tabiri, aynı zamanda Jonah'ın Kacey'e verdirdiği söze atıfta bulunur. Her şeyiyle/ (pokerde) rest çekerek. (en.)